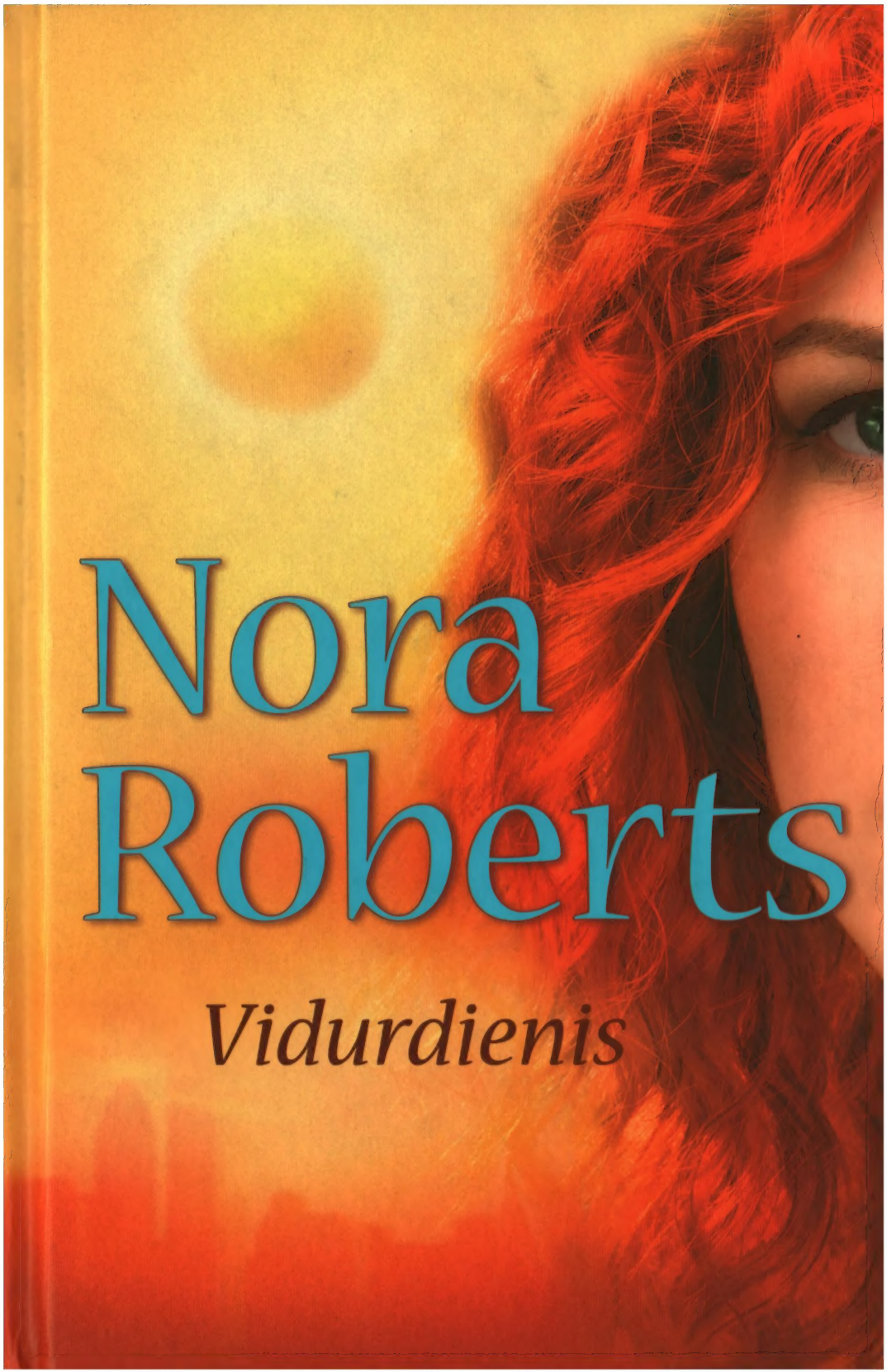
Nora
Roberts
Vidurdienis

Nora Roberts

Vidurdienis

Iš anglų kalbos vertė Vilma Krinevičienė

Jotema

UDK 820(73)-3
Ro-04

Nora Roberts
HIGH NOON
G. P. Putnam's Sons,
New York, 2007

Copyright © 2007 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Vilma Krinevičienė, 2009
© UAB „Jotema", 2009
Viršelyje panaudota nuotrauka iš
dreamstime

ISBN 978-9955-13-226-4

Eimei Berkover,
derybininkei

PRADINĖ STADIJA

Nepalik manęs, o brangioji.

„Vidurdienis“

1

ŠOKIS SU MIRTIMI nebuvo pats geriausias būdas švęsti Šv. Patriko dieną. Iškvietimas į darbą laisvadienį, kad atkalbėtum žmogų nuo pasiryžimo mirti, nebuvo kvietimas išgerti žaliojo alaus ar pasiklausyti dūdmaišių.

Fibė skynėsi kelią per Savanos gyventojų ir turistų minią, šventiškai šurmuliuojančią gatvėse. Kapitonas Deividas Makvy viską numatė, pastebėjo ji. Savo automobiliu, netgi turėdama ženklelį, braudamasi per gyvas barikadas ir grūstis, ji būtų sugaišusi daug brangaus laiko ir iššvaisčiusi begalę jėgų. Tačiau už poros kvartalų į rytus nuo Džonso gatvės šventiška minia praretėjo, o triukšmingą muziką pakeitė silpnas pulsuojantis aidas.

Uniformuotas pareigūnas, paklusdamas įsakymui, laukė. Jo žvilgsnis nuslydo Fibės veidu žemyn, į ženklelį, kurį buvo prisisegusi prie rusvai žalsvos spalvos kelnių kišenės. Platūs trumpi bridžiai, sandalai, dobilo žalumo marškinėliai po drobiniu švarku, pagalvojo Fibė. Visiškai neprofesionali išvaizda, o ją Fibė itin puoselėjo darbe.

Betgi ką jai daryti? Buvo pasirengusi su šeima stovėti Maknamarų namų terasoje, gerti limonadą ir stebėti eitynes.

— Leitenantė Maknamara?

— Taip. Važiuojame. — Įšokusi į automobilį, viena ranka ji atvertė telefoną, o kita užsitraukė diržą. — Kapitone, aš pakeliui. Informuokite.

Vairuotojui nuspaudus akceleratoriaus pedalą, suklykė sirena. Fibė išsitraukė užrašų knygelę ir ėmė paskubomis žymėtis.

Džozefas (Džo) Raideris, savižudis. Ginkluotas. Dvidešimt septy-

nerių, baltasis, vedęs/kartu negyvena. Barmenas/atleistas. Nepriklauso jokiai bažnyčiai. Apie šeimą nieko nežinoma.

KODĖL? Paliko žmona, atleistas iš darbo (sporto bare), lošimo skolos.

Jokių ankstesnių nusižengimų arba mėginimų žudytis.

Subjektas tai verkia, tai pyksta. Neiššovė nė vieno šūvio.

— Gerai, — atsiduso Fibė. Netrukus susipažins su Džo artimiau. — Kas su juo kalbasi?

— Jis turi mobilųjį telefoną. Pirmasis ekipažas nesugebėjo prakalbinti. Vyrukas vis atmetinėjo skambučius. Iškvietėme darbdavį, buvusį darbdavį, kuris yra ir jo buto šeimininkas. Subjektas šiek tiek kalbėjosi su juo, tačiau iš to nieko gero.

— O tu?

— Vos atvykęs į vietą paskambinau tau. Nenorėjau, kad užsipultų pernelyg daug žmonių.

— Gerai. Būsiu po penkių minučių. — Fibė žvilgtelėjo į vairuotoją ir sulaukė patvirtinančio linktelėjimo. — Pasistenkite, kad jis liktų gyvas, kol atvyksiu.

Dankanas Sviftas sėdėjo Džo Raiderio bute ketvirtame aukšte ir prakaitavo. Vyrukas, kurį jis pažinojo, su kuriuo gėrė alų, juokavo, sisiojo, dėl Dievo, į gretimus pisuarus, dabar sėdi ant stogo krašto su ginklu rankoje.

Todėl, kad aš jį atleidau, galvojo Dankanas. Kad daviau trisdešimt dienų išsinešdinti iš buto. Kad neskyriau jam dėmesio.

O dabar štai Džo paleis kulką sau į galvą arba nušoks nuo stogo. Galbūt ir viena, ir kita.

Ne tokių linksmybių tikisi minia Šv. Patriko dieną. Nors nepasakytum, kad tai ją baugina. Policija aptvėrė kvartalą, bet pro langą Dankanas matė žmones, prisispaudusius prie užtvarų ir užvertusius galvas aukštyn.

Kažin ar Džo apsirengęs žaliai?

— Liaukis, Džo, mes viską išspręsime. — Kiek kartų, klausė savęs Dankanas, teks kartoti tuos žodžius, kuriuos policininkas baksnoja savo užrašuose. — Tiesiog padėk ginklą ir eikš į vidų.

— Tu mane atleidai, velniai rautų!

— Taip, taip, žinau. Aš atsiprašau, Džo, buvau supykęs. — Tu vogei iš manęs, kvailas pimpi, galvojo Dankanas. Mulkinai ir apgaudinėjai. Puolei kumščiais, po galais. — Aš nesuvokiau, kaip tau sunku, kas vyksta. Eikš į vidų, ir mes viską išspręsime.

— Juk žinai, kad Lorė mane paliko.

— Aš... — Ne, ne aš, prisiminė Dankanas. Jo galva ūžė nuo stipraus skausmo, vis dėlto šiaip taip prisiminė kapitono Makvy nurodymus. — Tikriausiai tau labai sunku.

Atsakydamas Džo vėl sukūkčiojo.

— Tiesiog kalbink jį, — sumurmėjo Deivas.

Dankanas klausėsi verksmingų Džo aimanų ir stengėsi skaityti rodomas frazes.

Raudonplaukė įskriejo į kambarį it glotni kulka. Kalbėdamasi su kapitonu ji išsinėrė iš švarko, užsitraukė neperšaunamą liemenę. Judesiai greiti kaip žaibas.

Dankanas negirdėjo, ką jie kalbėjo, tačiau negalėjo atplėšti akių nuo moters.

Pirmasis žodis, šovęs jam į galvą, buvo ryžtas. Paskui energija. Tada seksualumas, nors pastarasis dviem lygiomis dalimis įsimaišė į pirmuosius du. Ji papurtė galvą, pažiūrėjo į Dankaną — ilgas šaltas žvilgsnis, žalios kaip katės akys.

— Reikia kalbėtis akis į akį, kapitone. Žinojai tai, kai pakvietei mane.

— Pirma gali pamėginti pakalbinti telefonu.

— Ne kartą mėginta.

Fibė nužvelgė vyrą, bandžiusį raminti verkšlenantį subjektą. Buvęs darbdavys ir buto šeimininkas, suprato ji.

Koks jaunas, pagalvojo Fibė. Dailus vyrukas ir, atrodo, iš visų jėgų stengiasi nepanikuoti.

— Jis turi matyti veidą. Reikia asmeninio kontakto. Ar čia tas darbdavys?

— Dankanas Sviftas, baro pirmame šio pastato aukšte savininkas. Vyras paskambino 911, kai subjektas susisiekė su juo ir pasakė ketinąs šokti nuo stogo. Nuo tada jis, Sviftas, čia.

— Gerai. Tu vadovauk jam, bet derybininkė esu aš. Turiu lipti ant stogo. Pažiūrėkim, ką apie tai mano subjektas.

Priėjusi prie Dankano, parodė, kad šis duotų jai telefoną.

— Džo? Čia Fibė. Aš iš policijos. Kaip tu ten, Džo?

— Kodėl klausi?

— Noriu įsitikinti, ar tau viskas gerai. Ten turbūt karšta, Džo? Šiandien gana kaitri saulė. Paprašysiu Dankano, kad atneštų mums porą butelių šalto vandens. Norėčiau atnešti juos tau, pasikalbėti su tavimi.

— Aš turiu ginklą!

— Žinau. Jei atnešiu tau šalto vandens, Džo, ar šausi į mane?

— Ne, — ištarė vyras po ilgos pauzės. — Ne, velniai rautų. Kodėl turėčiau? Nė nepažįstu tavęs.

— Tada atnešiu tau vandens. Ateisiu viena, Džo. Pažadėk man, kad nenušoksi ir neiššausi. Ar pažadi leisti man ateiti ir atnešti tau vandens?

— Geriau atnešk alaus.

Liūdna gaidelė vyro balse suteikė jai šiek tiek pranašumo.

— Kokio alaus norėtum?

— Šaldytuve yra *Harp*.

— Šaltas alus. — Fibė nuėjo prie šaldytuvo. Jame, išskyrus alų, daugiau beveik nieko nebuvo. Vos ištraukė butelį, Dankanas prišokęs jį atidarė. Ji linktelėjo, išsitraukė vienintelį kokakolos buteliuką ir atkimšo. — Ateinu su alumi, gerai?

— Taip, gurkšnis alaus būtų ne pro šalį.

— Džo? — Fibės balsas buvo vėsus kaip ir buteliai rankoje. Vienas policininkų prisegė jai mikrofoną ir nusegė ginklą. — Ar ketini nusižudyti?

— Toks mano planas.

— Ką gi, jei tai tavo planas, vargu ar jis geras.

Fibė išsekė paskui policininką ir ėmė kopti laiptais ant stogo.

— Geresnio neturiu.

— Neturi? Regis, kažkas tave labai slegia. Dabar aš prie stogo durų, Džo. Ar galiu ateiti?

— Taip, juk sakiau, argi ne?

Dėl saulės Fibė neklydo — ji ritinėjosi stogu lyg karštas raudonas kamuolys. Fibė tučtuojau žvilgtelėjo į kairę ir pamatė vyriškį.

Jis buvo beveik nuogas, mūvėjo tik juodus šortus. Rausvaplau-

kis vaikinas šviesia oda, beje, toji oda jau tapusi skausmingai raudona. Prisimerkęs jis pažiūrėjo į Fibę užtinusiomis nuo ašarų akimis.

— Reikėjo atnešti ne tik alaus, bet ir kokį skėtį nuo saulės. — Fibė laikė butelį taip, kad vyras galėtų matyti. — Tu čia iškepsi, Džo.

— Nesvarbu.

— Džo, būčiau dėkinga, jei pasidėtum ginklą, kad galėčiau paduoti tau alų.

Jis papurtė galvą.

— Dar ką sugalvosi.

— Pažadu nieko nedaryti, jei padėsi ginklą, kol nešiu tau alų. Aš tik noriu pasikalbėti, Džo. Pokalbis šitaip plieskiant saulei — alinantis darbas.

Nuleidęs kojas per stogo kraštą, vyras ginklą pasidėjo ant kelių.

— Tiesiog pastatyk alų čia, o paskui pasitrauk.

— Gerai. — Fibė ėjo jo link žiūrėdama tiesiai į akis. Užuodė jo kvapą, prakaitą ir neviltį; krauju pasruvusiose akyse matė skausmą. Ji atsargiai pastatė butelį ant atbrailos ir pasitraukė. — Gerai?

— Tik pamėgink ką nors, ir aš šoksiu.

— Suprantu. Kas atsitiko, kad jautiesi toks prislėgtas?

Jis pastvėrė alų, vėl sugniaužė rankoje ginklą ir nugėrė didelį gurkšnį.

— Kodėl jie atsiuntė tave čia?

— Niekas manęs neatsiuntė, pati atėjau. Toks mano darbas.

— Ką? Gal tu kokia psichiatrė?

Jis paniekinamai prunkštelėjo ir vėl užsivertė butelį.

— Ne visai. Aš kalbuosi su žmonėmis, ypač turinčiais bėdų arba manančiais, kad jų turi. Kas atsitiko tau, Džo, kad manai turįs rūpesčių?

— Aš nevykėlis, ir tiek.

— Kodėl manai, kad esi nevykėlis?

— Žmona mane paliko. Išgyvenome kartu vos šešis mėnesius, o ji jau išėjo. Ne kartą sakė, kad išeis. Esą jei tik vėl pradėsiu lošti, tiek ją ir tematysiu. Aš neklausiau, netikėjau ja.

— Regis, tai tave labai liūdina.

— Ji buvo geriausias dalykas mano gyvenime, bet aš susimo-

viau. Tikėjausi išlošti — pora didelių sumų, ir būtų užtekę. Tačiau nepavyko, — vyras gūžtelėjo pečiais. — Niekada nepavyksta.

— To nepakanka, kad mirtum, Džo. Sunku ir skaudu, kai tave palieka mylimas žmogus. Tačiau mirdamas nieko nebeištaisysi. Kuo vardu tavo žmona?

— Lorė, — sumurmėjo jis vėl apsiašarodamas.

— Lorės turbūt nenori skaudinti? Kaip manai, kaip ji jaustųsi, jei tai padarytum?

— Kodėl jai turėtų rūpėti?

— Jai pakankamai rūpėjo, jeigu už tavęs ištekėjo. Ar nieko prieš, jei prisėsiu čia? — Fibė patapšnojo per atbrailą per keletą pėdų nuo jo. Kai vyras gūžtelėjo, ji atsisėdo, atsigėrė kokakolos. — Manau, galime rasti išeitį, Džo. Kaip padėti tau, kaip padėti judviem su Lore. Man atrodo, tu nori viską ištaisyti.

— Aš netekau darbo.

— Užjaučiu. Ką tu dirbai?

— Buvau barmenas. Sporto bare pirmame aukšte. Lorė nenorėjo, kad dirbčiau sporto bare, bet aš pažadėjau susitvarkyti ir nesusitvarkiau. Neįstengiau. Lošiau paslapčia. O kai ėmė nesisekti, ištuštinau baro kasą, kad Lorė nesužinotų. Kuo daugiau lošiau, tuo daugiau pralošdavau, tuo daugiau vogiau. Mane sugavo, atleido. Už buto nuomą irgi skolingas.

Jis pavartė rankoje ginklą. Fibė įsitempė, tačiau įveikė instinktą pasilenkti ir pulti už priedangos.

— Kokia prasmė? Aš nieko neturiu.

— Suprantu, kaip dabar jautiesi. Vis dėlto žinok, Džo, kad yra dar daug galimybių. Visi nusipelno daugiau nei vienos. Jei nusižudysi, ką gi. Viskas bus baigta. Niekada negrįši, neatsiprašysi Lorės, neištaisysi savo klaidų. Kaip jos atsiprašytum, jei turėtum galimybę?

— Nežinau, — Džo nužvelgė miesto stogus. — Girdžiu muziką. Tikriausiai žmonės surengė eitynes.

— Ir dėl to verta gyventi. Kokią muziką mėgsti?

Viduje Dankanas atsisuko į Deivą.

— Muzika? Kokią muziką jis mėgsta? Ką ji daro, po galais?

— Verčia jį kalbėti. Kalbina, — Deivas linktelėjo į garsiakalbį. — Juk kol pasakos apie „Coldplay“, tikrai nešoks nuo stogo.

Kitas dešimtį minučių Dankanas klausėsi jų pokalbio apie muziką, pokalbio, kuris galėjo vykti bet kuriame miesto bare ar restorane. Siurrealistiška, įsivaizduojant Džo ant stogo. Neįmanoma, įsivaizduojant tą raudonplaukę katės akimis ir stangriu lieknu kūnu, lyg niekur nieko tauškiančią apie muziką su beveik nuogu, ginkluotu, nusižudyti ketinančiu barmenu.

— Manai, turėčiau paskambinti Lorei? — viltingai paklausė Džo.

— Nori to? — Fibė jau žinojo, kad specialiosios tarnybos bandė rasti pabėgusią Džo žmoną, bet nesėkmingai.

— Noriu jos atsiprašyti.

— Gerai, kad nori atsiprašyti. Visgi žinai, kas geriau įtikina moteris? O aš žinau, nes esu moteris. Kai parodai. Mes tikime tuo, ką rodote. Dabar gali parodyti, kad gailiesi, ir atiduoti man ginklą.

— Norėjau nusišauti prieš nušokdamas. O gal atvirkščiai.

— Pažiūrėk į mane, Džo. — Kai vyras atsisuko, Fibė įsmeigė į jį akis. — Ar tu taip ketini parodyti Lorei, kad gailiesi? Pasielgdamas taip, kad jai tektų tave palaidoti, liūdėti? Tu ją baudi?

— Ne! — Džo veidas, balsas išdavė nuostabą. — Tai mano kaltė. Tik aš kaltas.

— Tik tu? Netikiu, kad kaltas būna tik vienas žmogus. Betgi pamėginkime viską ištaisyti. Raskime būdą Lorės atsiprašyti.

— Fibe, mano lošimo skolos siekia beveik penkis tūkstančius.

— Penki tūkstančiai yra daug. Baugu būti tiek skolingam. Suprantu, ką reiškia turėti finansinių rūpesčių. Ar nori, kad Lorei tektų apmokėti tavo skolas?

— Ne. Jei aš mirsiu, niekam neteks mokėti.

— Niekam? Juk ji tavo žmona. Teisėta žmona. — Fibė abejojo, ar žmona privalo padengti skolas, tačiau numanė, kad toji mintis paveiks Džo. — Jai teks atsakyti už tavo skolas.

— Dieve. O Dieve.

— Man atrodo, aš žinau, kaip tau padėti, Džo. Džo? Viduje yra tavo bosas. Jis ten, nes nerimauja dėl tavęs.

— Jis geras. Dankanas — geras žmogus. Aš jį apmoviau. Vogiau iš jo. Nekaltinu, kad mane atleido.

— Klausausi tavęs ir suprantu, kad prisiimi atsakomybę už savo klaidas. Esi atsakingas žmogus, taigi noriu, kad tas klaidas ištaisytum. Sakai, Dankanas — geras žmogus, todėl patikėsiu, kad jis irgi tai supras. Jei nori, pasikalbėsiu su juo. Aš moku įtikinėti. Jei jis sutiktų palaukti, kol grąžinsi pinigus, tai padėtų, ar ne?

— Aš... aš nežinau.

— Pasikalbėsiu su juo.

— Jis puikus vyrukas. Aš jį apvogiau.

— Tave graužė neviltis ir baimė, todėl suklydai. Jaučiu, kad gailiesi dėl to.

— Gailiuosi.

— Pasikalbėsiu su juo, — pakartojo Fibė. — Bet tu turi atiduoti man ginklą ir pasitraukti nuo krašto. Juk nenori skaudinti Lorės.

— Nenoriu, bet...

— Jei dabar galėtum pasikalbėti su Lore, ką jai pasakytum?

— Pasakyčiau... kad nežinau, kaip atsitiko, kad viskas taip toli nuėjo, kad gailiuosi. Aš myliu Lorę. Nenoriu jos netekti.

— Jei nenori jos netekti, jei myli, atiduok man ginklą ir pasitrauk nuo krašto. Kitaip jai teks gyventi su skausmu ir kalte, Džo.

— Tai ne jos kaltė.

Fibė pamažu atsistojo, ištiesė ranką.

— Tu teisus, Džo. Visiškai teisus. O dabar parodyk tai jai.

Jis įsistebeilijo į ginklą, paskui — į Fibę, atsargiai paimančią ginklą. Spragtelėjusi saugiklį ir kišdamasi už diržo juto, koks jis slidus nuo prakaito.

— Eime, Džo.

— Kas dabar bus?

— Pasitrauk nuo krašto, ir aš tau paaiškinsiu. Nemeluosiu.

Ji vėl ištiesė ranką. Žinojo, kad neturėtų to daryti. Savižudis gali nusitempti derybininką kartu. Bet ji nenuleido nuo jo akių, paskui stipriai sugniaužė Džo ranką.

Kai vyro kojos palietė stogą, jis susmuko ir vėl pravirko. Fibė apkabino jį ir įnirtingai papurtė, kai pro duris įskubėjo policininkai.

— Viskas bus gerai. Džo, dabar tau teks eiti su policininkais. Jie apsvarstys tavo elgesį. Viskas bus gerai.

— Man labai gaila.

— Žinau. Eime. Eime su manimi. — Ji padėjo jam atsistoti ir nuvedė prie durų. — Tau reikia apsirengti. Jokių antrankių, — tarė ji policininkams. — Džo, vienas pareigūnų atneš tau marškinius, kelnes, batus. Gerai?

Kai vyras linktelėjo, vienam iš policininkų ji parodė į miegamojo pusę.

— Aš sėsiu į kalėjimą?

— Kuriam laikui. Tačiau mes pasirūpinsime, kad tave kuo greičiau išleistų.

— Ar paskambinsite Lorei? Jei ateitų, galėčiau... galėčiau parodyti jai, kad gailiuosi.

— Žinoma, paskambinsiu. Pasirūpinkite nudegimais ir atneškite jam vandens.

Nepakeldamas akių Džo užsitempė džinsus.

— Atleisk, žmogau, — sumurmėjo jis Dankanui.

— Viskas gerai. Parūpinsiu tau advokatą, — Dankanas sutrikęs pažiūrėjo į Fibę. — Ar turėčiau?

— Tai jūsų ir Džo reikalas. Laikykis, — ji lengvai spustelėjo Džo ranką.

Policininkai jį išsivedė.

— Puikus darbas, leitenante.

Fibė išsitraukė ginklą, atidarė jį.

— Viena kulka. Jis neketino nieko nušauti, tik save. Ir tikriausiai būtų tai padaręs. — Atidavė ginklą kapitonui. — Tu nujautei, kad jam reikėjo pasikalbėti su moterimi.

— Man taip pasirodė, — sutiko Deivas.

— Ką gi, regis, tu nesuklydai. Reikia rasti jo žmoną. Aš pasikalbėsiu, jeigu toji Lorė atsisakys su juo susitikti. — Fibė nusibraukė nuo kaktos prakaitą. — Ar kas nors turi vandens?

Dankanas ištiesė jai butelį.

— Pasirūpinau, kad atneštų.

— Dėkoju. — Užsivertusi butelį ji stebėjo Dankaną. Vešlūs tamsūs plaukai, krentantys ant kampuoto veido, gražus valingas smakras

ir švelnios mėlynos akys, kuriose šią akimirką atsispindėjo susirūpinimas. — Ar pateiksite kaltinimus?

— Dėl ko?

— Kad ištuštino jūsų baro kasą.

— Ne. — Dankanas prisėdo ant fotelio krašto. Užsimerkė. — Ne, ne.

— Kiek jis paėmė?

— Porą tūkstančių, gal šiek tiek daugiau. Nesvarbu.

— Svarbu. Jis norės grąžinti, dėl savigarbos. Jei norite jam padėti, pagalvokite, kaip galėtumėte.

— Taip. Gerai.

— Buto šeimininkas irgi jūs?

— Taip.

Fibė kilstelėjo antakius.

— Oho, kiek darbų. Ar galėsite palaukti nuomos mokesčio dar kokį mėnesį?

— Taip, taip.

— Gerai.

— Aš... aš tik nugirdau, kad jūs Fibė.

— Maknamara. Leitenantė Maknamara.

— Man patinka Džo. Nenoriu, kad jis sėstų į kalėjimą.

Geras žmogus, sakė Džo. Ko gero, buvo teisus.

— Malonu girdėti, bet už pasekmes reikia atsakyti. Jam tai išeis tik į naudą. Jis šaukėsi pagalbos ir ją gavo. Penkių tūkstančių lošimo skolą irgi turės padengti.

— Aš nežinojau, kad jis lošė.

Šį kartą Fibė nusijuokė.

— Vadovaujate sporto barui, bet nežinote, kad jame lošiama?

Jis įtraukė pečius. Lyg būtų maža vidinės sumaišties.

— Žinote, „Slam Dunc" — bičiulių baras, o ne kokia mafiozų buveinė. Nežinojau, kad jis turi bėdų, kitaip nebūčiau leidęs dirbti. Iš dalies tai mano kaltė, bet...

— Ne. Ne. — Fibė kilstelėjo ranką ir šaltu buteliu pasitrynė drėgną kaktą. — Man karšta, aš suirzusi. Ir tai tikrai ne jūsų kaltė. Lipti ant stogo Džo pastūmėjo aplinkybės, ir tik jis atsakingas už tas aplinkybes ir pasirinkimus. Ar žinote, kur rasti jo žmoną?

— Tikriausiai ji stebi eitynes, kaip ir visi kiti Savanoje, išskyrus mus.

— Ar žinote, kur ji gyvena?

— Ne, bet jūsų kapitonui daviau porą numerių. Jų draugų.

— Mes ją rasime. Kaip jaučiatės?

— Na, aš tikrai neketinu šokti nuo stogo, — jis giliai atsiduso ir papurtė galvą. — Ar galėčiau pavaišinti jus gėrimu, Fibe?

Ji kilstelėjo vandens butelį.

— Jau pavaišinote.

— Galėčiau pasiūlyti geriau.

Hmm, žavu, pagalvojo Fibė.

— Užteks ir šito. Eikite namo, pone Sviftai.

— Dankanas.

— Mmm, — ji paskubomis šyptelėjo, tada pasiėmė numestą švarką.

— Fibe. — Jai pasisukus eiti, prišoko prie durų. — Ar galiu jums paskambinti, jei staiga apimtų savižudiška nuotaika?

— Skambinkite psichologinės pagalbos telefonu, — tarė ji neatsisukdama. — Neabejoju, jie sugebės atkalbėti.

Dankanas išėjo į laiptinę ir nulydėjo ją akimis. Ryžtas, vėl pagalvojo. Regis, jam pradeda patikti ryžtingos moterys.

Tada atsisėdo ant laiptų ir išsitraukė telefoną. Reikia paskambinti savo artimiausiam draugui — kuris taip pat yra ir advokatas — ir įkalbėti jį atstovauti savižudžiui barmenui, beje, dar ir aistringam lošėjui.

Iš antro aukšto balkono Fibė stebėjo išdidžiai žingsniuojantį jauną aviganį. Atrodė velniškai patenkintas savimi, kad pataiko į trijų gnomų orkestro ritmą.

Džo gyvas, o ji, nors nespėjo į atidarymą, dabar gali ramiai stebėti antrąjį veiksmą.

Visgi ne tokia jau ir sumauta Šv. Patriko diena.

Šalia, apsiavusi ryškiai žaliais sportiniais bateliais, straksėjo septynmetė Fibės dukra. Karlė ilgai ir atkakliai derėjosi dėl šių ba-

telių, prisiminė Fibė, atremdama visus argumentus dėl kainos ar nepraktiškumo.

Mergaitė dėvėjo žalias plačias kelnes su mažyčiais tamsiai raudonais taškeliais ir žalius marškinėlius raudonais papuošimais — visa tai irgi nupirko tik po ilgų ir sunkių derybų su žirnio didumo primadona. Vis dėlto, turėjo pripažinti Fibė, dukra atrodė nepaprastai dailiai.

Saulėlydžio raudonumo plaukus Karlė paveldėjo iš savo senelės, Fibės motinos. Garbanos — irgi senelės dovana, šiuo atveju peršokusios vieną kartą, nes Fibės plaukai buvo tiesūs kaip styga. Spindinčios mėlynos akys — taip pat Esės palikimas. Viduriniajai kartai, kaip dažnai save vadindavo Fibė, teko žalios.

Visos trys turėjo baltą raudonplaukių odą, bet Karlė dar paveldėjo duobutes, kurių Fibė troško vaikystėje, ir gražią burną su giliu įlinkiu viršutinėje lūpoje.

Kartais Fibė žvelgdavo į savo motiną bei dukrą ir, užplūdus neapsakomos meilės bangoms, svarstydavo, kaip ji galėjo tapti tiltu tarp tokių idealiai sutampančių taškų.

Fibė paglostė Karlės petį, tada pasilenkusi pabučiavo neklusnias raudonas garbanas. Atsakydama Karlė pasiuntė jai platų šypsnį, atidengiantį tarpą — trūko dviejų priekinių dantukų.

— Geriausia vieta visame name, — už jų, per žingsnį nuo durų, šypsojosi Esė.

— Ar matei šunį, senele?

— Žinoma, mačiau.

Fibės brolis atsisuko į motiną.

— Nori atsisėsti, mama?

— Ne, mielasis, — Esė papurtė galvą. — Aš čia puikiai įsitaisiusi.

— Ateik prie turėklo, senele. Palaikysiu tave už rankos. Čia kaip kieme.

— Taip. Taip.

Tačiau žengiant prie turėklo Esės veidas įsitempė.

— Iš čia geriau matyti, — pradėjo Karlė. — O, ateina dar vienas orkestras! Argi ne puiku, senele? Žiūrėk, kaip aukštai jie kelia kojas.

Tik pažiūrėkit, kaip ji ramina senelę, galvojo Fibė. Kaip maža

rankute stipriai laiko senelės ranką. O Karteris, pažiūrėkite į jį, irgi prieina prie mamos, glosto jai nugarą, kita ranka rodydamas į miniją.

Fibė žinojo, ką mato jos motina, žiūrėdama į Karterį. Augindama savo vaiką, ji puikiai suprato tą skaudžią ir gilią meilę. Dvigubą, galvojo Fibė. Mamai užtekdavo pažiūrėti į Karterį, į tuos vešlius rudus plaukus, šiltas riešutų spalvos akis, smakro, nosies ir burnos liniją, ir ji pamatydavo savo vyrą, kurio dar visai jauna neteko. Ir visko, kas galėjo būti, bet mirė kartu su juo.

— Gaivaus limonado! — Ava pristūmė vežimėlį prie tarpdurio. — Su daug mėtų, kad būtų žalias.

— Ava, nereikėjo vargintis.

— Koks čia vargas.

Ava nusijuokė Fibei ir atmetė atgal dailių šviesių plaukų sruogą. Keturiasdešimt trejų Ava Vestri Dover buvo pati gražiausia Fibės pažįstama moteris. Ir tikriausiai pati geriausia.

Kai Ava paėmė ąsotį, Fibė nuskubėjo jai į pagalbą.

— Leisk, įpilsiu. Eik pažiūrėti eitynių. Mama geriau jausis, jei stovėsi šalia, — tyliau pridūrė Fibė.

Linktelėjusi Ava nuėjo į balkoną, palietė Esės petį ir atsistojo šalia Karlės.

Štai jos šeima, galvojo Fibė. Tiesa, Avos sūnus Niujorke, koledže, o gražioji Karterio žmona dirba, bet čia yra pagrindas, kertinis akmuo. Be jų ji pleventų kaip dulkelė.

Fibė įpylė limonado, išdalijo stiklines, tada atsistojo šalia Karterio. Padėjo galvą broliui ant peties.

— Gaila, kad Džozės nėra.

— Ir man. Jei galės, atvažiuos vakarienės.

Jos mažylis brolis, galvojo Fibė, jau vedęs vyras.

— Judu turėtumėte nakvoti čia, išvengtumėte šventinių kamščių ir šios beprotiškos minios.

— Mums patinka beprotiška minia, bet aš paklausiu Džozės. Prisimeni, kaip stovėjome čia pirmą kartą ir stebėjome eitynes? Tą pirmą pavasarį po Roibeno.

— Prisimenu.

— Viskas buvo taip ryšku, triukšminga ir kvaila. Visi buvo tokie laimingi. Regis, net pusseserė Besė išlaužė šypseną.

Greičiausiai tai buvo skrandžio spazmai, karčiai pagalvojo Fibė.

— Tada pajutau, iš tiesų pajutau, kad viskas bus gerai. Kad jis nepabėgs ir neateis mūsų, nemėgins iššžudyti miegančių. Nejaučiau to net per Kalėdas ar per savo gimtadienį. Tąsyk stovėdamas čia pagalvojau, kad pagaliau viskas bus gerai.

— Taip ir buvo.

Fibė paėmė brolį už rankos, ir jų pirštai susipynė po turėklu.

2

SUSITVARKĘS IR PAGIRINGAS Dankanas sėdėjo prie virtuvės stalo, spoksodamas į nešiojamojo kompiuterio ekraną ir gurkšnodamas juodą kavą. Ketino tik išgerti porą alaus su nuolatiniais „Slam Dunc" baro lankytojais, o paskui eiti pasiklausyti muzikos ir įsiversti dar porą bokalų alaus kitame savo airiškame bare „Swifty's".

Jis žinojo: vadovaudamas barams, turi išlikti blaivus. Šią taisyklę galima sulaužyti tik per Šv. Patriko dieną ar Naujųjų naktį. Jis mokėjo leisti ilgus vakarus, pasitenkindamas tik pora bokalų alaus.

Ne šventė privertė Dankaną per dažnai kilnoti viskio taurelę ir alų, o didžiulis palengvėjimas. Džo neišsitaškė ant šaligatvio priešais barą.

Už tai ir išgersiu.

Ir jau verčiau kentėti pagirias dėl gerų naujienų nei dėl blogų. Abiem atvejais jautiesi šūdinai, pripažino Dankanas, ūžiančioje galvoje tebegirdėdamas ragų ir dūdų aidą, bet žinai, kad tai praeis.

Reikia tik nešdintis iš namų. Pasivaikščioti. Arba padrybsoti hamake. Paskui sugalvos, ką toliau veikti. Jau septynerius metus galvoja, ką veikti toliau. Ir jam tai patinka.

Kurį laiką Dankanas susiraukęs žiūrėjo į ekraną, paskui papurtė galvą. Jei dabar mėgins dirbti ar apsimesti, kad dirba, galva tikriausiai sprogs.

Pasiėmęs kavą išėjo į galinę verandą. Burkuojantys balandžiai linkčiojo galvas, po lesykla lesiodami nuo žemės trupinius. Per riebūs ir per tingūs, pagalvojo Dankanas, kad vargintųsi pakilti iki jos. Geriau les pabiras.

Daug žmonių elgiasi taip pat.

Jo sodas vešėjo, ir Dankanui buvo gera žinoti, kad čia yra ir dalelė jo prakaito bei pastangų. Gal pasivaikščiojus po jį, po šiais ąžuolais, per voratinkliais apraizgytas samanas iki prieplaukos. Galbūt paplaukioti upe.

Velniškai gražus rytas, jei tik plačiau atmerktum akis. Vienas iš tų gaiva, lengvu vėjeliu dvelkiančių rytų, kurių ilgiesi liepą.

Arba galėtų tiesiog pasėdėti prieplaukoje, stebėti, kaip druskingose seklumose žaidžia saulė. Nusineštų kavos ir paprasčiausiai sėdėtų nieko neveikdamas gražų pavasario rytą — velniškai gera mintis.

O ką šį gražų rytą veikia Džo? Sėdi kameroje? Psichiatrijos ligoninės palatoje? Ką toji raudonplaukė sumanė?

Nėra prasmės apsimetinėti, kad tai įprasta gyvenimo diena, kai niekaip negali išmesti iš galvos vakarykštės. Nėra prasmės galvoti, kad norėtų sėdėti prieplaukoje ir laukti, kol praskaidrės galva, neverta apsimetinėti, kad viskas puiku ir gražu.

Todėl Dankanas grįžo į miegamąjį ir susirado švarius džinsus bei marškinėlius, kurie neatrodė, lyg su jais būtų miegota. Tada iš džinsų, su kuriais *miegojo*, kai jo pusgirtis užpakalis pasiekė lovą, išsitraukė piniginę, raktus ir kitus daiktus.

Bent jau užteko proto grįžti taksi, prisiminė, persibraukdamas ranka susivėlusią rudų plaukų kupetą.

O gal derėtų apsivilkti kostiumą? Ar turėtų?

Velniai rautų.

Jis nusprendė, kad Džo situacijoje buvęs darbdavys, vilkintis kostiumu, atrodytų pernelyg iššaukiamai. Be to, visiškai nenorėjo rengtis to prakeikto kostiumo.

Betgi tai raudonplaukei kostiumai galbūt patinka, o kadangi rimtai ketina su ja susipažinti, tokia apranga galėtų padėti.

Velniop viską.

Jis išėjo pro duris, vingiuotais laiptais nubėgo žemyn ir išblizgintomis baltų plytelių grindimis perėjo per pagrindinį vestibiulį. Atidaręs dvigubas arkines duris, pastebėjo į kiemą įsukantį mažą raudoną jaguarą.

Vyras, išlipęs iš automobilio, dėvėjo itališką kostiumą ir tokius

pat batus. Finėjas T. Hektoras sugebėdavo atrodyti nepriekaištingai netgi išsivoliojęs purve per uraganą.

Dankanas įsikišo nykščius į priekines kelnių kišenes ir laukė Fino. Šitas vyras niekada pernelyg neskuba, galvojo Dankanas, o štai jo mintys skriete skrieja.

Atrodo kaip advokatas, mąstė Dankanas, ir ganėtinai brangus. Toks jis dabar ir yra. Kai jiedu susipažino — negi jau praėjo dešimt metų? — Finas vos galėjo sau leisti važinėti taksi, ką jau kalbėti apie *Armani* kostiumus.

Dabar jis vilkėjo kostiumą, tarsi su juo būtų gimęs, o blyškiai pilka spalva puikiai pabrėžė jo tamsią odą, sporto salėje nulietą kūną. Kai Finas sustojo laiptų apačioje ir pakėlė į Dankaną galvą, tamsiais akiniais slystelėjo saulės spinduliai.

— Atrodai šiek tiek susivėlęs, mano drauge.

— Jaučiuosi lygiai taip pat.

— Neverta stebėtis, turint galvoje tą kiekį suaugusiesiems skirtų gėrimų, kurį susipylei į savo apgailėtiną gerklę vakar vakare.

— Tuo metu jaučiausi gerai. Ką čia veiki?

— Atvažiavau į mūsų susitikimą.

— Mes buvome susitarę?

Lipdamas laiptais Finas papurtė galvą.

— Turėjau žinoti, kad neprisiminsi. Pernelyg užsideges pylei airišką viskį ir dainavai „Danny Boy".

— Aš nedainavau „Danny Boy". — O, varge.

— Tiksliai negaliu pasakyti. Visos tos airiškos dainos man vienodai skamba. Kur nors išeini?

— Ketinau. Tai gal einam į vidų?

— Bus gerai ir čia. — Finas įsitaisė ant ilgos baltos supamosios sofos ir ištiesė ant atlošo rankas. — Vis dar nori parduoti šią vietą?

— Nežinau. Gal. — Dankanas apsidairė: sodas, medžiai, pavėsinės, žalia žalia žolė. Jis niekaip negalėjo apsispręsti, ką jaučia šiai vietai. — Galbūt. Kada nors.

— Vieta tikrai puiki. Tik gana atoki.

— Man jau gana šurmulio. Ar aš kviečiau tave atvažiuoti, Finai? Kažkaip nepamenu.

— Tu prašei, kad šį rytą aplankyčiau Savižudį Džo, o paskui at-

važiuočiau ir viską tau papasakočiau. Kai sutikau, tu apkabinai mane ir išbučiavai. Tikriausiai jau sklinda gandai, kad žmoną turiu tik dėl akių.

Dankanas akimirką svarstė.

— O ją bent pabučiavau?

— Pabučiavai. Nori išgirsti apie Džo?

Dankanas sužvangino kišenėje raktelius.

— Ketinau važiuoti į miestą ir jį aplankyti.

— Galiu išvaduoti tave nuo kelionės. Jis laikosi geriau nei tikėjausi, atsižvelgiant į tai, kokios būsenos buvo vakar, kai pamačiau jį pirmą kartą.

— Ar jo žmona...

— Ji buvo ten, — pertraukė Finas. — Velniškai įpykusi, bet buvo. Džo smarkiai nudegė saulėje, todėl dabar yra gydomas; be to, kaip jo advokatas, patvirtinau teismo paskirtą psichiatrą. Kadangi tu nepateikei jokių kaltinimų, vyrukas rimtos bausmės išvengs. Be to, kaip tu ir norėjai, jam bus suteikta pagalba.

— Taip. Tai kodėl jis jaučiasi toks kaltas?

— Jei vėl jį pasamdysi, Dankai, išspardysiu tau užpakalį.

— Neišspardysi, — Dankanas lėtai ir suktai nusišypsojo. — Tu nemoki peštis, juodaodi.

— Tau padarysiu išimtį. Jam bus suteikta pagalba. Žmona arba priims jį, arba ne. Tačiau tu padarei daugiau, nei dauguma padarytų, ir pasamdei jam geriausią advokatą Savanoje.

— Geriau jau ir būk toks, jei imi tokius pinigus, — sumurmėjo Dankanas.

Finas tik šyptelėjo.

— Pats kaltas. Ką gi, važiuosiu atgal ir nugręšiu dar keletą klientų.

— O toji raudonplaukė?

— Kokia raudonplaukė? — Finas pasmaukė žemyn akinius ir susiraukęs pažiūrėjo į Dankaną. — Vakar vakare prie tavęs glaustėsi pora blondinių ir viena sultinga brunetė, bet tu buvai pernelyg įnikęs į alų, kad pastebėtum.

— Ne, ne vakar vakare. Raudonplaukė. Fibė Maknamara. Leitenantė Fibė Maknamara. O Dieve, — Dankanas giliai atsiduso ir pa-

tapšnojo sau per krūtinę. — Vien tardamas jos vardą imu ryti seiles, tad pakartosiu dar kartą. Leitenantė Fibė Maknamara.

Finas užvertė akis į baltas verandos lubas.

— Na, tu ir tipas, Sviftai, dievaži. Ką ketini veikti su policininke?

— Daug ką. Jos žalios akys ir stangrus lieknas kūnas. Tai ji užlipo ant stogo. Tas vyrukas sėdi ant daugiaaukščio krašto su ginklu rankoje, vyrukas, kurio niekada gyvenime nematė, o ji lyg niekur nieko eina pas jį.

— Ir tai tau atrodo patrauklu?

— Nuostabu. Ir seksualu. Tu ją matei, ar ne? Ką manai?

— Manau, kad ji greita, energinga, gerai išauklėta ir protinga. Be to, turi gražų užpakaliuką.

— Negaliu išmesti jos iš galvos. Manau, man derėtų su ja susitikti ir pamėginti išsiaiškinti, kodėl taip yra. Galėtum mane pavėžėti, šiaip ar taip, man reikia pasiimti automobilį.

Po dviejų valandų pratybų Fibė sėdo prie savo stalo. Plaukai buvo sušukuoti atgal ir susegti, kad nekristų į akis. Be to, manė, — tikėjosi, — toks stilius suteikia jai griežtumo. Daugelis policininkų vyrų, kuriuos ji mokė, iš pradžių nelabai rimtai žiūri į moteris.

Pabaigoje visi žiūri rimtai arba sėdi suspaudę užpakalius.

Taip, Deivas jai padėjo praverti duris į skyrių. Betgi ji pati atidarė jas plačiai, užsitarnavo laipsnį ir padėtį.

Dabar būtent dėl to laipsnio ir padėties turėjo sutvarkyti krūvą dokumentų. Be to, jos laukia teisme, kur reikės duoti parodymus dėl buitinio konflikto, peraugusio į įkaitų paėmimo dramą, aplinkybių.

Vėliau reikės grįžti ir viską baigti. O *paskui* dar reikės užsukti į turgų.

Susitvarkiusi namuose, turės sėsti prie knygų ir pasirengti paskaitai apie derybas kritinėmis aplinkybėmis.

Dar teks rasti laiko peržiūrėti čekių knygelę ir pasitikrinti, ar gali leisti sau neapiplėšusi banko įsigyti naują automobilį.

Fibė atsivertė pirmą bylą ir paniro į jai paskirto nedidelio Savanos rajono Čethemo reikalus.

— Leitenante?

— Mmm?

Nepakeldama galvos ji pažino Saiksą, vieną iš būrio derybininkų.

— Jus nori matyti. Dankanas Sviftas.

— Mm?

Šį kartą Fibė pakėlė galvą ir susiraukė. Pažiūrėjusi pro savo kabineto langą, pamatė Dankaną, tyrinėjantį biuro patalpas, tarsi tai būtų kita planeta.

Pagalvojusi apie darbo krūvį ir spaudžiantį laiką, jau ketino liepti varyti jį lauk. Tada vyro žvilgsnis sugavo jos akis. Jis nusišypsojo.

— A, tiek to. — Fibė atsistojo ir išėjo iš kabineto. — Pone Sviftai?

Velniškai įtaigi šypsena, nusprendė Fibė. Tokia nerūpestinga ir dažnai naudojama. Ir tos akys, švelnios ir mėlynos, žiūri tiesiai. Ji iš patirties žinojo, kad daugelis žmonių vengia tiesaus akių kontakto. Tačiau šis vyras neslepia, kad ne tik žiūri į tave, bet ir galvoja apie tave.

— Aš sutrukdžiau. Atrodo, turite daug darbo, — tarė priėjęs. — Gal geriau ateiti, kai nebūsite tokia užsiėmusi?

— Jei tai, dėl ko atėjote, gali palaukti kokį dešimtį metų, tada gerai.

— Tiek laukti nenorėčiau.

— Tada įeikite.

— Oho. Čia kaip televizoriuje. Ar jums nekeista sėdėti čia, kur visi gali matyti, ką veikiate visą dieną?

— Jei pasidaro nejauku, visada galiu užtraukti žaliuzes.

Jis įsikišo nykščius į priekines nudėvėtų džinsų kišenes. Tie džinsai slepia ilgas kojas, pastebėjo Fibė.

— Tikriausiai retai taip atsitinka.

— Kalbėjausi su advokatu, kurį pasamdėte Džo. Jis atrodo labai kompetentingas.

— Ne tik tai... Aš... norėjau pasiteirauti, ar turėčiau aplankyti Savižudį Džo?..

— Atsiprašau? Savižudį Džo?

— O, atleiskite, vakar vakare taip jį pavadinome, ir tas vardas įstrigo galvoje. Ar turėčiau jį aplankyti, o gal geriau nesikišti?

— O ko norite jūs?

— Nežinau. Mes nebuvome bičiuliai. Betgi aš negaliu lyg niekur nieko pamiršti vakardienos įvykių.

— Svarbiau tai, ką prisimena jis.

— Taip, taip. Sapnavau tokį sapną.

— Kokį?

— Kad tai aš sėdėjau ant stogo krašto vienais apatiniais.

— Šortais ar trumpikėmis?

Jis nusijuokė.

— Šortais. Tai va, aš sėdėjau ant krašto, o jūs sėdėjote šalia.

— Ar jus kamuoja noras žudytis?

— Nė trupučio.

— Tai vadinama susitapatinimu. Jūs statote save į Džo vietą. Tai buvo skausminga patirtis, tiek jums, tiek Džo, nors viskas baigėsi gerai.

— Ar kada nors yra buvę kitaip?

— Taip.

Dankanas linktelėjo, bet smulkiau neklausinėjo.

— O kaip pavadintumėte tai, kad negaliu pamiršti jūsų? Pasąmoniniu noru?

— Priklauso nuo to, ko norite.

— Aš pasidomėjau jumis internete.

Fibė atsisėdo, kilstelėjo antakius.

— Iš pradžių pagalvojau: nieko rimta, tik žvilgtelėsiu, patenkinsiu savo smalsumą. Tačiau kartais norisi eiti ilgesniu keliu. Norisi pažinti žmogų akis į akį, galbūt prie valgio ar gėrimo taurės. Jei kartais svarstote, apie ką čia tauškiu, — taip, aš vilioju jus.

— Aš profesionali stebėtoja. Man nebūtina svarstyti, kai žinau. Vertinu jūsų atvirumą ir domėjimąsi, bet...

— Nesakykite „bet“, tik ne iš karto. — Dankanas pasilenkė, pakėlė nuo grindų segtuką, kuris tikriausiai iškrito iš jos plaukų, ir padavė. — Galėtumėte laikyti tai visuomenine paslauga. Aš esu visuomenė. Galėtume apsikeisti gyvenimo istorijomis prie valgiais ir gėrimais nukrauto stalo. Jūs pasirinktumėte laiką ir vietą. Jei tai, ką išgirsime, mums nepatiks, kas nuo to nukentės?

Fibė įmetė segtuką šalia sąvaržėlių.

— Jūs deritės.

— Aš moku derėtis. Galėčiau pavaišinti jus gėrimu. Kiek tai užtruktų — pusvalandį? Daugelis žmonių batus renkasi ilgiau. Pusvalandis po darbo ar ne tarnybos metu — kaip jūs tai vadinate.

— Šįvakar negaliu. Turiu planų.

— Bet kurį laisvą vakarą artimiausioje ateityje?

— Tokių daug. — Stebėdama vyrą Fibė lengvai sukiojosi su kėde. Ir kodėl jis toks žavus, patrauklus? Juk ji neturi tam laiko. — Rytoj vakare nuo devintos iki pusės dešimtos. Susitiksime jūsų bare.

— Puiku. Kuriame bare?

— Atsiprašau?

— Turbūt nenorėsite eiti į „Dunc" — būtų keista po vakarykštės dienos, be to, ten labai triukšminga, daug vyrų, besiginčijančių dėl sporto. Siūlau „Swifty's".

— Jūs „Swifty's" šeimininkas?

— Tam tikra prasme. Esate ten buvusi?

— Kartą.

Jis suraukė antakius.

— Jums nepatiko.

— Tiesą sakant, patiko. Nepatiko palydovas.

— Jei norite susitikti kur nors kitur...

— „Swifty's" tinka. Devintą valandą. Turėsite pusvalandį paaiškinti, kaip „tam tikra prasme" esate dviejų barų ir daugiabučio namo savininkas.

Dankanas vėl nusišypsojo ta kerinčia šypsena, kai Fibė atsistojo, leisdama suprasti, kad jo laikas baigėsi.

— Tik nepersigalvokite.

— Taip nutinka retai.

— Gera žinoti. Iki rytojaus, Fibe.

Be reikalo, tarė sau nulydėdama jį akimis. Be reikalo sutiko eiti į pasimatymą su lieknu, žaviu vyriškiu švelniomis mėlynomis akimis, ypač tokiu, kurio šypsena sužadina malonius virpesius pilve.

Betgi tik pusvalandžiui, išgers vieną taurę.

O ji juk taip seniai skyrė pusvalandį pasimatymui su vyru.

*

Fibė įslinko į namus po septintos su krepšiu pirkinių, išsipūtusiu lagaminėliu, beje, gerokai suirzusi. Automobilis, kurį labai abejojo galėsianti pakeisti kitu, sudejavęs sustojo už kvartalo nuo nuovados.

Mokestis už jo nutempimą praris gerą dalį mėnesio biudžeto. O norėdama sumokėti už jo remontą tikrai turės apiplėšti banką.

Ji numetė lagaminėlį prie durų, tada išsitiesė ir apsižvalgė elegantiškame ir gražiame vestibiulyje. Namas, nors ir prabangus, nieko nekainavo. Ir nors „nieko" buvo sąlyginis terminas, Fibė žinojo, kad net jei sumanytų persikelti kitur, negalėtų sau to leisti — jokiomis sąlygomis. Argi ne juokinga gyventi prakeiktuose rūmuose ir neturėti pinigų sumokėti už aštuonerių metų senumo fordo remontą.

Gyvena apsupta antikvarinių baldų, meno dirbinių, sidabro ir krištolo, grožio ir grakštumo, bet nieko negali parduoti, įkeisti ar iškeisti. Galima sakyti, gyvena prabangoje, o yra priversta sukti galvą dėl prakeikto automobilio.

Fibė atsirėmė į duris ir užsimerkė, pakankamai ilgam, kad prisimintų, jog turi būti dėkinga. Jos šeima turi stogą virš galvos. Ir visada turės.

Kol laikysis mirusios moters nustatytų taisyklių.

Ji išsitiesė ir pasistengė paslėpti nerimą. Tada nunešė į virtuvę pirkinių krepšį.

Štai jos. Jos mergaitės. Karlė prie virtuvės stalo, prikandusi liežuvį, ruošia namų darbus. Mama ir Ava prie viryklės baigia gaminti vakarienę. Fibė žinojo, kad paprastai dvi moterys virtuvėje negali išsitekti, vis dėlto šios dvi sugeba.

Aplinkui kvepia prieskoniais, žalumynais ir moterimis.

— Sakiau jums, kad nelauktumėte manęs.

Fibei įėjus, visos trys galvos atsisuko.

— Mama! Aš jau beveik baigiau rašymo užduotį.

— Šaunuolė. — Pakeliui padėjusi krepšį, Fibė priėjo prie Karlės ir skambiai pabučiavo. — Tikriausiai išalkai.

— Mes norėjome palaukti tavęs.

— Žinoma, mes laukėme. — Priėjusi Esė paglostė Fibei ranką. — Viskas gerai, vaikeli? Tikriausiai nusiplūkei be automobilio.

— Norėjau išsitraukti ginklą ir jį nušauti, bet dabar nusiraminau.

— Kaip grįžai namo?

— Autobusu, kuriuo teks važinėti, kol pataisys automobilį.

— Gali naudotis manuoju, — tarė Ava, bet Fibė papurtė galvą.

— Jausiuosi geriau, žinodama, kad namuose yra automobilis. Nesirūpinkite. Kas vakarienei? Mirštu iš bado.

— Eik, nusiprausk. — Esė stumtelėjo ją durų link. — Tada iškart prie stalo. Viskas paruošta, paskubėk.

— Gerai.

Ji mirktelėjo Karlei ir nuskubėjo į vonios kambarį.

Turi būti dėkinga ne tik už stogą virš galvos, priminė sau Fibė. Jai nereikia triūsti namuose, nes mama ir Ava viską už ją padaro. Abi išlaisvina Fibę nuo tūkstančių smulkių rūpesčių. Todėl ji neleis sau niršti dėl tokio erzinančio dalyko kaip transportas.

Šluostydamasi rankas Fibė apžiūrinėjo savo atvaizdą veidrodyje. Atrodo pavargusi ir įsitempusi. Jei neatsipalaiduos, rytoj ryte turės dar vieną raukšlę.

Trisdešimt trejų negali išvengti raukšlių. Toks gyvenimo dėsnis.

Betgi per vakarienę vis tiek išgers skliding taurę vyno.

Vynas iš tiesų padėjo atsipalaiduoti, kaip ir maistas, paruoštas kitų rankomis, švelnus apšvietimas, ramūs, šilti moteriški balsai.

Ji klausėsi Karlės, pasakojančios apie dieną mokykloje, motinos, kalbančios apie skaitomą knygą.

— Tu tokia tyli, Fibe. Pavargai?

— Truputį, — tarė ji Avai. — Tiesiog daugiau klausausi.

— Juk mes nė penkių minučių negalime patylėti. Papasakok, kas gero nutiko šiandien.

Tai buvo senas žaidimas, kurį motina žaisdavo su jais, kiek tik Fibė prisiminė. Kai atsitikdavo kas nors blogo, liūdno ar erzinančio, Esė prašydavo papasakoti ką nors gero.

— Ką gi, pagalvokime. Pratybos sekėsi gerai.

— Netinka.

— Tada manau, kad mano parodymai teisme šią popietę irgi netinka.

— Ką nors gero, kas atsitiko tau, — priminė jai Esė. — Tokia taisyklė.

— Gerai. Kokia ji griežta, — sumurmėjo Fibė Karlei, ir ši nusišiepė. — Nežinau, ar tai gera, bet bent jau nauja. Šiandien mano kabinete lankėsi gražus vyriškis.

— Tinka tik tuo atveju, jeigu jis pakvietė tave pavakarieniauti, — pradėjo Ava, tada aiktelėjo išvydusi Fibės išraišką. — Tave pakvietė į *pasimatymą*?

— Dėl Dievo, nesakyk to taip, tarsi būtume ką tik atradę naują rūšį.

— Ir dar retą. Kas...

— Tai ne pasimatymas. Netikras. Pamenate tą vaikiną, kuris vakar norėjo nusižudyti? Tai štai, jis dirbo tam vyriškiui, kuris mane pakvietė. Išgersime tik vieną taurę.

— Ava sakė, kad tinka tik vakarienė, — priminė Karlė.

— Jis užsiminė apie vakarienę, bet mes nusiderėjome iki gėrimų. Tik pusvalandį rytoj vakare. — Fibė pabaksnojo dukrai per nosytę. — Po to, kai paguldysiu tave miegoti.

— Jis gražus? — smalsiai pasiteiravo Ava.

Vynas ir kompanija padarė savo darbą. Fibė nusišypsojo.

— Labai žavus. Tačiau mes susitinkame tik išgerti. Nieko daugiau.

— Pasimatymas nėra mirtina liga.

— Tik paklausykite, kas kalba! — Fibė pasmeigė gabalėlį viščiuko ir pažiūrėjo į motiną. — Ir kas nieko nesako. Mama?

— Kaip tik galvojau, kad būtų miela, jei turėtum su kuo nueiti pavakarieniauti, į kiną, pasivaikščioti. — Ji palietė Fibės ranką. — Šie namai vyro balsą girdi tik tada, kai ateina Karteris arba santechnikas. Ką tas gražuolis veikia?

— Tiksliai nežinau, negaliu pasakyti. — Fibė gurkštelėjo vyno. — Tikiuosi sužinoti rytoj.

Kai Fibė būdavo namuose ir turėdavo laiko, mėgdavo guldyti Karlę į lovą. Jos mažajai dukrytei jau septyneri, greitai nesileis apkamšoma. Todėl Fibė brangino šį laiką.

— Metas miegoti, gražute.

Pasilenkusi Fibė pabučiavo dukrai į nosies galiuką.

— Dar truputėlį. O penktadienį galėsiu neiti miegoti iki bet kokios valandos?

— Hmm. — Fibė paglostė Karlės garbanas. — Gal ir susitarsime. Žiūrėsime, kaip pasiseks rašymo kontrolinis.

Karlės akys suspindo, ji atsisėdo ir šoktelėjo ant užpakaliuko.

— Jei surinksiu šimtą taškų, galėsime išsinuomoti vaizdajuostę, valgyti spragėsius *ir* neiti miegoti iki bet kokios valandos?

— Tai didžiulis atlygis. — Švelniai, tačiau tvirtai Fibė uždėjo ranką ant dukros kaktos ir privertė vėl atsigulti. — Penktadienį rašysi ir matematikos kontrolinį, ar ne?

Karlė nukreipė žvilgsnį į barbėmis išmargintą antklodę.

— Gal. Matematika sunkiau nei rašymas.

— Ir man visada taip atrodė. Bet jei gerai parašysi abu kontrolinius, tada žiūrėsime vaizdajuostę, valgysime spragėsius ir neisime miegoti. O dabar miegok, kad tavo smegenys pasiruoštų rytojaus darbui.

— Mama? — pašaukė Karlė, kai Fibė išjungė stalinę lempą.

— Taip, mažute.

— Ar tu pasiilgsti Rojaus?

Ne tėtuko, pagalvojo Fibė. Ne tėčio, netgi — dažniausiai — ne tėvo. Apgailėtina. Fibė prisėdo ant lovos krašto ir palietė Karlės skruostą.

— O tu?

— Aš paklausiau *tavęs*.

— Tu teisi. — Sąžiningumas — svarbiausias dalykas jos santykiuose su mažąja dukrele. — Ne, mieloji, nepasiilgstu.

— Tai gerai.

— Karle...

— Viskas gerai. Aš irgi jo nepasiilgstu. Tik paklausiau, nes senelė per vakarienę užsiminė, kad neturi su kuo pasivaikščioti ir panašiai.

— Galiu pasivaikščioti su tavimi.

Gražus Karlės veidukas nušvito.

— Galėtume pasivaikščioti šeštadienį. Toli. Iki Riverio gatvės.

Supratusi gudrybę, Fibė prisimerkė.

— Mes *neisime* apsipirkti.

— Tik pažiūrėti. Galime tik pažiūrėti, bet nieko nepirkti.

— Tu visada taip sakai. Riverio gatvėje šeštadienį pilna turistų.

— Tada galėtume nueiti į prekybos centrą.

— Tu gudrutė, vaikeli, bet nieko neišdegs. Šį savaitgalį jokių pirkinių. Ir nebandyk įkalbėti senelę, kad nupirktų ką nors internetu.

Karlė užvertė akis.

— Gerai.

Nusijuokusi Fibė pasilenkė ir apkabino dukrą.

— O, kaip aš tave myliu, labai labai.

— Ir aš tave myliu. Mama, jei iš kitų *trijų* rašymo kontrolinių gausiu dešimtuką, ar galėsiu...

— Šį vakarą derybos baigtos, ir tau, Karle Ane Maknamara, laikas miegoti.

Atsistodama pirštu ji palietė dukros lūpas. Paliko duris šiek tiek praviras, kad iš koridoriaus kristų šviesa, taip mažajai patiko.

Reikia imtis darbo. Užtruks geras dvi valandas. Tačiau, užuot pasukusi į kabinetą, Fibė nukulniavo į motinos poilsio kambarį.

Kaip ir daugumą vakarų, jame Esė nėrė vąšeliu.

— Gavau užsakymą nunerti krikšto suknutę.

Esė šypsodamasi pakėlė galvą, tačiau jos pirštai nesiliovė krutėję. Priėjusi Fibė atsisėdo ant gražios gobelenu apmuštos kėdės, ant kokios sėdėjo ir jos motina.

— Tu taip gražiai neri.

— Man patinka. Jaučiu malonumą. Žinau, kad pinigai nedideli, bet...

— Svarbiausia, kad tau malonu. Žmonės, kurie perka tavo darbus, perka daiktą, kurį paveldės kiti. Jiems pasisekė. Mama, Karlė teiravosi apie Rojų.

— O? — Šį kartą Esės rankos trumpam sustingo. — Ar ji nusiminusi?

— Ne. Visai ne. Ji norėjo žinoti, ar aš ilgiuosi Rojaus. Pasakiau jai tiesą, kad nesiilgiu, tikiuosi, pasielgiau teisingai.

— Mano nuomone, teisingai. — Esės akyse pasirodė susirūpinimas. — Mums labai nesisekė su vyrais, ar ne, mieloji?

— O taip. — Fibė atsilošė ir nužvelgė lubas, gražias gipsines

seno didingo namo dekoracijas. — Svarstau, ar neatšaukus to rytojaus pasimatymo.

— Kodėl?

— Mums puikiai sekasi, ar ne? Karlė laiminga. Tu turi širdžiai mielą užsiėmimą, aš — darbą. Ava irgi patenkinta — nors labai norėčiau, kad jiedu su Deivu liautųsi apsimetinėję, kad nesidomi vienas kitu, ypač dabar, kai abu laisvi. Tai kam gadinti viską dėl taurės gėrimo su vyru, kurio net nepažįstu?

— Tu daili jauna moteris, kurios dar visas gyvenimas prieš akis. Privalai nors kartais išlįsti iš šios vištidės. Iš mano lūpų gali nuskambėti kvailai, bet tai tiesa. — Esės rankos vėl ėmė krutėti. — Tikrai nenorėčiau, kad užsidarytum namuose, kuriuos susikūrėme. Eik, išgerk su tuo gražiu vyriškiu, pabendrauk. Tai įsakymas.

Pralinksmėjusi Fibė pakreipė galvą.

— Man liepi, o pati nedarai?

— Būtent. Motinos privilegija.

— Ką gi, tada eisiu. — Fibė atsistojo, prie durų stabtelėjo ir atsigręžė. — Mama? Šį savaitgalį Karlei jokių pirkinių internetu.

— O? — atodūsis išdavė nusivylimą.

— Motinos privilegija, — pakartojo Fibė ir pasuko į kabinetą.

3

FIBĖ UŽĖMĖ SAVO VIETĄ priešais auditoriją. Šiose pratybose dalyvavo dvidešimt penki policininkai, vieni jų uniformuoti, kiti apsirengę civiliai.

Didelė dalis jų, žinojo Fibė, nenori čia būti.

— Šiandien kalbėsiu apie taktinį derybininko vaidmenį esant kritinei ar įkaitų paėmimo situacijai. Visų pirma, ar turite klausimų dėl vakarykščio užsiėmimo?

Pakilo ranka. Fibė nurijo instinktyvų susierzinimą. Pareigūnas Arnoldas Myksas, trečios kartos policininkas. Fibės nuomone, užsispyręs, linkęs prieštarauti ir nepakantus, slepiantis tai po storu tariamo vyriškumo kiautu.

— Pareigūne Myksai?

— Taip, ponia. — Policininko veide ėmė skleistis kvaila šypsena, kuri dažnai ir likdavo. — Neseniai, Šv. Patriko dieną, atkalbėjote žmogų, kad nešoktų nuo stogo.

— Teisingai.

— Kadangi vadovaujate šioms pratyboms, norėčiau pasitikslinti keletą detalių. Man atrodo, kad per tą incidentą jūs sulaužėte kelias taisykles. Nebent jums tai leidžiama, kadangi esate apmokyta FTB. Ar todėl?

Jos federalinė patirtis kai kuriuos pareigūnus visada erzins. Vis dėlto jiems teks su tuo susitaikyti.

— Kokias taisykles pažeidžiau, pareigūne Myksai?

— Matote, ponia...

— Galite kreiptis į mane laipsniu, pareigūne, kaip darau aš.

Fibė pastebėjo, kaip Mykso veidu nuslinko nepasitenkinimas.

— Subjektas buvo ginkluotas, bet jūs kalbėjotės su juo akis į akį, be priedangos.

— Tiesa. Taip pat tiesa, kad derybininkas, jei įmanoma, turi vengti bet kokio tiesioginio kontakto su ginkluotu subjektu. Tačiau gali susiklostyti kitokios aplinkybės, ir kaip tik apie tokią kritinę situaciją mes kalbėsime šio kurso antroje dalyje.

— Kodėl?..

— Netrukus paaiškinsiu. Mano nuomone, incidento Šv. Patriko dieną aplinkybės reikalavo tiesioginio kontakto. Tiesą sakant, daugumai potencialių savižudžių šis metodas priimtinesnis. Subjekto praeityje nebuvo smurto apraiškų, jis niekada nebuvo panaudojęs ginklo. Tokioje situacijoje aš kaip derybininkė turėjau įvertinti tiesioginio kontakto privalumus ir trūkumus. Manau, privalumai akivaizdžiai didesni nei rizika. Kadangi jau esame apsvarstę kitus tiesioginio kontakto niuansus...

— Ponia... leitenante, — pasitaisė Arnis, pakankamai ilgai padvejojęs, kad Fibė suprastų, jog taip padarė tyčia. — Ar tiesa, kad parūpinote subjektui alkoholio?

Kertu lažybų, kad tavo pimpalas tikrai mažas, pagalvojo Fibė, bet linktelėjo.

— Jo prašymu atnešiau alaus. Subjekto aprūpinimas alkoholiu per derybas nėra skatinamas, bet ir nedraudžiamas. Tai turėtų spręsti derybininkas, įvertinęs padėtį ir subjektą.

— Nugirdykime jį, tada gal tiesiog nukris nuo stogo.

Arnio pastaba sulaukė pritariamo kikenimo. Fibė palenkė galvą, laukdama, kol policininkas nutils.

— Kai kitą kartą sėdėsite ant stogo krašto, pareigūne, aš prisiminsiu, kad pasigeriate nuo vieno butelio alaus, todėl atnešiu kokakolos.

Kikenimas virto juoku ir, pastebėjusi piktą raudonį Arnio veide, Fibė jį nutildė.

— Jau sakiau ir dar kartą pakartosiu, kad derybų metu privaloma laikytis nurodymų, tačiau derybininkas turi būti lankstus, gebėti vertinti ir mąstyti.

— Tačiau jūs sutinkate, kad tiekti alkoholį ar narkotikus yra rizikinga.

— Žinoma. Mano vertinimu, šis atvejis didelės rizikos nekėlė. Subjektas nereikalavo alkoholio; jis labai mandagiai paprašė alaus. Duodama tai, ko tuo metu norėjo, pelniau jo pasitikėjimą, leidau iškeisti tą alų į pažadą nenaudoti mano atžvilgiu ginklo, įtikinau jį pasikalbėti. Prašau palaukti, — paliepė ji Arniui, kol šis nepražiojo savo pašaipios burnos.

Fibė patylėjo, stengdamasi nusiraminti.

— Svarbiausias derybų tikslas — išsaugoti gyvybę. Visa kita ne taip svarbu. Todėl šiuo atveju — juk kiekvienas atvejis yra skirtingas — aš pasirinkau tiesioginį kontaktą, nusprendžiau duoti subjektui alaus, nes tikėjau, kad šie sprendimai padės jį perkalbėti. Kadangi subjektas liko gyvas, niekas nebuvo sužeistas, ginklas, kurį jis turėjo, nebuvo panaudotas, manau, kad mano sprendimai buvo teisingi.

— Jūs taip pat pasinaudojote tarpininku.

Dabar Fibė nusišypsojo saldžia kaip cukrus šypsena.

— Pareigūne Myksai, regis, jūs turite ne vieną klausimą dėl šio incidento ir mano elgesio. Gal jaustumėtės labiau patenkintas, jei subjektas būtų tiesiog nušokęs?

— Kadangi jis sėdėjo tik ant keturaukščio pastato stogo, tikriausiai būtų atsipirkęs keliais kaulų lūžiais. Nebent pirmiau būtų nušovęs jus ir pats nusišovęs.

— Kaip įdomiai mąstote. Netikėjimas subjekto rimtais ketinimais nusižudyti gali prišaukti jo mirtį.

Fibė lyg niekur nieko užsikišo už ausies pasprukusią garbaną. Ir nutaisė abejingą balsą.

— Pažinojau derybininką, kuris taip galvojo apie pasiruošusį šokti iš dvylikos pėdų aukščio neginkluotą savižudį. Mano pažįstamo nuomone, tas žmogus tiesiog kvailiojo, trukdė pareigūnui prasmingiau leisti brangų laiką. Ir jis leido sau tai parodyti. Subjektas nušoko, galva į priekį, ir tėškėsi pakaušiu į šaligatvį. Jis gulėjo negyvas, pareigūne Myksai. Gal kas pasakys, kodėl taip baigėsi ši kvailystė?

— Derybininkas susimovė, — kažkas šūktelėjo.

— Teisingai. Derybininkas susimovė, nes pamiršo pagrindinį priesaką: išsaugok žmogaus gyvybę. Jei turite daugiau klausimų ar pastabų dėl šio incidento, prašau pateikti juos raštu. O dabar mes tęsime.

— Norėčiau...

— Pareigūne. — Pyktis, kurį Fibė retai parodydavo, įtempė pavadėlį. — Gal pamiršote, kas vadovauja šioms pratyboms? Aš vadovauju. Pamiršote, koks mano laipsnis? Aš jūsų viršininkė.

— Man regis, *ponia*, kad nenorite svarstyti savo abejotinų sprendimų esant kritinei situacijai.

— O man atrodo, *berniuk*, kad nesupranti, kada rangu aukštesnė moteris sako tau „ne“, esi sustabarėjusio mąstymo ir mėgsti ginčytis. Tai labai labai prastos derybininko savybės. Perduosiu tai jūsų kapitonui; tikiuosi, mums neilgai teks kęsti vienas kito draugiją. O dabar užčiaupkite burną ir įtempkite ausis. Tai įsakymas, pareigūne Myksai. Jei nepaklusite, parašysiu raportą apie jūsų netinkamą elgesį. Aišku?

Mykso veidas paraudo iš pykčio, o iš akių pasipylė pikti žaibai. Vis dėlto jis linktelėjo.

— Puiku. O dabar apie taktiką, komandinį darbą ir derybininko vaidmenį.

*

Vos tik pratybos baigėsi, Fibė pasuko į moterų tualetą. Ji nedaužė galva sienos, nors galvojo apie tai. Tik atsisuko į veidrodį ir įsikibo į kriauklės kraštą.

— Arnoldo Mykso pimpalas žirnio dydžio, o jo pašaipus, *įžeidus*, vaikiškas elgesys yra apgailėtinas bandymas kompensuoti savo pieniškos dešrelės dydžio pimpį.

Fibė linktelėjo, atpalaidavo pečius. Tada, išgirdusi nuleidžiant vandenį, nunarino galvą. Kokia kvaila, kad burnojo priešais veidrodį nepatikrinusi kabinų?

Fibė pažino moterį, kuri išėjo iš kabinos, tačiau tai nesumažino jos pasibaisėjimo. Detektyvė Liza Alberta buvo griežta, valinga brunetė, tirianti seksualinius nusikaltimus.

— Leitenante.

— Detektyve.

Liza atsuko čiaupą, pasukiojo veidą priešais veidrodį, tarsi tikrintų savo atspindį.

— Arnis Myksas yra sumautas mulkis, — lyg niekur nieko tarė ji.

— Och, — iškvėpė Fibė. — Taip.

— Poilsio kambaryje jis vis pasakoja anekdotus apie papus ir užpakalius. Man patinka geri anekdotai, kaip ir visiems kitiems, o vyrai yra vyrai. Visgi Mykso juokeliai man visai nejuokingi, ir aš leidau tai suprasti, kai jis pasakė, kad dauguma išprievartavimų yra išgalvoti, o paskui dar papasakojo tą seną anekdotą, kaip moteris pakeltu sijonu gali bėgti greičiau už vyrą nuleistomis kelnėmis.

— Tas mulkis taip pasakė?

— O taip. Dėl jo elgesio parašiau skundą. Tad jis manęs nemėgsta. — Liza pakedeno savo trumpus, tamsius plaukus. — O aš nekenčiu jo iki paties jo „dešrelės" galiuko. — Džiovindamasi rankas detektyvė smagiai šyptelėjo Fibei. — Leitenante.

— Detektyve, — atsiliepė Fibė, kai Liza įmetė popierinį rankšluostį į šiukšlių dėžę ir išėjo.

*

Nors ir nenorom, Fibė nuėjo pas Deivą. Kaip įpratusi, ji užbėgo du laiptų maršus iš auditorijos į savo skyrių. Kai išdygo laiptinės duryse, nešinas švarku Deivas kaip tik ėjo iš kabineto.

— O, jūs išeinate.

— Turiu susitikimą. Kas nors atsitiko?

— Gali būti. Vėliau užeisiu.

Jis žvilgtelėjo į laikrodį.

— Galiu skirti dvi minutes.

Jis kilstelėjo nykštį ir grįžo į kabinetą. Tylėdamas palaukė, kol Fibė uždarė paskui save duris.

Deivas buvo beveik toks pat kaip tądien, kai Fibė pamatė jį pirmą kartą. Šiek tiek žilstelėjusiais smilkiniais, raukšlėmis, nubėgančiomis nuo akių abipus nosies: tokias vyrų raukšles žmonės vadina tvirtybės linijomis, o moterų — amžiaus. Tačiau akys vis dar buvo skaidrios ir mėlynos, Fibės nuomone, kupinos išminties.

— Man labai nepatinka tai daryti, nes pirmiausia tai reiškia, kad man nepavyko. Vis dėlto prašau jūsų apsvarstyti pareigūno Arnoldo Mykso pašalinimą iš mano mokymų.

— Nes?

— Aš negaliu jo nieko išmokyti. Tiesą sakant, susidariau nuomonę, kad jis nesilaikys bazinės taktikos ir nurodymų susiklosčius realioms aplinkybėms.

Deivas atsirėmė į stalą, taip pasakydamas, kad turi daugiau nei dvi minutes, jeigu tik jai reikia.

— Ar jis kvailas?

— Ne, tamsta, bet riboto proto. Mano nuomone.

— Jo tėvas tebedirba policijoje. Jis tikras kalės vaikas.

Fibė šiek tiek atsipalaidavo.

— Esu nustebinta ir priblokšta.

— Noriu, kad šiuos mokymus baigtų visi pareigūnai. Tu gali išsakyti savo nuomonę apie pareigūną Myksą čia, šiame kabinete, vertinimo forma. Tačiau aš noriu, kad jie visi baigtų, Fibe. Juk mudu puikiai žinome, kad bent šis tas, ko mokai, išliks jų galvose, nors ir labai tuščiose.

— Aš nugesinau jį per pratybas.

— Ar jis to nusipelnė?

— Taip. Bet dabar jis nirš ant manęs ir dar mažiau klausys.

— Sumažink žalą ir judėk į priekį. — Deivas patapšnojo jai per petį. — Aš jau vėluoju.

— Sumažink žalą, — sumurmėjo Fibė, tačiau ištiesusi ranką pataisė Deivo kaklaraištį.

Jis nusišypsojo.

— Tu geriausia, su kuo man teko dirbti. Nepamiršk to ir nekreipk dėmesio į neišmanėlį Myksą.

— Klausau, tamsta kapitone.

Iš kabineto jie išėjo kartu, o kai atsiskyrė, pastebėjo Arnį, stoviniuojantį su pora kitų policininkų šalia jos būrio skyriaus. Nors pilvą suspaudė spazmai, priėjus Fibės veidas išliko ramus.

— Pareigūne Myksai, kapitonas nori, kad visi paskirti pareigūnai baigtų derybų mokymus. Tikiuosi pamatyti jus pirmadienį ryte, kaip numatyta tvarkaraštyje. Supratote?

— Taip, ponia.

— O dabar, esu tikra, kad turite svarbesnių reikalų, nei stoviniuoti čia. Eikite ir dirbkite.

— Taip, ponia, — pakartojo Myksas tokiu tonu, kad ji iškart įsiuto. Sumažink žalą, priminė sau. — Manau, per šias pratybas abu galėsime šio to išmokti.

Fibė negirdėjo, ką dar jis pasakė; žodžiai buvo tylūs ir neaiškūs. Tačiau piktdžiugišką juoką girdėjo aiškiai.

Ji nusprendė nekreipti dėmesio. Moteris, kuri išgyveno Kvantike, kuri ištvėrė policijos mokymus, tapo derybininke, vienintele iš dešimties vyrų, ir anksčiau buvo girdėjusi pikdžiugiškų pašaipų.

Fibė taip pat žinojo, kada jie spokso į jos užpakalį ir, nors tai siutino, išmoko nekreipti dėmesio. Be to, jos užpakalis velniškai puikus.

Įėjusi į kabinetą, pamatė mechaniko parašytą žinutę ir suprato, kad turi didesnių rūpesčių nei kandusis policininkas ir į užpakalį nukreipti pareigūnų žvilgsniai.

Jos automobilio remontas kainuos septynis šimtus penkiasdešimt devynis dolerius.

— Prakeikimas.

Pasidavusi akimirkos silpnumui, Fibė padėjo galvą ant stalo.

*

Namo Fibė važiavo autobusu. Vos įsėdusi ėmė gailėtis, kad vėl reikės kažkur išeiti. Netgi mintis apie pasimatymą: važiavimas autobusu, sėdėjimas bare ir kalbos apie nieką, o paskui vėl kelionė autobusu atgal, — atrodė absoliučiai kvaila.

Reikėtų susirasti Dankano numerį ir atšaukti susitikimą. Trumpam susitikti ji sutiko apimta akimirkos silpnumo — kalta ta prakeikta duobutė. Juk per tą valandą galėtų nuveikti daugybę kitų dalykų.

Išsimaudyti burbulų vonioje. Užsiimti joga. Pasidaryti veido kaukę. Išvalyti rašomojo stalo stalčių.

Daug geriau išnaudotų laiką. Betgi susitarimas yra susitarimas.

Karlė atidūmė į vestibiulį ir puolė Fibei į glėbį. Jokie išoriniai trukdžiai negali išlaikyti Karlės apkabinimo.

— Kvepinaisi senelės kvepalais? — Fibė perdėtai kruopščiai apuostė dukters kaklą, ir mergaitė patenkinta sukikeno.

— Ji leido man pasipurkšti. Vakarienė paruošta, o aš paruošiau namų darbus. — Karlė atsilošė ir nusišypsojo motinai. — Šįvakar būsi atleista nuo indų plovimo.

— Oho. Kuo nusipelniau tokios malonės?

— Kad galėtum pasiruošti pasimatymui. Eime! — Išsirangiusi iš motinos glėbio, Karlė paėmė Fibės ranką ir nusitempė į valgomąjį. — Senelė mano, kad turėtum apsivilkti mėlyną megztuką, o Ava sako, kad tą baltą palaidinę, kuri susiriša nugaroje. Bet aš galvoju, kad turėtum rengtis žalią suknelę.

— Trumpam vakaro susitikimui žalia suknelė nelabai tinka.

— Betgi ją vilkėdama atrodai nuostabiai.

— Tegu pasitaupo ją, — tarė Ava, kai Karlė įsitempė Fibę į valgomąjį. — Tam atvejui, kai jis pakvies vakarienės. Sėskis, viskas paruošta. Norėjome duoti tau pakankamai laiko pasipuošti.

— Mes tik išgersime. Po vieną taurę airiškoje aludėje.

Ava įsisprendė rankomis į klubus.

— Atsiprašau? Šįvakar tu atstovauji visoms vienišoms šio miesto moterims, visoms, kurios vienumoje valgys makaronus, pašildytus mikrobangų krosnelėje. Visoms, kurios guls į lovą tik su knyga

Seksas ir miestas. Tu, — tarė Ava, durdama pirštu į Fibę, — esi mūsų spindinti viltis.

— O Dieve.

Ava patapšnojo Fibei per petį, tada atsisėdo.

— Betgi nesijausk spraudžiama į kampą.

Ji nenorėjo būti spindinti viltis. Vis dėlto įsėdo į autobusą. Tris kartus atsisakiusi Avos siūlymo važiuoti jos automobiliu ir nuvylusi Karlę, pasirinkusi ne žalią suknelę, o juodą megztuką ir džinsus. Vis dėlto įsisegė dukters išrinktus auskarus ir iš naujo pasidažė.

Gyvenimas, žinojo Fibė, kupinas kompromisų.

Džonis Porteris — penkiolikmetis akiplėša — pravažiuodamas pro ją dviračiu, garsiai švilptelėjo.

— Šį vakarą, ponia Maknamara, labai gražiai atrodote. Skubate į karštą pasimatymą?

Dabar Fibė susirūpino, kad atrodo taip, tarsi skubėtų į karštą pasimatymą.

— Kad ne, Džoni, ačiū, bet ne. Einu į autobusų stotelę.

— Jei kur nors važiuojate, šokite čionai. — Jis atlenkė nedidelę sėdynę prie vairo. — Pavėžėsiu.

— Tu toks kaimyniškas, bet, manau, geriau važiuosiu autobusu. Kaip gyvuoja tavo mama?

— O, gerai. Pas ją svečiuojasi teta Siuzė. — Išraiškingai vartydamas akis Džonis apsuko aplink ją ratą. — Kalbasi apie mano pusseserės Džiuljetos vestuves. Todėl aš pasprukau. Tikrai nenorite šokti ant mano vairo?

Stebėtina, kaip toks penkiolikmetis gali laidyti dviprasmiškas užuominas.

— Tikrai ne.

— Ką gi, tada iki pasimatymo.

Lekia ieškoti bėdos, purtydama galvą pamanė Fibė, kai vaikis nušvilpė plačiu šaligatviu. Dieve, sergėk kaimynus, kai jis gaus vairuotojo pažymėjimą.

Išlipusi iš autobuso, Fibė patraukė Yst Riverio gatve. Buvo pakankamai vėsu, todėl apsidžiaugė pasiėmusi megztuką. Pasivaikš-

čiojimu vakarėjančia gatve džiaugėsi daugybė žmonių; vieni varstė restoranų ir klubų duris, kiti tiesiog stebėjo vandenį.

Tiek daug porelių, pagalvojo Fibė, susikibusių už rankų, besidžiaugiančių geru oru. Mama buvo teisi, nusprendė ji. Būtų malonu — galėtų būti malonu — pasivaikščioti su kuo nors susikibus už rankų ramų pavasario vakarą.

Tačiau, turint galvoje jos asmeninę padėtį, geriau apie tai negalvoti. Ypač kai eina susitikti su labai žaviu vyriškiu.

Ji turi daug rankų, į kurias gali įsikibti. Tiesą sakant, tiek daug, kad pasivaikščiojimas vienumoje palei upę buvo retas malonumas. Mėgaukis akimirka, patarė sau, o kadangi turėjo dar keletą minučių, sulėtino žingsnį ir atsigręžė į upę.

Ką gi, mąstė Fibė, ji ne vienintelė vieniša. Šešėlyje pražergtomis kojomis stovėjo vyras, vienišas kaip ir ji, ir žiūrėjo į vandenį. Kepurės snapelis slėpė jo veidą, o ant tamsaus lietpalčio it šovininė kabojo pora fotoaparatų.

Ne visi turi porą.

Galbūt šeštadienį atsives čia Karlę pasivaikščioti, pagalvojo Fibė, atlošdama galvą ir leisdama vėjeliui šiaušti plaukus. Jai taip patinka vaikštinėti čia, žiūrėti į viską, visus.

Tik pirmiau reikės nustatyti taisykles. Priešpiečiai, taip. Netikėtos dovanos, ne. Tik ne dabar, kai mechanikas laiko jos automobilį įkaitu.

Galbūt protingiau pasivaikščioti po vieną iš parkų, atokiau nuo parduotuvių.

Juodvi ką nors sugalvos.

Suvokusi, kad laikas eiti, Fibė nusisuko nuo vandens ir nepastebėjo, kaip vienišasis vyriškis kilstelėjo vieną iš fotoaparatų ir nukreipė į ją.

„Swifty's" baro pavadinime buvo įterptas dobilas. Vitražiniame durų stikle puikavosi dailus keltų simbolis. Durų bumbulas žalvarinis, o išorinės sienos nutinkuotos blankia gelsva spalva, kokia atvirukuose vaizduojami airių kaimai. Iš kabančių vazonų sviro gėlės ir žali vijokliai.

Mažos detalės, pagalvojo Fibė. Tam žmogui svarbios detalės.

Kai įžengė į vidų, viskas atrodė taip pat, kaip pirmąjį ir vienintelį apsilankymą. Didžiulis tvirtas baras, atitinkantis aplinką. Čia ne vieta lengviems priešpiečiams ir obuolių martiniams. Tačiau jei nori bokalo airiško alaus, kompanijos ir muzikos, slinkis arčiau.

Odiniai minkštasuoliai gilūs ir minkšti, stalai tamsaus poliruoto medžio. Kabančios spalvotos lempos barstė žaižaruojančius šešėlius, o nedideliame akmeniniame židinyje ruseno durpės.

Atmosfera šilta ir svetinga.

Prie vieno iš stalų, nukrauto gėrimais, sėdėjo muzikantai. Mergina parausvintų juodų plaukų kupeta vedžiojo smuiko stryką taip greitai, kad net akyse mirgėjo, nors muzika buvo aiški. Vyras, pakankamai senas, kad būtų jos senelis, pritarė nedideliu akordeonu. Jaunas vyriškis balkšvais plaukais, kurie Fibei priminė angelo sparnus, dūdavo ne į ritmą, užtat kitas pastatė savo alaus bokalą, čiupo smuiką ir sklandžiai įsiliejo į melodiją.

Smagu, pagalvojo Fibė. Smagi muzika, smagūs pokalbiai. Linksmos spalvos ir šviesos, rūpestingai sudėlioti tamsesni akcentai. Senoviniai alaus bokalai, lenktas būgnas, moliniai indai, kaip ji spėjo, atvežti iš Airijos, airiška arfa, seni *Guinness* logotipai.

— Štai ir jūs, pačiu laiku.

Fibė dar nespėjo atsisukti, o Dankanas jau laikė ją už rankos. Toji šypsena, suprato ji, verčia užmiršti, kad nenorėjo čia belstis.

— Man patinka jūsų baras, — pasakė ji. — Patinka muzika.

— Jie groja kiekvieną vakarą. Rezervavau mums staliuką.

Dankanas nusivedė ją prie vieno priešais rusenantį židinį, kur Fibė nugrimzdo į jaukų fotelį. Mėgaukis akimirka, vėl pagalvojo ji.

— Geriausia vieta visame bare.

— Ko galėčiau pasiūlyti?

— Prašyčiau bokalą *Harp*.

— Minutėlę.

Jis nuėjo prie baro ir perdavė užsakymą arčiausiai dirbusiai merginai. Po akimirkos grįžo nešinas bokalu auksinio alaus.

— O sau nieko?

— Man pila *Guinness*. — Dankanas įsmeigė į ją savo švelnias mėlynas akis. — Tai kaip gyvuojate?

— Neblogai. O jūs?

— Leiskite paklausti, ar jau skaičiuojate laiką.

— Deja, laikmatį palikau kitoje rankinėje.

— Tada gerai. Tik noriu atsikratyti tos minties, kad manęs neblaškytų. Gražiai atrodote.

— Ačiū. Dažniausiai aš sau patinku.

— Matote, negaliu liautis apie jus galvojęs. — Vyras pabaksnojo pirštu sau į smilkinį, tada padovanojo plačią šypseną padavėjai, kuri ką tik atnešė jo alų. — Ačiū, Py Džei.

— Žinoma, prašom.

Padavėja pastatė ant stalo dubenį sūrių riestainių, mirktelėjo Dankanui, greitosiomis nužvelgė Fibę ir nuskubėjo prie kito staliuko.

— Ką gi, *sláinte**. — Jiedu susidaužė bokalais ir nugėrė gurkšnį. — Todėl vis klausiu savęs, ar tai dėl Savižudžio Džo, ar kad manau jus esant seksualią. Tiesą sakant, tai buvo antroji mane aplankiusi mintis, kai pamačiau jus, ir tikriausiai nelabai tinkama atsižvelgiant į aplinkybes.

Ji lėtai gurkšnodama alų stebėjo Dankaną. Ta maža duobutė burnos kraštelyje jam juokiantis traukė akį lyg magnetas.

— Antroji mintis.

— Taip, pirmoji buvo: ačiū Dievui, ji viską sutvarkys.

— Ar visada taip besąlygiškai pasitikite visiškai nepažįstamais žmonėmis?

— Ne. Galbūt. Pagalvosiu apie tai. — Jis pasisuko, ir jųdviejų keliai draugiškai susiglaudė, trindamiesi džinsu į džinsą. — Tiesiog pažiūrėjau į jus ir pamaniau, kad žinote, ką daryti, — tokia seksuali moteris žino, ką daryti. Todėl norėjau pamatyti jus dar kartą, galbūt išsiaiškinti, kodėl negaliu liautis apie jus galvojęs. Žinau, kad esate protinga — taip pat pliusas — ne tik dėl to, ką darote, bet tokiam darbui jūs, leitenante, atrodote per jauna.

— Man trisdešimt treji. Ne tokia ir jauna.

— Trisdešimt treji? Ir man. Kada jūsų gimtadienis?

— Rugpjūtį.

— O mano lapkritį. Vyresnė moteris. — Dankanas papurtė galvą. — Aš žuvęs. Vyresnės moterys nepaprastai seksualios.

* Tostas, sakomas Škotijoje ir Airijoje.

Fibė nusijuokė, palenkė kojas ir pasislinko arčiau jo.

— Jūs juokingas.

— Kartais. Tačiau su rimtomis ir jautriomis pusėmis, jei skaičiuojate taškus.

— Taškus?

— Tokiomis aplinkybėmis visada yra taškų sistema. Jis tvarkingas. Ji turi krūtis. Taškai pridedami. Jis kvailai juokiasi, ji nekenčia sporto, taškai atimami.

— Ir kaip sekasi man?

— Nesu tikras, kad sudėsiu tiek taškų be skaičiuotuvo.

— Protingas. Taškas jums. — Fibė gurkštelėjo alaus, toliau jį tyrinėdama. Virš kairiojo antakio mažas randas, plonas ir įstrižas. — Visgi pavojinga manyti, kad aš protinga ir kompetentinga, — jei šios savybės įskaičiuojamos į bendrą taškų sumą, — turint tiek mažai faktų.

— Aš moku spręsti apie žmones. Išmokau dirbdamas.

— Vadovaudamas barams?

— Dar anksčiau. Buvau barmenas, taksistas. Dvi profesijos, kurios suveda su įvairiausiais žmonėmis ir priverčia skubiai juos įvertinti.

— Taksi vairuojantis barmenas.

— Arba barmenu dirbantis taksistas.

Dankanas ištiesė ranką ir užkišo jai už ausies plaukų sruogą, sužvangindamas sidabrinį auskarą. Gestas buvo toks nerūpestingas ir paprastas, kad Fibė net nusistebėjo savo reakcija.

— Paprasta derinti darbo valandas, — tęsė jis, — todėl tikėjausi sukaupsiąs šiek tiek pinigų ir atidarysiąs sporto barą.

— Taip ir padarėte, išpildydamas amerikietišką svajonę.

— Nieko panašaus, — čia apie amerikietišką svajonę, — bet pinigų barui gavau ne triūsdamas bare ar vairuodamas taksi.

— Tai kaip tada? Plėšdamas bankus, prekiaudamas narkotikais, pardavinėdamas savo kūną?

— Visi būdai įmanomi, bet ne. Aš išlošiau loterijoje.

— Eikit sau. Tikrai? — Fibė šypsodamasi kilstelėjo bokalą ir ištiesė ranką į riestainį.

— Taip, visiškai atsitiktinai. O gal buvo lemta, kas žino. Retsy-

kiais nusipirkdavau kokį bilietą. Tiesą sakant, labai retai. Taigi vieną dieną nuėjau alaus ir nusprendžiau nusipirkti bilietą.

— Ar pats sugalvojote skaičius, ar kompiuteris parinko?

— Pats. Savo metus, taksi numerį, nors ir neketinau daugiau jo vairuoti, šešetą, nes pirkau šešių butelių pakuotę. Atsitiktiniai skaičiai, ir... aukso puodas. Žinote, žmonės sako: jei kada nors išlošiu, ar net kai išlošia, — ir toliau dirbsiu, gyvensiu kaip gyvenęs.

— Taip.

— Kas jiems negerai?

Ji vėl nusijuokė ir atsilaužė riestainio.

— Akivaizdu, kad jūs metėte taksisto ir barmeno darbą.

— Žinoma. Atidariau sporto barą. Labai šaunų. Tačiau keisčiausia — čia galiu netekti taškų — kad po kelių mėnesių supratau, jog nenoriu kiekvieną vakarą leisti bare.

Fibė apsižvalgė po barą, kuriame dabar skambėjo lėta, svajinga muzika.

— Visgi turite du. Ir esate čia.

— Visgi. Pusę „Dunc" pardaviau pažįstamam vyrukui. Beveik pusę. Ir pagalvojau, kad būtų visai šaunu atidaryti airišką barą.

— Ir taip atsirado „Swifty's".

— Taip.

— Jokių kelionių, prabangių automobilių?

— Šiek tiek pakeliavau, šį tą nusipirkau. Kad ir kaip būtų, kaip jūs...

— O ne, šito būtinai turiu paklausti. — Fibė pamojavo pirštu. — Nemandagu, bet turiu paklausti. Kiek?

— Šimtą trisdešimt aštuonis milijonus.

Fibė užspringo riestainiu ir sumojavo ranka, kai Dankanas pabaksnojo jai per nugarą.

— Jėzau Kristau.

— Taip, ir aš taip pasakiau. Dar vieną alaus?

Fibė papurtė galvą ir išsprogino į jį akis.

— Jūs laimėjote šimtą trisdešimt aštuonis *milijonus* loterijoje?

— Taip, tik pamanykite. Tai buvo geriausia pakuotė alaus, kokią kada nors pirkau. Tuo metu visi apie tai kalbėjo. Negirdėjote?

— Aš... — Ji vis dar negalėjo atsitokėti. — Nežinau. Kada?

— Prieš septynerius metus, vasario mėnesį.

— Hmm. — Fibė iškvėpė, persibraukė ranka plaukus. Jos galvoje skambėjo žodis *milijonai*. — Prieš septynerius metus vasario mėnesį aš gimdžiau.

— Suprantama, kad daugiau niekas nerūpėjo. Turite vaiką? Ką?

— Dukrą. Karlę. — Fibė pastebėjo, kaip vyro žvilgsnis nuslydo jos kairiąja ranka. — Išsiskyrusi.

— Aišku. Daugybė pareigų, vieniša mama, karjera. Kertu lažybų, kad viską spėjate.

— Išmokau.

Milijonai, galvojo Fibė. Vartosi milijonuose, o sėdi čia, gurkšnodamas alų mažoje jaukioje aludėje Savanoje lyg paprastas vaikinas. Tiksliau, paprastas vaikinas su velniškai dailia duobute, seksualiu randu ir žudančia šypsena. Bet vis tiek.

— Kodėl negyvenate kokioje nors saloje Ramiojo vandenyno pietuose?

— Man patinka Savana. Kokia prasmė būti turtingam, jei negali gyventi ten, kur patinka. Ar seniai dirbate policijoje?

— Hmm. — Fibė jautėsi apdujusi. Tas žavus juokingas vyrukas staiga tapo žaviu juokingu multimilijonieriumi. — Aš... a... pradėjau dirbti FTB iškart po koledžo, paskui...

— Jūs dirbote FTB? Kaip Klarisa Starling? Kaip *Avinėlių tylėjime*? Arba Deina Skali — beje, dar viena karšta raudonplaukė. Specialioji agentė Maknamara? — Jis ilgesingai atsiduso. — Jūs tikrai smarki.

— Dėl šito ir kitų priežasčių nusprendžiau pereiti į Savanos ir Čethemo policijos nuovadą. Dirbu įkaitų ir kritinių situacijų derybininke.

— Įkaitų? — Tos švelnios akys staiga paaštrėjo. — Kai koks nors tipas užsibarikaduoja pastate su nekaltais praeiviais ir reikalauja dešimties milijonų arba paleisti visus rudaakius kalinius, kalbatės su juo?

— Jeigu taip atsitinka Savanoje, tada taip.

— Iš kur žinote, ką sakyti? Ko nesakyti?

— Derybininkai yra apmokomi, atlieka praktiką teisėsaugos struktūrose. Kas? — paklausė ji, kai Dankanas papurtė galvą.

— Ne. Reikia *žinoti*. Žinoma, apmokymai, patirtis — gerai, bet tu turi žinoti.

Keista, pagalvojo Fibė, kad jis supranta tai, ko nesupranta kai kurie policininkai — ji prisiminė Arnį Myksą. Ir niekada nesupras.

— Tu tikiesi, kad žinai. Be to, reikia klausytis, ne tik girdėti. Klausydamasi jūsų kai ką sužinojau. Jūs gyvenate Savanoje, nes saloje neturėtumėte ką ir su kuo veikti. Neatmetate galimybės, kad laimėjimas buvo grynas atsitiktinumas, tačiau neneigiate, kad kartais taip būna lemta. Pasakodamas apie pinigus nesigyrėte, tiesiog smagiai išklojote, kaip viskas buvo. Mano reakcija į tai buvo svarbi, nes jei staiga imčiau meilintis, mes baigtume šį vakarą lovoje, o tai irgi būtų smagu. Tačiau daugiau apie mane negalvotumėte.

— Dar vienas bruožas, kuris man patinka, — tarė Dankanas. — Moteris, daranti tai, ką išmano, ir išmananti tai, ką daro. Jei Savižudis Džo tebedirbtų man, pakelčiau tam šunsnukiui atlyginimą.

Ji negalėjo nenusišypsoti ir, Dievas matė, buvo sužavėta iki pirštų galiukų. Bet...

— Ką gi, pakankamai sužinojau gerdama vieną bokalą, — nusprendė Fibė. — Dabar man metas namo.

— Jūs mylite savo dukrą — tai pirmiausia ir svarbiausia. Jūsų akys suspindo, kai tarėte jos vardą. Skyrybos tam tikra prasme vis dar jus skaudina. Nežinau dėl ko, dar nežinau. Jūsų darbas nėra tik karjera, tai — pašaukimas. Taksi vairuojantis barmenas, — tarė jis. — Aš irgi moku klausytis.

— Taip, iš tiesų. Manau, pakankamai vienas apie kitą sužinojome.

Dankanas pakilo kartu su ja.

— Palydėsiu jus iki automobilio.

— Tai būtų tikras žygis. Jis remonto dirbtuvėse. Važiuosiu autobusu.

— Vaje. Parvešiu jus. Nebūkite kvaila, nes tokia nesate.

Dankanas paėmė ją už rankos, kita pamojavo barmenui.

— Jūs antras vyriškis, šįvakar pasisiūlęs pavežti.

— Tikrai?

— Pirmasis kvietė užšokti ant jo dviračio vairo. Pasakiau, kad geriau važiuosiu autobusu. Tą patį sakau ir jums.

— Kelionė iki autobusų stotelės užtruks tiek pat, kiek nueiti į stovėjimo aikštelę. Be to, galiu pažadėti mielesnį pasivažinėjimą. — Dankanas dirstelėjo į ją. — Gražus vakaras pasivažinėti.

— Aš gyvenu netoliese, Džounso gatvėje.

— Viena iš mano mėgstamiausių miesto gatvių. — Vyras vedėsi ją paėmęs už parankės. — Kaip ir ši.

Ir štai, galvojo Fibė, jie žingsniuoja Riverio gatve susikibę už rankų. Vyriškio ranka buvo šilta, delnas kietas ir platus. Tokia ranka, svarstė ji, be vargo atsuktų stiklainio dangtelį, sugautų skriejantį kamuolį ar suimtų moters krūtį.

Jo kojos buvo ilgos, žingsnis platus ir tingus. Vyras, nusprendė Fibė, kuris žino, kaip išnaudoti laiką, kai tik to nori.

— Gražus vakaras ir pasivaikščiojimui, ypač palei upę, — pastebėjo Dankanas.

— Man reikia namo.

— Taip, sakėte. Nešalta?

— Ne.

Jis įėjo į aikštelę, pasisveikino su prižiūrėtoju.

— Kaip sekasi, Lesteri?

— Neblogai, bose. Labas vakaras, ponia.

Banknotas perėjo iš rankos į ranką taip mikliai, kad Fibė vos spėjo pastebėti. Ir tada ji pamatė baltą spindintį poršą.

— Rankenėlių nėra.

Dankanas gūžtelėjo pečiais, šyptelėjo, tada atidarė jai dureles.

— Turiu pripažinti, kad tai geriau nei autobusas ar Džonio Porterio dviratis.

— Patinka automobiliai?

— Jei būtumėte paklausęs prieš porą valandų, būčiau išvardijusi keletą priežasčių, kodėl šiuo metu nenoriu kalbėti apie automobilius. — Fibė delnu perbraukė per minkštą odinę sėdynę. — Tačiau šis man patinka.

— Man irgi.

Jis nevairavo kaip maniakas, nors Fibė beveik tikėjosi ir, turėjo pripažinti, beveik norėjo. Jis vairavo kaip žmogus, kuris pažįsta miestą kaip savo miegamąjį — kiekvieną kiemelį ir gatvelę.

Fibė pasakė adresą ir leido sau mėgautis pasivažinėjimu, kokio niekada nemanė patirsianti. Kai automobilis sustojo priešais namą, ji giliai atsiduso.

— Labai miela. Ačiū.

— Visada jūsų paslaugoms. — Dankanas išlipo ir apėjo aplink automobilį, norėdamas paduoti jai ranką. — Puikus namas.

— Taip.

Gražus, pagalvojo Fibė. Rausvos plytos, balta apdaila, aukšti langai, grakščios terasos. Jos, patinka jai tai ar ne.

— Šeimos namas, pareiga šeimai. Ilga istorija.

— Kodėl tau nepapasakojus jos rytoj per vakarienę?

Tą akimirką, kai pažvelgė į jį, Fibė be galo norėjo sutikti.

— O, Dankanai, tu nepaprastai mielas ir turtingas, turi seksualų automobilį. Tačiau aš dar negaliu pradėti naujų santykių.

— Juk vakarieniauti gali?

Fibė nusijuokė ir papurtė galvą, kai jis palydėjo iki laiptelių.

— Būna, kad vakarieniauju keletą vakarų per savaitę.

— Tu visuomenės tarnas. Aš visuomenė. Pavakarieniauk su manimi rytoj vakare. Arba pasirink kokią kitą veiklą, kitą dieną. Aš prisiderinsiu.

— Rytoj vakare turiu pasimatymą su savo dukra. Tebūnie šeštadienį vakarienė, jei sutariame, kad nieko daugiau nebus.

— Šeštadienį.

Dankanas palinko prie jos. Nežymiai, bet Fibė pastebėjo judesį. Visgi nenorėjo pasirodyti esanti įnoringa ar kvaila, todėl nesustabdė. Leido jo lūpoms paliesti josios. Saldžios, pagalvojo.

Tada Dankano rankos nuslydo nuo jos pečių iki riešų, o lūpos įsisiurbė giliau. Ir Fibė visiškai liovėsi galvoti. Gili, skvarbi šiluma, greiti skambūs širdies dūžiai, šuoliuojantis pulsas.

Fibė jautė tai, viską, kai jos kūnas išleido per ilgai užlaikytą atodūsį.

Jos galva svaigo, kai Dankanas atsitraukė, palikęs spoksoti jam į akis.

— Kad tave kur, — sumurmėjo ji.

Jis nusišypsojo.

— Atvažiuosiu tavęs septintą. Labanakt, Fibe.

— Taip, labanakt. — Ji šiaip taip atsirakino duris, o kai atsigręžė, vyriškis stovėjo ant šaligatvio vis dar šypsodamasis jai. — Labanakt, — pakartojo Fibė.

Įžengusi į vidų, užrakino duris ir išjungė verandoje šviesą. Svarstydama į ką, po galais, įsivėlė.

4

VOS TIK FIBĖ SPĖJO UŽLIPTI į viršų, iš poilsio kambario išlindo motina ir Ava, pasipuošusios plačiomis, viltingomis šypsenomis.

— Na? — pradėjo Esė. — Kaip sekėsi?

— Gerai. Išgėrėme po bokalą.

Gerai, kad nors neišlėkė į gatvę per tą atsisveikinimo bučinį, pagalvojo Fibė, slinkdama miegamojo link.

Esė ir Ava už jos nugaros susižvalgė ir nuskubėjo paskui.

— Tai koks jis? Apie ką kalbėjotės? Nagi, Fibe. — Ava suglaudė rankas tarsi melstųsi. — Papasakok ką nors vargšėms vienišėms.

— Mes gėrėme alų jo labai jaukioje aludėje. Man patiko. Einu pasimankštinti.

Esė su Ava vėl susižvalgė, o Fibė nuėjo prie spintos ir išsitraukė jogos kelnes ir sportinę liemenėlę.

— Apie ką kalbėjotės?

Fibė, pažvelgusi į motinos atvaizdą veidrodyje, truktelėjo pečiais. Tada pradėjo persirenginėti. Per ilgai gyveno tarp moterų, kad varžytųsi dėl nuogumo.

— Apie šį tą. Anksčiau jis dirbo barmenu ir taksistu.

— Hmm. Tai jis turi verslą, ar ne?

— Galima taip sakyti.

— Kur jis gyvena? — neatlyžo Ava. — Mieste?

— Nepaklausiau.

— Na, žinai. — Esė užvertė akis į lubas. — Kodėl ne?

— Kažkaip nešovė į galvą.

Fibė pasikniso mažoje sidabrinėje dėžutėje ant staliuko, susirado gumelę ir susirišo plaukus į uodegą.

— Su kuo jis gyvena? — klausinėjo Esė. — Kas jo šeima, jo...

— Apie tai irgi nekalbėjome. Ne tas rūpėjo.

— Nes jis tave apžavėjo, — nusprendė Esė.

— Jis buvo... yra... labai žavingas. Tačiau man ne tas rūpėjo, kai jis papasakojo prieš kelerius metus išlošęs loterijoje — šimtą trisdešimt aštuonis milijonus.

Tai pasakiusi ji išskubėjo, automatiškai dar kyštelėjo galvą į Karlės kambarį, o tada užlipo į trečią aukštą.

Kadaise buvęs tarnaitės kambarys dabar pertvarkytas į nedidelę namų sporto salę. Tai buvo Fibės įgeidis, tačiau taip ji taupė pinigus, kuriuos leistų sporto klubui; be to, čia galėdavo mankštintis anksti ryte arba vėlai vakare, užmigdžiusi Karlę.

Ji ir taip reta viešnia namuose, o jei dar lankytų sporto klubą?

Kambaryje stovėjo elipsinis treniruoklis, gulėjo keletas svarmenų ir netgi buvo mažas televizorius vaizdajuostėms. Kol ji mankštindavosi, Karlė dažnai užsiiminėdavo gimnastika, tad jos galėdavo pabūti kartu. Motina ir Ava taip pat sportavo, taigi įranga atsipirko.

Pagaliau taip ne tik patogiau, bet ir ekonomiškiau. Bent jau šitaip Fibė teisino išlaidas.

Užlipusi ant įjungto treniruoklio Fibė nusišypsojo sau. Motina ir Ava stovėjo tarpduryje išsižiojusios.

— Tu pasakei *milijonus*? — apstulbusi pakartojo Esė.

— Taip.

— Aš prisimenu, kažką apie tai prisimenu. — Ava prisidėjo ranką prie širdies. — Milijonierius taksistas. Štai kaip jis buvo vadinamas. Vietinis vaikinas. Pirko vieną bilietą. O Dieve! Tai *jis*?

— Tas pats.

— Taip. O Dieve. Geriau prisėsiu. — Esė taip ir padarė, tiesiai ant grindų. — Jis ne tik pasiturintis ar turtuolis. Nežinau, kaip jį pavadinti.

— Laimės kūdikis? — pasufleravo Fibė.

— Ką čia ir kalbėti. — Ava prisėdo šalia Esės. — Jis pavaišino tave alumi.

Fibė šypsodamasi padidino apkrovą.

— Taip. Ir sūriais riestainiais. Paskui parvežė namo savo poršu.

— Ar jis slidus? — Esė suraukė antakius į vieną liniją; tą pačią liniją vietoj duobučių buvo paveldėjusi ir Fibė. — Tikriausiai slidus, kai turi tiek pinigų.

— Ne. Paprastas, — po minutėlės nusprendė Fibė. — Jis tikrai gana paprastas, ir aš nujaučiu, kad tai įgimta. Jis įkalbėjo mane pavakarieniauti kartu šeštadienio vakarą.

— Tu susitikinėji su milijonieriumi. — Ava kumštelėjo Esei. — Mūsų mergaitės kavalierius milijonierius.

Ši mintis Fibei kėlė nerimą, tad ji dar labiau padidino krūvį — sau ir treniruokliui.

— Nežinau, ar mes susitikinėsime. Manęs nedomina nauji santykiai. Per daug rūpesčių. Ką apsirengsi, apie ką kalbėsi? Ar jis norės mylėtis? Ir čia aš sakau: pamiršk. Ar tu norėsi mylėtis — apie tai reikia pagalvoti.

— Vakarienė, — priminė jai Ava. — Šeštadienį.

— Taip, jis labai malonus, — sumurmėjo Fibė. — Velniškai žavus.

Veiksmas vyko nedidelėje parduotuvėje. Džasperas Hjuis, juristas. Žvalgyba Fibei pranešė, kad Hjuis, kažkokia Treisė Persel ir ginkluotas asmuo, vardu Viljamas Greidis, užsibarikadavo viduje.

Taktinė grupė tęsė matavimus. Fibė pasičiupo paruoštą lagaminėlį ir pasuko prie pirmojo į įvykio vietą atvykusio pareigūno. Ji jau niaukėsi žinodama, kad tai Arnis Myksas.

— Aplinkybės.

Arnis buvo su tamsiais akiniais, tačiau pareigūnui atsisukus Fibė jo žvilgsnyje jautė panieką.

— Tas tipas turi du įkaitus. Liudininkai girdėjo šūvius. Kai atvykau, subjektas ėmė šaukti, kad jei kas nors bandys įeiti, nužudys abu žmones.

Fibė akimirką luktelėjo.

— Viskas?

Arnis gūžtelėjo pečiais.

— Subjektas tvirtina, kad advokatas nusuko šešis tūkstančius dolerių, kuriuos jis nori susigrąžinti.

— Kur žurnalas, pareigūne?

Myksas taip išraiškingai išsiviepė, kad Fibė pagalvojo, ar tik jis netreniruoja tos sarkastiškos mimikos priešais veidrodį.

— Stengiausi sulaikyti tą kvailį, kad nenužudytų dviejų žmonių. Neturėjau laiko žurnalui.

— Kelintą valandą liudininkai girdėjo šūvius?

— Apie devintą ryto.

— Devintą? — Fibė vos tramdė pyktį ir baimingą jaudulį. — Beveik prieš dvi valandas, o jūs tik dabar nusprendėte kviesti derybininką?

— Padėtis kontroliuojama.

— Galite eiti. Jūs, — traukdama iš lagaminėlio žurnalo lapą, Fibė parodė į kitą uniformuotą pareigūną. — Surašykite viską. Laiką, veiksmus, kas, ką ir kada sakė. — Ji išsitraukė užrašus.

Arnis sugriebė ją už rankos.

— Negalite paprasčiausiai ateiti ir perimti kontrolę.

— Galiu. — Fibė ištraukė ranką. — Kapitonas jau važiuoja, o vadas Harisonas atsakingas už Taktinės grupės veiksmus. Šiuo metu aš čia vadovauju kaip derybininkė. Paskambinkite įkaitų pagrobėjui, — liepė ji policininkui, kurį buvo pasirinkusi antruoju derybininku.

— Tai aš čia palaikau tvarką.

— Tikrai? — Ji piktai atsisuko į Arnį. — Ar kalbėjotės su kuriuo nors iš įkaitų? Įsitikinote, kad jie gyvi? Kad nesužeisti? Gal kuriam nors reikia medikų pagalbos? Koks jūsų planas? Kur žurnalas? Ką padarėte, kad šis incidentas baigtųsi be aukų, jei malonėjote paskambinti tik po poros valandų?

Fibė pagriebė telefoną ir pažiūrėjo į užrašus, kur jau turėjo užsirašiusi pavardes.

— Aš nenoriu su tavimi kalbėtis! — nuskambėjo baimės ir pykčio kupinas balsas. — Sakiau, kad daugiau su tavimi nesikalbėsiu.

— Pone Greidi? Čia Fibė Maknamara. Aš derybininkė iš Policijos departamento. Dabar kalbėsitės su manimi. Regis, jūs nusiminęs. Ar visi viduje sveiki, pone Greidi? Ar kam nors reikia medikų pagalbos?

— Viskas nuėjo šuniui ant uodegos. Velniop viską.

— Pamėginkime tai išspręsti. Ar nieko prieš, jei vadinsiu jus Viljamu? Ar taip jus vadina?

— Aš nekalbėsiu!

— Esu čia tam, kad padėčiau. — Fibė jautė, kad vyras iš tiesų nenori kalbėti ir yra nusiteikęs veikti. — Ar ko nors reikia? Medikų pagalbos? Vandens? Gal ko nors užkąsti?

— Man reikėjo mano pinigų.

— Jums reikia jūsų pinigų. Kodėl jums nepapasakojus apie tai, pone Greidi? Gal aš galėsiu padėti.

Užrašuose Fibė pasižymėjo: *pavartojo būtąjį laiką*.

— Aš jau viską papasakojau. Niekas nesiklausė.

— Niekas nesiklausė. Jūs pykstate. Suprantu ir atsiprašau, jei manote, kad jūsų bėdai nebuvo skirta dėmesio. Vis dėlto aš klausausi, pone Greidi, dabar klausausi. Noriu padėti jums tai išspręsti.

— Per vėlu. Viskas baigta.

Sekunde anksčiau šūvį ji išgirdo galvoje, nei jis nuaidėjo ore. Išgirdo jį vyro balse.

Advokatas atsipirko lengvu smegenų sutrenkimu, sumušimais ir mėlynėmis. Sekretorė isteriškai verkė, bet nebuvo sužeista. Viljamas Greidis gulėjo negyvas, sau į galvą paleidęs kulką.

— Puikios derybos, — tarė Arnis jai už nugaros.

Fibė atsisuko, labai lėtai, jų akys susitiko.

— Tu, arogantiškas šunsnuki.

— Nusišovė, kai su juo kalbėjaisi tu, o ne aš.

Arnis nužirgliojo, neslėpdamas pašaipios šypsenos. Fibė vos susitvardė, kad nenulėktų paskui, tik ne dabar, kai jos įniršis begalinis, nes galėtų padaryti — ir padarytų — ką nors, dėl ko vėliau gailėtųsi.

Teks palaukti. Pažadėjo sau pasikalbėti su pareigūnu Arnoldu Myksu vėliau. O kol kas Fibė stovėjo ir žiūrėjo, kaip į pastatą įeina ir išeina kriminalistai. Jos petį palietė ranka.

— Tau nebėra ką čia veikti, — tarė Deivas.

— Aš pavėlavau. Minutę, galbūt dvi. Viskas buvo baigta iki man atvykstant. Negalėjau nieko pakeisti.

— Fibe.

Ji papurtė galvą.

— Prašau, ne dabar. Noriu apklausti įkaitus ir paimti liudininkų

parodymus. — Fibė atsisuko. — Noriu, kad apklausa ir parodymai būtų įrašyti, o tu būtum liudininkas.

— Abu žinome, kad kartais situacija tampa nevaldoma.

— Tačiau nesu tikra, kad šios nebuvo įmanoma suvaldyti. — Ji vos tvardėsi, kad iš pykčio nepradėtų drebėti. — Išsiaiškinsiu. Įkaitai jau pakeliui į ligoninę, bet moteris, regis, nesužeista. Ji gali kalbėti. Norėčiau, kad važiuotum kartu, pasikalbėtum su ja.

— Gerai. Gal tau vertėtų pasikalbėti su psichologu? Kai prarandi gyvybę...

— Aš jos nepraradau, žinau tai, — Fibė nutilo, nes abu puikiai suprato, kad ji tuoj pratrūks. — Aš jos net neturėjau.

Pakeliui į ligoninę Fibė tylėjo, ir Deivas jos nespaudė kalbėti. Tylėdama žiūrėjo pro langą, mintyse kurdama klausimus, svarstydama, kokiu tonu kalbės, kaip išgaus parodymus, kurių jai labai reikia.

Treisė Persel ilsėjosi priimamajame ant kušetės. Ji jauna, pastebėjo Fibė, tikriausiai vos dvidešimties. Puiki jauna blondinė, kuriai laikas dažyti plaukų šaknis.

Merginos akys vis dar paraudusios ir užtinusios, ji nervingai kramtė nykščio nagą.

— Jis nusišovė. Nusišovė tiesiog mūsų akyse.

— Jums teko išgyventi siaubingą patirtį. Galbūt palengvėtų, jei išsikalbėtumėte; be to, tai labai padėtų man. Ar galėtumėte, Treise?

— Taip. Jie sako, kad aš perkaitau. Apalpau. Sakė, kad turėčiau prigulti, bet jis manęs neskriaudė. Man labai pasisekė, kad jis manęs neskriaudė. Jis trenkė Džasperui, paskui smogė jam į veidą ginklu. Ir...

— Tikriausiai labai išsigandote. — Fibė atsisėdo ant lovos krašto, paplekšnojo Treisės ranką ir išsitraukė diktofoną. — Ar neprieštarausi, jei įrašinėsiu mūsų pokalbį?

— Ne, prašom. Jie sakė, kad paskambins mano vaikinui. Bredas? Mano vaikinas Bredas turi atvažiuoti.

— Tai gerai. Jei jis nepasirodys iki mums išvažiuojant, pati paskambinsiu Bredui. Gerai?

— Ačiū. Ačiū. — Treisė liovėsi kramčiusi nagą, tarsi vien mintis apie vaikino pasirodymą būtų ją nuraminusi. — Aš taip keistai jaučiuosi. Lyg būčiau žiūrėjusi siaubo filmą ir kartu jame dalyvavusi.

— Žinau. Tačiau dabar viskas baigta. Tu dirbi ponui Hjuisui?

— Taip. Aš jo sekretorė. Atlyginimas nedidelis, bet man užtenka.

— Ir šiandien, kaip paprastai, atėjai į darbą.

— Atvažiuoju atrakinti biurą maždaug be dešimties devynios. Šiandien Džasperas atvažiavo tuo pat metu. Dažniausiai jis pasirodo vėliau, tačiau šiandien abu atvažiavome prieš devynias. Vos spėjome atidaryti, pasirodė jis. Ponas Greidis. Įlėkė pro duris ir trenkė Džasperui į veidą. Pargriovė jį. Aš ėmiau klykti, nes jis turėjo ginklą. Atrodė lyg pamišęs.

Treisė vėl apsiašarojo ir išsitraukė iš dėžutės porą nosinaičių.

— Atrodė tikrai pamišęs.

— Kas buvo toliau?

— Jis liepė man užrakinti duris. Sakė, kad nušaus Džasperą, jeigu mėginsiu bėgti. Laikė ginklą prie jo galvos, ir aš išsigandau; padariau, kaip liepė. Tada jis liepė nustumti rašomąjį stalą prie durų, bet mes ne iš karto paklusome, tada jis šovė.

— Šovė į jus?

— Ne. Šovė į grindis, padarė skylę kilime. Aš vėl suklykiau ir pradėjau verkti. Jis liepė užsičiaupti ir daryti, ką liepiąs. Mes paklusome. Paskui vėl trenkė Džasperui ir pradėjo šaukti, kad šis atiduotų pinigus. Šešis tūkstančius penkis šimtus dvidešimt aštuonis dolerius ir trisdešimt šešis centus. Iki paskutinio cento. — Treisė vėl ėmė kramtyti nykščio nagą. — Mm... galima sakyti, kad Džasperas išviliojo tuos pinigus, suprantat, už bylos išlaidas. Tačiau, mm... toji byla vis dar gulėjo jo stalčiuje.

— Greidis buvo klientas?

— Matot, iš tiesų Džasperas jo neužregistravo. Taip sakant. — Treisė nudelbė akis. — Aš nežinau smulkmenų, patikėkit.

— Tai išsiaiškinsime vėliau.

— Gerai. Vis dėlto geriau klauskite apie tai Džaspero. Jis aiškino neturįs pinigų, o Greidis pasakė, kad geriau gautų. Jie kalbėjo apie ėjimą į banką, tada atėjo tas policininkas.

— Tuo metu į įvykio vietą atvyko pirmasis pareigūnas.

— Na, taip. Lyg ir. Kaukė sirenos, ponas Greidis liepė man eiti

prie lango ir pažiūrėti pro žaliuzes. Ponas Greidis riktelėjo kažką panašaus į: „Nešdinkitės velniop! Tik pamėginkite prisiartinti, ir aš visus iššudysiu!“ Kad jis paėmė du įkaitus ir turi ginklą, kurį tikrai panaudos. Greidis ir man liepė šaukti, taigi aš šūktelėjau: girdi, maldauju, jis kalba rimtai.

Treisė pasitrynė akis.

— Siaube.

— Tikriausiai buvote labai išsigandusi.

— Dievulėliau, ponia, dar niekada gyvenime taip nebijojau.

— Ar paskui ponas Greidis naudojo tavo atžvilgiu smurtą?

— Ne, ne. Jis liepė man atsigulti ant grindų, ant pilvo. Džasperui irgi. Tada tas policininkas, matyt, turėjo tą... kaip jis vadinasi? Megafoną? Jis prisistatė esąs pareigūnas Arnoldas Myksas, liepė ponui Greidžiui padėti ginklą ir išeiti iškeltomis rankomis. Ir greitai, pridūrė jis, dalykiškai. O ponas Greidis ėmė šaukti, kad jis esąs Viljamas Greidis ir kad visi eitų po velnių, nebent jis atgausiąs savo šešis tūkstančius penkis šimtus dvidešimt aštuonis dolerius ir trisdešimt šešis centus. Paskui kurį laiką jiedu tiesiog rėkavo vienas ant kito.

— Rėkavo vienas ant kito?

— Rėkavo ir keikė vienas kitą, gana ilgai. Ponas Greidis norėjo žinoti, kur buvo policija ir įstatymai, kai Džasperas vogė jo pinigus. O policininkas šaukė, girdi, „man nerūpi tavo pinigai, vyruti, iškėlęs rankas vilk čionai savo subinę“.

Fibė dirstelėjo į Deivą.

— Kaip į tai reagavo ponas Greidis?

— Jis labai supyko, ypač kai policininkas pasakė, esą pono Greidžio kinkos per skystos, kad nušautų mus. Prisiekiu Dievu, pamaniau, kad jis padarys tai tą pačią minutę, norėdamas įrodyti, kad policininkas klysta. Aš negalėjau liautis verkusi.

— Jūs girdėjote, kaip policininkas taip sakė?

— Taip, ponia. Tik jis sakė ne pono Greidžio kinkos per skystos, o sakė „tavo, šunsnuki“.

Treisė ėmė skabyti nosinaitę, o Fibė pažiūrėjo į Deivą.

— Tada ponas Greidis liepė policininkui ateiti ir paimti jį, o tada nušausiąs ir jį, ir mus. Šaukė, kaip jam reikia pinigų. Kad pardavė

savo automobilį, kad neturi kur gyventi, o policininkas rėkė, kad jis gyvens kameroje ir automobilio jam nereikės. Po kurio laiko, atrodė, visos amžinybės, atvažiavo daugiau policininkų. Kaip manote, ar Bredas jau atvažiavo?

— Netrukus nueisiu pažiūrėti. Kas buvo toliau, Treise?

— Ponas Greidis dar labiau nusiminė. Tikrai maniau, kad jis mus nušaus ir viską baigs. Vėl pradėjau verkti, tikriausiai dar garsiau. Jis liepė nesijaudinti, pasakė, kad tai ne mano kaltė. Kalti policininkai ir advokatai, sakė jis. Tie policininkai ir advokatai nuolat dulkina paprastus žmones. Manau...

— Ką manai? — padrąsino ją Fibė.

— Manau, jis ketino mane paleisti. Pajutau tai. Mane, ne Džasperą. Jis paklausė manęs, kad jei išleistų, ar papasakočiau policijai apie pinigus, ir aš pasakiau: aišku. Aišku, kad papasakočiau. Tada suskambo telefonas. Tas policininkas Myksas suriko Džasperui atsiliepti. „Pakelk ragelį, tu, kalės vaike."

Treisė atsiduso.

— Žinau, nuskambės kvailai, bet tas policininkas gąsdino mane ne mažiau nei ponas Greidis ir ginklas. — Mergina nusišluostė akis. — Norėjau, kad jis tiesiog patylėtų. Kad užsičiauptų, nes tikėjau, kad ponas Greidis mane paleis, ir galbūt jis nebūtų nusišovęs tiesiai man prieš akis. Nežinau.

— Gerai, Treise. Dabar viskas baigta, — nuramino ją Fibė, kai Treisė vėl ėmė kūkčioti.

— Tai buvo taip *siaubinga*. Paklausęs, ar papasakosiu policijai apie pinigus, jis leido man atsisėsti. Kai suskambo telefonas, sėdėjau ant grindų. Negirdėjau, ką kalbėjo tas kitas, bet stebėjau poną Greidį. Žiūrėjau į jį ir galvojau, kad jeigu jis mane paleis, niekada negrįšiu į šį biurą. Jei išeisiu, užsirašysiu į verslo kursus, susirasiu geresnį darbą. Ponas Greidis kalbėjo mažai, bet atrodė liūdnas. Išsigandęs. Liūdnas ir išsigandęs kaip ir aš; paskui jis padėjo ragelį. Kai telefonas vėl suskambo, maniau, neatsilieps. Paskui jis pažiūrėjo į mane ir pasakė įjungsiąs garsiakalbį, kad aš girdėčiau, kaip jūs elgiatės su tokiais žmonėmis kaip mes. Kad suprasčiau, jog mes neturime pasirinkimo. Šį kartą skambino moteris. Jūs, — po akimirkos pasakė Treisė. — Tikrai, tai buvote jūs. Taigi jūs žinote, kas buvo toliau.

— Taip. Aš žinau, kas buvo toliau.

Fibė palaukė, kol jie išėjo į kiemą, toliau nuo žmonių, į gaivų pavasario orą.

— Jis kurstė tą vyrą nusižudyti. Rizikavo dviejų įkaitų gyvybėmis. Ignoravo derybų tvarką, pamynė taisykles. Ir dėl ko?

— Ne visi policijos pareigūnai turi derybininko įgūdžių ar supratimą, kaip elgtis įkaitų paėmimo dramoje.

Fibė užsivedė ir jau negalėjo sustoti.

— Prakeikimas, Deivai. Tu jį gini? Teisini?

— Ne. — Deivas kilstelėjo ranką. — Ir neketinu su tavimi ginčytis, Fibe. Tu teisi. Pareigūnas Myksas bus apklaustas.

— Jį apklausiu aš. Tai mano sritis, — pasakė, nespėjus Deivui paprieštarauti.

— Tarp tavęs ir Arnio Mykso pastebima trintis. Tu kalbėjaisi su subjektu, kai šis nusižudė.

— Jei neapklausiu Mykso, nukentės mano autoritetas. Jis delsė beveik dvi valandas. Ir padarė didžiausią žalą. Svarbu ne tai, kad mes nesutariame. Svarbu, kad Myksas ir jo ženklelis kelia rūpesčių.

— Žiūrėk, kad tai netaptų kerštu.

— Žmogus negyvas. Koks čia gali būti kerštas.

Fibė neskubėdama, tiksliau, visą likusią dieną rinko parodymus ir informaciją, norėdama baigti įvykio ataskaitą.

Tada į kabinetą išsikvietė Arnį.

— Man baigiasi pamaina, — pasakė jis.

— Uždaryk duris. Sėskis.

— Aš dirbu nuo aštuonių iki keturių. Jei užlaikysi mane ilgiau, pažymėsiu, kad dirbau viršvalandžius. — Vis dėlto policininkas atžirgliojo prie stalo ir atsisėdo. Mostelėjo smakru į magnetofoną ant stalo. — Kas čia?

— Dėl jūsų ir mano saugumo šis pokalbis bus įrašomas.

— Tai gal man reikia atstovo?

— Jei norite, kad dalyvautų jūsų atstovas, galite jam paskambinti. — Fibė pabrėžtinai ramiai pastūmė jam telefoną. — Prašom.

Arnis patraukė pečiais.

— Turite penkias minutes; vėliau skaičiuosiu viršvalandžius.

— Šį rytą, devintą valandą vienuolika minučių, jūs atsiliepėte į pranešimą apie šūvius Džaspero Hjuiso, juristo, biure. Teisingai?

— Taip.

— Nedelsdamas nuvykote į įvykio vietą, prisiartinote prie minėto pastato. Tuo metu subjektas viduje informavo, kad yra ginkluotas ir laiko du įkaitus. Teisingai?

— Jei ketinate skaityti visą protokolą, tik veltui gaištame laiką.

— Ar tuo metu iškvietėte pastiprinimą arba derybininkų komandą?

— Ne. Aš kontroliavau situaciją. Kol nepasirodėte jūs.

— Per megafoną jūs prisistatėte kaip policijos pareigūnas.

— Taip, aš pasislėpiau ir prisistačiau. Kaip reikalauja taisyklės. Liepiau tam tipui padėti ginklą ir išeiti. Jis atsisakė.

Fibė atsilošė.

— Jūs teisus. Mes gaištame laiką. Štai liudininkų ir abiejų įkaitų parodymai, taip pat pareigūnų, atvykusių į įvykio vietą po jūsų, liudijimai. Iš jų matyti, kad nesilaikėte nurodymų, neiškvietėte derybininkų komandos, ignoravote rekomendacijas derėtis dėl įkaitų, grasinote įkaitų pagrobėjui ir paskatinote jį susijaudinti.

— Jeigu tipas šaudo biure, vadinasi, jis jau pakankamai susijaudinęs.

— Taip, jūs teisus. Visgi jūs net nesistengėte jo nuraminti. — Fibės akys spinduliavo pykčiu, tačiau balsas išliko ramus, šaltas ir griežtas. — Pasakėte, kad jums nerūpi, pasakėte, kad jis keliaus į kalėjimą.

Myksas nusiviepė.

— Per derybas negalima meluoti.

— Patarčiau jums nesišaipyti, pareigūne. Jūs nesiliovėte jį spaudęs. — Fibė paėmė lapą. — Tada pareigūnas Myksas susisiekė su subjektu telefonu, patarė jam prisidėti ginklą prie galvos ir paspausti gaiduką.

— Atvirkštinė psichologija. Viskas buvo kontroliuojama, kol jūs neperėmėte ragelio. Įkaitai liko gyvi, ar ne? Gyvybės išsaugotos.

— Tame biure buvo trys žmonės. Gyvi išėjo tik du.

— Tik du ir buvo svarbūs.

— Taip, jūsų nuomone. Matyt, todėl ir jautėtės turįs teisę išvadinti įkaitų pagrobėją niekam tikusia mėšlo krūva. Nors parodymuose nematau nieko, kas rodytų, kad jums rūpėjo įkaitai. Jūs nė karto nepasiteiravote apie jų būklę; užuot tai padaręs, ėmėtės veiksmų, kurie sukėlė pavojų jų gyvybei: įskaitant jūsų žodžius įkaitų pagrobėjui, kad jo *kinkos per skystos* nušauti įkaitus.

— Jei norite ką nors apkaltinti dėl savo nesėkmės, *ponia*...

— Mano veiksmai bus pateisinti, pareigūne, pažadu. O jūsų, deja, ne. Jūs nušalinamas trisdešimčiai dienų.

Jis pašoko nuo kėdės.

— Nesąmonė.

— Incidentas ir jūsų veiksmai jo metu bus tiriami. Kol kas jums įsakoma per septyniasdešimt dvi valandas prisistatyti pas skyriaus psichiatrą būklei įvertinti.

Kaip ir tada auditorijoje, Mykso veidą išpylė bjaurus raudonis.

— Tu manęs taip paprastai nepastumsi.

— Jūs turite teisę skųstis dėl nušalinimo, tačiau galiu patikinti, kad kapitonas Makvy, turintis visų parodymų kopijas, man pritars.

— Jis sutiktų kaip viščiukas plazdenti sparnais, kad tik tu jam pačiulptum.

Fibė lėtai atsistojo.

— Ką jūs pasakėte?

— Manai, kam nors paslaptis, kodėl sėdi čia? Nes dulkiniesi su Makvy. Pažiūrėsim, kas, po velnių, bus nušalintas, kai baigsiu su tavimi, kale.

— Jūs nušalinamas mėnesiui, o įrašas apie nepaklusnumą keliaus į jūsų bylą. Geriau keliaukite, pareigūne, kol neprisidarėte daugiau nemalonumų.

Myksas priėjo prie stalo, įsirėmė rankomis ir palinko prie jos.

— Nemalonumų turėsi tu. Pažadu.

Ji pajuto gerklėje gumulą.

— Galite eiti. Atiduokite ženklelį ir ginklą, pareigūne.

Vyro ranka nuslydo prie perpetės diržo, pirštai perbraukė per ginklą, ir Fibė jo akyse išvydo kažką, kas bylojo, kad šis vyras daugiau nei tik arogantiškas šunsnukis.

Ji vos nepašoko išgirdusi skubų barbenimą. Duryse pasirodė Saikso galva.

— Atsiprašau, kad trukdau. Kai baigsite, leitenante, norėčiau trumpai šnektelėti.

— Užeikite. Pareigūne Myksai? Jūs girdėjote įsakymą.

Jis atsisegė ginklą ir kartu su ženkleliu numetė ant stalo. Kai Myksas apsisuko ir piktai iššingsniavo iš kabineto, Fibė virpėdama atsiduso.

— Viskas gerai, leitenante?

— Taip. Taip. Ko norėjote?

— Nieko. Tiesiog pasirodė, kad atmosfera čia po truputį kaista, ir tiek.

— Taip. Gerai, ačiū. — Ji norėjo susmukti į kėdę, tačiau prisivertė stovėti. — Detektyve? Aš čia jau gana ilgai dirbu.

— Dvylika metų.

— Jūs girdite daug paskalų, gandų?

— Žinoma.

— Detektyve, ar tikrai visi galvoja, kad mes su kapitonu Makvy palaikome seksualinius santykius?

Pareigūnas taip apstulbo, kad ji iškart nurimo.

— Jėzau, leitenante, ne. — Saiksas uždarė paskui save duris. — Ar tas mulkis taip sakė?

— Taip. Tik, prašau, tegu tai lieka tarp mūsų. Tarp šio kabineto sienų.

— Jei taip norite. — Saiksas parodė į Arnio ženklelį ir ginklą. — Pasakysiu dar kai ką, kas telieka tarp šių sienų. Man visai negaila tai matyti. Norite žinoti mano nuomonę, tik tarp mūsų?

— Taip. Taip, noriu.

— Jei ne šeimos ryšiai, nė nebūtų jų gavęs. Tas vyrukas — nesprogęs sviedinys, viršininke. Pasisaugokite.

— Būtinai. Ačiū. Ačiū, Buliau.

Saiksas šyptelėjo, išgirdęs savo pravardę. Jis pasuko prie durų, tačiau paėmęs už rankenos stabtelėjo.

— Sakyčiau, dauguma mūsų galvoja, kad esate mylimiausia kapitono dukterėčia. Iš pradžių, kai perėjote čia iš FTB, kai kurie

niurzgėjo. Taip pat ir aš. Tačiau dauguma labai greitai liovėsi. Jūs gera viršininkė, leitenante. Štai kas visiems svarbu.

— Ačiū.

Kai Saiksas išėjo, ji leido sau atsisėsti. Leido sau drebėti.

5

KUR KAS GERIAU, nusprendė Fibė, grįžti namo po velniškai blogos dienos ir rasti jos laukiančius du tuzinus lelijų. Esė sumerkė jas į didelę pusseserės Besės Vaterfordo vazą, o likusias tris nunešė į Fibės miegamąjį.

— Žinoma, gali pasiimti į savo kambarį visas, bet aš pamaniau...

— Ne, viskas gerai. Kaip gražu. — Fibė pasilenkusi pauostė elegantišką ryškią puokštę ant mažo arbatinio staliuko. — Čia visos galėsime jomis grožėtis.

— Laiškelio neperskaičiau. — Esė padavė jį Fibei. — Turiu pripažinti, vyko arši kova tarp sąžinės ir smalsumo. Nors ir žinau, kas jas atsiuntė.

— Taip, ko gero, jis. Ką gi.

Fibė pabaksnojo mažo voko kampučiu sau į delną.

— Ak, dėl Dievo meilės, Fibe, perskaityk! — Ava stovėjo už Karlės, glostydama mergaitės pečius. — Mes čia mirštame iš smalsumo. Jau norėjau jėga atimti iš tavo mamos tą laiškelį.

Tikriausiai jei vyras siunčia gėles į namus, kuriuose gyvena keturios moterys, siunčia jas visoms, pagalvojo Fibė. Ji atplėšė voką ir perskaitė: „Pasimatysime šeštadienį. Dankanas."

— Ir viskas? — Avos veidą aptemdė nusivylimas. — Nekoks iš jo poetas, ar ne?

— Manyčiau, leidžia gėlėms kalbėti už save, — pataisė ją Esė. — Tai pakankamai poetiška.

— Mama, ar jis tavo vaikinas?

— Tai žmogus, su kuriuo rytoj eisiu vakarieniauti, — paaiškino Karlei Fibė.

— Šerilinos vyresnioji sesė turi vaikiną, todėl visą laiką verkia. Guli ant sofos savo kambaryje ir verkia. Taip sako Šerilina.

— Kertu lažybų, kad Šerilinos vyresnioji sesuo mėgaujasi kiekviena ašara. — Fibė pritūpė ir suėmė į delnus Karlės veiduką. — Aš nesu tokia verksnė.

— Bet kai paskutinį kartą skambinai Rojui, verkei.

Motinai niekada nepavyks nuslėpti ašarų nuo savo vaiko, o ta, kuri mano, kad galėtų, labai klysta.

— Ne tiek jau daug. Eisiu į viršų ir persirengsiu. Girdėjau gandus, kad šįvakar šiuose namuose picų vakarėlis.

— Taip pat filmo ir spragėsių!

— Ir apie tai girdėjau. Noriu atsikratyti prisiminimų apie darbą ir pradėti linksmintis.

Viršuje Fibė atsisėdo ant lovos krašto. Ar gali motina apsaugoti vaiką nuo savo klaidų arba tų klaidų šleifo, kuris visą gyvenimą velkasi iš paskos?

Argi jos atsidūrė šiame name ne dėl vieno įvykio, nutikusio daugiau negu prieš dvidešimtį metų? Argi jos nėra tokios, kokios yra, su savo susipynusiais gyvenimais po šiuo stogu vieną šiltą vasaros naktį, kai jai buvo dvylika? Jos sprendimai, veiksmai, netgi žodžiai amžiams paveiks dukrą. Kaip ir jos motinos gyvenimas paveikė Fibę.

Mama labai stengėsi, galvojo Fibė. Tačiau patikėjusi vyrui save, savo vaikus, pakeitė jų pasaulio kursą.

Fibė prisimena viską, kiekvieną akimirką, judesį, tarsi tai būtų atsitikę vakar.

Kambarys buvo it įkaitusi dėžė, pradvisusi jo prakaitu. Viskį jis gėrė tiesiai iš butelio, kurį mama laikė aukštai virtuvės spintelėje, tad gėrimo tvaikas dar labiau gadino pritvinkusį orą.

Fibė tikėjosi, kad jis prisigers ir išsijungs, nespėjęs panaudoti 45-ojo kalibro ginklo, kurį spaudė laisvojoje rankoje, kartkartėmis pamojuodamas juo it piktas berniūkštis smailia lazda.

Atsargiau, išsidursi akį.

Jis jau paleido keletą kulkų, bet šios tik sudaužė lempas ir sieno-

se paliko skyles. Buvo prikišęs ginklą ir prie mamos galvos, kai rėkdamas ir keikdamasis tempė ją grindimis už ilgų raudonų plaukų.

Visgi mamos jis dar nenušovė, dar ne, ir neištesėjo pažado paleisti kulką į Fibės mažąjį broliuką Karterį ar į Fibę.

Bet jis gali, gali ir tikrai pasirūpino, kad jie žinotų, jog taip ir padarys, jeigu *jie nors cyptelės, velniai rautų*. Todėl dėžėje kartu gyveno ir baimė, siaubinga, beviltiška baimė, ji kybojo sunkiame ore it juoda musė.

Nors žaliuzės ir užuolaidos buvo aklinai užtrauktos, Fibė žinojo, kad kieme yra policija. Roibenas kalbėjosi su jais telefonu. Ji labai troško žinoti, ką pareigūnai pasakė, nes po pokalbio jis apsiramino.

Jeigu ji tiksliai žinotų, ką jie sakė, galbūt galėtų pasakyti tą patį, nes pailsėjęs Roibenas vėl užsivedė, ir jiems dar kartą teko jį raminti.

Tą žmogų kitame laido gale jis vadino Deivu, tarsi jiedu būtų draugai, ir netgi ilgokai pasakojo jam apie žvejybą.

Dabar Roibenas vėl pradėjo vaikštinėti, gerti ir keiktis. Poilsis baigtas. Fibė jau nekrūpčiojo, kai jis atsukdavo ginklo vamzdį į sofos pusę, kur gūžėsi ji su Karteriu.

Buvo pernelyg pavargusi, kad krūpčiotų.

Jis įsilaužė į namus iškart po vakarienės, saulei dar nenusileidus. Nuo tos akimirkos praėjo daug laiko. Atrodė, kad netrukus saulė vėl patekės.

Roibenas sušaudė gražų mažą laikrodį perlamutriniu ciferblatu, mamos ir tėčio vestuvių dovaną, todėl Fibė nežinojo, kiek praėjo laiko nuo jo mirties penkios minutės po septintos.

Mama mėgo tą laikrodį. Be galo vertino, todėl Roibenas jį ir sudaužė, žinojo Fibė.

Kai telefonas vėl suskambo, jis trankiai pastatė butelį ant staliuko ir griebė ragelį.

— Deivai, tu, kalės vaike, sakiau, kad *įjungtum* elektrą. Tik nesakyk, velniai rautų, kad rūpiniesi tuo.

Jis pagrūmojo ginklu, ir Fibė su Karteriu užgniaužė kvapą. Ji vis glostė brolio kelį, kad tik šis nejudėtų, nekalbėtų.

Nors mama ir labai brangino tą mažą laikrodį, vis dėlto Karterį brangino dar labiau. Roibenas tai irgi žinojo. Todėl tikrai pasistengs suteikti skausmo Karteriui.

— Nepasakok man, kad stengiatės, kad tave kur. Ne tu prakaituoji kaip prakeikta kiaulė, degindamas sumautas žibalines lempas. Įleisk oro ir greičiau, elektrą irgi, nes tuoj patiesiu kurį nors iš vaikų. Ese, nešk čionai savo kaulėtą, niekam tikusį užpakalį ir pasakyk, kad aš kalbu rimtai. *Dabar!*

Fibė žiūrėjo, kaip motina sunkiai atsistojo nuo kėdės, ant kurios jis buvo liepęs sėdėti. Lempos šviesoje jos veidas atrodė išvargęs, akys išsigandusios kaip į spąstus pakliuvusio kiškio. Kai motina buvo pakankamai arti telefono, Roibenas sugriebė ją už gerklės ir prikišo vamzdį prie smilkinio.

Šalia Fibės buvęs Karteris įsitempė ir pasirengė šokti. Fibė stipriai sugriebė jį už rankos ir papurtė galvą, kad nejudėtų.

— Nereikia, — vos girdimai kalbėjo motina. — Jei pamėginsi, jis tave primuš.

— Pasakyk jam, kad aš kalbu rimtai!

Esė žiūrėjo tiesiai prieš save.

— Jis kalba rimtai.

— Pasakyk jam, ką dabar darau.

Ašaros ritosi jos veidu ir papsėjo ant sukrešėjusiu krauju aplopusių nubrozdintų vyro kumščių.

— Jis laiko ginklą prie mano galvos. Vaikai sėdi ant sofos. Jie išsigandę. Prašau, padarykite, ko jis nori.

— Tu turėjai daryti, ko aš norėjau, Ese. — Roibenas uždėjo ranką jai ant krūties ir sugnybo. — Reikėjo daryti, ko norėjau, tada nieko panašaus nebūtų atsitikę. Sakiau, kad gailėsiesi, ar ne?

— Taip, Roibenai, sakei.

— Girdi, Deivai? Tai jos kaltė. Ji kalta dėl visko, kas čia vyksta. Jei dabar paleisčiau kulką į tą tuščią smegeninę, kalta būtų ji.

— Pone Roibenai?

Fibė išgirdo savo ramų kaip pavasario rytas balsą. Jis tarsi sklido iš kito žmogaus, kurio širdis nesitrankė gerklėje. Tačiau Roibeno akys akimirksniu susmigo į ją.

— Ar aš prašiau, kad kalbėtum, snargle?

— Ne, pone. Tik pamaniau, gal išalkote. Gal norite, kad sutepčiau sumuštinį. Turime skanaus kumpio.

Fibė nežiūrėjo — negalėjo sau leisti žiūrėti į motiną. Jautė, kad mama kyla kaip potvynis, jei pažiūrėtų, galėtų jame nuskęsti.

— Manai, jei paruoši man sumuštinį, nešausiu tavo kekšei motinai į galvą?

— Nežinau. Bet mes turime skanaus kumpio ir bulvių salotų. — Ji neverks, suvokė Fibė. Net nustebo, kad toje besitrankančioje širdyje nebuvo ašarų. Užtat buvo įniršis, kunkuliuojantis su visais nervais pilve. — Pati ruošiau bulvių salotas. Jos skanios.

— Tai eik ir pasiimk tą lempą. Nemanyk, kad nematysiu tavęs ten. Nemėgink kvailioti, nes peršausiu tavo broleliui kiaušus.

— Taip, pone. — Fibė atsistojo, kilstelėjo nedidelę žibalinę lempą. — Pone Roibenai? Ar galėčiau pirma nueiti į tualetą? Man labai reikia.

— Jėzau Kristau. Sukryžiuok kojas ir kentėk.

— Jau kurį laiką kenčiu, pone Roibenai. Jei galėčiau trumpam nueiti į tualetą, paruoščiau jums visą lėkštę maisto. — Fibė nuleido akis. — Galėčiau palikti duris praviras. Prašau?

— Tik žiūrėk, kad greitai pasisiotum. Jei man pasirodys, kad per ilgai užtrukai, sulaužysiu tavo mamai pirštus.

— Aš greitai.

Ji nuskubėjo į tualetą šalia svetainės.

Fibė pastatė lempą ant grindų, tada nusismaukusi kelnes pasimeldė, kad nervai ir gėda neužspaustų pūslės. Paskubomis nužvelgė langą virš vonios. Per mažas, kad išsirangytų. O Karteriui galėtų pavykti. Jei įtikintų Roibeną leisti Karteriui pasinaudoti tualetu, lieptų broliui pamėginti pabėgti.

Fibė pašoko, viena ranka nuleisdama vandenį, kita siekdama vaistinėlės durelių.

— Taip, pone! — atsiliepė, kai Roibenas riktelėjo paskubėti.

Ji čiupo nuo lentynos buteliuką mamos raminamųjų ir įsikišo į kišenę.

Kai Fibė išėjo iš tualeto, Roibenas taip pastūmė motiną, kad ši aukštielninka griuvo ant sofos.

— Girdi mane, Deivai? Dabar ketinu šiek tiek užkąsti. Jei man baigus valgyti elektros dar nebus, pažaisiu skaičiuotę ir nužudysiu vieną iš vaikų. Eik daryti sumuštinio, Fibe. Ir nepagailėk bulvių salotų.

Namas buvo nedidelis, pereinamų kambarių, be koridoriaus. Imdama iš šaldytuvo kumpį ir salotas, Fibė stengėsi būti matoma.

Girdėjo Roibeną kalbantis su Deivu ir iš paskutiniųjų stengėsi sutramdyti virpančias rankas. Milijonas dolerių? Dabar jis norėjo milijono dolerių ir kadilako, taip pat garantijos, kad nevaržomas galės kirsti valstijos sieną. Kvailas ir gobšus, nusprendė Fibė. Paslėpusi rankas už didelio mėlyno bulvių salotų dubenio, ji išbėrė tabletes ant lėkštelės, paėmė motinos grūstuvą ir kaip galėdama geriau jas sugrūdo. Tada ant viršaus užvertė dosnią porciją bulvių salotų ir viską išmaišė.

Dvi duonos riekes aptepė garstyčiomis, uždėjo kumpio ir sūrio. Galbūt, jei pavyktų iš stalčiaus išsitraukti peilį, ji galėtų...

— Ko taip ilgai, velniai rautų?

Fibė skubiai pakėlė galvą. Roibenas jau nekalbėjo telefonu, jis ėjo virtuvės link, Karteriui po smakru įrėmęs šautuvo vamzdį.

— Atsiprašau. Tik paimsiu šakutę bulvių salotoms. — Sugniaužusi rankoje buteliuką, ji nusisuko ir atidarė stalčių. Imdama šakutę, paleido iš rankos buteliuką. — Ar norite limonado, pone Roibenai? Mama padarė šviežio...

— Nešk čionai maistą, mergiote, mikliai.

Fibė čiupo lėkštę. Buvo nesunku parodyti baimę, kad nuslėptų visa kita. Matydama ginklą po Karterio smakru ji pamiršo netgi savo pyktį. Rankos taip drebėjo, kad vos išlaikė lėkštę. Kai vyriškis nusišypsojo, Fibė suprato, kad visų jų baimė yra dalis to, ko jis nori. Ką gi, baimė jiems nieko nekainuoja.

— Padėk lėkštę prie telefono ir nešk savo kaulėtą subinę ant sofos.

Ji padarė kaip liepta, tačiau dar nespėjus atsisėsti Roibenas taip spyrė Karteriui į užpakalį, kad šis nuskriejo ant grindų. Esė pašoko ir sustojo tik tada, kai Fibė, užstojusi jai kelią, metė piktą žvilgsnį.

Fibė nuėjo prie Karterio ir padėjo atsistoti.

— Ša, Karteri! Ponui Roibenui nepatiks, jei verksi, kai jis valgo.

— Turi smegenų. — Linktelėjęs Roibenas atsisėdo, o ginklą pasidėjo ant kelių. Viena ranka jis paėmė šakutę, kita — telefono ragelį. — Nežinau, iš kur atsiradai pas tą niekam tikusią kekšę, kuri

tave užaugino. Kur elektra, Deivai? — tarė jis į telefoną ir šakute pakabino bulvių salotų.

Kol Karteris šniurkščiojo sesers glėbyje, Fibė stebėjo valgantį Roibeną. Ar pakankamai tablečių įbėrė? Ar užteks, kad jis išsijungtų? Alkoholis, kuriuo užgeria maistą, turėtų padėti, ar ne?

Galbūt tai jį pribaigs. Fibė buvo skaičiusi apie tokius dalykus — apie tabletes ir alkoholį. Galbūt tas šunsnukis paprasčiausiai numirs.

Ji pasilenkė ir ėmė šnabždėti Karteriui į ausį. Brolis papurtė galvą, tad ji skaudžiai įgnybo.

— Daryk, ką sakau, kitaip trenksiu.

— Užsičiaupkit, po galais! Ar aš leidau kalbėti?

— Atsiprašau, pone Roibenai. Aš tik sakiau broliui, kad neverktų. Jis irgi nori sisiuko. Ar leisite jam nueiti į tualetą, pone Roibenai? Atsiprašau, pone Roibenai, bet bus siaubingai nemalonu, jei jis prišlapins į kelnes. Juk užtruks tik minutėlę.

— Dėl Dievo! Tegul eina.

Fibė stipriai užspaudė Karteriui burną.

— Eik, Karteri. Daryk, ką sakau.

Trindamasis akis, Karteris atsistojo nuo sofos ir nukėblino į vonios kambarį.

— Pone Roibenai?

Mama sušnypštė, kad tylėtų, bet Fibė nekreipė dėmesio. Karteriui galėtų pavykti. Jei Roibenas negalvos apie jį nors keletą minučių, brolis galės pasprukti.

— Kaip manote, jei aš paprašyčiau to vyro įjungti elektrą, ar jis paklausytų? Čia taip karšta. Jei paprašyčiau, jei pasakyčiau, kad mums labai karšta, gal jis įjungtų?

— Ar girdi, Deivai? — Roibenas atsilošė kėdėje ir nusišiepė. Jo balzganos akys merkėsi. — Su tavimi nori derėtis vaikas. Aišku, kodėl ne, velniai rautų. Eikš.

Kai Fibė priėjo, Roibenas ištiesė jai ragelį. Ir prispaudė prie pilvo vamzdį.

— Pirma pasakyk jam, ką aš darau.

Jos nugara lėtai nutekėjo tirštas prakaito upelis. Kodėl *neveikia* tabletės? Ar Karteris išsiropštė pro langą?

— Pone? Jis laiko šautuvą prie mano pilvo, man labai baisu. Mums čia taip karšta. Ne, mes nesužeisti, bet čia taip karšta, kad tuoj *apsivemsime*. Jei įjungtumėte kondicionierių, gal galėtume *pamiegoti*, bet mums taip baisu, kad tikriausiai reikėtų saujos migdomųjų ar dar ko nors. Prašau, pone, malonėkite įjungti elektrą.

— Ir dar, pone? — Fibė stipriau suspaudė ragelį. Roibenui gūžtelėjus ir atsilošus, ją užliejo svaiginantis palengvėjimas. — Prašau, duokite jam pinigų ir automobilį. Jis gražiai elgiasi, nes daviau jam pačios paruoštų bulvių salotų. Jis netgi leido man nueiti į tualetą. Mes tokie pavargę, kad galime bet kurią akimirką apalpti.

Roibenas ištiesė ranką link ragelio, tada gana skaudžiai bakstelėjo jai vamzdžiu, kad atsitrauktų.

— Girdi, Deivai? Toji mergiotė prašo įjungti elektrą. Nori, kad gaučiau pinigus ir kadilaką. Ne, velniai griebtų, aš neleidau jiems pavalgyti, ir neleisiu, kol nebus įjungta elektra. Tiesą sakant, tuoj žaisiu skaičiuotę, ir... Kur tas vaikis? Kur tas mažas šūdžius?

— Pone Roibenai, jis čia pat... — Fibė mostelėjo ranka, tarsi norėdama parodyti, ir apvertė viskio butelį. — O, atsiprašau! Atleiskite. Tuoj nuvalysiu. Aš...

Smelkiantis skausmas nudiegė jos skruostą ir Fibė pargriuvo.

— Kvaila kale!

Vyras pasviro, susvirduliavo. Fibė žiūrėjo tiesiai į šautuvo vamzdį.

Esė pašoko nuo sofos ir metėsi ant jo kaip pati Dievo rūstybė.

Roibenas ėmė spardytis; Esė — kandžiotis. Jos nagai kaip peiliai raižė jo veidą; abu šaukė ir keikėsi. Fibė nuropojo grindimis ir vos išvengė kulkos, kai Roibenas suklupo ant kelių neišlaikęs Esės puolimo.

— Padėkite! Padėkite mums! — šaukė Fibė, kol ėmė degti plaučiai.

Ji sugriebė butelį ir pasiruošė pulti, bet Roibenas sukniubo ir griuvo veidu ant žemės. Verkdama ir šaukdama Esė trankė jį kumščiais, nesiliovė net tuomet, kai plačiai atsivėrė durys. Net tada, kai įgriuvo ginkluoti vyrai.

— Nešaukite. Nešaukite į mus.

Fibė kūkčiodama nušliaužė prie motinos.

*

Toliau viskas vyko it sapne. Sapne žmonės vedė ją per vandenį, kuriame aidėjo balsai, o šviesa žeidė akis. Vienu metu Fibė iš tiesų užmigo ir ėmė sapnuoti. Tačiau sapnas buvo toks baisus, kad netrukus vėl pabudo.

Mamai apžiūrėjo veidą, ar nesulaužytas skruostikaulis, taip pat susiuvo žaizdą. Fibė sėdėjo mažame ligoninės kambarėlyje. Ji nenorėjo gulėti, nenorėjo vėl užmigti ir nugrimzti į sapną, kuriame aidėjo šūviai, o kulkos — kaip gyvi organizmai — medžiojo ir žudė.

Karteris, susisukęs į kamuoliuką, miegojo siauroje lovoje. Jo kumščiai sugniaužti, o kūnas trūkčiojo kaip arklio, kai ant jo nutupia musės.

Gydytojai ir policininkai tai ateidavo, tai išeidavo, klausinėjo įvairiausių dalykų. Kai jie ateidavo, Fibė norėdavo, kad išeitų. O kai išeidavo, ji trokšdavo, kad jie grįžtų, kad tik nereikėtų būti vienai.

Tačiau čia buvo vandens, kurio galėjai atsigerti, nuplauti visą tą žvyrą, susikaupusį gerklėje. Arba tiesiai iš butelio galėjai gerti ledinę kokakolą.

Ji ilgėjosi mamos. Taip ilgėjosi, kad skaudėjo labiau nei po Roibeno smūgio į veidą.

Kai į kambarį įėjo vyras, nešinas dideliu „McDonald's" krepšeliu, mėsainių ir bulvyčių kvapas pažadino stiprų alkį.

Jis nusišypsojo jai, pažvelgė į Karterį, tada priėjęs atsisėdo ant lovos krašto.

— Pamaniau, kad būsite išalkę. Nežinau, kaip tu, bet man ligoninės maistas nelabai patinka. Aš — Deivas.

Fibė žinojo, kad spokso išplėtusi akis ir kad tai nemandagu. Tačiau tikėjosi, kad Deivas bus senas, bent jau vyresnis. O jis atrodė ne ką vyresnis už tuos gimnazistus, dėl kurių ji paslapčia dūsaudavo. Vyro plaukai buvo šviesiai rudi, garbanoti, akys dar šviesesnės, mėlynos. Jis vilkėjo tamsiai mėlynus marškinius prasegta apykakle. Ir šiek tiek atsidavė prakaitu.

Jis ištiesė ranką, tačiau kai Fibė padavė savąją, Deivas jos nepaspaudė. Tik tvirtai suėmė ir pažiūrėjo jai į akis.

— Man tikrai labai malonu susipažinti, Fibe. Džiaugiuosi tave matydamas.

— Ir man malonu susipažinti.

Tada ji padarė tai, ko nepadarė per visas tas ilgas valandas name, visą tą laiką, kol miegojo brolis.

Ji pravirko.

Deivas sėdėjo laikydamas jos ranką. Jis nieko nepasakė. Vienu metu atsistojo, surado nosinaičių dėžę ir padėjo jai ant kelių. Kai ašaros aprimo, Deivas ištraukė iš krepšelio mėsainį ir bulvyčių.

— Mano mama, — pradėjo Fibė.

— Jai viskas gerai. Buvau pas ją užsukęs, klausiau, ar galėčiau pasikalbėti su tavimi ir tavo broliu. Bet tegul jis miega.

— Gerai.

— Žinau, kad buvai išsigandusi, bet kartu labai protinga ir drąsi.

— Nebuvau drąsi. Buvau įpykusi. — Fibė paėmė mėsainį ir atsikando. Jos skrandis susitraukė, tarsi svarstytų, priimti maistą ar ne. Paskui vėl atsipalaidavo. — Išlipdamas pro langą Karteris pasielgė drąsiai.

— Karteris sakė, kad tu jam liepei, sakė, kad būtum trenkusi, jei nebūtų paklausęs.

Fibė raustelėjo, nes mušti brolį buvo draudžiama. Nors kartais atrodydavo, kad Karteris nusipelno, jog ji sulaužytų taisyklę.

— Na, taip, liepiau.

— Kodėl?

— Roibenas būtų jam ką nors padaręs. Pirmiausia būtų nuskriaudęs jį, tik paskui mane ar mamą. Karteris mažas, ir Roibenas žino, kad mama jį myli labiau už viską.

— Kai liepei Karteriui išlipti pro langą, jau buvai supylusi tabletes į maistą.

— Reikėjo įberti daugiau. Nežinojau, kiek dėti. Tačiau jūs iš karto supratote, ką mėginu pasakyti. — Ji paėmė bulvytę. — Kalbėdamasi su jumis, jaučiausi daug geriau.

— Tu labai sumaniai pasakei, kad kažko įdėjai jam į maistą. Taip aš laimėjau šiek tiek laiko.

— O kodėl neįjungėte elektros? Jis taip dėl to pyko.

— Prisimeni, kaip įkalbinėjai jį leisti tave į tualetą, dar iki

duodant maisto? Matai, paprastai būna taip. Mėgini ką nors gauti mainais. Tiesą sakant, jau ketinau, bet tada pamačiau pro langą išlendantį Karterį. Norėjau, kad Roibenas kalbėtų arba leistų tau kalbėti, kol nuvesime Karterį į saugią vietą ir įvertinsime naujas aplinkybes. Ar išvertei tą butelį, norėdama nukreipti jo dėmesį, kad supyktų ir pamirštų Karterį?

— Tikėjausi, kad trenks man, bet nemaniau, kad taip įsius. Tikriausiai būtų mane nušovęs, jeigu mama nebūtų ant jo užšokusi. Reikėjo įberti daugiau tablečių, štai kas. Tada nebūtų reikėję taip ilgai laukti, kol jis išsijungs. Jei ne jis, mama net nebūtų turėjusi tų tablečių. Kaip ironiška... — Fibė šyptelėjo, o Deivas nusijuokė. — Apie ironiją mokėmės per anglų kalbos pamoką. Mama turėjo tablečių, nes jis nuolat ją liūdino ir nervino. Kai jiedu susipažino ir pradėjo susitikinėti, jis apsimetinėjo tokiu geručiu. O paskui ėmė kabinėtis, rodyti savo valdžią. Kartą net trenkė mamai per veidą.

— Ji turėjo teismo sprendimą, draudžiantį tam šunsnukiui artintis prie jos.

Fibė linktelėjo.

— Mama jam pasakė, kad daugiau nesusitikinės, liepė išeiti. Bet jis vis ateidavo arba susirasdavo ją darbe. Sekdavo paskui automobiliu. Gal dar daugiau darė, tik man nesakė. Vieną vakarą atėjo į mūsų namus girtas, tada mama iškvietė policiją. Pareigūnai privertė jį išeiti, bet tuo viskas ir baigėsi.

— Apgailestauju, kad nepadarėme nieko daugiau.

— Jie pasakė, kad mama gali gauti tą teismo sprendimą, ji taip ir padarė. Bet aš nesuprantu, kaip tas sprendimas jai padėjo.

— Taip, nelabai padėjo. Apgailestauju ir dėl šito. Man rodos, Fibe, tavo mama viską darė teisingai, viską, kad apsaugotų save ir šeimą.

Fibė įsistebeilijo į popierinę nosinaitę kumštyje.

— Kodėl jis paprasčiausiai neišėjo, kai mama pasakė, kad nebenori jo matyti?

— Nežinau.

Ne tokio atsakymo jai reikia, nusprendė Fibė. Dar blogiau, tai panašu į melą. Ji nemėgo, kai suaugusieji meluodavo ir galvodavo, kad tu nesupranti.

Fibė suvalgė dar kelias bulvytes ir papurtė galvą.

— Galbūt tiksliai nežinote, bet tam tikra prasme žinote. Jūs manote, kad aš nesuprasiu, nes man tik dvylika, beveik dvylika. Tačiau aš daug suprantu.

Deivas kurį laiką žiūrėjo į mergaitę, tarsi skaitytų jos veidą kaip knygos lapą.

— Gerai, tam tikra prasme suprantu, turiu nuomonę. Manau, jis yra niekingas akiplėša, kuriam nepatinka, kai kas nors sako, ką daryti, ypač tokia moteris kaip tavo mama. Todėl stengėsi ją įbauginti, bet nepavyko, ir jis įsiuto. Manau, norėjo ją įskaudinti, parodyti, kas čia bosas, tačiau pernelyg įsijautė.

Fibė suvalgė dar vieną bulvytę.

— Aš manau, kad jis šunsnukis.

— Taip. Dabar tas šunsnukis bus kalėjime, beje, gana ilgai.

Ji pagalvojo apie tai gerdama kokakolą.

— Per filmus blogietį dažniausiai nušauna. Atskuba greitojo reagavimo komanda ir nušauna.

— Man labiau patinka, kai niekas nežūva. Ką tu darei viduje, tai padėjo visiems išlikti gyviems. Mirtis — trumpiausias kelias, Fibe. Žinau, kad esi pavargusi ir nori pamatyti mamą. — Atsistojęs Deivas išsitraukė iš kišenės kortelę. — Noriu, kad žinotum, jog gali skambinti man bet kuriuo metu. Jei norėsi dar kartą apie tai pasikalbėti, paklausti ar tiesiog reikės pagalbos, tik paskambink.

Fibė paėmė kortelę ir perskaitė: detektyvas Deividas Makvy.

— Karteris su mama irgi gali skambinti?

— Žinoma. Jei tik ko reikės, Fibe, kreipkis bet kuriuo metu.

— Gerai, dėkui. Ačiū už mėsainius ir bulvytes.

— Man buvo malonu. — Šį kartą jis paspaudė ranką. — Rūpinkis savimi ir šeima.

— Būtinai.

Kai vyras išėjo, Fibė įsidėjo kortelę į kišenę. Tada uždarė krepšelį, kad neatšaltų maistas, kol Karteris pabus, išmetė šiukšles į šiukšlių dėžę.

Paskui nuėjo prie lango. Saulė jau buvo patekėjusi. Ji nežinojo, kada išaušo, ar seniai šviesu. Tik žinojo, kad tamsos valandos baigėsi.

Atsidarė durys, ir mama plačiai išskėtė rankas. Fibė skriete nuskriejo į jos glėbį.

— Mama, mama, mama.

— Mano mieloji. Mano mažute.

— Tavo veidas. Mama...

— Viskas gerai. Aš sveika.

Kaip gali būti gerai, kai jos gražų švelnų skruostą bjauroja siūlė? Kai jos spindinčios mėlynos akys apsiblaususios, o aplink jas juoduoja mėlynės?

Esė uždėjo rankas Fibei ant pečių.

— Niekis. Mes saugūs, visi saugūs. Tai svarbiausia. O Dieve, Fibe, man taip gaila.

— Nereikia. Tu nekalta. — Kai Esė ėmė bučiuoti mėlynę ant Fibės žando, ašaros vėl prasiveržė. — Mama, tai ne tavo kaltė. Netgi Deivas taip sakė.

— Aš įsileidau Roibeną į mūsų gyvenimus. Atidariau jam duris. Dėl to esu kalta aš. — Atsitraukusi ji nuėjo prie Karterio lovos ir uždėjo delną sūnui ant galvos. — Dieve, o Dieve, jei kuriam nors iš jūsų būtų kas nors atsitikę, nežinau, ką būčiau dariusi. Tu jį sudorojai, — sumurmėjo Esė. — Tu pasirūpinai, kad Karteris paspruktų. Tai daugiau nei padariau aš.

— Ne, mama...

— Dabar žiūrėsiu į tave kitaip, Fibe. — Esė atsitiesė. — Tu visada liksi mano mažoji dukrelė, mano mažutė, bet dabar, kiekvieną kartą žvelgdama į tave, matysiu didvyrę.

— Tu pargriovei jį ant grindų, — priminė Fibė. — Tu irgi didvyrė.

— Gal pačioje pabaigoje. Ką gi, teks pažadinti Karterį, nenoriu ilgiau likti šioje ligoninėje.

— Ar jau galime važiuoti namo?

Esė perbraukė ranka per Karterio plaukus ir vėl atsisuko į dukrą.

— Mes ten niekada negrįšime. Daugiau į tą namą nė kojos nekelsiu. Atleisk. Aš niekada nesijausčiau saugi.

— Kurgi mes eisime?

— Apsistosime pas pusseserę Besę. Paskambinau ir ji pasakė, kad galime atvažiuoti.

— Tame dideliame name? — Fibė išpūtė akis. — Betgi judvi su pussesere Bese beveik nesikalbate. Tu net nemėgsti jos.

— Šį rytą ji yra mano mylimiausias žmogus pasaulyje, neminint tavęs ir Karterio. Ir mes būsime jai dėkingi, Fibe, kad atvėrė savo namų duris, kai mums to reikėjo.

— Ji neatvėrė jų, kai mirė tėtis ar kai...

— Dabar atvėrė, — nukirto Esė. — Ir mes jai dėkingi. Taip bus geriau.

— Kurį laiką?

— Taip bus geriau, — pakartojo Esė.

Kol policijos automobilis vežė juos pas pusseserę Besę, Karteris prarijo atšalusį mėsainį ir bulvytes, išgėrė kokakolą. Jie apvažiavo parką su ore mirguliuojančiu fontanu. Didingas senas rausvų plytų namas baltais papuošimais skendėjo tarp žalios vejos, prižiūrimų gėlynų ir svyrančių medžių.

Tai buvo pasaulis, tolimas tam mažam mediniam namukui, kuriame Fibė praleido daugiau nei aštuonerius metus.

Ji pastebėjo, kad mama tais akmeniniais laiptais lipa lyg mietą prarijusi, tad ir pati ištiesino nugarą.

Mama paskambino, lyg būtų atvykusi į svečius, o ne į šeimą. Duris atidarė jauna, graži, nepriekaištingai apsirengusi moteris. Kaip kokia kino žvaigždė, pagalvojo Fibė, išvydusi jos auksinius plaukus ir liekną figūrą.

Su užuojauta veide ji ištiesė rankas į Esę.

— Ponia Maknamara, aš esu Ava Vestri, ponios Maknamaros asmeninė asistentė. Prašom, įeikite. Jūsų kambariai jau paruošti. Tikriausiai esate išvargę, tad palydėsiu jus tiesiai ten. O gal norėtumėte pusryčių ar arbatos?

— Nebūtina aplink juos šokinėti.

Pusseserė Besė prabilo nuo plačių laiptų vingio. Ji vilkėjo varno juodumo suknele, o liesame veide atsispindėjo nepritarimas. Moters plaukai buvo žili kaip plienas, su keistais juodais sparneliais ties smilkiniais.

Kaip ir visuomet, vos pamačiusi tėvo pusseserę, Fibė prisiminė piktąją raganą iš *Ozo šalies burtininko*, atėjusią pavogti šuniuko.

Sena pikta ragana.

— Ačiū, kad sutikote mus priimti, pussesere Bese, — tarė mama tuo pačiu tykiu balsu, kuriuo kalbėjo, kai Roibenas laikė prikišęs prie jos galvos ginklą.

— Manęs nė kiek nestebina, kad įsivėlėte į tokią keblią istoriją. Prieš sėsdami prie mano stalo ar guldami ant mano patalų, visi trys kruopščiai nusiprauskite.

— Aš tuo pasirūpinsiu, ponia Maknamara. — Ava meiliai nusišypsojo Fibei, paskui Karteriui. — Gal vaikai alkani? Gal po vonios paprašyti virėjos, kad iškeptų jiems blynų ar...

Matyt, po nakties baisumų, šalto mėsainio su bulvytėmis ir pasivažinėjimo policijos automobiliu Karterio skrandis negalėjo pakęsti minties apie maistą. Visą savo turinį jis išvertė tiesiai ant senovinio pusseserės Besės kilimo.

Sustingusi iš siaubo Fibė užsimerkė. Na, ir kas, kad jos nenušovė ir nenužudė — dabar tikrai galas.

Nuo tada jau dvidešimt metų mama rūpinasi pusseserės Besės namu — jį grando, blizgina, tvarko. Mama tarnavo tai reikliai moteriai iki pat jos mirties.

Per tuos du dešimtmečius namas tapo Esės pasauliu — ne tik namais, ne tik prieglobsčiu. Visu pasauliu. Visa, kas buvo už jo sienų, ją baugino. Praėjo jau dešimt metų, kai Esė paskutinį kartą buvo išėjusi už kiemo ir namo terasų ribų.

Roibeno mirtis kalėjime nesulaužė jos vidinio užrakto, galvojo Fibė, dėdama ginklą į seifą ant viršutinės spintos lentynos. Karti tulžingo Besės gyvenimo pabaiga taip pat neatvėrė jai durų.

Tiesą sakant, galvojo Fibė, atrodė, kad visi įvykiai tik dar labiau tą užraktą sutvirtino.

Jei pusseserė Besė būtų pasielgusi taip, kaip turėjo pasielgti, užuot įkalinusi, būtų palikusi namą jos motinai, ar dabar viskas būtų kitaip? Geriau? Ar mama galėtų išeiti iš namo, pasivaikščioti parke, aplankyti kaimynę?

To jos niekada nesužinos.

Kur ji dabar būtų, jeigu ne toji naktis? Ar būtų ištekėjusi už Ro-

jaus? Ar būtų sugebėjusi išsaugoti santuoką, duoti dukrai tėvą, kurio ji nusipelno?

Šito Fibė irgi niekada nesužinos.

Todėl joms teks grožėtis lelijomis svetainėje, užsisakyti picą ir leisti penktadienio vakarą namuose.

Fibė vakarieniauti eis šeštadienį, tik šį kartą. Jos gyvenime pakanka rūpesčių, tad dar vieno nereikia.

Taip, paskutinį kartą kalbėdamasi su Rojumi verkė. Tačiau tai buvo pykčio ašaros. Gailesčio ir nusivylimo ašaras ji išliejo daug anksčiau, kai Karlė dar buvo kūdikis.

Pernelyg daug rūpesčių, galvojo Fibė persirengdama.

Ji dirstelėjo į blyškiai rožines lelijas kobalto mėlynumo vazoje ant staliuko. Gėlės gražios. Tačiau žiedai nuvysta ir miršta.

6

VIS DĖLTO gėlės ir mergaičių kino vakaras nugludino daug aštrių kampų. Galiausiai Fibė nunešė miegančią dukrą į lovą. Buvo jau po vidurnakčio.

Po dvidešimties minučių Fibė miegojo taip pat giliai kaip ir dukra.

Durų skambučio garsas privertė ją pašokti iš lovos. Ji persivertė ir dirstelėjo į laikrodį — po trijų penkiolika — tada čiupo chalatą. Jau leidosi laiptais, kai iš savo kambarių išlindo Esė ir Ava.

— Ar kažkas skambino į duris? — Esė gniaužė chalato apykaklę; jos krumpliai buvo pabalę. — Tokią valandą?

— Tikriausiai vaikai išdykauja. Lik čia su Karle, gerai? Jei ji kartais pabustų.

— Neatidaryk durų. Ne...

— Nesijaudink, mama.

Toji dvidešimties metų senumo baimė, žinojo Fibė, visada laukia, kada galės atsiskirti nuo tamsaus tvenkinio dugno ir iškilti į paviršių.

— Eisiu su tavim. Tikriausiai tai kokių nors girtų paauglių išdaigos, — tarė Ava, nespėjus Fibei paprieštarauti.

Nėra prasmės pūsti burbulo, nutarė Fibė ir leido Avai eiti kartu.

— Dabar ji nerimaus visą likusią naktį, — sumurmėjo Fibė.

— Pasirūpinsiu, kad išgertų migdomųjų. Kvaili vaikiščiai.

Fibė pažvelgė per storą paradinių durų stiklą, bet nieko nepamatė. Tikriausiai pabėgo, pagalvojo ji, ir dabar raitydamiesi juokiasi, kad pažadino kaimynus.

Bet kai pasistiebė, norėdama apžiūrėti verandą atidžiau, šį tą vis dėlto pamatė.

— Ava, eik į viršų ir pasakyk mamai, kad nieko nėra. Vaikai kvailioja.

— Ką pamatei? — Ava suspaudė Fibės ranką. — Ten kas nors yra?

— Eik į viršų ir nuramink mamą. Nenoriu, kad ji įsibaimintų. Pasakyk, kad aš atsigersiu vandens ir ateisiu.

— Kas ten? Atsinešiu Styveno beisbolo lazdą. Neatidaryk durų, kol...

— Ava, ten nieko nėra, bet man reikia atidaryti duris, o aš negaliu to padaryti, kol nenuraminai mamos. Turbūt ji jau dreba. Juk pati žinai.

— Po galais. — Ištikimybė Esei nugalėjo. — Bet aš tuoj grįšiu.

Fibė luktelėjo, kol Ava užlipo laiptais, tada atrakino duris. Ji nužvelgė gatvę — į kairę, dešinę, skersai, tačiau instinktai sakė, kad tas, kuris skambino, jau nuėjo. Jai tereikėjo pritūpti ir pakelti, kas gulėjo ant slenksčio. Paskui, vėl užrakinusi duris, nusinešė radinį į virtuvę ir padėjo ant stalo.

Lėlė ryškiais raudonais plaukais. Kažkada tie plaukai, matyt, buvo ilgi, bet dabar grubiai nukirsti. Tas, kas taip padarė, išrengė ją, surišo rankas ir užklijavo burną. Lėlė buvo ištepliota raudonais dažais, neva krauju.

— O Dievulėliau, Fibe!

Fibė kilstelėjo ranką, neatitraukdama žvilgsnio nuo lėlės.

— Karlė? Mama?

— Karlė nepabudo. Pasakiau Esei, kad nieko nebuvo, o tu likai

apačioje, jei kartais tie vaikiščiai sugrįžtų, pagąsdinsi ir įkrėsi jiems proto.

— Gerai.

— Siaubas.

Ava atrėmė į stalą sūnaus beisbolo lazdą, kurią pastvėrė iš spintos.

— Mieloji, gal paduotum iš stalčiaus fotoaparatą? Noriu padaryti keletą nuotraukų.

— Argi neturėtum paskambinti į policiją?

— Ava, tu vis pamiršti, kad *aš* esu policija.

— Bet...

— Nunešiu ją į policiją, bet pirma noriu nufotografuoti. Nesijaudink, tas, kas tai padarė, šiąnakt negrįš. Jis jau perdavė žinią. Ir nepasakok apie tai mamai, — pridūrė Fibė, atidarydama įrankių stalčių ir ieškodama centimetro. — Bent kol kas.

— Žinoma, nepasakosiu. Fibe, geriau paskambintum Deivui. Paskambink jam dabar ir pasakyk, kad kažkas paliko šį *daiktą* tiesiog ant slenksčio.

— Neketinu žadinti Deivo tokiu metu. Ką jis padarytų? — Fibė grįžo prie stalo ir paglostė Avos ranką. — Bet pasikalbėsiu su juo, pažadu. Dabar atnešk fotoaparatą, gerai?

Ji išmatavo lėlę, nufotografavo ją, įdėjo į plastikinį maišelį, įgrūdo į pirkinių krepšį ir įkišo į prieškambario spintą.

Praeidama pro motinos miegamojo duris, Fibė išgirdo tylų šūksnį.

— Mieloji? Ar viskas gerai?

— Taip. — Fibė stabtelėjo tarpduryje. Toje senoje plačioje lovoje motina atrodė tokia liauna ir pažeidžiama. — Nakties pramogos baigtos. Ar galėsi užmigti?

— Tikiuosi. Vaikai išdykauja. Ką ketini daryti?

— Neleisiu, kad jie sužinotų, jog išgąsdino tave. Labanakt, mama.

Fibė nustatė žadintuvą šeštai valandai. Nuveš lėlę į nuovadą, parašys pareiškimą ir grįš, kol niekas nesužinojo, kad ji buvo išėjusi. Paprašys Saikso, kad pasidomėtų tuo. Jis patikimas ir protingas.

Fibė neleis, kad kas nors trikdytų jos šeimos ramybę.

Gulėdama tamsoje atviromis akimis ir jau žinodama, kad žadintuvo neprireiks, Fibė svarstė, kur trečią valandą penkiolika minučių buvo Arnis Myksas.

Užteko to, kad pamatė šviesas, įsižiebiančias jos dailiame name. Žybt, žybt, žybt. Užteko pamatyti iki pasislepiant parke, tarp medžių. Tamsoje.

Netgi pasisekė — malonus prizas — pamatė ją atidarančią duris ir pakeliančią mažą dovanėlę. Buvo verta gaišti laiką, vargti, kad pamatytum ją išeinančią paimti dovanos.

Tai tik įžanga, kale, galvojo jis važiuodamas namo. Tik lengvas pakutenimas prieš pagrindinį veiksmą.

Jis dar nė iš tolo nebaigė su Fibe Maknamara.

Ji būtų atšaukusi pasimatymą, bet tada nakties įvykis būtų tapęs dar svarbesnis. Be to, būtų turėjusi atsakyti į galybę motinos — netgi Karlės — klausimų.

Tą rytą Fibė jau buvo atsakiusi į daugybę klausimų, nes įkalčio nuvežimas, pareiškimo rašymas ir kelionė namo tuo prakeiktu autobusu užtruko ilgiau nei tikėjosi. Bent jau užteko nuovokumo apsivilkti sportinį kostiumą, kad galėtų pasiteisinti, tiesiog sumeluoti, prisipažino Fibė, jog bėgiojo parke.

Žinoma, paskui visą popietę Karlė neatstojo. Nuomonių kova dėl „paties gražiausio" drabužėlio pirkimo taip ištampė Fibės kantrybę, kad juodvi grįžo namo beveik susipykusios — mergaitė susiraukusi nusliūkino į savo kambarį, o Fibė pasislėpė kiemo šezlonge su plačiabryle skrybėle ant galvos.

Dabar dar toji vakarienė, galvojo ji, kai, nepaisydama visų nuomonių, išsitraukė visoms progoms tinkamą juodą suknutę. Jei ši suknelė tinka vestuvėms, laidotuvėms ir kokteilių vakarėliui, tai tiks ir pasimatymui per vakarienę.

Viliokės genai aplenkė jos kartą, kiek susierzinusi pagalvojo Fibė, kartu su garbanomis ir duobutėmis.

Fibė ėmė kelti plaukus ant pakaušio, tačiau šis kruopštumo rei-

kalaujantis darbas priminė grubiai apkirptą lėlę. Ji paleido plaukus ant pečių. Ir nors žinojo, kad šeima mielai užmestų akį į jos kavalierių, — ir tikėjosi didingo Fibės apsireiškimo ant laiptų, — pasistengė nulipti į svetainę gerokai prieš septynias.

Ir pirma pripulti prie durų, suskambus durų skambučiui.

— Labas, Dankanai.

— Pirma leisk man pasakyti: oho. O dabar labas, Fibe.

Ji žengė atgal ir nustebusi pažvelgė į mažą rožių puokštelę.

— Tu jau atsiuntei man gėlių, beje, jos nuostabios.

— Džiaugiuosi, kad tau patiko. Bet šios ne tau. — Jis apsidairė po prieškambarį. — Man patinka tavo namas.

— Mums irgi.

— Fibe, negi nepakviesi svečio į kambarį, nesupažindinsi? — Esė žengė iš svetainės ir nusišypsojo Dankanui. — Aš Esė Maknamara, Fibės mama.

— Ponia. — Jis paėmė ištiestą moters ranką. — Nuskambės banaliai, bet vis tiek turiu pasakyti. Dabar matau, iš ko Fibė paveldėjo savo įspūdingą grožį.

— Dėkoju. Džiaugiuosi, kad turėjote tai pasakyti. Užeikite į svetainę. Mano sūnaus ir jo žmonos nėra, tačiau supažindinsiu su likusia šeima. Ava, čia Fibės draugas Dankanas.

— Labai malonu susipažinti.

— Fibė neminėjo, kad šeimoje tiek daug gražuolių. Tačiau tave ji minėjo. — Jis nusišypsojo Karlei ir ištiesė rožes. — Išrinkau rožines.

— Kaip miela! — Esė tirpte ištirpo. — Karle, čia ponas Sviftas. Manau, jis pirmasis vyriškis, atnešęs tau gėlių.

Niūrus vaikiškas veidukas virto koketišku moterišku.

— Čia man?

— Nebent nemėgsti rožinės spalvos.

— Man patinka rožinė. — Nuraudusi kaip tos rožės Karlė paėmė gėles. — Ačiū. Senele, ar galiu pati išrinkti joms vazą? Galiu?

— Žinoma. Pone Sviftai, ar galėčiau pasiūlyti ko nors išgerti?

— Dankanas. Aš...

— Mums reikia eiti, — įsikišo Fibė. — Tas spindesys čia jau akina. — Ji pasiėmė nuo kėdės atlošo švarkelį. — Ilgai neužtruksiu.

— Och, — atsiduso Dankanas.

Nekreipdama į jį dėmesio, Fibė pasilenkė pabučiuoti Karlę.

— Gražiai elkis.

— Judu smagiai praleiskite laiką, — tarė Esė. — O jūs, Dankanai, būtinai užsukite kitą kartą.

— Ačiū. Kitą kartą atnešiu visą pievą. Buvo malonu susipažinti.

Fibė puikiai žinojo, kad juos stebi trys veidai, prilipę prie svetainės lango. Dankanas atidarė dureles, ir ji, metusi mįslingą žvilgsnį, įsėdo į automobilį.

Tokį patį žvilgsnį Fibė pasiuntė, kai Dankanas atsisėdo prie vairo.

— Ar bandai praminti taką, sužavėdamas mano dukrą?

— Žinoma. Dabar, kai žinau apie tavo mamą ir Avą, veiksiu per jas.

— Kažin ar turėčiau įvertinti tavo atvirumą, ar įsižeisti?

— Pranešk, kai apsispręsi. O kol kas, ar neturi nieko prieš laivus?

— Kodėl klausi?

— Jei turi ką nors prieš, man teks šį tą pakeisti. Tai kaip?

— Ne, neturiu nieko prieš.

— Tai gerai. — Išsitraukęs mobilųjį surinko numerį. — Dankanas. Mes jau važiuojame. Gerai. Puiku. Ačiū. — Jis išjungė telefoną. — Tavo dukra labai panaši į senelę. Tu nepaveldėjai duobučių.

— Didžiam mano liūdesiui.

— Koks Avos ryšys su jūsų šeima?

— Ne kraujo, bet ji vis tiek šeimos narė.

Jis linktelėjo, tarsi sakytų, kad viską supranta.

— Ir dar turi vyresnį brolį.

— Jaunesnį. Karteris jaunesnis.

— Taip. Ar jis su žmona taip pat gyvena tame puikiame name?

— Ne, jie turi savo namus. Kaip sugalvojai atnešti Karlei gėlių?

— A... nelabai ką išmanau apie septynmetes mergaites, juo labiau nežinojau, kuo ši domisi — lėlėmis ar futbolu. Taip pat pagalvojau, gal esi viena iš tų cukraus priešininkių, tad saldainių nepirkau. Pamaniau, jei nusiunčiau tau gėlių, gal ir mergaitei patiks jų gauti. Kas nors ne taip?

— Ne, ne. Aš viską per daug komplikuoju, tai buvo labai miela. Ji niekada to nepamirš. Mergaitė nepamiršta pirmo karto, kada gavo iš vyro gėlių.

— Man juk nereikės jos vesti?

— Bent jau artimiausius dvidešimt metų.

Kai Dankanas pastatė automobilį, Fibė suvokė, kad jie eina į vieną iš restoranų Riverio gatvėje. Tikriausiai su vaizdu į upę, vylėsi, atvirame ore, ir apsidžiaugė pasiėmusi švarkelį.

Tačiau jie pasuko į prieplauką, praėjo pro keletą jachtų ir sustojo prie grakščios, spindinčios burinės valties. Ant denio stovėjo staliukas, uždengtas balta staltiese. Po nedideliu kupolu spingsėjo mažos lemputės.

— Ji tikriausiai tavo.

— Jei būtum nusistačiusi prieš laivus, būtume ėję valgyti picos, ir šie santykiai greičiausiai būtų pasibaigę kartu su paskutiniu kąsniu.

— Laimė, man patinka laivai. Picą valgiau vakar vakare.

Ji leidosi padedama įlipti į valtį, prisitaikė prie siūbavimo. Kalbant apie pirmuosius pasimatymus, nors apskritai tai antrasis, šis teikia daug vilčių.

— Dažnai plaukioji?

— Aš gyvenu Vitfildo saloje.

— O. — Tai viską paaiškino. Priėjusi prie borto, Fibė pažvelgė į upę. — Ar visada gyvenai Vitfilde?

— Ne. Ir neketinau. — Jis ištraukė iš ledo kibirėlio šampaną ir ėmė traukti kamštį. — Tiesiog taip atsitiko, o paskui pripratau.

— Kaip ir su loterijos bilietu.

— Panašiai.

Išgirdusi pokštelint kamštį, Fibė atsisuko.

— Taigi ši dalis, — pradėjo jis. — Skirta pasirodyti. Valtis, šampanas, įmantrus maistas, šylantis po staliuku. Tačiau taip pat galvojau, kad būtų malonu pavalgyti ant vandens, tik tu ir aš.

— Pasirodymo dalis — niekai. Man daugiau nerimo kelia „tu ir aš" dalis. Ne per vakarienę, bet apskritai kaip sąvoka.

Dankanas įpylė šampano.

— Nes?

Atsirėmusi į turėklą, Fibė mėgavosi brizu ir siūbavimu.

— Mano padėtis gana sudėtinga.

— Vieniša mama, karjera.

— Taip. — Ji paėmė taurę. — Ir tai dar ne viskas.

— Kas dar?

— Ilga istorija.

— Kaip jau sakiau, aš neskubu.

— Gerai, tada pradėkime šitaip. Tekėdama mylėjau savo buvusį vyrą.

Jis atsistojo šalia.

— Taip ir turėtų būti.

— Aš taip maniau. Labai mylėjau, nors ir žinojau, suvokiau, kad mes kalbame skirtingomis kalbomis.

— Nesuprantu.

— Jis manęs taip stipriai nemylėjo. Negalėjo. Tiesiog ne tam skirtas.

— Teisini jį?

— Ne. Būtų lengviau, jei galėčiau pateisinti. Jis niekada nepakėlė prieš mane rankos, niekada — kiek žinau — nebuvo neištikimas. Tačiau jis nesugebėjo atiduoti viso savęs santuokai. Iš pradžių tikėjausi, kad man pavyks, kad sugebėsiu taip gyventi. Paskui pastojau. Vyras nenuliūdo, nesupyko. O kai gimė Karlė... neliko nieko. Jokių santykių, ryšių, domėjimosi. Taip plūduriavome beveik metus. Paskui jis pasakė, kad nori išeiti. Labai apgailestaująs, bet ne tokio gyvenimo norėjęs. Jis nusprendė keliauti. Toks jau tas Rojus. Impulsyvus. Impulsyviai vedė, sutiko kurti šeimą. Tačiau tai jo netenkino, taigi nusprendė imtis ko nors kito.

Dankanas užkišo jai už ausies plaukų sruogą, lyg niekur nieko paliesdamas pirštu ausies išlinkį.

— Ar Karlė jį mato?

— Ne. Ir, tiesą sakant, priima esamą padėtį lengviau už mane. Tačiau čia tik viena bėda.

— Gerai, dėstyk kitą.

— Mano motina kenčia nuo agorafobijos. Ji jau dešimtį metų nebuvo iškėlusi kojos iš namų. Negali.

— Ji neatrodo...

— Pamišusi? — pertraukė jį Fibė. — Ji nėra pamišusi.

— Aš ir neketinau sakyti pamišusi, jautruole. Norėjau pasakyti, neatrodo, kad bijotų nepažįstamųjų. Tokių kaip aš.

— Tai ne tas pat. Namuose ji jaučiasi puikiai. Jaučiasi saugi ir viską suvokia.

— Jai turėtų būti sunku. — Dankanas atgalia ranka perbraukė Fibei per ranką. — Ir tau.

— Mes susitvarkome. Mama ilgai su tuo kovojo, kol pajėgė. Kovojo dėl manęs ir brolio. Todėl dabar Karteris ir aš — kaip ir Ava su Karle — taikomės prie jos.

— Tau nelengva.

Dankanas pasisuko, kad matytų jos veidą, o jo laisvoji ranka atsidurtų ant turėklo prie jos alkūnės. Kad Fibė jaustų jį, jo trauką, kai įudviejų akys susitiko.

— Bet aš nesuprantu, ką tai turi bendra su sąvoka „tu ir aš".

Tą pačią minutę Fibė ir pati bandė tai suprasti.

— Šeima ir darbas atima iš manęs beveik visą laiką ir energiją.

— Gal tau susidarė klaidingas įspūdis, kad aš reikalauju dėmesio. — Dankanas paėmė iš jos taurę ir nusinešė prie butelio. Papildęs taures, grįžo ir palinkęs pabučiavo į lūpas. — Negalėjau atsispirti.

O Dieve, taip.

— Ši dalis lengviausia.

— Juk reikia nuo ko nors pradėti. Man patiktų nuo čia. Seksuali raudonplaukė, graži naktis, šampano burbuliukai. Išalkai?

— Labiau nei norėčiau.

Jis nusišypsojo.

— Kodėl tau neprisėdus? Šaldiklyje turėtų būti šalto omaro. Eisiu, atnešiu. Kol valgysime, galėsi papasakoti daugiau ilgų istorijų.

Ji neketino daugiau pasakoti apie savo gyvenimą, šeimą. Neverta gilintis, nusprendė. Plauk paviršiumi. Tačiau jis kažkaip sugebėjo įkalbėti ir kažkuriuo metu tarp omaro ir jautienos kepsnelių įsileido šį vyrą vidun.

— Man įdomu, kaip mergaitė iš Savanos patenka į FTB, išmoksta, tarkim, įkalbėti žmones nulipti nuo stogo, paskui grįžta atgal į vietinę policiją. Ar su savo barbėmis žaisdavai policininkes?

— Tiesą sakant, nelabai mėgau barbes. Tie šviesūs plaukai, didelės krūtys.

— Todėl jos man ir patiko. — Pastebėjęs jos sutrikimą Danka-

nas nusijuokė. — Ką? Manai, kad Malibu barbė nepriverčia dešimtmečio berniuko susimąstyti?

— Dabar žinau. Nelaimei.

— Vadinasi, ne barbės pastūmėjo tave šiuo keliu? Eilinis Džo?

— Eilinis Džo buvo kareivis. Mane paskatino Deivas Makvy.

— Deivas Makvy? Tikriausiai tarp mano kareivėlių jo nebuvo.

— Jis gyvas žmogus ir, nors didvyris, niekada nebuvo žaisliukas — tą tikrai žinau.

— A. — Dankanas pripildė taures ir pasigrožėjo šviesos šešėliais, šokančiais ant Fibės porceliano odos, tų protingų katės akių. — Mokyklos simpatija? Pirmoji meilė?

— Nei viena, nei kita. Didvyris, ir tuo viskas pasakyta. Jis mus išgelbėjo.

Kai ji nutilo, Dankanas papurtė galvą.

— Juk žinai, kad negali visko taip palikti.

— Ne, ko gero, negaliu. Mano tėvas žuvo, kai mama laukėsi Karterio, mano jaunesnio brolio.

— Tai baisu. — Dankanas uždėjo ranką ant josios. — Tikrai baisu. Kiek tau buvo metų?

— Ketveri, beveik penkeri. Aš jį truputį pamenu. Bet daugiau prisimenu tai, kad mama palūžo ir ilgai sveiko, nors turbūt visiškai taip ir neatsigavo. Dabar, būdama profesionali stebėtoja, išmanydama psichologiją, suprantu, kad tėvo mirtis padėjo pamatus jos agorafobijai. Mama privalėjo dirbti, auginti mus. Neturėjo pasirinkimo. Tačiau visus tuos metus gyveno užsisklendusi savyje.

— Ji turėjo pasirinkimą, — nesutiko Dankanas. — Ji pasirinko daryti tai, ką reikėjo daryti, — rūpintis šeima.

— Taip, tu teisus. Ji išties rūpinosi. Paskui sutiko tą vyrą. Roibeną. Jis užsukdavo, padėdavo jai tvarkytis namuose. Tuo metu man jau buvo beveik dvylika, mačiau jų flirtą. Buvo keista, tačiau tėvas jau seniai buvo miręs, be to, buvo smagu matyti mamą raustančią, kvailiojančią.

— Tu norėjai, kad ji būtų laiminga.

— Taip. Iš pradžių tas Roibenas mums buvo geras, labai geras. Žaisdavo kieme gaudynes su Karteriu, atnešdavo saldainių, kviesdavo mamą į kiną ir panašiai.

— Nujaučiu, kad neilgai, — tarė Dankanas, Fibei pažvelgus į jį. — Girdžiu tai tavo balse.

— Taip, jo gerumas greitai baigėsi. Jie kartu miegojo. Neįsivaizduoju, iš kur aš tai žinojau. Tačiau po šitiek metų mama pakankamai atsiskleidė, kad jį priimtų.

— Tada viskas ir pasikeitė?

— Taip. Jis tapo valdingas, savininkiškas, kritiškas. Kabinėdavosi prie mūsų, visų trijų, neva juokais. Ypač kliūdavo Karteriui: berniūkštis nesugeba rasti savo subinės, cha cha cha, vyrui niekada neužaugs kiaušai, jei skaitys knygas. Ir taip toliau. Jis užeidavo kiekvieną vakarą, varydavo mus šalin, kad galėtų ją pagraibyti. Mama nesileisdavo, tada jis supykdavo. Paskui pradėjo gerti. Manau, visuomet gėrė, tik paskui pradėjo dažniau gerti mūsų namuose. Ir tai siaubinga tema pokalbiui per vakarienę.

— Norėčiau išgirsti, kaip viskas baigėsi. Mano tėvas išgėrė daugiau nei jam buvo skirta, todėl puikiai žinau, kaip būna. Baik pasakoti.

— Gerai. Vieną dieną jis atėjo, kai mama buvo darbe. Namuose buvome tik mudu su Karteriu. Roibenas jau buvo išgėręs, bet atidarė dar vieną butelį alaus, paskui kitą ir pastūmė jį Karteriui. Pasakė, kad laikas jam išmokti gerti kaip vyrui. Karteris atsisakė. Dieve, jam tebuvo septyneri. Karteris liepė jam išeiti, palikti jį ramybėje, ir Roibenas trenkė broliui tiesiai į veidą — už įžūlumą. Tada, patikėk, aš parodžiau jam visą savo įžūlumą.

Senas pyktis sukilo kaip burbuliukai.

— Liepiau jam nešdintis iš mūsų namų ir neliesti brolio. Tada jis trenkė man. Kaip tik tą akimirką parėjo mama. Pasakysiu štai ką, Dankanai. Iki to momento mylėjau ją. Ji taip sunkiai dirbo, stengėsi, kiek galėjo. Tačiau niekada nemaniau, kad ji turi tiek drąsos. Iki tos akimirkos, kai įėjusi pamatė mus su Karteriu ant grindų, o tą šunsnukį stovintį virš mūsų su diržu rankoje.

Fibė trumpam nutilusi gurkštelėjo šampano.

— Jis ketino pamokyti mus. Mama kaip žaibas puolė prie Roibeno. Žinoma, tas vyras buvo dukart didesnis už ją, be to, girtas, todėl nusviedė ją per kambarį. Mama ėmė šaukti, kad jis išeitų, neliestų mūsų, tada aš liepiau Karteriui bėgti pas kaimynus ir iškviesti policiją. Kai įsitikinau, kad brolis jau pakankamai toli nubėgęs, pradėjau

šaukti, kad policija jau važiuoja. Roibenas išvadino mus su mama įvairiausiais bjauriais žodžiais, bet išėjo.

— Tu nepametei galvos. — Dankano ranka tvirtai suspaudė josios. — Pasielgei protingai.

— Man buvo labai baisu. Norėjau, kad atvažiuotų policija, juk ji turi padėti. Atvažiavo, pasikalbėjo su mama. Negaliu sakyti, kad atkalbėjo ją pateikti kaltinimus, bet ir neskatino. Jie užsirašė pavardę ir pasakė pasikalbėsią su juo. Gal ir pasikalbėjo. Nežinau, kaip viskas buvo. Tik žinau, kad Roibenas nuėjo pas mamą į darbą ir atsiprašė. Žinau, kad atėjo prie namų su gėlėmis, bet ji neįsileido. Matydavau jį sėdintį automobilyje, tiesiog sėdintį ir stebintį mūsų namą. O kartą, bent jau tą kartą mačiau, jis sugriebė ją ir mėgino įsitempti į automobilį. Aš vėl iškviečiau policiją, atbėgo kaimynai, taigi Roibenas vėl nuvažiavo. Tada, policijos patarta, mama pasirūpino apribojančia teismo nutartimi.

— Jie jo nesuėmė.

— Gal ir buvo uždarę kelioms valandoms, o paskui išbarė ir paleido. Po kelių dienų Roibenas prisigėrė, pasiėmė šautuvą ir įsilaužė į mūsų namą. Jis taip primušė mamą, kad ji iki šiol turi nedidelį randą čia. — Fibė perbraukė pirštais per skruostą. — Tada įrėmė vamzdį jai į galvą, o mums su Karteriu liepė apeiti namą ir užrakinti visas duris, uždaryti langus ir užtraukti užuolaidas. Paskui liepė sėsti, neva ilgai kalbėsimės. Išlaikė mus beveik dvylika valandų. Policija atvažiavo po kokių poros valandų. Roibenas paleido keletą šūvių į sienas, todėl kaimynai paskambino policijai. Jis šaukė nužudysiąs mus, jeigu pareigūnai mėgins įeiti. Pirmiausia mažas išperas. Netrukus policija išjungė elektrą. Buvo rugpjūtis, karšta. Tada paskambino Deivas ir ėmė jį kalbinti.

— Jis įkalbėjo jus paleisti?

— Tiesiog jį kalbino. Tai pirmoji taisyklė. Kol Roibenas kalbėjo su Deivu, jis negalėjo mūsų žudyti. Jis būtų tai padaręs; esu tuo tikra. Karterį ir mane. Mamos galbūt nebūtų žudęs, nes buvo įsikalęs į galvą, kad ji priklauso jam. Tačiau Deivas ėmė kalbinti jį apie žvejybą, tad kurį laiką galėjome lengviau atsikvėpti. Vėliau Roibenas vėl įniršo. Jaučiau, kad jis nori nuskriausti Karterį. Todėl nukreipiau jo dėmesį, panašiai kaip Deivas pokalbiu apie žvejybą. Taigi, patekusi

į vonios kambarį, atidariau langą ir liepiau Karteriui — prigrasinau jį — pamėginti pabėgti.

— Tu ištraukei savo brolį, — sumurmėjo Dankanas.

— Roibenas nekentė Karterio. Būtų jį nužudęs.

Fibė papasakojo, kaip gamino maistą, apie raminamąsias tabletes. Apie ligoninę, pokalbį su Deivu, kol motinai buvo siuvama žaizda.

— Jis išgelbėjo mūsų gyvybes.

— O tu jam padėjai. Dvylikos metų.

— Jei ne Deivas, nieko nebūčiau padariusi. Po to įvykio mes persikėlėme į pusseserės Besės namus, į namą Džonso gatvėje. Deivas bendravo su mumis. Dar ilgai galėčiau pasakoti, bet būtent Deivas įkalbėjo mane tapti derybininke. Jis manė, kad turiu tam gabumų ir suvokimą, ką reiškia būti kitoje pusėje. Norėjau jam įtikti, be to, darbas atrodė gan įdomus. Todėl pradėjau mokytis ir supratau, kad Deivas teisus. Aš turiu tam gabumų.

Fibė kilstelėjo taurę, tarsi sakydama tostą.

— Tai ne loterijos bilietas, visgi taip aš tapau tuo, kas esu.

— Kas atsitiko Roibenui?

— Mirė kalėjime. Kažkam gana skaudžiai užmynė ant kojos ir buvo subadytas. Kaip morali moteris ir įstatymo sergėtoja tokius dalykus privalau smerkti. Taigi nusipirkau butelį šampano, ne tokio gero kaip šis, bet pakankamai padoraus. Ir mėgaudamasi išgėriau iki paskutinio lašo.

— Džiaugiuosi tai girdėdamas. — Dankanas spustelėjo jos ranką. — Įdomiai gyveni, Fibe.

— Įdomiai?

— Na, tikrai negali skųstis rutina.

Ji nusijuokė.

— Ne, ko gero, negaliu.

— Dabar suprantu, kodėl įžvelgiau tavyje ryžtą, kai įžengei į Savižudžio Džo butą. Be to, turi seksualiausias žalias akis.

Fibė stebėjo jį gurkšnodama šampaną.

— Jei manai, kad apnuoginusi savo sielą ir išgėrusi keletą taurių šio puikaus šampano pulsiu su tavimi siautulingai mylėtis, labai klysti.

— Gal galime derėtis? Gal pasimylėtume kaip nors kitaip?

— Nemanau, bet vis tiek ačiū.

— O gal eikime pasivaikščioti palei upę, kur aš galėčiau pabučiuoti tave mėnesienoje?

— Galime pradėti nuo pasivaikščiojimo.

Atsistojęs jis paėmė Fibę už rankos. Kai ji pakilo, nieko nelaukęs, Dankanas apkabino moters kaklą ir prisitraukė lūpas.

Šiltos lūpos ir vėsus oras, stangrus kūnas ir švelnus prisilietimas. Fibė atsidavė, pasidavė akimirkai. Jų pirštai tvirtai susipynė, ir ji palinko trokšdama daugiau.

Po švelnia švelnia oda jaučiama stiprybė. Būtent tai nuo pat pirmos akimirkos ir patraukė Dankaną. Tie kontrastai, sunkumai. Joje nėra nieko paprasta, nieko įprasta.

Tačiau tai — šis pamažu tarp jų kylantis karštis — galėtų būti paprasta, galvojo jis.

Po kojomis švelniai siūbuojant deniui, švelniam vėjui žaidžiant virš vandens, trumpas lūpų prisilietimas virto ilgu bučiniu, žiežirba, galinčia bet kuriuo metu įsiplieksti į didelę ugnį.

Fibė uždėjo ranką ant krūtinės, minutėlę palaikė, jausdama jo širdies tvinksnius. Paskui švelniai atstūmė.

— Kai kas irgi turi tam tikrų gabumų, — ištarė ji.

— Sąžiningai treniruojuosi nuo dvylikos metų. — Dankanas paėmė jos ranką ir brūkštelėjo lūpomis per krumplius. — Esu ištobulinęs keletą kitų variacijų, jei norėtum, galėčiau pademonstruoti.

— Manau, šiam kartui patyriau pakankamai. Mes tarėmės pasivaikščioti.

— Tikriausiai bus geriau, jei pasitaupysiu variacijas kitam kartui. Nesu tikras, kad esi pasirengusi.

— Tikrai? Nė nemėgink manimi manipuliuoti. Aš policininkė.

Jis išlipo ant tiltelio ir ištiesė ranką.

— Variacija Nr. 7 sukelia laikiną sąmonės aptemimą.

— Tai bent iššūkis. — Fibė išlipo iš valties ant tiltelio. — Nesu priėmusi iššūkio nuo tada, kai man buvo septyneri. Mes einame pasivaikščioti, pone Sviftai.

— Negali kaltinti vyruko, kad bando.

Jiems pajudėjus, Fibė pakreipė galvą ir pažiūrėjo į jį.

— Variacija Nr. 7?

— Įstatymas reikalauja, kad prieš naudodamas įspėčiau. Dabar, kai įspėjau, mano rankos laisvos.

— Turėsiu tai galvoje.

Jos juokas nuaidėjo vandens paviršiumi. O spindintis veidas užpildė lauko žiūronus.

Stebėdamas Fibę, stebėdamas juodu, jis panėrė ranką į krepšelį ir išsitraukė saują bulvyčių. Svarstydamas, kaip būtų greita ir lengva, jei jos veidas būtų šautuvo taikiklyje.

Pykšt!

Per greita, per lengva.

Vis dėlto greitai ji nebesijuoks.

7

PIRMADIENIO RYTĄ SĖDUSI PRIE STALO, Fibė ėmėsi dokumentų, atsakė į skambučius, tada ištaikė laiko peržiūrėti būsimųjų pratybų planus.

Lengva spardyti gulintį Arnį Myksą — ypač kai jo nėra; vis dėlto ji norėjo surašyti protokolą apie pirmojo į įvykio vietą atvykusio pareigūno veiksmus ir psichologiją.

Tai nulemia situacijos atomazgą, galvojo Fibė. Mykso veiksmai tikrai nulėmė Greidžio incidento baigtį. Kas ir kodėl atsitiko, būtinai reikės pabrėžti per pratybas ir dar kartą pademonstruoti, kam reikalingos nuorodos.

Prie komplekto Fibė pridėjo protokolo kopiją, kitų incidentų užrašus, įrašus ir iššifruotas stenogramas.

Į kabinetą įėjus Deivui, atsistojo.

— Kapitone.

— Man reikia su tavimi šnektelėti.

— Gerai, turiu keletą minučių iki pratybų pradžios. Nori kavos?

— Ne, ačiū.

Kai jis uždarė paskui save duris, Fibės raumenys tarp menčių įsitempė.

— Rūpesčiai?

— Gali būti. Man paskambino seržantas Myksas, Arnoldo Mykso tėvas. Jis grasina apskųsiąs tave.

— Dėl?..

— Dėl neteisėto jo sūnaus nušalinimo. Taip pat užsiminė apie teisinį ieškinį dėl šmeižto. Jis nori pasikalbėti su tavimi, manimi ir sūnaus atstovu.

— Prašom, bet kuriuo metu. Aš instruktavau Arnį, kad gali kreiptis į savo atstovą. Ir, — pridūrė, — tai įrašyta.

— Ketini reikalauti trisdešimties dienų nušalinimo?

— Taip. Jis pažeidė visas taisykles. Įkalbinėjo Greidį, įkaitų pagrobėją, nusižudyti, tad jam dar pasisekė, kad Greidis nenužudė įkaitų. Jūs skaitėte raportą, kapitone, taip pat parodymus liudininkų — tiek civilių, tiek pareigūnų.

— Taip. — Deivas atsargiai pasikrapštė pakaušį. — Jis nebūtų galėjęs dar labiau visko sumauti, net jei būtų to norėjęs.

— Nesu tikra, kad nenorėjo. Sakau ne todėl, kad asmeniškai jo nemėgstu, — tęsė Fibė, kai Deivas susiraukė. — Jis nepaklusnus, nepakantus, seksomanas ir akiplėša. Myksas neturėjo tapti policininku.

— Fibe, tokia pozicija, jos šališkumas, nepadės atsilaikyti.

— Ji ne šališka, tai faktas. Tikiu, kad psichologo įvertinimas patvirtins mano argumentus. Deivai, tai jis paliko tą sudarkytą lėlę prie mano namų.

Deivas susikišo rankas į kišenes ir sugniaužė kumščius.

— Neketinu dėl šito prieštarauti, tačiau būk atsargesnė, kaltindama jį kitų akyse. Tau teks gerokai...

— Jis išvadino mane kale, rėžė tiesiai į akis, jau nekalbant apie tai, kiek kartų yra taip išvadinęs man negirdint. Jis stovėjo toje pačioje vietoje, kur dabar stovi tu, ir grasino. Jis negerbia mano pareigų ir, jei atvirai, niekina mane.

— Negi manai, kad aš nenoriu, jog jis išsinešdintų? — pratrūko Deivas ir pirmą kartą jo akyse blykstelėjo pyktis ir neviltis. — Iš šio būrio, iš šio skyriaus? Aš neturiu pagrindo atleisti jį iš darbo, tik ne šiuo metu. O tu, Fibe, sėdėdama prie šio stalo, turi teisę reikalauti pagarbos savo pareigoms.

— Tą aš ir padariau, — ramiai atsiliepė ji. — Tikiuosi, jam pakaks mėnesio apsigalvoti. Kapitone, jis stovėjo šiame kabinete ir mane, sėdinčią prie šio stalo, kaltino, esą aš seksualiai santykiauju su tavimi.

Akimirką Deivas įsistebeilijo į ją.

— Kalės vaikas. Tas kalės vaikas. — Jis įkvėpė. — Ar kas nors girdėjo tuos kaltinimus?

— Ne, ir prieš jam tai pasakant aš išjungiau magnetofoną. Vis dėlto jis taip pasakė. Pabrėžtinai. O tai rodo, kad Myksas ne tik mane, bet ir tave niekina. Maža to, manau, kad jis ketino pulti mane fiziškai. Detektyvas Saiksas sutrukdė. Man nepatinka tokie žaidimai. Nepatinka drabstyti tokį mėšlą, bet manau, kad Arnoldas Myksas yra pavojingas. Paklausk Saikso.

— Paklausiu. Pakalbėsime šią popietę. Pasirūpink, kad būtum laisva.

— Taip tamsta.

— Ar nori pateikti kaltinimus dėl seksualinio persekiojimo?

— Ne dabar. Remsiuosi įsakymų nevykdymu.

Deivas linktelėjo ir pasuko prie durų.

— Gal ir tau vertėtų pasikviesti advokatą. — Jis atsigręžė. — Myksai gana įtakingi skyriuje, turi ryšių. Pasirūpink savo užpakaliu, Fibe, net jeigu ir pašalinsime tą šunsnukį, jis gali pridaryti žalos.

— Pasirūpinsiu. Deivai? Man labai gaila, kad įtraukiau į visa tai ir tave.

— Ne tu įtraukei, — trumpai atsiliepė kapitonas. — Jis.

Rūpesčiai, pagalvojo Fibė, likusi viena. Artinasi rūpesčiai. Ką gi, ne pirmas kartas. Kai baigsis rytinės pratybos, dar kartą peržiūrės Mykso ataskaitą, Greidžio incidento medžiagą ir savo raportą apie kivirčą su Myksu kabinete.

Pro stiklinę kabineto sieną matė, kaip Deivas moja Saiksui poilsio kambario link. Privatus pokalbis. Pabudo jos kapitono savisaugos instinktas, ir Fibei buvo gaila, velniškai gaila, kad tai ji šiuos jausmus pažadino.

Betgi tegul ją skradžiai, jeigu leis Myksui kelti pavojų žmonių gyvybėms, grasinti jai, liūdinti šeimą, o paskui kaip skydu dangstytis šeimos ryšiais.

Jai nerūpi, kas Mykso tėvas.

O dabar, priminė sau, laikas keliauti į pratybas. Pakeliui iš būrio skyriaus užsuko į sekretoriatą.

— Kitas devyniasdešimt minučių būsiu konferencijų salėje.

— A, gerai. Leitenante? — Anė Atc, būrio administracijos padėjėja, paskubomis nervingai šyptelėjo. — Aš... a... šią savaitę man gali prireikti laisvos dienos, mm... asmeniniams reikalams.

— Taip. Būtų gerai, jei praneštum iš anksto. Paprašysime, kad tave kas nors pavaduotų.

— Mm... mm... leitenante? — Lūpų kampučiuose virpėjo šypsena. — Žinau, kad aš naujokė, ir visa kita. Bet man patinka čia dirbti. Tikiuosi, neturite nusiskundimų.

— Tau puikiai sekasi.

Nepakenktų sumažinti makiažo kiekį ir nusipirkti tinkamo dydžio marškinėlius, pagalvojo Fibė, tačiau savo pareigas atlieki gerai.

— Mm... atnešiau cukruje kepintų riešutų. Pati ruošiau, — ji ištiesė popieriumi uždengtą lėkštę. — Gal norėtumėte.

— Po pratybų.

— Jūs lipate laiptais, tiesa? Taip dažnai bėgiojate aukštyn žemyn, kad cukrus nepakenks.

— Būtent todėl, kad mėgstu saldumynus, ir bėgioju laiptais.

Fibė išskubėjo, kol Anė jos dar neužlaikė. Regzdama mintyse paskaitos pradžią, praslydo pro duris ir ėmė risnoti laiptais žemyn.

Šiandien *turi* suremontuoti automobilį, prisiminė. Turi. Per pertrauką paskambins mechanikui ir...

Ji beveik nepastebėjo judesio, nespėjo sureaguoti, juo labiau išsitraukti ginklo, kai kažkas trenkė ją į laiptinės sieną. Skausmas sprogo kartu su baime, kai jos galva skaudžiai rėžėsi į betoną. Ir akis užliejo raudona migla.

Vos po kelių sekundžių jos instinktai pradėjo šaukti *kovok*, tačiau keliai sulinko, netrukus burna buvo užkimšta, o rankos užlaužtos už nugaros.

Svirduliuodama, apdujusi nuo smūgio, Fibė pamėgino spirti kulnu, tačiau nepataikė. Tada užpuolikas užmaukšlino ant galvos maišą, ir ji nieko nematė. Mėgino rėkti, bet iš burnos sklido tik duslus mykimas. Užpuolikas smarkiai stumtelėjo į priekį, ir ji nusirito nuo

laiptų. Kūną persmelkė skausmas, burnoje pajuto kraujo skonį, o jos garsias dejones nutraukė užpuoliko juokas. Melsdama stebuklo, Fibė išsitiesė paslika. O kai rankos sugniaužė jos gerklę, ėmė blaškytis.

Tik ne taip, ji negali šitaip mirti. Negalėdama pažiūrėti žudikui į akis. Kuris plėšia ją nuo vaiko.

Fibės kūnas trūkčiojo, kojos beviltiškai mataravo, o plaučiai meldė oro. Kai spaudimas atlėgo, ji aiktelėjo ir įkvėpė, bet tučtuojau užgniaužė kvapą, pajutusi peilį, smaigalį, slenkantį per drabužius, ir skubų, stingdantį smigtelėjimą į kūną. Rankos — pirštinėtos, užregistravo smegenys — suspaudė krūtis.

To negali būti. Policininkės užpuolimas ir išprievartavimas nuovadoje? Beprotybė. Tačiau muistymasis ir priešinimasis užpuoliko nesustabdė. Jis plėšė drabužius, čiupinėjo ją, šiurkščiai grūdo pirštus tarp kojų.

Fibė nekentė savęs už tą maldaujamą vapėjimą, sklindantį iš užklijuotos burnos. Niršo, kad tai jį juokino, suteikė galios.

— Nesijaudink, — sušnabždėjo jis, ir tai buvo pirmieji užpuoliko žodžiai. — Aš nedulkinu tokių kaip tu.

Nuo smūgio į veidą nuvilnijo šviežia skausmo banga. Fibė beveik prarado sąmonę, beveik norėjo ją prarasti. Paskui lyg pro miglą išgirdo žingsnius.

Kažkas ateina. O Dieve, maldauju. Ne, žingsniai tolsta. Jis išeina. Palieka ją gyvą. Fibė sudejavo. Visas jos kūnas verkė iš skausmo. Tačiau noras išgyventi, tas pirmykštis poreikis išgyventi, buvo stipresnis. Ji bijojo apsiversti, pamėginti atsiklaupti, atsistoti. Ar ji toli nuo laiptų, nuo siaubingo, galbūt mirtino, kritimo?

Antrankiai, kuriuos užpuolikas buvo užsegęs, skaudžiai pjovė riešus. Noras matyti — pasprukti, išgyventi — buvo stipresnis nei skausmas. Fibė panarino pečius, pasukiojo galvą ir palengva ėmė slinkti į priekį, pėdomis tikrindama žemę. Lėtai, iš visų jėgų tramdydama paniką, traukė galvą iš maišo, kol išsilaisvino smakras, burna, nosis. Paskui, o palaima, ir akys.

Kiek akys leido, apsižvalgė. Pamatė savo krauju išteptą laiptinės sieną, kur trenkėsi galva, burnoje vėl pajuto kraujo skonį.

Vis dėlto dabar galėjo matyti duris apačioje. Reikia pasiekti duris, nušliaužti iki jų tuo trumpu laiptatakiu. Išgyventi.

Fibė ėmė ristis, o kai pamėgino atsiklaupti, jos aikčiojimai virto aimana. Iš marškinėlių ir sijono buvo telikusios draiskanos. Jos mėtėsi ir ant laiptų.

Užpuolikas paliko ją nuogą, pažemintą, suištą. Tačiau gyvą.

Ji atsirėmė į sieną, versdama virpančias kojas tiestis, kol įstengė atsistoti. Pajuto kylantį šleikštulį, svaigulį, tačiau iš paskutiniųjų stengėsi pasiekti duris, už kurių ras pagalbą.

Nors balsas galvoje šaukė *paskubėk, paskubėk, jis gali grįžti,* Fibė atsargiai lipo laiptais, dėl saugumo nugara į sieną. Drebėdama iš baimės ir nuovargio pasiekusi laiptų aikštelę, ji turėjo rasti jėgų apsigręžti, lipnia nuo prakaito ranka paimti durų rankeną ir patraukti.

Ji griūte įgriuvo pro duris į koridorių. Ir virpėdama ėmė šliaužti.

Kažkas šūktelėjo. Išgirdo tai tarsi duslų skambtelėjimą per rūką. Ir netekusi jėgų susmuko.

Be sąmonės buvo neilgai, skausmas neleido, bet kai atsigavo, gulėjo ant šono, o perštėjimas aplink burną reiškė, kad kažkas nuplėšė juostą.

— Atneškite antklodę. Duokš tą savo prakeiktą švarką ir kas nors atneškite antrankių raktą. Viskas gerai, leitenante. Aš Liza Alberta. Ar girdite mane? Viskas bus gerai.

Liza? Fibė žiūrėjo į niūrias rudas akis. Detektyvė Elizabeta Alberta. Taip, taip, pažįsta ją, pažįsta tas akis.

— Laiptinėje, — skaudžiai sušvokštė Fibė. — Jis užpuolė mane laiptinėje.

— Ten jau dirba pora pareigūnų. Nesijaudinkite. Greitoji jau važiuoja. Leitenante. — Liza pasilenkė arčiau. — Ar buvote išprievartauta?

— Ne. Ne, jis tik... — Fibė užsimerkė. — Ne. Ar aš labai sužeista?

— Dar nežinau.

— Mano ginklas. — Fibė skubiai atsimerkė. — Dieve, mano ginklas. Nespėjau laiku jo išsitraukti. Ar jis paėmė mano ginklą?

— Dar nežinau.

— Pakentėkite, leitenante. Tuoj nuimsiu antrankius.

Fibė nežinojo, kas kalba už jos, žvilgsnis buvo įsmeigtas į Lizą.

— Noriu, kad užrašytumėte mano parodymus. Noriu, kad tai padarytumėte jūs.

— Tai ir ketinu padaryti.

Kai antrankiai nuslydo, Fibė skaudžiai įkvėpė, o pajudinusi rankas, sudejavo.

— Man regis, jos nelūžusios. Tikriausiai niekas nelūžo. — Fibė sugniaužė ant krūtinės švarko atlapus, tada kažkas apgaubė ją antklode. — Ar galite padėti man atsisėsti?

— Gal geriau nejudėkite, kol...

Pasigirdo skubūs žingsniai, paskui — šūksnis. Šalia jos priklaupė Deivas.

— Kas atsitiko? Kas tai padarė?

— Nemačiau. Jis užklupo mane laiptinėje. Užmovė kažką ant galvos. — Ašaros nusirito skruostais, geldamos nubrozdintą odą. — Tikriausiai paėmė mano ginklą.

— Ketinu užrašyti parodymus, kapitone, jeigu jūs nieko prieš. Važiuosiu su leitenante į ligoninę ir ją apklausiu.

— Gerai.

Deivas sugriebė Fibę už rankos, tarsi nenorėtų jos paleisti.

— Neskambinkite mano šeimai, kapitone, prašau, nesakykite.

Kapitonas spustelėjo jos ranką ir atsistojo.

— Noriu, kad šis pastatas būtų apieškotas, kiekvienas aukštas. Skelbiu ypatingąją padėtį. Niekas neįeina ir neišeina neapieškotas. Noriu žinoti, ką tuo metu veikė ir kur buvo šio pastato policininkai ir civiliai.

— Tai buvo ne civilis, kapitone, — tyliai ištarė Fibė įniršusiam Deivui. — Tai buvo vienas mūsų.

Paskui viskas susiliejo, bet Fibei tai buvo tikra palaima. Gydytojai, greitoji, priimamasis. Daug balsų, daug veiksmo, dar daugiau skausmo. Paskui, laimė, mažiau. Fibė leido sau snūduriuoti, kol kiti ją čiupinėjo, maigė, kilnojo. Kol gydytojai tvarstė žaizdas, gulėjo užsimerkusi. Kai nuvežė į rentgeną, išvis liovėsi galvojusi.

Ašarų nebus išvengta, žinojo ji. Tikriausiai tekės upeliais, bet vėliau.

Į apžiūros kabinetą įžengė Liza.

— Gydytojai sakė, kad dabar galime pasikalbėti.

— Taip.

Fibė atsisėdo ant apžiūros stalo. Skaudėjo šonkaulius, tas jau pažįstamas skaudamo danties pulsavimas tikriausiai neduos ramybės keletą dieną, o gal savaičių. Tačiau rankos įtvaras malšino peties skausmą.

— Lengvas smegenų sukrėtimas, sumušti šonkauliai, išnarintas petys.

Liza priėjo arčiau.

— Bjaurus gumbas ant kaktos, bus mėlynė. Perkirsta lūpa. Žandikaulis sutinęs. Tas kalės vaikas neblogai pasidarbavo.

— Tačiau nenužudė, o tai svarbiausia.

— Taip, tai gerai. Buvo atvažiavęs jūsų kapitonas. Kai medikai apibūdino jūsų būklę, išvažiavo. Prašė pasakyti, kad kai būsite pasirengusi, nuveš jus namo.

— Geriau jis liktų nuovadoje, išsiaiškintų... Nežinau, ar ką nors ten rasite. Ėjau iš savo kabineto į konferencijų salę, į pratybas. Visada taip darau. Visada lipu laiptais.

— Klaustrofobija?

— Ne, tuštybė. Ne visada turiu laiko pasimankštinti, todėl, užuot važiavusi liftu, laipioju laiptais. Jis manęs laukė.

— Sakėte, kad nematėte jo.

— Nemačiau. — Fibė atsargiai apsičiupinėjo veidą po akimi. Dar nėra turėjusi mėlynės, nežino, ar labai gali skaudėti. — Ėjau gana greitai ir akies krašteliu dešinėje pastebėjau judesį. Ačiū.

Ji paėmė iš Lizos ledo paketą ir švelniai priglaudė prie skruosto.

— Jis parbloškė mane net nespėjus pasukti galvos, išsitraukti ginklo. Tikrai žinojo, ką daro. Akimirksniu nukenksmino mane smūgiu į galvą. Trenkė veidu į sieną, apsvaigino. Užklijavo burną ir užsegė antrankius — tiesiog žaibiškai. Yra daręs tai ir anksčiau. Numatė mano savigynos veiksmus ir užmovė ant galvos maišą, ar kas ten buvo.

— Skalbinių maišas. Paimtas kaip įkaltis. Tikriausiai dabar galvojate, kad turėjote greičiau sureaguoti, įnirtingiau priešintis. Negalvokite.

— Neturėjau nė menkiausios galimybės. Protu suvokiu, kad buvau apsvaiginta, fizinės jėgos nelygios, bet vis tiek... Mano ginklas?

— Dar nerastas.

Jų žvilgsniai ilgam susirakino. Policininko nuginklavimas — skaudus klausimas. Dar skaudesnis, kai nuginkluojama policininkė.

— Niekas jūsų dėl to nekaltins, leitenante. Tik ne šiomis aplinkybėmis.

— Bus tokių, kurie kaltins. Jūs tai žinote, ir aš žinau. Jis irgi. Todėl ir paėmė ginklą.

— Tokie žmonės — kvailiai. Ar galite pasakyti, koks jo ūgis? Sudėjimas?

— Apie ūgį nieko negaliu pasakyti. Po smūgio į sieną aš apdujau. Tačiau jis buvo stiprus. Iš pradžių bandė smaugti... — Fibė pasičiupinėjo mėlynes ant kaklo, prisiminė, kaip užpuoliko rankos pamažu atiminėjo orą. — Smaugė gulinčią, uždėjo rankas ir smaugė. Tos rankos buvo didelės. Didelės ir stiprios. Jis mūvėjo pirštines. Jaučiau... jaučiau pirštines — plonas, tikriausiai latekso. Ir peilį, o gal žirkles, bet manau, kad mano drabužius supjaustė peiliu.

— Užpuolikas jus lietė.

— Jis... — Faktai, įsakė sau Fibė. Dėstyk faktus. — Jis suspaudė mano krūtis. Skaudžiai sugnybo spenelius. Juokėsi. Tokiu dusulingu juoku, tarsi jam tikrai būtų juokinga, bet stengtųsi tvardytis. Tada sukišo ranką — mėšlas. Prakeikimas.

Liza pašoko, pagriebė antį ir prikišo Fibei prie veido. Tvirtai laikė, kol Fibė vėmė.

Išblyškusi, mėlynėmis nusėtu veidu, Fibė atsilošė.

— O Dieve. Dieve. Atsiprašau.

— Įkvėpkite, neskubėkite. Štai. — Liza paėmė nuo staliuko plastikinį puodelį su šiaudeliu. — Atsigerkite.

— Taip. Ačiū. Viskas gerai. Jis sukišo į mane pirštus. Suvarė. Nieko seksualaus. Tiesiog norėjo įskaudinti, pažeminti. Paskui tikriausiai pasilenkė, nes jo balsas nuskambėjo prie pat ausies. Ir sušnabždėjo: „Nesijaudink. Aš nedulkinu tokių kaip tu." Tada trenkė į veidą ir nuėjo.

— Ar numanote, kiek laiko truko užpuolimas?

— Man atrodė, kad visą amžinybę, nors iš tiesų dvi, gal tris minutes. Ne ilgiau. Jis turėjo planą, kurį ir įvykdė. Tikriausiai aš, kol nusismaukiau maišą ir nuslinkau prie durų, užtrukau ilgiau. Viskas tęsėsi gal šešias ar septynias minutes.

— Gerai. Ar jis dar ką nors sakė? Bet ką?

— Ne, tai buvo vieninteliai jo žodžiai.

— Gal įsidėmėjote dar ką nors? Kvapą?

— Ne, palaukite. — Fibė vėl užsimerkė. — Kūdikių pudra. Užuodžiau kūdikių pudrą.

— O jo balsas? Atpažintumėte?

— Nežinau. Mes mokomi kreipti dėmesį į detales, bet aš buvau tokia išsigandusi, galvoje ūžė kraujas, o dar tas maišas. Jis buvo vietinis, — staiga pasakė Fibė. — Kalbėjo vietiniams būdingu akcentu.

— Ar turite priešų? Gal numanote, kas galėjo norėti jums pakenkti?

— Juk žinote, kad turiu. Nesvarbu, kad dirbame skirtinguose skyriuose, tačiau toje pačioje nuovadoje. Jūs žinote, apie ką aš kalbu.

— Manote, kad tai buvo jis? Manote, kad jus užpuolė Arnis Myksas?

— Taip. Negaliu to įrodyti, bet taip, manau, tai buvo jis. Šeštadienio rytą pranešiau apie incidentą.

— Kokį incidentą?

Ji papasakojo Lizai apie lėlę.

— Pasikalbėsiu apie tai su detektyvu Saiksu. Ir pasistengsiu išsiaiškinti, kur tą rytą buvo Myksas.

— Dėkoju.

— Leitenante, jūs nebuvote išprievartauta, tačiau patyrėte seksualinį smurtą. Jei norite pasikalbėti su psichologu, žinau vieną gerą.

— Ne, ačiū. Jūs išmanote savo darbą, detektyve. Ačiū, kad išklausėte mano parodymus, kad esate čia.

— Aš tęsiu tyrimą. Pažadu.

— O dabar gal galėtumėte parūpinti man kokį drabužį, kad galėčiau dingti iš čia?

— Gal geriau kam nors paskambinsiu. Jei nenorite, kad atvažiuotų kapitonas, galiu paskambinti kam nors kitam. Kad atvežtų jums drabužių, parvežtų namo?

Fibė papurtė galvą.

— Negaliu važiuoti namo neišsiverkusi, o tai nutiks gana greitai.

— Kam dar galėčiau paskambinti?

— Tiesą sakant... — Fibė pačiupinėjo tvarstį ant kaktos. — Vienam draugui, jeigu jis mieste.

Senasis pastatas teikė vilčių. Žinoma, dabartinis savininkas, Dankano nuomone, norėjo pernelyg daug. Jis leido šiai minčiai šėlti vienoje smegenų pusėje, o kita svarstė galimybes.

Be abejo, sandėlis gan apleistas. Tačiau jį galima pertvarkyti į padorius butus — jis netoli gamyklų ir dokų, tad čia galėtų gyventi darbininkų šeimos. Padorus plotas už prieinamą nuomos kainą. Žinoma, jis atokiau nuo turistų maršruto, neprilygsta istorinio rajono želdynų elegancijai. Tačiau jei pirmame aukšte įrengtų kepyklą ar kavinę, užkandinę ar nedidelį šeiminį restoranėlį, investicija atsipirktų. Po kurio laiko.

Gerai, kad neskuba.

Paprasti miestiečiai, kaip ir visi kiti, nusipelno gerų, saugių gyvenimo sąlygų. Jis tai žino. Didesnę gyvenimo dalį buvo vienas jų.

Kol Dankanas svarstė, Finas stovėjo šalia savininko ir purtė galvą. Finas tai sugeba, pagalvojo Dankanas. Nutaiso rūsčią, nepritariamą veido išraišką ir grąžina pernelyg užsiplėšusįjį ant žemės.

Už šiuos griuvėsius tas vyrukas nori viso mėnulio, nes mano pagavęs auksinę žuvelę. Dankanas nesipiktino, kad apie jį galvoja kaip apie žuvelę, nes jau buvo apsisprendęs pasiūlyti sumą, vertą poros asteroidų.

Kai suskambo mobilusis, jis apžiūrinėjo trejetą išgriuvusių langų. Neatitraukdamas akių, išsitraukė telefoną.

— Taip, čia Dankanas. Ką? Kada? Kaip?

Jis atsisuko, tuo metu Finas, išgirdęs nerimą draugo balse, ištrupėjusio betono grindimis patraukė Dankano link.

— Kur? Taip, gerai, — tarė Dankanas po minutėlės. — Jau važiuoju. Turiu eiti.

Jau sukdamas prie durų, įsigrūdo telefoną į kišenę.

— Pone Sviftai, — prasižiojo savininkas.

— Asmeniniai rūpesčiai. Daryk, ką turi daryti, — tarė jis Finui ir nuskubėjo prie automobilio.

Pakeliui į ligoninę jo galvoje sukosi spiečius siaubingų vaizdų. Moteris, prisistačiusi detektyve Alberta, pasakė, kad Fibę išleidžia. Vadinasi, jeigu išleidžia iš ligoninės, ji negali būti sunkiai sužeista.

Tačiau toji pareigūnė kalbėjo labai trumpai. Kaip policininkė, pagalvojo Dankanas ir susierzino, pamatęs raudoną šviesoforo signalą.

Ji nepasakė kaip; nepasakė, ar Fibė labai sužeista. Kada ta sumauta raudona persijungs į žalią?

Gal į ją šovė? O Jėzau.

Vos tik šviesos pasikeitė, Dankano automobilis šovė iš vietos. Jis nardė tarp kitų automobilių, skubėdamas kuo greičiau pasiekti ligoninę. Buvęs taksi vairuotojas žinojo, kaip nuvažiuoti iš taško į tašką greitai — arba kaip važiuoti ilgesniu keliu ir padidinti sąskaitą.

Įskriejęs į stovėjimo aikštelę nusikeikė, dairydamasis vietos. Kol surado, kol nubėgo prie priimamojo durų, spėjo gerokai prisinervinti.

Jei ne Fibės plaukai, jau būtų prabėgęs pro šalį. Dankano akį patraukė raudonas švystelėjimas, ir jis sustojęs atsisuko.

Fibė sėdėjo laukiamajame kartu su kitais sužeistaisiais ir ligoniais. Vilkėjo šviesiai mėlyną chalatą. Jos ranka sutvirtinta įtvaru, o veidas — tas žavus veidelis — sumuštas ir nubrozdintas.

— O Jėzau, Fibe. — Dankanas pritūpė priešais ją ir paėmė už rankos. — Ar tu labai sužeista?

— Ambulatoriškai. — Jai beveik pavyko nusišypsoti. — Nėra taip blogai. Tiesiog kai reikėjo kam nors paskambinti, prisiminiau tave. Be reikalo.

— Nebūk kvaila. Kas atsitiko?

— Dankanai... kadangi jau paskambinau ir tu atvažiavai, man reikia porai valandų kur nors prisiglausti, kad prieš grįždama namo galėčiau išsiverkti ir nusiraminti. Ar gali porai valandų nuvežti mane į kokią nors ramią vietą? Žinau, prašau didelės paslaugos, bet...

— Žinoma, galiu. O tu tikrai pajėgsi eiti?

— Taip.

Kai pamėgino atsistoti, Dankanas apkabino ją per liemenį ir atsargiai prisitraukė kaip žmogus, keliantis trapų meno kūrinį.

— Remkis į mane.

— Aš jau padariau tai tau paskambindama. — O Dieve, kaip gera dalį svorio atiduoti kitam. — Net nesusimąsčiau, kad gali būti užsiėmęs.

— Aš? Juk aš turtingas tinginys. — Kai Fibė susiraukė, sukdama veidą nuo aplinkinių žvilgsnių, jis ištraukė iš kišenės akinius. — Užsidėk. Tai bent mėlynę turėsi. Kaip atrodo tas kitas?

Šį kartą ji nepajėgė nusišypsoti.

— Deja, nežinau.

Tai gali palaukti, tarė jis sau. Klausimai palauks, kol nuveš ją į vietą, apramins. Išvirs arbatos ar dar ko nors. Padėjęs įsėsti į automobilį, užsegė saugos diržą.

— Atlenkime sėdynę. — Jis pataisė atlošą. — Ar gerai?

— Gerai. Viskas gerai.

— Ar tau davė kokių nors nuskausminamųjų? — paklausė jis, atsisėdęs prie vairo, ir Fibė patapšnojo per rankinę, kurią jai į ligoninę atvežė Liza.

— Geri vaistai. Jau išgėriau. Užsimerksiu, jei tu nieko prieš.

— Žinoma. Pamėgink atsipalaiduoti, pailsėti.

Ji nemiegojo. Dankanas matė, kaip ji gniaužo kumščius. Minutėlę pabūna ramiai, paskui vėl sugniaužia, tarsi nenorėtų kažko paleisti.

Jį trikdė tie aptvarstyti riešai. Jeigu pateko į avariją, kodėl nepaskambino šeimai? Ir kokia tai avarija, jei sužaloti abu riešai, sumuštas veidas ir, matyt, visas kūnas — juk eina taip, tarsi jos kaulai būtų iš trapaus stiklo?

Vadinasi, tai ne avarija.

Kai į galvą pradėjo plūsti kitos versijos, Dankanas atsisakė jas svarstyti. Kokia prasmė svarstyti, kai viena versija — kur jos drabužiai? — veda į visą minų lauką.

Nekalbino jos. Buvo matęs pakankamai keleivių, kad žinotų, ko žmonės nori. Paplepėti, pasiginčyti, gauti informacijos, patylėti.

Fibė norėjo tylėti.

Per visą kelionės laiką, važiuojant tiltu iš žemyno į salą, pro pelkes ir upeliūkščius, žaliu svyrančių medžių tuneliu, Fibė nė karto nesukrutėjo, tik gniaužė kumščius.

Tik kai prieš paskutinįjį posūkį jis sulėtino greitį ir pariedėjęs sustojo, Fibė sujudėjo ir atsimerkė.

Namas buvo didingas, vyravo tradicinė elegancija, vis dėlto su tam tikromis vingrybėmis, it karūna juosiančiu kraigu. Aplink dunksojo samanoti ąžuolai, pabrėžiantys grakščius baltus papuošimus. Žiedus sukrovusių azalijų gėlynai driekėsi į visas puses, suteikdami didingam namui žavesio.

Vazonai ir įvairiausių gėlių krepšeliai virš verandos, terasos su supamosiomis sofomis ir minkštomis kėdėmis, kviečiančiomis svečius prisėsti, atsipalaiduoti, išgerti ko nors vėsaus.

— Čia gražu.

— Taip, man irgi pradeda patikti. — Išlipęs jis apėjo automobilį. — Leisk tau padėti.

— Ačiū. — Fibė atsirėmė į jį. — Tikrai. Ačiū tau, Dankanai.

— Nėra už ką. — Jis nuvedė ją prie laiptų, padėjo užlipti prie verandos durų, papuoštų keltų simboliu vitražiniame stikle.

— Ar seniai čia gyveni?

— Jau kokie penkeri metai. Norėjau parduoti, bet... ilga istorija.

Rakindamas duris Dankanas paskubomis šyptelėjo.

Sodrios spalvos maudėsi auksinėje šviesoje, didžiulę erdvę dailino elegantiškų laiptų išlinkiai, plačios arkos. Fibė nušlubčiojo su juo per vestibiulį į svetainę. Iš ten atrijus vedė į terasą, už kurios margavo dar daugiau gėlynų, o viduryje savo grožį demonstravo visterija.

Priešais langus stovėjo pianinas, o pilkšvų tonų foteliai ir sofos švelnino tamsiai raudoną sienų spalvą. Ant sienų kabėjo paveikslai, vaizduojantys pelkes ir upę, Džordžijos gamtovaizdžius, rikiavosi įvairūs antikvariniai dirbiniai, tarp kurių keistai įsiterpusi stovėjo stora keraminė kiaulė.

Kai Dankanas norėjo pasodinti, Fibė atsitraukė ir nušlubčiojo prie stiklinių durų.

— Man patinka tavo gėlynai.

— Man irgi. Pasodinau juos atsikraustęs čionai.

— Suprantu. Ar ne per didelis namas vienam žmogui?

— Taip. Todėl ir norėjau parduoti. Iš tiesų naudojuosi didžiąja jo dalimi.

— Ar tu... — Fibė priglaudė kaktą prie stiklo ir užsimerkė. — Atleisk. Atleisk. Atėjo programoje numatytas ašarų metas.

— Viskas gerai. — Dankanas uždėjo ranką jai ant nugaros, pajuto drebulį ir suprato, kad tuoj kils audra. — Nesivaržyk.

Kai ji atsigręžė, Dankanas apkabino, o kai pradėjo kūkčioti, paėmė ant rankų. Paskui nunešė ant sofos, atsisėdo ir laikė glėbyje, kol audra nurimo.

8

JI NESIGĖDIJO AŠARŲ, kurias reikėjo išlieti. Kai pasipylusios nuplovė kankinančią baimę ir šleikštulį, pajuto dėkingumą. Kad jis ne toks vyras, kuris tik nerangiai tapšnoja moteriai per petį ir liepia neverkti.

Jis tik pasiūlė vietą, kur galėtų išsiverkti.

Kai drebėjimas ir ašaros aprimo, Dankanas lengvai pabučiavo ją į smilkinį.

— Jau geriau?

— Taip. — Fibė giliai įkvėpė, o iškvėpdama pajuto, kaip rimsta širdis. — O Dieve, taip.

— Štai ką mes padarysime. Aš atnešiu ko nors išgerti, o tada tu papasakosi, kas atsitiko. — Kėlė jos veidą, kol jųdviejų akys susitiko. — Paskui pagalvosime, ką daryti toliau.

— Gerai.

— Aš neturiu... nosinės.

— Mano rankinėje yra popierinių.

— Gerai, tada... — Dankanas apsuko ją ir pasisodino šalia savęs. — Jei reikia... į vonią? Ji štai ten, dešiniau.

— Gera mintis.

Kai jis nuėjo, Fibė akimirką kaupėsi. Tada sunkiai atsistojo, pasiėmė nuo kavos staliuko rankinę ir patraukė po grakščiomis arkomis per išblizgintas grindis į vonios kambarį.

Pamačiusi savo veidą dideliame ovaliame veidrodyje, sudejavo iš tuštybės ir nevilties. Akys užtinusios ir paraudusios, po dešiniąja margavo didžiulis mėlynių rezginys su vis labiau juoduojančia kraujosruva viduryje.

Žandikaulis buvo dar vienas sutinęs kauburys, apatinė lūpa padvigubėjusi, perkirsta. Tvarstis ant kaktos slėpė žiojinčią žaizdą ir ryškiai išsiskyrė blyškiame, mėlynėmis nusėtame veide.

— Čia ne grožio konkursas, Fibe, tad susiimk. Betgi Dieve, *Dieve*, ar įmanoma atrodyti dar baisiau?

Taip atrodydama ji beprotiškai išgąsdins namiškius.

Tačiau nieko nepadarysi, nieko, priminė sau ir atsargiai apšlakstė veidą šaltu vandeniu.

Netrukus Fibė sužinojo, kad net toks elementarus veiksmas kaip šlapinimasis, kai tau sumuštas klubas, o ranka sutvarstyta, sukelia didžiulį diskomfortą ir varo į nevilтį. Kad bandymas susitvarkyti sukelia buką skausmą visame kūne.

Tuštybė ar ne, tačiau jai visiškai nepatiko atrodyti taip, tarsi būtų stačia galva trenkusis į plytų sieną.

Be to, jai *labai* nepatiko šlubčioti. Kai parklibinkščiavo į svetainę, Dankanas statė padėklą ant kavos staliuko.

— Nežinau, ko jie tau suleido ligoninėje, bet manau, kad alkoholio meniu nėra. Paruošiau arbatos ir pakelį šaldytų žirnelių — tai mano mėgstama gydomoji priemonė nuo mėlynių ir kitų ligų.

Fibė stabtelėjo.

— Paruošei arbatos.

— Nemėgsti arbatos?

— Aišku, mėgstu. Paruošei arbatos dailiame arbatinuke, ant padėklo. Ir atnešei man šaldytų žirnelių. — Fibė kilstelėjo sveikąją ranką. — Mano jausmai vis dar banguoja. Tuoj susigraudinsiu, nes kažkas paruošė man arbatos arbatinuke ir parūpino šaldytų žirnelių pamuštai akiai.

— Gerai, kad nesugalvojau iškepti sausainių.

Fibė paėmė šaldytų žirnelių maišelį ir prisidėjo prie labiausiai nukentėjusios veido pusės.

— O moki?

— Nežinau. Bet pamaniau, kad dar nelabai galėsi kramtyti. Kaip žandikaulis?

Ji lėtai prisislinko prie sofos ir atsisėdo.

— Nori stoiško ar atviro atsakymo?

— Atviro.

— Velniškai skauda, štai kaip. Visame kūne tikriausiai nėra nė centimetro, kurio velniškai neskaudėtų. Ir tau tai kelia šypseną?

Dankanas nesiliovė šypsojęsis.

— Ne todėl, kad tau skauda. Todėl, kad siunti. Malonu matyti, kad atsigauni. — Atsisėdęs šalia, įpylė arbatos. — Fibe, papasakok, kas nutiko.

— Mane užpuolė laiptinėje.

— Užpuolė? Kas?

— Nemačiau, todėl negaliu pasakyti. Jis manęs laukė, — pradėjo pasakoti.

Jis nepertraukė, tačiau pradėjus pasakoti, kaip užpuolikas plėšė nuo jos drabužius, Dankanas atsistojo. Tada kaip ir ji, pirmą kartą įžengusi į šią svetainę, nuėjo prie lango ir įsistebeilijo.

Fibė nutilo.

— Tęsk, — tarė jis neatsigręždamas. — Tiesiog dabar negaliu sėdėti.

Klausėsi žiūrėdamas pro langą. Nematė laukinės visterijos, nei vingiuotų sodo takelių. Jis regėjo tamsią laiptinę, sužeistą, bejėgę Fibę, besipriešinančią kažkokiam beveidžiui iškrypėliui, plėšiančiam nuo jos drabužius, liečiančiam ją, kankinančiam.

Už tai turi būti atlyginta, galvojo Dankanas. Jis nuoširdžiai tikėjo atlygiu.

— Tu žinai, kas tai buvo, — tarė jis, Fibei baigus pasakoti.

— Aš nemačiau.

Dankanas atsisuko. Jo veidas buvo šaltas ir bejausmis, todėl mėlynos akys atrodė dar ryškesnės.

— Tu žinai, kas tai buvo.

— Įtariu. Tačiau įtarimas nėra įrodymas.

— Taip kalba policininkė. O ką sako žmogus?

— Aš žinau, kas tai padarė, ir ketinu įrodyti. Negi manai, kad

susitaikysiu su tuo? Negi manai, kad aš tokia? — Fibė kilstelėjo ranką, tarsi tramdydama save.

— Ne, tęsk. Sveikas pyktis gydo kaip ir ašaros.

— Jis *sužeidė* mane. Tas sumautas išpera. Sužeidė ir pažemino. Privertė galvoti, kad nužudys ir paliks mano dukrą našlaitę, privers mano motiną, šeimą kentėti. Jis paliko mane gulėti nuogą, šliaužioti sudraskytais drabužiais ten, kur aš *dirbu*, kur turiu būti kiekvieną dieną ir sutikti žmones, mačiusius, ką jis gali man padaryti. Ir žinai kodėl?

— Ne. Kodėl?

— Todėl, kad negalėjo pakęsti, jog aš jam įsakinėju. Negalėjo pakęsti, kad esu jo viršininkė, ypač moteris viršininkė, kad išbariau už tvarkos pažeidimą ir jo veiksmų pasekmes.

— Nori pasakyti, kad tai padarė kitas policininkas?

Priblokšta, kad tiek daug pasakė, Fibė susitvardė.

— Turiu stiprų įtarimą.

— Kas jis?

Moteris jos viduje, toji, kuri buvo įskaudinta ir pažeminta, išgirdusi vyro balso toną, šiek tiek sušvelnėjo. Tas balsas labai aiškiai sakė: aš jį sudorosiu. Tačiau Fibė papurtė galvą.

— Nesikarščiuok, Dankanai. Mes tai išspręsime. Jis gaus, ko nusipelnė. Dabar tai taps mano gyvenimo misija. O tu jau padėjai daugiau, nei galiu apsakyti, skirdamas man laiko, suteikdamas prieglobstį... tiesiog būdamas šalia.

— Ką gi, labai gera ir gražu tau, džiaugiuosi galėdamas padėti. Vis dėlto tai nelabai padeda man, kai norisi trenkti tam niekšui į veidą, tarsi tai būtų supuvęs medis, paskui nurėžti jo niekam tikusį galą ir sušerti šunims, kuriuos manau įsigyti.

— Ne, — po kurio laiko ištarė Fibė. — Nemanau, kad tau tai padeda. Prisipažinsiu, jaučiuosi velniškai pamaloninta ir netgi šiek tiek sujaudinta.

— Aš nežinau, kas tarp mūsų vyksta, dar nesuprantu tos „aš ir tu" sąvokos. Tiesiog, matyt, dar neturėjau laiko apie tai pamąstyti. Nepaisant to, kas tarp mūsų yra ar nėra, tu turėtum žinoti mano natūralų norą, — gali vadinti jį senamadišku ar dar velniai žino ko-

kiu, — tačiau man natūraliai norisi pulti kaip akis išdegus ir išspardyti užpakalį bailiam kalės vaikui, kuris užsipuola moterį.

Jis galėtų, suvokė Fibė. Šito bruožo nebuvo pastebėjusi. Tačiau dabar, žiūrėdama į karštą įniršį, prasimušantį pro šaltą pyktį, suprato, kad jame slypi kur kas daugiau nei žavesys ar sėkmė.

— Gerai. Suprantu, kad tavo prigimtis liepia ginti ir veikti, be to, tu kalbi...

— Nekalbėk su manimi kaip derybininkė, velniai rautų.

— Tai mano prigimtis, — atšovė ji. — Norėjau pasakyti, kad man nereikalinga apsauga, tačiau šiomis aplinkybėmis tai būtų kvaila. Didžiąją gyvenimo dalį saugotoja ir gynėja buvau aš, ir tai prasidėjo gerokai anksčiau nei gavau ženklelį. Nežinau, kaip reaguoti, kai kas nors sako norįs ginti ir saugoti mane.

Dankanas priėjo prie jos, minutėlę padvejojo, tada pasilenkė.

— Aš būsiu atsargus, bet tu pasakyk, jei skaudės.

Ir labai švelniai pabučiavo ją į lūpas.

— Neskauda.

Prieš atsitiesdamas jis dar kartą pabučiavo.

— Duodu tau savaitę.

— Nesupratau?

— Turi savaitę, kad baigtum savo dabartinę gyvenimo misiją. Paskui aš sužinosiu vardą ir padėsiu sau.

— Jei čia ultimatumas...

— Ne, visiškai ne. Tai faktas. — Vyras atsisėdo priešais ant kavos staliuko, paėmė iš jos rankų žirnių maišelį, apvertė ir priglaudė vėsesne puse prie sutinusio žando. — Aš jau žinau, kad tai buvo policininkas, kurį tu už kažką išbarei. Vardą tikriausiai sužinočiau per valandą. Vis dėlto duodu tau savaitę.

— Manai, jei turi pinigų...

— Ne, Fibe, aš *žinau*, nes turiu pinigų. — Jis švelniai kilstelėjo jos rankas ir paeiliui pabučiavo aptvarstytus riešus — švelnindamas savo įsakmų toną. — Pinigai tepa ratus, ir tai dar vienas faktas. Tu protinga ir turi ryžto, kuris mane kaitina. Galvą dedu, kad iščirškinsi tą niekšą per savaitę. Jei ne, ką gi, tada bus mano eilė.

— Tavo eilė? Tai policijos reikalas, neturintis nieko bendra su eilėmis. Tai elementaru.

Dankanas nusišypsojo, vėl išryškėjo duobutės.

— Žinai, atrodai siaubingai.

— Atsiprašau?

— Sakau, kad tokiu sumuštu veidu atrodai pakankamai baisiai. Net *Grėjaus anatomijoje* nemačiau tokių baisių dalykų. Todėl mane velniškai glumina, kad žiūrėdamas į tave jaučiu nepaprastai stiprų potraukį. Tačiau taip yra.

Draskoma įvairiausių jausmų, Fibė nusviedė žirnių maišelį ant padėklo.

— Ką, po galais, tai turi bendra?

— Nieko. Tiesiog man šovė į galvą. Nori dar arbatos? Taip, — pridūrė jis, kai Fibė įsmeigė akis, — aš keičiu temą. Tu apsisprendusi; aš irgi. Tad kokia prasmė ginčytis, kai nė vienas nenusileisime? Be to, blogai jautiesi, todėl būtų negarbinga dabar su tavimi kovoti.

— Ne, aš nenoriu arbatos, ačiū. Ir tu teisus, jaučiuosi ne per geriausiai, bet turėtum suprasti, kad tarp atpildo ir įstatymo didžiulis skirtumas.

— Mes aptarsime tai kitą kartą, kai atgausi jėgas. Nori į sūkurinę vonią? Karštas vanduo, srovės? Gal apramintų skausmus.

Dar vienas bruožas, kurio nepastebėjo, pagalvojo Fibė. Šį vyrą sunku perkalbėti.

— Būtų miela, bet ne. Reikia važiuoti namo, — tai pasakiusi, Fibė nužvelgė save. — O Dieve.

— Gal pirma nori joms paskambinti? Paruošti?

— Ne, ne, tada jos tik jaudinsis, kol parvažiuosiu. Dankanai, vėl esu priversta prašyti tavęs, kad parvežtum namo.

— Ką gi, liksi man skolinga.

Jis padėjo Fibei nueiti iki automobilio. Netgi šis trumpas pasivaikščiojimas taip išvargino, kad ji tik sudribo be kvapo į sėdynę ir leidosi prisegama diržu.

Bet kurią minutę iš mokyklos grįš Karlė, galvojo ji važiuodama. Mama bus bebaigianti registruoti dienos užsakymus internetu arba ruoš išsiųsti jau baigtus darbus. Ava tikriausiai grįžusi iš miesto ir triūsia virtuvėje.

Įprasta pirmadienio popietė. Ir Fibė ją suardys.

— Kas groja pianinu?

— Niekas. Nebent aš. Tiesiog iš klausos. Visada maniau, kad pianinas kambariui suteikia elegancijos.

— Pusseserė Besė vertė Karterį ir mane lankyti pianino pamokas. Dabar aš groju mechaniškai, o Karteris širdimi. — Ji atlošė galvą. — O, kad viskas jau būtų baigta. Jų nuostaba, aiškinimai. Norėčiau, kad tai jau būtų praeityje.

— Jei nori, galiu joms paaiškinti, kas atsitiko.

— Ne, turiu pati tai padaryti. Kur tavo šeima, Dankanai?

Staiga Fibei šovė į galvą, kad tame didingame name nematė nė vienos šeimos fotografijos.

— Šen ten.

— Ilga istorija?

— Epinė. Pataupysime kitam kartui.

Suskambo jos mobilusis. Fibė sunkiai prisitraukė rankinę ir išsiėmė telefoną.

— Fibė klauso. Taip, Deivai, viskas gerai, man jau geriau. Ne, aš jau pakeliui į namus. Buvau su draugu. Galėjo baigtis ir blogiau.

Kurį laiką ji klausėsi.

— Suprantu. Rytoj. Tamsta. Kapitone. Deivai. — Nusivylusi atsiduso. — Tada dvi dienos. Trys. Taip, ačiū. Norėčiau, kad paskirtumėte pokalbį ketvirtadienį, jei galima. Dėkoju. Būtinai. Taip, gerai. Viso.

— Viskas gerai? — pasiteiravo Dankanas.

— Nevisiškai, bet geriau, nei galėjo būti. Jis norėjo, kad dviem savaitėms pasiimčiau nedarbingumo pažymėjimą.

— Tai niekšelis.

Fibė susijuokė ir netrukus aiktelėjo suskaudus šonkauliams.

— Išprotėčiau dvi savaites sėdėdama namuose su mama ir Ava. Jis tai žino. Aš greičiau sveiksiu dirbdama — tai jis irgi žino. Tikriausiai ir galvojo apie tris keturias dienas. Tas gudrus kalės vaikas.

— Regis, jis man patiktų.

— Ko gero. Jis paėmė mano ginklą.

— Kas? Kapitonas Deivas?

— Ne. Ne kapitonas. Atleisk, mano galvoje viskas taip sujaukta, negaliu nuosekliai mąstyti.

Sužeidęs policininkas, suprato Dankanas. Ir kadangi Fibė vėl susimąsčiusi nutilo, daugiau jos nekalbino.

Tylėjo ir tada, kai artėjant Džonso gatvei ji ėmė jaudintis.

— Nori burbono ar cigaretės?

— Norėčiau. Juk man teks ištverti trijų moterų isteriją. — Kai automobilis įsuko į plytomis grįstą gatvę, Fibė ėmė giliai kvėpuoti. — O Dieve. To dar betrūko.

— Kas yra? — Dankanas metė žvilgsnį ir pastebėjo, kaip ji nutaiso stoišką veido išraišką.

Tada pamatė vyrą, kuris staiga paspartinęs žingsnį ėmė bėgti.

— Fibe! Fibe! Kas atsitiko? — Vyras atplėšė automobilio dureles. — O Dieve, kas tau? Kas tu toks? — It akmenis svaidė žodžius į Dankaną. — Ką, po galais, padarei mano seseriai?

— Karteri, liaukis! Liaukis. Jis nieko nepadarė, tik padėjo man.

— Kas tave sumušė? Kur jis?

Džonso gatve vaikštinėjo žmonės — gyventojai ir turistai — ir dabar, pastebėjo Fibė, kai kurie stabtelėjo paspoksoti į sumuštą moterį ir du vyrus šalia prabangaus balto poršo.

— Gal liausiesi šūkavęs gatvėje kaip pamišėlis. Eime į vidų.

— Geri klausimai. — Dankanas priėjo prie keleivio pusės. — Ir aš norėčiau į juos atsakyti. Aš Dankanas. Jos kūne nėra sveikos vietos. Turėsime būti atsargūs...

— Aš ja pasirūpinsiu.

— Karteri, liaukis. Negi nori dar labiau sugadinti ir taip bjaurią dieną, būdamas nemandagus su draugu? Atsiprašau už savo neišauklėtą brolį, Dankanai.

— Nieko tokio.

— O varge, iš parko ateina panelė Tifani su savo keistu šunimi. Man to jau per daug. Karteri, dėl Dievo meilės, aš to neištversiu. Padėk man patekti į vidų.

— Tik atsargiai, — patarė Dankanas, žvelgdamas į nenusakomo amžiaus moterį šviesių plaukų kuodu, kurią tempė mažas beplaukis šuo su taškuotu kaklaraiščiu. — Ji dar nepamatė tavęs. Beje, tavim dėtas, irgi būčiau nemandagus, — tarė jis Karteriui, kai jiedu vedė Fibę šaligatviu. — Visgi nesvarbu, kokios būtų aplinkybės, jei parvežu moterį namo, tai palydžiu ir iki durų.

Fibė nuolankiai leidosi palydima ir kone užnešama laiptais. Uvertiūra baigta, pagalvojo ji. Dabar prasidės vaidinimas.

Kai durys atsidarė, Esė jau skubėjo koridoriumi.

— Regis, girdėjau tave šaukiant, Karteri. Aš... Fibe! O Dieve.

Moteris išbalo, susvyravo.

— Paleiskite mane, — sumurmėjo Fibė, tada puolė prie motinos. — Mama. Aš sveika, mama. Kvėpuok. Viskas gerai, aš namie. Karteri, atnešk vandens.

— Ne, nereikia. — Vis dar vaiduokliškai išblyškusi Esė palietė dukros veidą. — Mažute.

— Viskas gerai.

— Tavo veidas. Roibenas...

— Jis miręs, mama. Tu tai žinai.

— Taip. Taip. Atleisk. Atleisk. O, Fibe. Kas atsitiko? Tavo veidui, rankai? Ava!

Ji atsigavo, pastebėjo Fibė. Vis dar balta kaip drobė, bet atsigavusi.

Iš namo gilumos atskubėjo Ava. Ir kelias minutes siautėjo sumišusių šūksnių, judesių, ašarų debesis. Dankanas uždarė lauko duris ir atsistojo atokiau. Jei negali padėti, tai nesimaišyk po kojomis.

— Gana, liaukitės.

Pro visą tą sąmyšį jis išgirdo Fibės balsą — labai ramų, tvirtą. Ji pakartojo tai vienąkart, paskui antrą. Trečią kartą žodžiai supokšėjo kaip pliaukštelėjimai per veidą ir atėmė žadą šeimai.

— Aš viską paaiškinsiu, bet dabar prašau visus tiesiog *liautis* kalbėjus vienu metu. Mane sumušė — tai akivaizdu, o ši erzelynė visiškai nepadeda. Prašau...

— Mama.

Aštrūs Fibės žodžiai sustabdė beprasidedančią isteriją, o vienas virpantis žodelis nutraukė jos pačios piktą tiradą. Fibė atsigręžė į mažą mergaitę, laikančią glėbyje ryškiai raudoną kamuolį.

— Viskas gerai, Karle. Žinau, kad atrodau prastai, bet viskas gerai. Mane sužeidė, bet aš pasveiksiu.

— Mama.

Kamuolys pasišokinėdamas nuriedėjo, o Karlė puolė prie motinos ir įsikniaubė į pilvą. Dankanas matė, kaip Fibė susiraukė iš skausmo ir išbalo.

— Atleiskite man. Žinau, dabar ne laikas, bet manau, kad Fibei reikia prigulti, — kalbėdamas jis priėjo prie Fibės ir nelaukdamas atsakymo paėmė ją ant rankų. — Karle, gal parodytum, kur mamos miegamasis.

— Viršuje.

— Aš galiu paeiti. Dankanai, aš galiu paeiti.

— Žinau, betgi aš jau nešu tave. Ponia Maknamara? Ligoninėje Fibei davė vaistų. Manau, būtų pats laikas jų išgerti, jei kas nors atneštų vandens.

— Žinoma, žinoma.

— Aš atnešiu. — Ava palietė Esės ranką. — Tu eik su Fibe. Atnešiu vandens ir ledo. Karteri, padėk man.

— Aš paklosiu lovą. Tučtuojau paklosiu.

Esė puolė prie laiptų.

— Ar tu pargriuvai? — Karlės balsas tebevirpėjo. Ji ėjo šalia Dankano, įsikibusi į Fibės chalato kraštą.

— Galima sakyti. Skaudžiai nugriuvau, todėl turėjau važiuoti į ligoninę. Ten mane apžiūrėjo ir leido važiuoti namo. Juk žinai, kad jie neleidžia važiuoti namo, jeigu nesi pakankamai sveika? Tiesa?

— Ar tau lūžo ranka?

— Ne. Tiesiog skauda, todėl kurį laiką turėsiu nešioti įtvarą.

— Kodėl tu jos nesugavai, kai mama griuvo? — piktai pasiteiravo Karlė Dankano.

— Apgailestauju. Manęs ten nebuvo.

Jis nunešė Fibę į miegamąjį, kur Esė jau buvo nutraukusi užtiesalą ir papurenusi pagalves.

— Guldyk ją čia. Labai ačiū, Dankanai. Fibe, atleisk man, aš netekau galvos.

— Viskas gerai, mama. Viskas bus gerai.

— Žinoma, — virpančiomis lūpomis Esė nusišypsojo Karlei. — Mes pasirūpinsime tavo mama, ar ne? Dabar ji išgers vaistų.

— Jie rankinėje. Aš...

— Štai ji.

Dankanas padėjo rankinę ant lovos.

— Tu viskuo pasirūpinai, — tarstelėjo Fibė.

— Dankanai, gal norėtum nusileisti į svetainę? — pradėjo

Esė. — Karteris paruoš ko nors išgerti. Ir... — Ji pasitrynė smilkinius. — Ir pasilik vakarienės. Žinoma, būtinai lik.

— Labai miela, bet paliksiu jus rūpintis Fibe. Tikiuosi, galėsiu pasinaudoti kvietimu kitą kartą.

— Prašom bet kuriuo metu. Bet kada. Palydėsiu tave.

— Likite čia. — Jis patapšnojo Esei per petį, tada pažiūrėjo į Fibę. — Tu irgi.

— Nieko kita man nelieka. Dankanai...

— Vėliau pasikalbėsime.

Ant laiptų jis susidūrė su Fibės broliu. Karteris stabtelėjo, laikydamas rankose porą ledo maišelių.

— Atleisk, kad taip užsipuoliau.

— Nieko tokio. Natūralu.

— Ar žinai, kas smogė mano seseriai į veidą? Pakankamai prisiragavau kumščių į veidą, kad žinočiau, kaip viskas atrodo, — tarė jis, kai Dankanas nustebęs kilstelėjo antakius.

— Nežinau kas, bet ketinu išsiaiškinti.

— Kai sužinosi, — jei padarysi tai anksčiau už mane, — pasakyk man.

— Gerai.

— Karteris Maknamara.

Karteris ištiesė ranką.

— Dankanas Sviftas. Iki pasimatymo.

Dankanas išėjo pro duris ir žingsniuodamas prie automobilio pažvelgė į miegamojo langą. Gražus namas, pagalvojo, tik kupinas rūpesčių. Jis buvo patyręs ganėtinai rūpesčių, tad žinojo, kad jie būna įvairiausių skonių ir rūšių.

Taip pat žinojo, kad Fibė yra žiedas, jungiantis visą šeimą.

Tai dovana ar našta? — svarstė jis. Ir nusprendė, kad tikriausiai abiejų po gerą gabalą.

Protingas vyras važiuotų kuo toliau nuo šio gražaus namo su visais jo rūpesčiais. Važiuotų nesustodamas, neatsigręždamas. Štai kaip pasielgtų protingas vyras.

Tačiau, galvojo Dankanas, kartais kvailumas paįvairina gyvenimą ir neabejotinai suteikia daugiau pasitenkinimo.

*

Jis nuvažiavo į barą. Iki darbo pabaigos likusi dar beveik valanda, tad lankytojų nebus daug, nutarė Dankanas, o *ESPN* sporto kanalas ir vienas kitas lankytojas, žaidžiantis biliardą ar stalo ritulį, tikrai netrukdys pokalbiui.

Be to, norėjo alaus ir po šios popietės įvykių jautėsi jo nusipelnęs. Palaukė, kol pro duris įėjo Finas, tada pamojo barmenui.

— Jau užsakiau tau alaus ir traškučių.

Finas atsisėdo prie stalo.

— Palikai mane išsižiojusį.

— Žinau, atleisk. Taip jau atsitiko. Tai ką manai?

Finas išpūtė žandus.

— Džeikas, kuris atvažiavo praėjus porai minučių po to, kai tu dingai, irgi liko išsižiojęs, bet atidžiai apžiūrėjo pastatą. Jis apskaičiuos, kiek tau visa tai kainuos. Tau teks pakloti dar mažiausiai pusantro milijono, neskaičiuojant to, ką sumokėsi.

— Gerai.

Kai padavėjas pastatė ant stalo dubenį traškučių ir butelį *Corona* alaus su žaliosios citrinos skiltele, Finas atsilošė.

— Ar tu kada nors susimąstai, kaip čia atsitiko, kad mes sėdime ir kalbamės apie pusantro milijono dolerių sumą, tarsi tai būtų kišenpinigiai?

— Kiek kainavo šis kostiumas?

Finas nusišiepė ir stvėrė alaus butelį.

— Gražus kostiumas, ar ne?

— Bičiuli, tu mano mados dievas. Tarkim, atnaujinimo darbams išleisiu du milijonus; nesismulkinkim. Pridėk tai, ką sumokėsiu tai voverei už pastatą.

— Jis man neprimena voverės, — pastebėjo Finas.

— Galbūt iš tų pinigų jis nusipirks padorų peruką. Kad ir kaip būtų... Turi rašiklį?

Finas išsitraukė iš vidinės kišenės „Mont Blanc" firmos rašiklį.

— Kodėl tu niekada neturi jokio sumauto rašiklio?

— Kur jį dėčiau? Be to, tu visada turi.

Dankanas ėmė rašyti ant servetėlės skaičius.

Tai viską pasako, pagalvojo Finas. Žmogus gali atrodyti kaip bet kuris kitas paprastas vyrukas: nudėvėti džinsai, iš jų išsipešę marškiniai paraitytomis rankovėmis, plaukai prašosi į kirpyklą. Dauguma

priimtų jį kaip nepaprastai sėkmingą vyruką, kuris tinkamu metu ištraukė tinkamą bilietą. Kalbant apie Dankaną Sviftą, išvaizda nieko nereiškia.

Šiuo skolintu rašikliu ant servetėlės jis apskaičiuos išlaidas, pajamas ir pelną. Padarys tai valgydamas traškučius ir gerdamas alų, o baigęs turės tokius tikslius skaičiavimus, kokius pateiktų visas būrys buhalterių.

Šis vyrukas turi dovaną, nusprendė Finas, rūpestingai kraudamas traškučius iš dubens į savo lėkštę.

— Kurgi tu buvai dingęs?

— Apie tai ir noriu su tavimi pasikalbėti. Tiksliau, su tavo žaviąja žmonele.

— Lu teisme.

Dankanas kilstelėjo galvą, apžvelgė salę ir nusišypsojo.

— Jau nebe.

Lu vilkėjo griežtą mėlyną kostiumėlį, kuris tik dar labiau pabrėžė be galo ilgas kojas. Seksualios garbanos susegtos segtuku, todėl aukšti skruostikauliai, gilios rudos akys ir plati burna atrodė subtiliai įrėminti. Oda sodrios karamelės spalvos.

Dankanas visada stebėdavosi, kaip teisėjas ar prisiekusieji gali žiūrėti į tą veidą ir ko nors neduoti.

Dankanas atsistojo, apkabino ją ir sušnabždėjo pakankamai garsiai, kad išgirstų Finas.

— Mesk jį. Nupirksiu tau Fidžio salą.

Nuskambėjo nevaržomas garsus juokas.

— Ar galiu jį pasilikti, kad turėčiau su kuo pažaisti, kol tu dirbsi?

— Grąžink man žmoną.

— Aš dar nebaigiau. — Dankanas neskubėdamas pabučiavo ją ilgu, dramatišku bučiniu. — Tai suteiks man vilties. Ačiū, kad atėjai, Lu.

— Maniau, tu teisme.

— Buvau. — Atsisėdusi šalia Fino, pakštelėjo jam į lūpas. — Prokuroras paprašė padaryti pertrauką. Jie mano rankose. Tai kuris iš šių gražių vyrų pavaišins mane martiniu?

— Jis jau plakamas. Minutėlę. Štai ką mes pasiūlysime voverei, o štai čia galutinė kaina. — Dankanas pastūmė servetėlę Finui. — Gerai?

Pažiūrėjęs į skaičius, Finas gūžtelėjo.

— Pinigai tavo.

— Taigi. Argi ne smagu?

Dankanas paėmė alaus butelį. Jis žinojo, kad po stalu Finas ir Lu laikosi susikibę už rankų. Tarp jų *tai* buvo, tas *tai*, kuris sieja žmones ir daro juos beprotiškai laimingus.

— Norite ko nors daugiau nei traškučiai? — paklausė Dankanas.

— Tik martinio. Kadangi mūsų nuostabioji ir protingoji atžala leidžia vakarą su savo pussesere, pasistengsiu įkalbėti šį dailų vyriškį pakviesti mane pavakarieniauti.

— Tikrai?

— Taip, bet tik kai išgersiu martinį ir baigsiu glamonėtis po stalu su mylimuoju. — Lu mirktelėjo Dankanui. — Taigi, mielasis, kuo galėčiau padėti?

Dankanas minutėlę tylėjo, paskui nusišypsojo.

— Atleisk, mano mintys nuskriejo įdomiomis kryptimis. — Tada vėl išgirdo tą nuostabų jos juoką. — Norėjau pasiteirauti dėl kai ko, kas šiandien atsitiko mano draugei, tiksliau, kas bus vyrukui, kuris tai padarė.

— Kriminalinis ar civilinis atvejis?

— Velniškai kriminalinis.

Išgirdusi jo balsą, Lu kilstelėjo antakius, paskui — martinio taurę ir lėtai gurkštelėjo.

— Kaip suprantu, jei šis asmuo būtų apkaltintas, tu prieštarautum, kad aš arba mano firma jam atstovautų.

— Negaliu tau nurodinėti, ką daryti, bet pamaniau, kad žinosi, kokių teisinių priemonių jis gali griebtis, jei bus sučiuptas.

— Ne jei, bet kai. — Lu atsilaužė gabalėlį traškučio. — Gerai, papasakok man, ką tas asmuo tariamai padarė.

— Prieš pradėdamas pasakoti geriau pasakysiu, kad jis policininkas.

— O, ką gi. Mėšlas. — Atsidususi Lu gurkštelėjo martinio. — Pasakok.

Įdomu. Sėdėdamas prie baro su bokalu alaus ir sūrio lazdelėmis, jis apsimetinėjo žiūrįs sporto reportažus.

Jis puikiai matė staliuką, prie kurio sėdėjo Fibės pasidulkinimo draugelis ir porelė išsipusčiusių juodukų. Įdomu, velniškai įdomu — kaip gerai, kad pats stebėjo namą Džonso gatvėje, kai privažiavo tas prabangus automobilis.

Fibė atrodė nekaip.

Bijodamas patraukti dėmesį, jis sutramdė juoką. Ne, pone, toji raudonplaukė kalė atrodė tikrai nekaip.

Kai viskas baigsis, ji atrodys dar blogiau. O kol kas neskubėdamas išsiaiškins, kas tas ponas Prabangus automobilis ir jo draugai.

Niekada nežinai, kas gali praversti.

9

ATKIŠUSI AUSĮ į Fibės kambarį, Esė rūpestingai lankstė baltą lovatiesę, papuoštą stilizuotais balandžių motyvais. Kaip ir tikėjosi, sudėtingas raštas nuramino mintis. Esė dažnai pagalvodavo, kad darbas — juo labiau kūrybingas, jeigu galima šiek tiek pasigirti — tvirtai valdė mintis ir neleisdavo joms nuklysti ten, kur tykojo panika.

Lovatiesė puiki, galvojo ji, ir nuotaka, gausianti ją kaip vestuvių dovaną, turės unikalų, ypatingą daiktą, kurį galės palikti kitoms kartoms.

Esė išskleidė tamsiai sidabrinį vyniojamąjį popierių. Netgi kruopštus baigto daikto pakavimas teikė ramybės.

Juk ji nenorėjo bijoti kaskart, kai Fibė išeidavo iš namų, nenorėjo įkalinti savo šeimos tarp keturių sienų, kaip įkalino save. Negalėjo leisti, kad į jos širdį prasiskverbtų baimė ir užvaldytų. Ji sėlina vis arčiau, žinojo Esė, colis po colio, vogdama mažus erdvės lopinėlius, nežymius judesius.

Iš pradžių baimė gali priversti širdį plakti smarkiau, gali užgniaužti kvapą kur nors parduotuvėje, stovint tarp pomidorų, šparaginių pupelių ir salotų, kur muzikos aparatas groja „Moon River“, o tu vis labiau nori rėkti.

Paskui pajunti norą bėgti ir išbėgi, palikusi puspilnį vežimėlį.

Kitą kartą ji gali apimti valykloje arba banke, kur kasininkė pažįsta tave ir visada pasiteirauja apie vaikus. Ji gali prisėlinti, mėtydama akmenis į krūtinę, kol galiausiai palaidos tave gyvą.

Tavo ausyse zvimbia, prakaitas liete liejasi.

Tu leidi jai užkariauti visas mažas erdves, tuos nežymius judesius, kol galiausiai viską užvaldo. Viską už šių sienų.

Ji vis dar gali išeiti į terasas, į kiemą, bet vis sunkiau ir sunkiau ryžtasi. Jei ne Karlė, Esė tikriausiai nė tiek negalėtų. Artinasi diena, Esė jaučia ją atsėlinant, kai nebegalės su savo brangiąja vaikaite sėdėti verandoje ir skaityti knygą.

Ir kas gali ją kaltinti, galvojo Esė, ant sulankstyto popieriaus klijuodama gražų ovalų lipduką su savo inicialais.

Pasaulyje už šių sienų vyksta siaubingi dalykai. Kiekvieną minutę atsitinka kas nors skaudaus, baisaus ir siaubingo — gatvėse ir ant šaligatvių, turguje ir valykloje.

Dalis jos troško įtraukti šeimą tarp šių sienų, užrakinti duris, užsklęsti langus. Viduje, norėjo laikyti jas viduje, kur visos būtų saugios, kur nė vienai nieko neatsitiktų — niekada.

Esė žinojo, kad taip šnabžda jos liga, mėgindama dar arčiau prisliūkinti.

Įdėjusi kortelę su smulkiomis nuorodomis, kaip prižiūrėti lovatiesę, uždarė ryškią sidabrinę dėžę.

Kol vyniojo dėžę pagal pirkėjo užsakymą, jautėsi ramesnė. Žvilgsnis kartkartėmis nuklysdavo į langus, bet tik trumpam, tik žvilgtelėti, ar ten nieko nėra. Gerai, kad lyja, apsidžiaugė Esė. Jai patiko lietingos dienos, kai viduje atrodo jauku, šilta ir *tinkama* būti, visi jaukiai įsitaisę kaip tie balandžiai sidabrinėje dėžutėje.

Kai dovana jau gulėjo pašto dėžėje, Esė niūniuodama ją uždarė ir užklijavo etiketes.

Išsinešė dėžę į koridorių, stabtelėjo ties Fibės kambariu ir, pamačiusi, kad jos dukrelė miega, nusišypsojo. Miegas, poilsis ir ramybė — štai ko reikia jos vaikui. Kai pabus, nusprendė Esė, atnešiu arbatos, skanių užkandžių ir pasėdėsiu kartu kaip prieš daugelį metų, kai jos dukra sirgdavo sloga ar gripu.

Kai suskambėjo durų skambutis, Esė buvo laiptų viduryje. Elektros srovė it kulka perbėgo jos kūnu, pakirto kojas, privertė trankytis

širdį, ir moteris atsisėdo ant laiptų, abiem rankomis nelyg apsauginį skydą apsikabinusi dėžę.

Būtų apsiverkusi, būtų nuleidusi galvą ant dėžės ir pravirkusi, apimta staigios ir nevaldomos baimės.

Durys užrakintos, tokios ir liks, jeigu ji panorės. Niekas neįeis, niekas neišeis. Visi gražūs paukšteliai liks sidabrinėje dėžutėje.

Kaip ji galėtų paaiškinti kam nors, *bet kam*, tą staigią, dusinančią baimę, palikusią mažą blyškų randą ant skruosto, kuris pulsuoja tarsi šviežia žaizda? Bet jei neatsilieps, skambutis vėl suskambės — girdit, jis vėl skamba. Pažadins Fibę, o jai reikia pamiegoti.

Kas apsaugos jos vaiką, jeigu ji pabėgs ir pasislėps?

Todėl ji nesigūš ant laiptų; nepabijos atidaryti lauko durų, net jeigu bijo pro jas išeiti.

Esė atsistojo, pamažu priėjo prie durų, tačiau dėžės iš rankų nepaleido. Apėmęs palengvėjimas, kitapus durų pamačius Dankaną, privertė ją pasijusti kvailai ir truputį nesmagiai.

Koks mielas vaikinas, pagalvojo Esė, suteikdama sau akimirką, tik vieną akimirką, atgauti kvapą. Patikimas, puikių manierų jaunuolis, nunešęs jos sužeistą dukrą į lovą.

Nėra ko bijoti.

Perėmusi dėžę į vieną ranką, Esė atrakino duris ir nusišypsojo.

— Dankanai! Kaip gerai, kad atėjai. Tik pažiūrėk, šitaip lyja, o tu be skėčio! Įeik.

— Leiskite, paimsiu dėžę.

— Ne, viskas gerai. Pastatysiu ją čia. — Esė nusisuko, tikėdamasi, kad svečias nemato jos virpančių rankų. — Turi atvažiuoti jos paimti. Gal kavos?

— Nesivarginkite. Ei. — Dankanas paėmė ją už rankų, ir Esė suprato, kad jis pastebėjo. — Ar gerai jaučiatės?

— Tik šiek tiek įsitempusi, nieko daugiau. Tai kvaila.

— Ne kvaila, tik ne po to, kas atsitiko. Aš ir pats gerokai išsigandęs.

Ne, pagalvojo Esė, jis neišsigandęs. Jis ne iš tų, kurie krūpčioja, išgirdę garsą ar pamatę šešėlį. Tačiau vis tiek malonu, kad jis taip sako.

— Tik nesakyk Fibei, bet iš tikrųjų man ramiau, kai namuose yra didelis, stiprus vyras.

— Dar kas nors čia yra? — tarė jis, ir Esė nusijuokė. — Jūsų paslaptis saugi. Aš tik užsukau pažiūrėti, kaip sekasi ligonei.

— Naktis buvo nerami. — Esė paėmė jį už rankos ir nusivedė į svetainę. — Visgi dabar ji miega. Prisėsk, palaikyk man draugiją. Ava gėlių salone. Ji dirba ten dvi, kartais tris dienas per savaitę. Vėliau užsuks mano marti. Džozė — privačiai dirbanti slaugytoja. Vakar ji apžiūrėjo Fibę, sakė, kad užsuks vėliau, su Karteriu, po jo paskaitų. Žinote, kodėl tiek daug kalbu?

— Daug kalbate?

— Dankanai, man taip gėda dėl savo vakarykščio elgesio.

— Nėra ko gėdytis. Jūs išsigandote.

— Ir nesuvaldžiau savo baimės.

— Ese, nebūkite sau tokia griežta. — Dankanas pastebėjo moters veide nuostabą, tarsi ji nebūtų apie tai pagalvojusi. — Kuo užsiimate šiandien?

— Dirbu, lakstau pas Fibę su maisto padėklais ir laukiu, kada ji voš vienu jų man per galvą. Baigiau projektą ir sudariau tuziną sąrašų, kurių man visiškai nereikia.

Niekas taip nekurstė Dankano smalsumo kaip žodis *projektas*. Jis ištiesė kojas, nusiteikdamas maloniam pašnekesiui.

— Kokį projektą?

— O, aš užsiimu rankdarbiais. — Esė mostelėjo į vestibiulį, kur gulėjo išsiųsti paruošta pašto dėžė. — Vakar vakare baigiau lovatiesę — vestuvių dovaną.

— Kas tuokiasi?

— A, vieno kliento krikšto dukra. Pardavinėju savo darbus čia, Savanoje, ir šiek tiek prekiauju internetu.

— Tikrai? — Verslo projektai dar labiau žadino Dankano smalsumą. — Jūs užsiimate namudine pramone?

— Tai greičiau pomėgis, — nusijuokė Esė. — Ji leidžia man šiek tiek užsidirbti.

Nors Dankanas sėdėjo atsipalaidavęs, galvoje sukosi skaičiai: rankų darbas. Pagal individualius užsakymus. Vienetiniai modeliai.

— Ir ką jūs darote?

— Neriu vąšeliu. Mane išmokė mama, jos motina išmokė ją. Labai nusivyliau, kai nepavyko išmokyti Fibės, nes ji negalėjo nusėdėti vietoje. O štai Karlė turi gabumų.

Dankanas apžvelgė kambarį ir netrukus akys sustojo ties tamsiai mėlynu, rožinėmis rožėmis išmargintu užtiesalu. Atsistojęs pačiupinėjo jo kraštą.

O taip, pridėkime įmantrumą ir unikalumą.

— Tai jūsų darbas?

— Taip.

— Gražu. Labai gražu. Tarsi per daugelį tykių vakarų jį būtų nunėrusi senelė ir perdavusi jums.

Esės veidą užliejo pasitenkinimas.

— Argi tai ne pats geriausias komplimentas?

— Pati kuriate motyvus ar klausote užsakovo norų?

— Įvairiai. Gal visgi atnešiu kavos?

— Netrukus jau eisiu. Ar niekada negalvojote... Sveika.

Pamačiusi nušvitusį vyro veidą, Esė sutriko, tada atsigręžė ir pamatė Fibę, stovinčią svetainės tarpduryje.

— Ką tu sau manai, kodėl nulipai? — Pasipiktinusi Esė nuskubėjo prie dukros. — Argi nepalikau šalia lovos varpelio, kad galėtum paskambinti, kai ko nors prireiks?

— Negalėjau daugiau gulėti lovoje. Neketinu drybsoti joje visą prakeiktą dieną.

Dankanas pastebėjo skubų motiniško nepritarimo žvilgsnį, tada Esė atsisuko į jį.

— Atleisk jai, Dankanai. Fibė visada niurzga, kai blogai jaučiasi. Atnešiu kavos.

— Mama. — Fibė paskubomis palietė motinos ranką. — Atleisk, kad buvau šiurkšti.

— Šį kartą atleisiu, nes nesveikuoji. Pasikalbėk su Dankanu. Jis atėjo per tokį lietų tik tam, kad sužinotų, kaip jautiesi.

Motinai išėjus, Fibė niūriai nužvelgė Dankaną.

— Taip, žinau, atrodau prasčiau nei vakar.

— Tada man nereikia nė sakyti. Jautiesi irgi prasčiau?

— Tam tikra prasme. Taip pat ir nuotaika. — Grįžtelėjusi į vestibiulį, Fibė atsiduso. — Negaliu pakęsti, kai apie mane šokinėja.

— Tada aš susilaikysiu. Ir tikriausiai visa tai teks neštis atgal. — Jis pakilnojo atsineštą pirkinių krepšį. — Supratau, kad tu nenori gulinėti ir nenori, jog aplink tave puldinėtų. Manyčiau, dovana būtų tam tikras puldinėjimas.

— Priklauso nuo dovanos. O, Dankanai, sėskis. Mane pačią erzina mano prasta nuotaika.

— Man tikrai reikia eiti. Čia šis tas yra. — Jis lengvai pakratė krepšį. — Nori?

— Iš kur man žinoti, ar noriu, jei nežinau, kas ten? — Fibė atšlubčiojo per kambarį ir žvilgtelėjo į krepšį. — Vaizdajuostės? Dieve, čia jų kokie du tuzinai.

— Kai sergu, man patinka skaityti arba žiūrėti filmus. Pamaniau, kad sutvarstyta ranka tau trukdys skaityti, tad parinkau filmų. Lengvo turinio. Man patinka tokie kaip *Trys juokdariai*, bet pamaniau, kad čia jo niekas neįvertins.

— Teisingai pamanei.

— Nežinau, ar tau patiks, nes gal mėgsti tokius, kur šaudo, gaudo, sprogdina ir panašiai, tačiau pagalvojau, kad keturių moterų šeimynai tai turėtų tikti.

— Man patinka lengvo turinio ir siaubo, ir šaudymai. — Susidomėjusi Fibė kyštelėjo nosį į krepšį. — Nuo kada *Broliai Bliuzai* yra lengvo turinio?

— Nėra, tiesiog jis man patinka. Tiesą sakant, tai vienintelis, kurį išrinkau aš. Visa kita rinko Marsė iš vaizdajuosčių parduotuvės. Ji užtikrino, kad visi tinka Karlės amžiaus vaikui, nebent jos motina būtų tikra kietašiknė. Beje, Marsė nesakė „kietašiknė“, — pridūrė Dankanas, kai Fibė smerkiamai prisimerkė. — Aš įskaičiau tai tarp eilučių.

— Tu labai supratingas. Ir Marsė. Kai jie padės išblaškyti smaugiantį nuobodulį, prisiminsiu tave.

— To ir tikėjausi. Dabar turiu eiti. Atsisveikink už mane su savo motina. — Nekreipdamas dėmesio į tvarstį, jis pabučiavo jai į kaktą. — Priimk dozę Džeiko su Elvudu* ir paskambink man ryte.

— Jei nepalydėsiu tavęs iki durų, turėsiu meluoti motinai, kad

* Filmo *Broliai Bliuzai* veikėjų vardai.

palydėjau. — Fibė padėjo krepšį ir pasuko durų link. — Ačiū už filmus, už viską, ką padarei ir ko nepadarei. Pavyzdžiui, nutylėjai apie mano susivėlusius plaukus ir bjaurią nuotaiką.

— Gerai. Kai pasijusi geriau, galėsi atsilyginti pavakarieniaudama su manimi.

— Todėl ir papirkinėji mane vaizdajuostėmis?

— Aišku. Visgi manau, kad mano diskretiškumas dėl plaukų ir nuotaikos nusipelno daugiau taškų. — Kadangi jam patiko Fibės šypsena ir virpančios lūpos, nusprendė greitosiomis jų paragauti. — Iki pasimatymo.

Dankanas atidarė duris tą pačią akimirką, kai laipteliais užbėgo moteris.

— Labas, — pasisveikino Dankanas.

— Labas. Leitenante.

— Detektyve. Detektyvė Liza Alberta, Dankanas Sviftas.

— O taip, mes kalbėjomės telefonu. — Kis ištiesė ranką. — Malonu susipažinti, netrukdysiu jums. Pasikalbėsime vėliau, Fibe.

Liza atsigręžė ir per lietų nulydėjo Dankaną žvilgsniu. Nuleidusi skėtį, kilstelėjo antakį Fibei.

— Gražus.

Jos tonas ir žvilgsnis sakė Fibei, kad Liza kalbėjo apie užpakalinį vaizdą.

— O taip, neblogas. Įeikite, nestovėkite lietuje.

— Ačiū. Nesitikėjau, kad rasiu jus atsikėlusią ir vaikštančią.

— Jei artimiausiu metu negrįšiu į darbą, išsikraustysiu iš proto.

Ji paėmė iš Lizos skėtį ir įkišo jį į porcelianinį stovą.

— Bloga ligonė?

— Pati blogiausia. Atėjote tęsti apklausos?

— Jei pajėgsite kalbėti.

— Pajėgsiu. — Fibė parodė į svetainę. — Ar yra naujienų?

— Jūsų ginklas nerastas, bet atnešiau štai ką. — Ji ištraukė iš kuprinės įkalčių maišelį, kuriame buvo Fibės ženklelis. — Rastas laiptų apačioje, tikriausiai numetė užpuolikas. Jokių pirštų atspaudų, išskyrus jūsų.

— Jis mūvėjo pirštines, — sumurmėjo Fibė.

— Taip, sakėte.

Ženklelis buvo prisegtas prie sijono diržo, galvojo Fibė. Jis supjaustė sijoną į skutelius ir pakišo ranką po tuo, kas liko... Fibė papurtė galvą. Nėra prasmės dar kartą tai prisiminti.

— Atleiskite. Prašau, sėskitės.

— Kaip petys?

— Vis kartoju sau, kad galėjo būti blogiau. Galėjo būti kur kas blogiau.

— Leitenante...

— Vadinkite mane Fibe. Tebūnie tai oficialus vizitas, bet mes ne nuovadoje.

— Gerai, Fibe. Abi žinome, kad kartais emocinės žaizdos gyja ilgiau nei fizinės.

Žinoti ir patirti — du skirtingi dalykai.

— Stengiuosi tai įsisąmoninti.

— Puiku.

— Jis paspendė man žabangas. Arnis Myksas patykojo ir užpuolė mane.

Nespėjus Lizai atsakyti, Esė įstūmė į kambarį vežimėlį.

— O, atsiprašau. Nežinojau, kad turi kitų svečių. Kur Dankanas?

— Jis turėjo išeiti. Mama, čia detektyvė Alberta. Mano mama Esė Maknamara.

— Tai jūs pasirūpinote mano sužeista dukra vakar. Dėkoju.

— Nėra už ką. Malonu susipažinti, ponia Maknamara.

— Tikiuosi, neatsisakysite kavos ir gabalėlio pyrago, — kalbėdama Esė dėliojo puodukus, lėkšteles ir lėkštes. — Aš turiu darbo virtuvėje. — Tada ant staliuko pastatė padėklą su kavinuku, grietinėle ir cukrumi. — Pasakykite, jeigu dar ko nors norėsite.

— Ačiū, mama.

— Detektyve Alberta, gal malonėtumėte įpilti?

— Žinoma, ponia. — Liza klusniai paėmė kavinuką ir pripylė puodelius. Ji nužvelgė Esę, išeinančią iš kambario. — Maniau, kad tokie vežimėliai būna tik filmuose ir prabangiuose viešbučiuose.

— Kartais šiuose namuose jautiesi kaip kine arba kaip viešbutyje. Jūs ketinote sakyti, kad pradėjote kruopštų tyrimą, tačiau neturite tvirtų įrodymų, kad prie to prisidėjęs Arnis Myksas.

— Taip. Kalbėjau su juo. Myksas buvo pastate ir buvo gana apdairus — to neneigė. Jis tvirtina užpuolimo metu tuštinęs savo spintelę.

— Liza, tai buvo kerštas.

Fibė pažiūrėjo pro langą, kaip anksčiau jos motina, tik skirtingai nei motina, kuri namuose jautėsi jaukiai, ji jautėsi įkalinta. Įkalinta tarp šių sienų, kai reikia tiek daug *nuveikti*.

— Esu susikirtusi ir dar su keliais policininkais, taip jau atsitinka. Tačiau pastaruoju metu nė su vienu taip nesikivirčijau kaip su Myksu. Apkaltinau jį, nušalinau, rekomendavau apsilankyti pas psichologą. Jis norėjo išspardyti man užpakalį ten ir tada, netgi bandė. Tai išdavė jo akys ir kūno kalba. Saiksas irgi tai pastebėjo, todėl ir įsikišo.

— Taip, kalbėjau su detektyvu Saiksu; jis patikino jautęs, kad tą dieną Mykso elgesys jūsų kabinete nežadėjo nieko gera. „Jutimo" neužteks. Aš neturiu nieko, kas įrodytų Myksą buvus toje laiptinėje. Taip, jis buvo pastate, taip, jis jaučia jums pagiežą. Be to, pasikvietė savo advokatą, o ir tėvas jį palaiko. Jei tik galėtumėte pateikti ką nors daugiau, jei ką nors prisimintumėte, menkiausią detalę.

— Pasakiau viską, ką prisiminiau.

— Pamėginkime dar kartą. Ne tik nuo užpuolimo, bet nuo tos akimirkos, kai tą rytą išėjote iš namų.

Fibė žinojo, ko iš jos norima. Dar kartą pasakodama istoriją, gali prisiminti ką nors nauja, o toji nauja detalė gali duoti pradžią tyrimui.

Ji ėmė pasakoti. Ėjusi į autobusų stotelę, nes jos automobilis remontuojamas. Buvo pasiskolinusi iš Avos MP3 grotuvą, kuriuo ji mėgsta naudotis triūsdama sode, ir mėgino įtikinti save, kad autobuse galės šiek tiek atsipalaiduoti, galbūt netgi greičiau nuvažiuos.

Prieš darbą užsuko nusipirkti puodelį kavos.

— Ką nors pastebėjote? Gal jautėte, kad kažkas seka?

— Ne. Negaliu pasakyti, ar sekė, nes paprasčiausiai nekreipiau dėmesio, nieko panašaus nejutau. Nuėjau tiesiai į savo kabinetą ir ėmiausi tvarkyti dokumentus.

Fibė pasakojo viską: su kuo kalbėjosi, kas ką darė. Rutina, rutina, rutina, galvojo ji. Tiesiog įprastas pirmadienio rytas.

— Pasikalbėjusi su kapitonu, ėmiau leistis žemyn.

— Jūs visada lipate laiptais.

— Taip. Toks įprotis.

— Ar stabtelėjote, su kuo nors kalbėjotės?

— Ne... Taip. Užsukau į sekretoriatą pranešti, kad einu į pratybas. Minutėlę...

Fibė pastatė puodelį, atsilošė ir užsimerkė. Ji mėgino atgaminti savo pačios, einančios iš kabineto per skyriaus patalpas, vaizdą.

— Minutėlę ji užlaikė mane, uždavė keletą klausimų, nereikšmingų, nors žinojo, kad skubu. Tuo metu nieko nepagalvojau, tik šiek tiek susierzinau, nes vėlavau, o sekretorė jau žinojo — arba turėjo žinoti — kad manęs laukia auditorijoje.

— Kas jūsų sekretorė? — Liza išsitraukė užrašų knygutę.

— Anė Atc. Ji dirba vos keli mėnesiai. Ji sulaikė mane. — Stengdamasi prisiminti Fibė užsimerkė. — Manau, sulaikė mane minutę, gal dvi. Paskui pasidomėjo, ar aš kaip visada lipsiu laiptais.

Fibė atsimerkė, dabar jos akyse spindėjo pyktis.

— Ji siuntė jam ženklą, per raciją arba telefonu. Ta kalė, pranešė jam, kad aš ateinu.

— Ar Arnis Myksas ir jūsų sekretorė palaiko asmeninius ryšius?

— Nežinau. Kaip sakiau, ji nauja, dirba tik porą mėnesių. Daili, vieniša, draugiška. Šiek tiek linkusi flirtuoti, tačiau ribų neperžengia. Vakar atrodė šiek tiek įsitempusi. Skubėjau, todėl nekreipiau dėmesio. Iki šio pokalbio išvis jos neprisiminiau.

— Pasikalbėsiu su ja.

— Ne, mes pasikalbėsime. Važiuosiu su jumis.

— Leitenante. Fibe...

— Įsivaizduokite save mano vietoje.

Liza giliai atsiduso.

— Ar padėti apsirengti?

Keikdamasi ir prakaituodama Fibė bandė apsitempti marškinius, bet tuo metu į kambarį įlėkė Esė.

— Ką čia darai?

— Bandau apsivilkti šiuos prakeiktus marškinius. Turiu važiuoti su detektyve Alberta.

— Tu niekur nevažiuosi, o keliausi atgal į lovą, Fibe Katerina Maknamara.

— Turėčiau grįžti po valandos.

— Fibe, neversk manęs jėga nutempti tą tavo užsispyrusį užpakalį į lovą.

— Mama, dėl Dievo. — Nusiminusi dėl vėl ėmusio pulsuoti skausmo, Fibė nuleido ranką. — Padėk man užsisegti šiuos kvailus marškinius.

— Ne. Pasakiau, kad niekur neisi.

— O aš pasakiau, kad eisiu. Mano byloje atsirado versija, ir aš...

— Tu *nesi* byla. Tu mano dukra.

Užgniaužusi kvapą, Fibė susiėmė už skaudamos rankos. Pro savo pyktį ir susierzinimą ji pastebėjo panikos žymes motinos akyse.

— Mama... Gerai, abi nusiraminkime.

— Aš nusiraminsiu, kai atsigulsi į lovą, kur tau ir vieta. — Esė ryžtingai atvertė patalus. — Tuoj pat! Aš ne...

— Mama, paklausyk. Mano ranka sugis, kūnas irgi. Tačiau mes abi žinome, kaip būna viduje. Mes tai žinome. Todėl tu supranti, kad aš nepasveiksiu, kol tas žmogus, kuris taip pasielgė, nebus nubaustas.

— Tuo pasirūpins kiti.

— Žinau, ką jauti. Žinau, kad kitaip negali. Įsivaizduok, jei aš *taip* jausčiausi. Jei kitaip negalėčiau. Mama, aš negaliu gyventi baimėje, tiesiog negaliu.

— Aš ne to noriu, ne to prašau.

— Bet aš bijau. Užsimerkiu ir vėl matau tą laiptinę.

— O, vaikeli. — Ašarų pilnomis akimis Esė paglostė dukters veidą.

— Dalis manęs ir toliau bijos, jausiuosi įkalinta toje laiptinėje, kol nepadarysiu šito. Padėk man užsisagstyti marškinius. Prašau.

Ašarotomis akimis Esė tyrinėjo dukros veidą.

— Nenoriu, kad gyventum kaip aš. Nenoriu, kad bijotum.

— Žinau.

Pamažu, nenuleisdama akių nuo Fibės, Esė užsagstė marškinius.

— Ar tau būtina taip stengtis?

— Ko gero, taip. Atleisk.

— Fibe. — Esė atsargiai įkišo dukros ranką atgal į įtvarą. — Grįžusi — tiesiai į lovą.

— Taip, ponia.

— Ir suvalgysi visą vakarienę, kurią atnešiu.

— Iki trupinėlio. — Fibė pabučiavo Esei į skruostą, kur po rūpestingai nupudruotu veidu slėpėsi mažas baltas randas. — Ačiū.

Kai Fibė, lydima Esės, grįžo į svetainę, Liza pažiūrėjo į vieną, paskui — į kitą.

— A... šįryt jūsų sekretorė paskambino ir pranešė serganti. Turiu jos namų adresą.

— Pamėginkime ją rasti.

— Detektyve? Man nerūpi, kad ji viršesnė laipsniu, — pasirūpinkite mano dukryte ir parvežkite namo.

— Būtinai, ponia Maknamara. Ačiū už kavą. — Išėjusi į kiemą Liza išskleidė skėtį. — Man nerūpi, kad jūs viršesnė laipsniu, šiam tyrimui vadovauju aš.

— Neprieštarauju. Draugiška, mėgstanti flirtuoti ir gerai atliekanti pareigas — štai kaip ją apibūdinčiau. Dvidešimt kelerių. Man regis, jai patinka sukiotis tarp policininkų — patinka būti įvykių sūkury. Ačiū, — pridūrė Fibė, kai Liza atidarė jai dureles. — Ar labai baisiai atrodau? — paklausė, kai Liza atsisėdo prie vairo.

— Nepakankamai, kad gąsdintumėte mažus vaikus.

— Iš pradžių leiskite man pažiūrėti į ją. Nuojauta kužda, kad jis nepasakė ketinąs mane sužeisti. Galbūt pagąsdinti ar pamokyti. — Nors diena buvo lietinga, Fibė užsidėjo tamsius akinius. — Nemanau, kad ji būtų padėjusi, jei būtų žinojusi, ką jis rezga. Ji praneša serganti kitą dieną po įvykio. Tikriausiai jaučiasi kalta, išsigandusi, svarsto, kas nutiko. Žinant, kokie plepūs policininkai, tikriausiai jau bus šį tą girdėjusi. Išvydusi mane sutriks.

Atidariusi duris Anė iš tiesų atrodė prastai. Vilkėjo rožine pižama, veidas išbalęs ir ištįsęs. Pamačiusi Fibę, išpūtė akis, žengė atatupsta ir išmikčiojo Fibės vardą.

— Anė Atc? Aš detektyvė Alberta. Galime įeiti?

— Aš... aš...

— Ačiū.

Liza pastūmė duris, kad Fibė galėtų įeiti pirma. Iš buto gilumos girdėjosi „muilo operos" aktorių balsai, įnirtingai besiginčijantys dėl kažkokios Žasminos.

— Leitenantei Maknamarai reikia prisėsti. Ji stipriai sužalota.

— Aš... aš turiu temperatūros. Tai gali būti užkrečiama.

— Surizikuosime. Jūs girdėjote, kas atsitiko leitenantei Maknamarai, ar ne?

— Taip. Tam tikra prasme. Man labai gaila, leitenante. Jūs turėtumėte gulėti namuose, ilsėtis.

— Ane... neprieštarausi, jei mes išjungsime? — Nelaukdama leidimo, Liza paėmė nuotolinio valdymo pultą ir nutraukė grėsmingą pusnuogio šviesiaplaukio tiradą. — Aš tiriu leitenantės užpuolimo aplinkybes. Iki užpuolimo jūs paskutinė su ja kalbėjotės.

— Aš... aš nežinau.

— Nežinote, kad leitenantė užsuko į jūsų kabinetą pakeliui į pratybas, prieš leisdamasi laiptais?

— Na, taip, žinoma. Jūs sakėte lipanti žemyn į auditoriją, — kreipdamasi į Fibę, Anė žiūrėjo virš sveikojo Fibės peties.

— Kelintą valandą tai buvo?

— Prieš dešimtą. Kelios minutės prieš dešimtą.

— Jūs žinojote, kad leitenantė ketino lipti laiptais?

— Visi žino, kad leitenantė lipa laiptais. — Anė ėmė sukioti širdelės formos pižamos sagą. — Aš tikrai nekaip jaučiuosi. Atleiskite.

— Leitenantė Maknamara irgi prastai jaučiasi. Tiesa, leitenante?

— Taip. — Įėjusi Fibė akinius įsikišo į rankinę. Ji žinojo, kad veidas, išmargintas mėlynėmis po akimis, įbrėžimais ir tvarsčiais, atrodo baisiai. Taip pat žinojo, kad reikia palaukti, išnaudoti tylėjimą kaip masalą Anės akims. — Jis surakino mano rankas už nugaros, kad negalėčiau į nieką įsikibti, paskui nustūmė nuo laiptų.

Neatitraukdama įdėmaus žvilgsnio nuo ašaringų Anės akių, Fibė kilstelėjo rankas ir parodė sutvarstytus riešus.

— Paskui užklijavo burną, ant galvos užmovė maišą. — Ji nu-

braukė nuo kaktos plaukus, kad aiškiau matytųsi ryškios mėlynės. — Tada trenkė veidu į sieną.

Pabiro ašaros, apvalūs lašeliai ant blyškių skruostų.

— Aš girdėjau.... girdėjau, kad tai buvo tik nelaimingas atsitikimas. Sakė, kad jūs nugriuvote. Ir nukritote nuo laiptų.

— Ar jo kumštis trenkė leitenantei į veidą per nelaimingą atsitiktinumą? — piktai išrėžė Liza. — O antrankiai patys užsisegė ant riešų? — Ji pakėlė Fibės ranką, parodė į riešą. — Ar drabužiai *netyčia* nuplyšo nuo kūno, kad jai tektų pusnuogei šliaužti ieškoti pagalbos?

— Kartais žmonės perdeda. Atsiprašau, atleiskite man, aš blogai jaučiuosi. Gal galėtumėte išeiti? Prašau, išeikite.

— Ar jis tau sakė, kad nori tik pasikalbėti su manimi, Ane? — Fibė stengėsi kalbėti tyliai, ramiai. — Tik pasikalbėti, akis į akį? Galbūt ketino pagąsdinti, pagrasinti, nes buvau neteisinga jo atžvilgiu? Ar taip jis kalbėjo, kai prašė tavęs pranešti, kada lipsiu žemyn?

— Nesuprantu, apie ką jūs. Aš nieko nepadariau. Jei jūs pargriuvote...

— Aš nepargriuvau. Pažiūrėk į mane, Ane! — Fibė taip šūktelėjo, kad mergina krūptelėjo, paskui panarino pečius. — Tu žinai, kad nepargriuvau. Todėl tūnai namuose, serganti, išsigandusi, stengdamasi save įtikinti, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas. Jis tau taip sakė. Jis sakė, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas ir kad aš — ką? — meluoju, norėdama kaip nors išgelbėti savigarbą? Tai aš išsigalvojau užpuolimą, nes gėda prisipažinti, kad pargriuvau?

— Ar seniai miegate su pareigūnu Arnoldu Myksu, Ane? — griežtai paklausė Liza.

— Aš nemiegu! Mes... tik šiaip. Aš nenorėjau. Aš nieko nepadariau. — Griuvus užtvankai, Anė čiupo saują nosinaičių iš gėlėtos dėžutės ir užsidengė jomis veidą. — Jis sakė, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas, kad jūs viską išsigalvosite, mėginsite jį apkaltinti. Pasakojo man, kaip jūs kabinėjotės, o paskui...

— Pareigūnas Myksas sakė, kad leitenantė Maknamara seksualiai priekabiavo?

— Arnis ją atstūmė, taigi nuo tada leitenantė bando sužlugdyti

jo reputaciją. — Anė maldaujamai pažvelgė į Lizą. — Arnis norėtų pateikti kaltinimus dėl seksualinio priekabiavimo, bet jam gėda, o ir žmona tam nepritaria. Be to, leitenantė miega su kapitonu Makvy, todėl jis nieko nelaimėtų.

— Jis taip pasakė, o jūs viskuo patikėjote? — Liza papurtė galvą. — Galbūt tai pateisinama, o gal ir ne. Gal jūs iš tiesų galvojote daranti Arniui paslaugą. Gal nenorėjote tikėti, kad jis meluoja. Tačiau dabar žinote, kad melavo, ar ne? Ane, negalite žiūrėti į leitenantę Maknamarą ir tikėti Mykso žodžiais.

— Aš nežinau. Nežinau.

— Gal norėtumėte pamatyti keletą nuotraukų? — Liza ištraukė iš kuprinės pluoštą nuotraukų. — Čia leitenantės kraujas laiptinėje. O čia jos drabužiai, kurie *netyčia* nuplyšo nuo kūno. Ką pasakysite apie skalbinių maišą, kurį jis užmovė leitenantei ant galvos? Šita irgi gera, su jos krauju ant antrankių, kuriuos Myksas užsegė. Nieko sau nelaimingas atsitikimas.

— O Dieve! — Anė vėl užsidengė veidą nosinaitėmis. — Dieve!

— Koks žmogus galėtų taip pasielgti, Ane? Galbūt toks, kuris turi rimtų ketinimų, gal toks, kuris gali pasielgti ir blogiau. Tu vienintelė gali paliudyti, kad tai buvo jo darbas.

— Aš nežinojau, nežinojau, — kūkčiojo Anė, traukdama iš dėžutės daugiau nosinaičių. — Aš nieko bloga nepadariau. Jam reikėjo tik kelių minučių pasikalbėti su ja, parodyti, kad nesileis įbauginamas. Tai *viskas*. Aš tik paskambinau jam, leidau telefonui suskambėti du kartus. Tai buvo signalas. Viskas. Daugiau nieko nepadariau. Aš nežinojau.

— Bet dabar žinai. Tau teks apsirengti ir važiuoti su manimi.

— Jūs mane areštuojate? O Dieve, aš suimta?

— Dar ne. Jei apsirengsi, važiuosi kartu ir duosi parodymus, — pasakysi tiesą, Ane, — aš pasikalbėsiu su prokuroru. Myksas tau melavo. Aš tikiu tavimi, kai sakai, kad jis melavo.

— Ir aš, — sutramdžiusi pyktį Fibė prakalbo ramiau. — Aš tikiu tavimi, Ane.

— Man labai gaila, leitenante. Labai gaila.

— Taip, neabejoju, kad gailiesi.

Liza pažiūrėjo į Fibę.

— Pirma nuvešiu jus namo, paskui važiuosime į nuovadą.

10

— AŠ NORIU TEN BŪTI. Man to reikia.

Deivas atsilošė kėdėje, tyrinėdamas Fibės veidą.

— Pirmiausia tai ne mano reikalas. Antra, tai Lizos Albertos byla. Tu esi nukentėjusioji. Jei pamiršai, galiu atnešti veidrodį.

Fibė puikiai žinojo, kaip atrodo. Per porą dienų kai kurios buvusios juodos mėlynės tapo nesveikai gelsvos arba įgijo audros debesies raudonį. Žandikaulis ir akis taip pat švietė niūriomis akvarelės spalvomis. O blogiausi vaizdai buvo padoriai pridengti drabužiais.

— Nukentėjusiajai to reikia. Aš turiu būti tame kambaryje, žiūrėti Arnoldui Myksui į akis, kad suprastų, jog nebijau jo.

— O tu nebijai?

— Ne taip, kad neparodyčiau jam ir sau, jog neketinu bijoti. Juk abu žinome, kaip išsivysto patologija. Kaip jaučiasi žmonės, kurie yra laikomi prievarta, kankinami ar žalojami, kai negali kontroliuoti aplinkybių.

— Tai ne užpuoliko atpažinimas per akistatą, Fibe. Ar susidūrimas su užpuoliku teisme.

— Tai kur kas veiksmingiau. Mano motina stojo prieš Roibeną teisme. Ji užlipo ant pakylos ir davė parodymus, kai tas buvo vos per keletą pėdų nuo jos; žinau, kad mamai buvo taip pat baisu, kaip ir tas valandas uždarytai namuose. Visgi ji tai padarė, bet vis tiek liko baimės įkaite.

Deivo veide atsispindėjo užuojauta ir supratimas.

— Tu nesi tavo motina.

— Ne, bet... — Fibė sugniaužė prie krūtinės kumštį. — Aš jaučiu baimę ir nenoriu, kad ji gyventų manyje. Kaip galėsiu daryti tai, ką turiu daryti, jeigu ji apsigyvens manyje? Taigi šiai nukentėjusiajai to reikia.

— Jei leisčiau stebėti, — pradėjo Deivas, nors abu žinojo, kad jis praranda pozicijas.

— To negana. — Fibė papurtė galvą. — Noriu susitikti su juo

akis į akį. Šį kartą žinau, kad jis nebus padėties šeimininkas. Aš galiu padėti Lizai išgauti jo prisipažinimą. Aš ten buvau. Esu nukentėjusioji, liudininkė ir policijos pareigūnė. Triguba grėsmė.

— Vis dėlto spręsiu ne aš. Tai detektyvės Albertos, jos kapitono ir prokuroro reikalas. Prokuroro, — tęsė Deivas, kol ji nespėjo prasižioti, — kuris žvejoja su Arnio tėčiu.

— Kad ir su kuo jis žvejotų, Parnelis daro patikimo žmogaus įspūdį. Negi tikrai manai, kad jis užgniauš policijos pareigūnės užpuolimo bylą, nes draugauja su įtariamojo tėvu?

— Kaip ir visur, Fibe, Savanoje pažintys labai svarbios. Tačiau aš sutinku, Parnelis patikimas. Myksas ketina ateiti su savo atstovu ir advokatu. Anė Atc irgi turi advokatą.

— Juo labiau turiu paremti Lizą, detektyvę Albertą, kuriai nė velnio nerūpi, su kuo Arnio tėvas skandina sliekus. Ir dar štai ką pasakysiu. Ką manai, jei jį apklaustų, kaip reikiant paspaustų dvi moterys?

Dabar Fibė kalbėjo vaikštinėdama po kabinetą, nes jautė, matė, kaip viskas būtų. Netgi jautė skonį.

— O, Arniui tai nepatiks, visiškai nepatiks. Jis suklys. Nesugebės sutramdyti savo ego, ypač jei aš būsiu ten. Ne jūsų reikalas, kapitone, bet galėtų tapti jūsų. Galėtumėte susisiekti su detektyvės Albertos kapitonu arba leitenantu ir paprašyti, kad mane priimtų.

— Paskambinsiu, bet nieko nepažadu.

— Nė vienas derybininkas nežarsto pažadų. — Fibė palietė jo petį. — Užteks, jei paskambinsi. Ačiū.

— Jei tu vis dėlto pateksi į apklausą, susitiksi su juo, gali būti, kad būsiu padaręs tau meškos paslaugą. Kaip su tuo tvarkosi tavo šeima?

— Ji sukrėsta. Mano motina... žinai, kaip būna.

— Taip. Ar mano apsilankymas padėtų, ar tik dar labiau pablogintų reikalus?

— Po tavo apsilankymo mama visada pasijunta geriau. Visos jaučiamės geriau. Kodėl tau neatėjus sekmadienį pietų?

Deivas pasimuistė kėdėje.

— Ar tai reikštų kumpį su glajumi?

— Galiu užsakyti. Ačiū už tai.

— Fibe... — Deivas išsitiesino, atsikrenkštė. — Noriu pasakyti, man labai gaila, kad skyriuje sklando kalbos ar gandai dėl netinkamų mudviejų ryšių.

— Pavyzdžiui, kad aš tau čiulpiu kabinete.

— O Jėzau! — Deivo ausų galiukai paraudo, kaip paprastai, kai jis mirtinai susigėsdavo. — Juk galėčiau būti tau tėvas.

— Pirmiausia, kad tai pavyktų, turėtum būti labai subrendęs penkiolikametis. Antra, nuo kada amžius trukdo netinkamiems seksualiniams ryšiams? Mes negalime atsakyti už niekingas, bjaurias mintis.

Nusitvėręs rašiklį, jis ėmė spragsėti.

— Paprašęs tavęs pereiti į šį skyrių, sudariau tam sąlygas.

— Tu suteikei man galimybę — o aš ja mielai pasinaudojau — dirbti darbą, kurį sugebu. Ar gerai atlieku savo darbą?

— Juk žinai, kad taip.

— Tada nėra apie ką kalbėti.

— Myksas, jaunesnysis arba vyresnysis, gali pamėginti tuo pasinaudoti.

— Jeigu taip atsitiktų, abu žinosime, ką atsakyti. Nesijaudink dėl manęs.

Tačiau Deivas jaudinosi. Nerimavo ir keldamas ragelį, kad paskambintų, kur ji prašė.

Kurį laiką stebėjimo kambaryje Fibė stovėjo viena, per dvipusį veidrodį stebėdama Arnį Myksą. Jis atrodo ramus, nusprendė ji. Nerūpestingai pasitikintis savimi. Kaip žmogus, kuris tiki: nieko neprikiši, kad ir ką būtų padaręs.

Tikriausiai jis žino, kad yra stebimas arba bet kuriuo metu gali būti stebimas. Ir jam nė velnio nerūpi, nusprendė Fibė.

Prisiminus jo rankas ant savo kūno, tuos pirštus viduje, Fibės skrandis susitraukė.

Jai rūpi, velniškai rūpi.

— Leitenante. — Liza įžengė į kambarį su aukšta ir liekna kaip nendrė brunete. — Žmonių teisių gynėja Monika Vit, leitenantė Fibė Maknamara.

— Leitenante. — Monika paspaudė Fibės ranką. — Kaip jaučiatės?

— Ačiū, geriau. Kaip suprantu, jūs teiksite kaltinimus.

— Jei pateiksite pakankamai įrodymų. Mes turime Anės Atc parodymus ir jos telefoną, kuriuo buvo skambinta devynios penkiasdešimt aštuonios. Tačiau negalime to susieti su Arnoldu Myksu. Numeris, į kurį skambinta, priklausė telefonui su iš anksto apmokėta kortele, todėl negalime jo nustatyti. Taip pat neturime jokių fizinių įkalčių, siejančių Myksą su užpuolimu.

— Jūs turite motyvą. Turite galybę nepaklusnaus ir grėsmingo elgesio pavyzdžių.

— Mano viršininkui to negana, kad apkaltintų policijos pareigūną kito pareigūno užpuolimu, sumušimu ir seksualiniu smurtu prieš jį. Duokite man daugiau, ir aš pateiksiu kaltinimus.

Į kambarį įėjo du vyrai. Fibė atpažino Lizos leitenantą, linktelėjo jam. Taip pat pagal kai kuriuos bruožus atpažino Arnio Mykso tėvą.

Mykso vyresniojo krūtinė platesnė nei sūnaus, žandikaulio linija griežtesnė, akys rūstesnės. Tačiau panašumas neabejotinas. Nors vyras stovėjo it mietą prariješ, visa jo povyza pulsavo spragsinčiu pykčiu.

— Leitenantas Entonis ir seržantas Myksas taip pat stebės.

— Pradėkime.

Liza nuėjo prie durų ir stabtelėjo laukdama Fibės.

— Kai mano sūnus bus išteisintas, — tarė seržantas Myksas, užstodamas Fibei kelią, — kai įsakymas dėl jo nušalinimo bus atšauktas, tada pasirūpinsiu jumis, leitenante Maknamara.

— Seržante, jūs čia svečias. — Entonis uždėjo ranką jam ant peties. — Nepiktnaudžiaukite savo teisėmis.

Fibė apėjo Myksą vyresnįjį ir pasuko prie apklausos kambario durų.

— Koks tėvas, — tyliai sumurmėjo ji.

— Nekreipkite dėmesio, — patarė Liza. — Toliau kalbėsiu aš.

— Dėl šito jau susitarėme.

— Tik draugiškai primenu.

Liza atidarė duris, ir jos įėjo. Vyras nė nežvilgtelėjo į Lizą, pastebėjo Fibė. Arnio Mykso akys smigo tiesiai į ją.

— Vaikinai.

Liza nerūpestingai nusišypsojo ir linktelėjo trijulei prie stalo. Tada įjungė magnetofoną, pasakė datą, perskaitė Arniui jo teises.

— Jūs viską supratote, pareigūne Myksai?

— Kur čia nesuprasi, ne kartą pats esu jas skaitęs.

— Ar tai reiškia taip?

— Taip, aš suprantu savo *teises*. Argi tu neturėtum gulėti lovoje su ledo paketu ir sauja nuskausminamųjų? — paklausė jis Fibės.

— Arni.

Arnis piktai gūžtelėjo, atsakydamas į tykų advokato perspėjimą.

— Mane stebina jūsų rūpestis, Arni, — pradėjo Liza. — Kiek teko girdėti, nesate labai karštas leitenantės Maknamaros gerbėjas.

— Kaip policininkė ji man ne autoritetas. O kokia ji policininkė, jei nieko nedaro, tik kalba.

— Vėliau panagrinėsime jūsų pasakytus žodžius „kokia ji policininkė", jeigu jūs nieko prieš, — nė kiek nesutrikusi, Liza nesiliovė šypsotis. — Judu — kalbu apie jus ir leitenantę Maknamarą — pastaruoju metu nesutarėte. Tai tiesa?

— Mano klientas teigia, kad jo ir leitenantės Maknamaros pažiūros ir profesinis stilius visiškai priešingi. Vargu ar tai yra motyvas fiziškai užsipulti kitą asmenį. Įkalčių trūkumas...

— Mes čia kalbamės, — tarė Liza. — Išsakome savo nuomones. Arni, jums nelabai patinka leitenantė Maknamara. Aš teisi?

Arnis pašaipiai nusiviepė Fibei.

— Taip.

— Ar jūs kada nors pavadinote leitenantę Maknamarą kale?

— Kai matau tokią, tai ir sakau.

— Vadinasi, ji kalė? — Arniui patraukus pečiais, Liza linktelėjo. — Jums atrodo normalu vadinti viršesnę pareigūnę kale? Normalu grasinti, kai ji imasi drausminamųjų priemonių?

— Dėl šio tariamo grasinimo turime tik leitenantės Maknamaros parodymus, — įsiterpė advokatas.

— Jos, ir... — Liza pervertė bylą. — Parodymus dviejų detektyvų, kurie liudija apie grėsmingą jūsų kliento elgesį leitenantės kabinete.

— Jų žodžiai nėra faktai.

— Arni, ar prisimenate, kodėl buvote leitenantės Maknamaros kabinete praėjusį ketvirtadienį?

— Aišku. Ji bandė dangstyti savo užpakalį, nušalindama mane po nepavykusios įkaitų išlaisvinimo operacijos.

— Tikrai? — Liza išpūtė akis į Fibę. — Dievulėliau, jei tai tiesa, kas galėtų kaltinti, kad išvadinote ją kale? Gal peržvelkime kai kuriuos tų derybų — į kurias jūs atvykote pirmasis — dokumentus, kad visiems būtų aiškiau? Hmm. Pirmasis į įvykio vietą atvykęs pareigūnas nekvietė pastiprinimo. Neregistravo žurnale... O, čia geras. Pareigūnas grasino įkaitų pagrobėjui. Ir šis man patinka: pareigūnas Myksas trukdė ir bandė blokuoti leitenantės Maknamaros kontaktą su įkaitų pagrobėju.

Arnis atsilošė, paskui vėl palinko į priekį.

— Tegu ji rašo, ką nori. Tai dar nereiškia, kad viskas taip ir buvo.

— Tiesą sakant, tai liudininkų parodymai — civilių ir įstatymo sergėtojų. Ką gi, Arni, pavarčius šiuos dokumentus atrodo, kad jūs susimovėte.

— Aš kontroliavau padėtį, kol nepasirodė ji.

— Norite pasakyti, jums tereikėjo šiek tiek daugiau laiko, ir būtumėte išsprendęs problemą, bet leitenantė neleido. — Papūtusi lūpas Liza linktelėjo. — Tas vyrukas išsitaško sau smegenis, o jūs gaunate barti. Paskui toji kalė jus nušalina. Ir aš supykčiau. Sunku kaltinti, kad norėjote atsilyginti.

Arnis nusišypsojo ir rankos mostu nutildė advokatą, šiam nespėjus prabilti.

— Patylėk. Ji įžeidinėja mane manydama, kad užkibsiu ant kabliuko ir pasakysiu ką nors kvaila. O tu? — tarė jis Fibei. — Neturi ką pasakyti?

— Aš tiesiog sėdžiu ir galvoju, ką apie tai mano tavo žmona. Kaip jaučiasi, kai apgaudinėji ją su Ane Atc.

Mykso lūpas iškreipė pašaipus šypsnys.

— Anė graži ir kvaila. Prisipažįstu, flirtavau su ja. Visi būrio vyrukai flirtavo. Bet kai ėmė priekabiauti, kai užsimanė daugiau, parodžiau jai vietą. Įžeidžiau jos jausmus, todėl ir nusprendė atkeršyti, išgalvodama šią istoriją. Arba jūs privertėte Anę meluoti.

Fibė pažiūrėjo į Lizą.

— Šį žmogų supa melagiai ir kalės. Stebuklas, kaip jis išgyvena bent dieną.

— Nesuprantu, kaip jam pavyksta išlipti iš lovos ryte. Vadinasi, Anė meluoja sakydama, kad judu turėjote seksualinių santykių?

Arnis plačiai nusišiepė ir pamojavo pirštu.

— Su ta moterimi niekada nesimylėjau.

— Šaunu, — linktelėjo Liza. — Ir labai žavu, atsižvelgiant į tai, kad Anė tvirtina, esą jūsų santykiai apsiribojo oraliniu seksu. Labai miglota sąvoka, sutinku. Ji ėmė priekabiauti, kaip jūs sakote, o tai irgi keista. Savo parodymuose Anė vartoja tą pačią sąvoką. Sakėte jai, kad leitenantė Maknamara priekabiavo prie jūsų. Ir kai jūs, toks doras, tvirtų moralinių nuostatų vyras, ją atstūmėte, leitenantė įsižeidė ir nusprendė atkeršyti. Dievaži, žmogau, moterys daro jūsų gyvenimą tikru pragaru. Prisipažinsiu, šią akimirką turiu labai valdytis, kad nepradėčiau prie jūsų priekabiauti.

— Jei ir toliau tęsite, detektyve, — perspėjo advokatas, — šis pokalbis tuoj pat baigsis.

— Tiesiog negaliu atsispirti dėsningumui. Pareigūne, jūs buvote pastate pirmadienio rytą tarp devintos ir dešimtos valandos?

— Taip. Norėjau pasiimti iš spintelės kai kuriuos daiktus.

— Ir dėl to užtrukote visą valandą?

— Aš neskubėjau. Esu policininkas, — susierzino Arnis. — Tai mano namai. Mano vieta čia. Aš čia dirbu. Ir toliau dirbčiau, jeigu ne ji ir jos įkyri subinė.

— Tai dabar ji kalė su įkyria subine, kuri prie jūsų priekabiavo.

— Kai matau tokią, tai ir sakau, pamenate?

— Tačiau kad leitenantė Maknamara priekabiavo prie jūsų, mums pasakė Anė. — Pamačiusi susierzinimą Arnio veide, Liza maloniai nusišypsojo. — Regis, jūs neatskiriate, kur melas, o kur tiesa. Suprantu kodėl. Sunku atskirti vieną kalę nuo kitos, ar ne? Visos mes vienodos. Nereikėjo matyti Fibės veido, kai smogėte į jį kumščiu. Jums nereikėjo girdėti riksmų, verksmo ar keiksmų, kai nustūmėte ją nuo laiptų, suplėšėte drabužius. Žinoma, juk tam nereikia *drąsos*, nes moters rankos surakintos. Man regis, nereikėtų painioti vyriško kerštо su vyrišku bailumu.

— Aš pakankamai vyriškas.

— Pakankamai vyriškas, kad pasinaudotumėte viena moterimi, norėdamas užpulti kitą, — meilus tonas išgaravo, dabar Liza kapote kapojo žodžius. — Jūs esate toks vyras, kuris kaip gyvatė tyko žolėje. Ir prieš užpuldamas surakina moters rankas, aptalžo ją. Tik tada gali ją nurengti ir duoti valią savo rankoms.

— Aš nebuvau toje laiptinėje, — atšovė Arnis. — Neliečiau jos. Turiu ką veikti. Ir mano pirštai turi geresnės veiklos.

Jis atkišo Fibei vidurinį pirštą.

— Ji nė neužsiminė apie pirštus, — tyliai ištarė Fibė. — Ji kalbėjo apie rankas.

Jis atsilošė.

— Rankos, pirštai. Tas pat.

— Ne, ne tas pat.

Fibės pilvą ir širdį degino karštas, kietas kamuolys. Ji troško jį susprogdinti. Nukentėjusiajai reikia, pagalvojo Fibė, nužudyti savo baimę.

— Tu suvarei juos į mane. Tu, kalės vaike. — Nekreipdama dėmesio į advokato prieštaravimus, Fibė pašoko ir persisvėrė per stalą. — Tu dvelkei vaikiška pudra kaip dabar. Po prakaito sluoksniu. Juk ir dabar pradedi prakaituoti, Arni. Ar prisimeni, ką man pasakei?

— Kaip galiu prisiminti, ko nesakiau. Manęs ten nebuvo.

— Tu pasakei, kad nedulkini tokių kaip aš. Tikriausiai neišsitraukei savo pimpalo, nes jis per mažas, kad padarytų įspūdį. Tokiems kaip tu jie ir taip dažniausiai nestovi.

— Kaip gaila, kad nenusisukai sprando krisdama.

— Pokalbis baigtas, — paskelbė advokatas.

— Reikėjo stumti smarkiau. Jei būčiau ką nors susilaužiusi, tau būtų labiau pasistoję.

— Reikėjo nuspirti tave nuo tų prakeiktų laiptų.

Fibė atsilošė ir linktelėjo pajutusi, kad tas kietas, karštas kamuolys ima sklaidytis.

— Padarei klaidą.

— Pasakiau, pokalbis baigtas.

— Puiku. — Liza atsistojo. — Nėra reikalo delsti. Pareigūne Myksai, jūs suimamas.

*

Fibė nuėjo į savo kabinetą, uždarė paskui save duris ir padarė tai, ką retai darydavo: nuleido žaliuzes. Paskui lėtai atsisėdo prie stalo.

Atrodė, viskas tvinksi. Emocinis perversmas, stresas, tarė ji sau. Jis didina fizinį diskomfortą. Tačiau jokiu būdu negali gerti vaistų, tik ne čia. Jie sukelia mieguistumą ir galvos svaigulį, todėl verčiau išgers keturias tabletes nuskausminamųjų. Fibė drebančiomis rankomis sugraibė buteliuką.

Taip, kamuolys sklaidosi, galvojo ji, ir už tai reikia sumokėti.

Išgirdusi beldimą neatsiliepė, tik pagalvojo, o Dieve, eikit šalin. Duokite man penkias sumautas minutes.

Tačiau durys atsidarė, į vidų įėjo Liza.

— Atsiprašau. Kaip laikaisi?

— Drebu.

— Vis dėlto, kai reikėjo, nedrebėjai.

— Jis žiūrėjo tiesiai man į akis. Džiūgavo sužalojęs. Tik gailėjosi, kad nesužalojo stipriau.

— Ir taip išsidavė, — pastebėjo Liza. — Man nerūpi, ko jam prikalbės advokatas; jis neišlaikys. Jis negali atsispirti, negali savęs kontroliuoti. Kai byla pateks į teismą...

— Ji nepateks į teismą, Liza. Mes abi tai žinome.

Liza apėjo stalą ir atsisėdo ant krašto.

— Taip, gerai. Jie susitars. Skyrius, prokuratūra, niekas nenorės teismo ir viešumo. Ir netgi viskas, kas įvyko pokalbio metu, nėra labai tvirtas įrodymas bylai. Tačiau pakankamai tvirtas, kad Arnio advokatas patartų sutikti su pasiūlymu. Jis neteks ženklelio, Fibe, ir užsitrauks nešlovę. Ar tau to pakaks?

— Turės pakakti. Aš labai dėkinga už tai, ką padarei.

— Tu labai padėjai.

— Ei, — tarė Fibė, kai Liza atsistojo. — Riverio gatvėje žinau gerą barą, airišką aludę. Norėčiau pavaišinti tave gėrimu. Man tik reikia kelių dienų, kad galėčiau pasirodyti viešumoje.

— Kodėl ne, pranešk man. Pasirūpink savimi, Fibe.

*

Arnis žingsniavo po areštinės kamerą. Jį suėmė, uždarė. Prakeiktas niekam tikęs advokatas.

Tos prakeiktos kalės viską sumovė. Užpuolimas, sumušimas, seksualinis smurtas. Pasodino neteisingai apkaltinę, štai ką jos padarė, ir vien dėl to, kad ta *pinda* netylėjo dėl kelių menkų įbrėžimų, kurių nusipelnė, velniai rautų.

Jos nieko neįrodys. To negali būti.

Vos tik durys prasivėrė, Myksas piktai atsisuko ir laiku nurijo žodžius, kuriuos ketino spjauti, nes įėjęs tėvas papurtė galvą.

Todėl Arnis tylėjo, kol pasišalino sargybinis.

— Jie neprikabins man šito mėšlo, — pradėjo Arnis. — Jai nepavyks taip paprastai uždaryti manęs, apjuodinti prieš kolegas. Toji kalė...

— Sėsk. Užsičiaupk.

Arnis atsisėdo, bet užsičiaupti negalėjo.

— Matei, jos netgi atsivedė atstovę iš žmonių teisių organizacijos? Visos išvien. Ką sau mano Čakas, dėl Dievo? — piktai pasiteiravo Arnis, kalbėdamas apie prokurorą. — Kodėl jis neįsikišo?

— Jis tariasi dėl kaltinimo pateikimo, ketina rekomenduoti atleidimą paties prašymu.

— O Jėzau, tiesiog puiku, — pasipiktinęs Arnis kilstelėjo rankas. — Mane apkaltins šiuo mėšlu, bet atleis paties prašymu. Ir tai viską išspręs? Prakeikimas, tėti. Aš galiu netekti ženklelio. Turi pasikalbėti su Vidaus reikalų biuru, pradėti tyrimą dėl Maknamaros. Juk *žinai*, kad Makvy mirko į ją savo pimpį. Žinai, kad dėl to ir esu čia.

Stipriai sukandęs žandikaulius, seržantas Myksas įsmeigė žvilgsnį į sūnų.

— Tu čia, nes nemoki laikyti liežuvio už dantų, kaip ir dabar. Paklausiu tavęs tik kartą. Tik tarp mudviejų. Paklausiu tik kartą ir noriu išgirsti tiesą. Jei meluosi, suprasiu. Suprasiu, ir išeisiu neatsigręždamas.

Pyktį pakeitė nuostaba, paskui pirmieji baimės virpuliai.

— Jėzau, tėti.

— Ar tu tai padarei? Pažiūrėk į mane, Arni. Ar tu tai padarei?

— Aš...

— Nemeluok, velniai rautų.

— Ji nušalino mane. Pavertė atpirkimo ožiu. Tu mokei pasirūpinti savimi, neleisti, kad liptų ant sprando. Jeigu reikia išspardyti užpakalį, tai ir spardyk.

Myksas nenuleido nuo sūnaus akių.

— Ar aš mokiau tave mušti moterį, vaikine? Ar mokiau to?

— Ji niekaip nenorėjo atstoti. Ji... — gavęs deginantį tėvo antausį, Arnis nutilo.

— Ar aš mokiau užpulti viršesnį pareigūną kaip bailiui iš pasalų? Mokiau tave būti *vyru*, kad tave kur, o ne slapstytis kažkokiose laiptinėse ir mušti moteris. Tu užtraukei man, mūsų šeimai, darbui nešlovę.

— Jei tave puola, atsakai tuo pačiu, tik smarkiau. Štai ko mokei. Taip aš ir padariau.

— Jei nesupranti skirtumo, daugiau neturiu ką pasakyti. — Myksas sunkiai atsistojo. — Pasinaudosiu ryšiais, padarysiu viską, ką galiu. Esi mano sūnus, todėl padarysiu tai dėl tavęs, tavo motinos ir savo vaikaičio. Tačiau daugiau tu čia nedirbsi, Arni. Net jei galėčiau tai sutvarkyti, nepadėčiau. Tau čia ne vieta.

— Tai kaip ketini toliau dirbti iškelta galva, jei sūnus neseks tavo pėdomis?

— Nežinau. Dabar padarysiu viską, ką galiu, kad ištraukčiau tave. O paskui — nežinau.

— Aš pasielgiau taip, kaip būtum pasielgęs ir tu.

— Jei tikėčiau tuo, man būtų dar blogiau, nei jau yra. — Sukandęs dantis, seržantas Myksas nuėjo prie kameros durų. — Atidarykite! — šūktelėjo jis ir išėjo palikęs sūnų.

Sekmadienį Fibė nusprendė atsikratyti įtvaro. Jai įkyrėjo įtvaras, įkyrėjo vaistai, mėlynės.

Be to, jai nusibodo kovoti su noru inkšti ir skųstis, kad šeima pamažu galėtų grįžti į įprastą gyvenimo ritmą.

Visgi išėjusi iš dušo Fibė pasijuto geriau, ypač kai nežiūrėjo į save veidrodyje. Be didelio vargo apsivilko chalatą ir nusprendė, kad

tikriausiai ištemps ne tik sekmadienio pietus, bet ir ilgą vakarą, iki kokios dešimtos, kol energija neištekės iš jos kaip vanduo per sietelį.

Į miegamąjį įėjo tą pačią minutę, kai pro duris įžengė svainė.

— Tuk tuk, — plačiai nusišypsojo Džozė. — Kaip šiandien jaučiasi ligonė?

— Ką tik išbraukiau save iš neįgaliųjų sąrašo, ačiū.

— Tai nuspręsiu aš. Nusirenk.

— Liaukis, Džoze.

Džozės šypsena tik dar paplatėjo. Ji buvo nedidukė, svėrė vos penkiasdešimt kilogramų su drabužiais, tačiau po ta angeliška šypsena slėpėsi tokia valia, kad net seselė Retčed* būtų drebėjusi.

— Nusivilk chalatą, brangioji, kitaip pasakysiu tavo motinai.

— Tai bjauru.

— Aš ir esu bjauri.

— Nežinau. Reikia bėgti į Atlantą, susirasti butą ir nepalikti jums adreso.

Vis dėlto Fibė nusivilko chalatą. Didelėse rudose Džozės akyse švietė užuojauta, tačiau balsas buvo dalykiškas.

— Mėlynės nyksta. Klubas atrodo daug geriau. Petį dar turėtų skaudėti.

— Pakenčiamai.

— Ar jau gali judinti rankas?

— Vis dar džiaugiuosi, kad turiu priekyje susegamų liemenėlių, tačiau jau geriau.

Džozė apžiūrėjo Fibės rankas. Jei atvirai, tie sužeidimai labiau skaudino širdį nei visa kita.

— Riešų žaizdos atrodo gan gerai.

— Tiesą sakant, velniškai skauda. Ar jau galiu paslėpti savo nuogybes?

Paėmusi chalatą, Džozė padėjo Fibei apsirengti.

— Ar gerai matai ta akimi?

— Gerai. Ir, kol nepaklausei, galvą skauda vis rečiau ir ne taip stipriai. Galiu bakstelėti sau į žandikaulį negalvodama, kad iki smegenų pradūriau jį virbu. Gerai pagalvojus, nėra taip blogai.

* Tironiška seselė iš Keno Kesio knygos ir to paties pavadinimo filmo „Skrydis virš gegutės lizdo".

— Sparčiai gyji. Juk esi jauna ir puikios fizinės būklės.

— Žinojau, kad tas prakeiktas pilatesas* duos naudos. Tau nebūtina gaišti laiko su manimi, Džo.

— Tau tiesiog pasisekė, nes atvažiavau anksčiau, kad Ava išmokytų mane kepti citrininį merengų pyragą. Kurį ji, kaip žinai, kepa dėl Deivo. Kodėl Ava neparodo, ką jam jaučia, ir pati nesiima iniciatyvos?

— Kad aš žinočiau. — Fibė atitraukė stalčių, ieškodama apatinių. — Per visus šiuos metus tai pirmas kartas, kai jie abu laisvi tuo pačiu metu. Jis jau beveik dveji metai išsiskyręs. Bet vis tiek abu apsimeta esą tik draugai.

— Galėtume surengti jiems aklą pasimatymą. Na, žinai, tu pasakai Deivui, kad nori jį su kai kuo supažindinti, o aš pasakau Avai, bet nė vienam nesakome, kad jie pažįstami. Paskui...

— Abi gauname į kailį už kišimąsi ne į savo reikalus.

Džozė patempė lūpą.

— Tą patį sakė Karteris, kai mėginau jį įkalbėti. Gerai, duodu jiems šešis mėnesius, o paskui surizikuosiu savo užpakaliu. Padėti apsirengti?

— Susitvarkysiu.

— Tik tarp mūsų? — Džozė stebėjo Fibės judesius, kol ši rengėsi, ir nusprendė, kad ji juda daug geriau. — Kaip šiaip sekasi?

— Gerai. Aš žinau potrauminio streso požymius. Sapnavau keletą nemalonių sapnų. Tai natūralu.

— Taip pat natūralu, kad kartais stresas užslopinamas, kai jauti pareigą slėpti jį savyje ir neliūdinti šeimos.

— Prireikus turiu savų būdų išsikrauti. Nesijaudink. Kitą savaitę grįžtu į darbą. Tai man padės.

— Gerai. Paskambink, jei manęs reikėtų.

Norėdama įrodyti sau ir šeimai, kad viskas pamažu grįžta į vėžes, Fibė pasistengė kuo rūpestingiau apsirengti. Ryškiai mėlyna

* Pilateso metodas — vokiečio Džozefo H. Pilateso (1880–1967) XX a. pradžioje sukurta unikali pratimų sistema, skirta raumenims stiprinti bei tonizuoti, laikysenai ir lankstumui gerinti, pusiausvyrai ugdyti.

maršk inėlių spalva nuteikė ją gan linksmai, todėl skyrė šiek tiek laiko makiažui. Paskui daugiau, kai pamatė, kad klykiančios mėlynės po pudra ima murmėti.

Kai nulipo į apačią, virtuvė buvo pilna maistą ruošiančių moterų. Tačiau Fibė visiškai neįsižeidė, kai jos ištrėmė ją su Karteriu ir Karle į kiemą ir saulę.

— Mama! — Per kiemą atskriejo Karlė. — Aš išspardžiau dėdei Karteriui *užpakalį*! Aš laimėjau.

— Šaunuolė.

— Tai mergaitiškas žaidimas.

— Jis taip visada sako, kai pralaimi, — pareiškė Karlė. — Nori pažaisti?

— Aš dar negaliu sėdėti ant žemės, mažute. Palauk dar savaitėlę, ir mes pažiūrėsime, kas kam spardys užpakalius. Geriau pradėk treniruotis.

— Aš bėgu atsigerti, gerai? Plakdama dėdę Karterį labai ištroškau.

— Gudragalvė.

Karlė metė šypsnį dėdei ir nubėgo. Atsidususi Fibė atsisėdo ant suolelio prie kiemo fontano.

Iš čia Avos rožes ji ne tik galėjo matyti, bet ir užuosti. Klausėsi paukščių čiulbėjimo, žavėjosi čiobrelių ir ramunėlių, keliančių galvas tarp plytelių plyšių, atkaklumu, žaviais našlaičių veidukais, šokančiais aplink varinę paukščių maudyklę.

Čia, tarp mūrinių sienų ir kaltų geležinių vartų, Ava buvo sukūrusi asmeninę šventovę, kur ant apsamanojusių suolų margavo šešėliai, o ore dvelkė puošniųjų kvepenių aromatas.

— Dieve! Kaip gera lauke.

— Džozė tau leido?

— Taip, taip.

Atsisėdęs jis apkabino Fibę per pečius.

— Jaudinamės dėl tavęs. Mes šeima.

Ji padėjo galvą broliui ant peties.

— Visi buvome išsigandę. Bet dabar viskas baigta.

— Aš prisimenu, kaip ilgai kovojau su savo baime.

— Karteri, tu dar buvai mažas.

— Nesvarbu, ir tu tai žinai. Rūpinaisi manimi. Ištisus metus gynei mane nuo pusseserės Besės.

— Sena varna. Aš bjauri ir nedėkinga, nes mes sėdime jos dailiame kieme, nors kiti tuo metu virtuvėje kepa pyragus ir kumpį.

— Tai Avos kiemas, — tarė Karteris, ir Fibė nusišypsojo.

— Taip. Iš tiesų netgi valdant tai tironei kiemas priklausė Avai. Ar kada nors pagalvoji, kad pradėjusi čia dirbti buvo jaunesnė nei mudu dabar? Avai buvo vos dvidešimt dveji, ar ne? Bet ji ištvėrė, nepasidavė pusseserei Besei.

— Tau buvo tik dvylika, — priminė Karteris. — Tu vis dar rūpiniesi mumis. Ji žinojo, kad liksi dėl mamos. Galėjo palikti namą mamai, juk mama tiek dėl jos padarė, bet primetė jį tau, pririšo tave. Užrakino tave jame.

Nebuvo prasmės neigti tiesą. Visgi diena buvo per graži seniems kartiems prisiminimams.

— Užrakino mane šiame gražiame name, kur auga mano dukra. Negaliu pavadinti to auka.

— Vis dėlto taip yra. Ir visada buvo. Tu leidai man išeiti.

Fibė tvirtai spustelėjo brolio ranką.

— Nelabai toli. Nemanau, kad būčiau pakėlusi, jei būtum iškeliavęs toli.

Nusišypsojęs Karteris pabučiavo seseriai į plaukus.

— Būčiau per daug ilgėjęsis tavęs. Tačiau pasakysiu vieną dalyką, Fibe: niekada nesupratau, kaip man reikėjo išeiti iš šių namų, kol to nepadariau. O tu net neturėjai tokios galimybės.

— Aš paragavau gyvenimo ne namuose. — Koledžas, Kvantikas, nepavykusi santuoka. — Džiaugiuosi grįžusi. Ypač kai galiu sėdėti čia, o kitos trys moterys ruošia sekmadienio pietus.

— Tai todėl, kad esi niekam tikusi virėja.

— Tu perdedi. Aš tiesiog nepatikima virėja.

— Ne, tu patikimai niekam tikusi.

Ji nusijuokė ir kumštelėjo Karteriui į šoną.

— Kas čia kalba, tu prisvilini maistą, vien pagalvojęs apie jį.

— Todėl ir buvo išrastas maistas išsinešti arba pristatymas į namus. Tau nereikės gaminti, jei tinkamai sužaisi kortomis su tuo turtuoliu. Savo virtuvėje jis tikriausiai turi porą šefų.

— Tik paklausykite. — Fibė vėl, stipriau, kumštelėjo brolį. — Sužaisti kortomis. Aš net nežinau, ar jis turi tarnų.

Minutėlei ji suraukė kaktą. Tikriausiai neturi, bet iš kur jai žinoti?

— Matau, jis atsiuntė dar gėlių. Svetainėje jų koks tūkstantis.

— Tik pora tuzinų lelijų. Jos taip gardžiai kvepia. Jis, regis, mėgsta stebinti.

— Kai Džozė jas pamatė, sulaukiau *tokio* žvilgsnio. — Karteris tyliai atsiduso ir prisimerkęs pažvelgė į virtuvės langus. — Vyrukai, kurie mėgsta stebinti, kitus vyrukus verčia imtis veiksmų, taigi dabar kitą savaitę turėsiu parnešti gėlių, tarsi būčiau pats tai sugalvojęs.

— Pats ir turėtum sugalvoti. Nė kiek neužjaučiu.

— Prieš kelias dienas parnešiau jos mėgstamų sumuštinių su itališka duona ir butelį pigaus vyno, todėl turėčiau gauti taškų. Tačiau šis miškas lelijų nušlavė visas mano pastangas.

— Manei atsipirksiąs pigiu vynu.

Jis šyptelėjo.

— Aišku. Bet, žinai, tebūnie jis turtuolis, ir mačiau tik kartą, man jis jau patinka labiau nei Rojus.

— Rojus tau niekada nepatiko, todėl vargu ar tai komplimentas.

Karteris pasimuistė, nutaisė savimi patenkinto brolio veidą.

— Ir kas buvo teisus?

Fibė užvertė akis.

— Tu. Užsičiaupk. Vis dėlto tas niekšelis padovanojo man didžiausią dovaną.

Fibė atsisuko, išgirdusi trinktelint duris, ir pamatė atbėgančią Karlę.

— Mama! Dėdė Deivas atėjo!

Vos tik jis žengė į kiemą, vos tik Fibė pamatė jo veidą, iškart suprato. Nutaisiusi abejingą veido išraišką, Fibė atsistojo.

— Karteri, noriu pasikalbėti su Deivu. Gal galėtum padraugauti su Karle?

— Žinoma. Sveikas, Deivai.

Jie nepaspaudė vienas kitam rankų, nepaplekšnojo per petį, kaip daro kiti vyrai. Jie *apsikabino*, pagalvojo Fibė ir nusišypsojo. Jų apsikabinimas buvo nuoširdus ir tvirtas; kaip tėvo ir sūnaus.

— Mudu su Karle netrukdysime jums. Juk turiu susigrąžinti savo viešpatavimą ir sumalti ją į miltus.

— Kurgi ne! — pergalingai šaukdama, Karlė pasileido į namą.

— Atrodai geriau, — pradėjo Deivas.

— Visi taip sako. Nesiliauja kartoję. Kas atsitiko?

— Jie susitarė. Norėjau pasakyti — asmeniškai. Fibe, mus spaudė viršūnės, prokuratūra...

— Nesvarbu. — Ji vėl atsisėdo, turėjo atsisėsti. — Ką jie nusprendė?

— Jis atleidžiamas, nedelsiant. Be jokių išmokų. Myksas prisipažįsta dėl paprasto užpuolimo...

— Paprasto užpuolimo, — pakartojo Fibė.

Ji buvo pasirengusi, bet vis tiek apstulbo.

— Bausmė nuo vienerių iki trejų metų, nuosprendžio vykdymą atidedant. Jam bus paskirtas bandomasis laikotarpis. Turės lankytis pas psichoterapeutą ir atidirbti dvidešimt valandų visuomenės labui.

— Ar jam reikės šimtą kartų parašyti ant lentos: „Pasižadu būti geras"?

— Apgailestauju, Fibe. — Deivas pritūpė priešais, uždėjo ranką ant kelio. — Tai blogas sandoris. Jie nori viską užgniaužti. Tau nebūtina to daryti. Jei nuspręsi pateikti civilinius kaltinimus, palaikysiu tave. Ir ne tik aš.

— Negaliu leisti, kad mano šeimai tektų tai išgyventi. Jei atvirai, nežinau, ar pati ištverčiau. — Fibė užsimerkė ir priminė sau, kad ne visi sandoriai būna sąžiningi, ne visi atlygina skriaudas. — Jis padarė, ką padarė. Visi, kam reikia, tai žino. — Giliai atsidususi, pažiūrėjo į Deivą. — Jis daugiau nebus policininkas. Visa kita ne taip svarbu. Jis nebedirba, o tai — teisinga. To aš ir norėjau. Viskas gerai.

— Tada tu geresnis žmogus už mane, vaike.

— Ne. Aš širstu. Labai širstu, bet galiu su tuo susitaikyti. Dabar eisime valgyti kumpio su glajumi ir citrininio merengų pyrago. O Arnis Myksas? Jis ilgai gromuliuos savo nešlovę.

Fibė linktelėjo.

— Taip. Aš galiu su tuo susitaikyti.

DERYBŲ STADIJA

O būti draskomam tarp meilės ir pareigos.

„Vidurdienis“

11

NETGI PO VISŲ ŠIŲ METŲ dalykiniai susitikimai Dankanui atrodė keisti. Tie kostiumai, pasiūlymai/šmaikštavimai/pranešimai, daniški sausainiai ir kava, „dėkojame už jūsų laiką“ elementai. Ką jau kalbėti apie politiką ir privalomus bučinius.

Galbūt todėl jis neturėjo tikro biuro. Jei žmogus turi biurą, *susitikimų* neišvengsi. Be to, biuras reiškė, kad jame turi sėdėti žmonės, kuriems kartkartėmis reikia skirti kažkokias užduotis. Jei esi viršininkas, nuolat privalai galvoti apie užduotis ir tikriausiai perskaityti kalnus pranešimų bei ataskaitų, prieš užduotį vykdydamas ir įvykdęs.

Užburtas ratas.

Biure turi būti stalų, o darbuotojams reikia pareigų. Kas iš tiesų lemia pareigas? Kuo skiriasi, tarkim, vadovo padėjėjas nuo administratoriaus padėjėjo? Ar reikėtų sakyti „rinkodaros ir pardavimų viceprezidentas“ ar „pardavimų ir rinkodaros viceprezidentas“?

Tokie dalykai neleistų užmigti.

Finėjas jau kurį laiką ragina jį įsigyti patalpas biurui įsirengti, bet kol kas pavyksta atsikalbėti.

Jam patiko susitikti su žmonėmis viename iš barų arba restorane. Arba, jei tai neišvengiama, Fino biure, Dankano nuomone, jis ir buvo susitikimų centras. Susitikimai kitose vietose, nebūtinai ir neišskirtinai tik jo baruose, paprastai vykdavo laisviau, ir Dankanas pastebėjo, kad prie alaus bokalo žmonės linkę elgtis draugiškiau, atviriau nei prie stiklinės šaltinio vandens posėdžių salėje.

Dankanas taip pat pastebėjo, kad kur kas įdomiau ir tikrai naudingiau eiti pas būsimą pašnekovą. Savo namuose, verslo biuruose,

studijose jie jausdavosi patogiau. O tai padėdavo jam gauti, ko norėdavo, ko reikėdavo ar ko tikėdavosi.

Vadovaudamasis tokia filosofija, Dankanas nuskubėjo iš susitikimo per pusryčius miesto centro kavinėje į susitikimą moderniame nedideliame teatre Sautsaide, paskui nuvyko į liūdnai stūksantį namą Viktorijos rajone.

Kiekvienu atveju jis jausdavosi daugiau nuveikęs ir geriau praleidęs laiką nei kokiame nors tvankiame biure, į kurį būtų pasikvietęs visus suinteresuotuosius asmenis ir kuriame būtų lindėjęs prie stalo, mintyse trokšdamas iššokti pro langą.

Sukdamas į Džonso gatvę, Dankanas tikėjosi tokios pat sėkmės ir per paskutinį šios dienos susitikimą.

Planavo užvažiuoti kitu laiku, lyg niekur nieko užsukti, kai namuose bus Fibė. Visgi tai būtų šioks toks gudravimas. Žinoma, ši strategija irgi tinkama, vis dėlto Dankanas nujautė, kad Fibė viską supras.

Jis išlipo iš automobilio ir neskubėdamas patraukė medžių alėja.

Norėjo ją pamatyti — ir ne tik paskubomis, neva „tik užsukau pažiūrėti, kaip laikaisi", ką darė pastarąsias dvi savaites. Negalima skubėti, mąstė. Galbūt ji irgi žaidžia tam tikrą žaidimą. Nežino, ką apie jį galvoti. Nieko tokio.

Jis ir pats ne visada žino, ko tikėtis iš savęs, bet irgi nieko tokio.

Tik žino, kad Fibė išgyveno stiprų sukrėtimą ir dabar mėgina grįžti į įprastą gyvenimą. Nėra prasmės skubinti ją pasimatymais ar versti į lovą, kai yra tokia be galo pažeidžiama.

Dankanas turi planų. Jam patiko planuoti, beveik taip pat, kaip ir taisyti, keisti ar galutinai paversti sąvoką produktu.

Jis turi planų dėl Fibės.

Vis dėlto šiuo metu turi ir kitų planų.

Prieš įsukdamas į Maknamarų kiemą, pastebėjo moterį su mažu keistu šunyčiu. Šiandien šuniuko kaspinas raudonais ir baltais dryželiais, priderintas prie plačiakraštės šeimininkės skrybėlės. Matyt, jis atspindi akinamai baltą kostiumėlį ir raudonus sportbačius.

Šunelis susidomėjęs uostė, iš visko sprendžiant, užpakalį gar-

banoto rožinio pudelio, kurį už auksinio pavadėlio vedėsi siaubingai storas juodaodis vyras mėlynu indiškos medvilnės kostiumu.

Liesoji dama ir milžiniškas vyras šnekučiavosi ąžuolo pavėsyje, o beplaukis šunėkas kaip įmanydamas stengėsi užlipti ant rožinio pudelio.

Dieve, pagalvojo Dankanas, kaip myliu Savaną.

Jis paspaudė skambutį, laukdamas pasigrožėjo gėlių vazonais ir krepšeliais verandoje. Sodu ir gėlynais rūpinasi Ava, prisiminė. Kažin ar jam pavyktų įkalbėti ją...

— Labas. — Jis nusišypsojo Esei, kai ši atidarė duris. — Turite laiko nelauktam svečiui?

— Tu visada laukiamas, o aš visada turiu laiko jauniems gražiems vyrams.

Per tą laiką, kol jis čia lankosi, jie spėjo pereiti prie bučinių į skruostą. Dabar pakštelėdamas Dankanas pajuto subtilų moters kvepalų dvelksmą.

Ką reiškia, pagalvojo Dankanas, kiekvieną dieną keltis, rengtis ir šukuotis žinant, kad niekada neišeisi už šių durų?

— Iš kur sužinojai, kad kepu sausainius? — paklausė Esė, ir jo šypsena dar labiau paplatėjo.

— Kokius?

— Su šokolado gabaliukais.

— Tikrai? Viską darote pati? Kaip gerai, kad užsukau, turėsite degustatorių.

— Galime pradėti. Fibė grįš tik po poros valandų, — pridūrė Esė, vesdamasi jį į kambarį. — Ava tvarko reikalus. Vėliau užsuks į mokyklą paimti Karlės po repeticijos. Mūsų Karlė vaidins vieną iš tų piktųjų įseserių *Pelenėje*. Jai be galo *patinka* vaidinti bjaurią ir valdingą.

— Kartą buvau varlė. Ne ta, kuri pavirto princu. Tiesiog varlė. Retsykiais turėjau kvarktelėti. Tai buvo nepamirštamos mano gyvenimo akimirkos.

Esė nusijuokė ir stumtelėjo jį virtuvės stalo link.

— Tikriausiai mama labai didžiavosi.

Dankanas neatsakė. Ką galėjo? Vietoje to pauostė orą.

— Kvepia kaip rojuje.

— Orkaitėje dar turiu šiltų. Nori kavos ar pieno?

— Sausainiai su pienu? Sutikčiau vėl kentėti mokykloje, kad tik parėjęs gaučiau sausainių ir pieno.

Ji nuraudo pamaloninta.

— Tu moki žavėti, a? Tai ką šiandien veikei?

— Didžiąją dienos dalį kalbėjausi su žmonėmis. Tiesą sakant, tą dalį tikėjausi baigti pokalbiu su jumis. Nusižiūrėjau čia tokį pastatą. Jis Viktorijos rajone, netoli universiteto. Savanos meno ir dizaino koledžo?

— Gali nesakyti. — Esė beveik neprisiminė, kas ir kur buvo už namo sienų. Visos gatvės ir pastatai jos galvoje buvo susiraizgę į kvadratų ir linijų labirintą. — Koks tai pastatas?

— Tiesą sakant, kone griuvėsiai. Kaip kokia Viktorijos laikų dama, išgyvenusi nepaprastai sunkų metą. Tačiau po apleista išore vis dar galima įžiūrėti eleganciją.

Dankanas paėmė sausainį ir atsikando. O pajutęs skonį pamiršo viską.

— O Dieve. Tekėkite už manęs.

Šį kartą Esė nenusijuokė. Sukikeno.

— Jei moteris gali turėti tave už sausainį, stebiuosi, kad Džordžijos valstijos kepyklos nedirba viršvalandžių. — Ji ištiesė pro Dankaną ranką ir taip pat pasiėmė vieną. Moters akys linksmai suspindo. — Sausainiai vis dėlto velniškai skanūs.

— Maldauju, ar galiu pasiimti keletą į namus? Kaip dabar galėčiau valgyti traškučius? Manau, galėsime šiek tiek išskirti.

Nuėjusi prie viryklės, ištraukė padėklą ir įkišo paruoštą kitą.

— Paniręs į sausainių nirvaną, pamiršau, apie ką kalbėjau. A, tas liūdnas namas netoli universiteto.

— Mmm. Nori jį pirkti ir suremontuoti.

Dankanas užgėrė šiltą sausainį šaltu pienu ir nusprendė, kad tai tikras rojus žemėje.

— Iš dalies tai priklauso nuo jūsų.

Suglumusi moteris atsisuko nuo viryklės.

— Nuo manęs?

— Taip, ketinu jį pirkti ir suremontuoti. Noriu įkurti jame parduotuvę. Taip... — Dankanas rankos mostu palydėjo paskutinį pirmojo sausainio kąsnį į burną. — Žinau, ką galvojate.

— Negali žinoti. Aš per daug sutrikusi, kad ką nors galvočiau.

— Gerai, tada ką pagalvotų kiti — prakeikimas, Savanoje jau milijonas parduotuvių. Taip ir yra, be jokios abejonės. Tačiau žmonės mėgsta pirkti. Dėl to irgi nėra abejonių. Tiesa?

— Aš... aš mėgstu. Man patinka naršyti po internetines parduotuves.

— Aišku. — Dankanas paėmė kitą sausainį. — Todėl aš galvoju taip: vieta netoli universiteto, menas ir dizainas. Kodėl ne meno dirbiniai, rankdarbiai? Gerai, — tarė jis nespėjus Esei prasižioti. — Mes jau turime daugybę parduotuvių ir galerijų. Meno dirbinių.

— Ko... gero.

— Netgi stilius, apie kurį mąstau, nebus naujas. Butikiškas. Butik-kažkoks? Suprantate, apie ką kalbu?

— Beveik. — Esė papurtė galvą ir vėl nusijuokė. — Dankanai, jei tau reikia patarimo, aš pamaloninta. Tačiau aš nieko neišmanau apie nekilnojamąjį turtą, vietoves ir brangių prekių parduotuves. Aš į jas nevaikštau.

— Tačiau išmanote apie meną ir rankdarbius. — Gerai, jis suvalgys trečią sausainį, net jei po to apsivems. — Apie jų kūrimą. Apie pardavimą.

— Kalbi apie mano nėrinius. — Esė sumojavo rankomis. — Tai tik pomėgis, už kurį man mokama. Pradėjau visiškai atsitiktinai.

— Gerai. O jei dirbtumėte man? Turiu tokią mintį. Negi jums nepatinka, kai šauna kokia mintis? Man visada kyla minčių, bet daugumos jų nepavyksta įgyvendinti. O šią pavyktų. Mane apėmęs pakilimas, suprantate.

— Matau.

— Ši mintis — Savanos gyventojų meno dirbiniai ir amatai. Produktai, gaminami tik Savanoje. Tik Savanoje, — pakartojo Dankanas prisimerkdamas. — Gali būti neblogas pavadinimas. Reikėtų užsirašyti. Savanos menai ir amatai, — tęsė jis, traukdamas telefoną ir ieškodamas meniu funkcijos. — Sukurti Savanos gyventojų, eksponuojami ir pardavinėjami nuostabiame dviaukščiame mediniame name, simbolizuojančiame Savaną. Jis turi puikią verandą, tiksliau, turės. Pažįstu vyruką, kuris gamina nuostabius baldus. Su įlaidomis, papuoštus drožiniais. Ir dar moterį, kalančią iš geležies nuostabius

daiktus. Tad mes galėtume... aš per daug skubu, — tarė jis, pastebėjęs Esės žvilgsnį.

— Tu nori paimti keletą mano darbų savo parduotuvei?

— Ese, aš noriu jų kibirais ir dėžėmis. Noriu, kad jais būtų išklotas visas pastatas. Kaip jūs tai vadinate — servetėlėmis? — ant stalų, užtiesalai ant sofų. Sakėte, kad neriate lovatieses, tiesa? O jei dar staltiesę, ką nors panašaus? Ir drabužių. Megztinių, šalikų.

— Na, taip, bet...

— Suprantate, mes įrengsime kambarius. Kaip namie. Miegamuosius, valgomąjį, svetainę. Ir tokiu būdu rodysime jūsų darbus. Žinoma, ir pardavinėsime, bet tai bus dalis atmosferos, sutinkate? Vaikiški reikmenys vaikų kambaryje, spintose — šalikai, megztukai. Jei norėsite, galėsite tęsti internetinę prekybą. Tačiau mes galėtume pasirūpinti, išplėsti prekybą.

— Man sukasi galva. — Esė įsikibo stalo. — Kodėl manai, kad sugebėčiau?

— Jūs jau darote tai. Tiesiog tęskite, ką darote, išskyrus pakavimą ir siuntimą. Eime su manimi.

Dankanas sugriebė ją už rankos ir nusitempė į valgomąjį.

— Kaip jūs tai vadinate?

Suraukusi kaktą Esė pažiūrėjo į ilgą takelį ant valgomojo stalo, kurį buvo nunėrusi iš pastelinių spalvų.

— Takelis.

— Takelis. Supratau. Taigi, jei nunertumėte lygiai tokį patį ir norėtumėte parduoti, kiek jis kainuotų?

— Ak.

Jai reikėjo suskaičiuoti. Kartą buvo nunėrusi labai panašų vienai klientei, taip pat keletą trumpesnių. Ji pasakė apytikslę kainą.

Dankanas linktelėjo, mintyse skubiai suskaičiavo.

— Galėčiau mokėti penkiolika procentų daugiau ir vis dar gauti pakankamą pelną.

Moters skruostai pabalo, paskui pasipuošė šiltu raudoniu.

— Penkiolika procentų daugiau? — Esė sugriebė takelio kraštą. — Nori jo dabar? Tučtuojau supakuosiu.

Dankanas nusišypsojo.

— Šį pasilaikykite ir pradėkite galvoti apie didesnius kiekius.

Kas tik šaus į galvą. Man reikės laiko, kad viską sutvarkyčiau, bet garantuoju, kad iki Kalėdų pirkimo karštinės jau būsime įsivažiavę. — Jis ištiesė ranką. — Partnerė?

Dankano nuomone, dieną buvo galima laikyti pavykusia, jei apie septintą, nepaisant nieko, galėdavo atsisėsti verandoje su pica ir alumi.

Jis uždegė žvakes, kad šios atbaidytų vabzdžius ir apšviestų verandą. Basos kojos ilsėjosi ant pinto krėslo su pagalvėle. Svetainėje buvo palikęs įjungtą televizorių, kad pasisukęs pro langą galėtų stebėti krepšinio rungtynes, jei panorėtų. Arba tiesiog klausytis tiesioginio reportažo ir stebeilyti į švelnią tamsą.

Šiai dienai žmonių pakako. Jis brangino laiką vienumoje, nors ir mėgo bendrauti. Patiko klausytis rungtynių garsų, tačiau dar labiau mėgavosi nakties garsais.

Tylus šnarėjimas tarp medžių, vabzdžių dūzgimas, nesibaigianti cypliukų muzika. Tai puiki vieta — veranda, kėdė ir pintas krėslas — ir geriausias paros laikas apsvarstyti planus. Arba nieko negalvoti.

Gundėsi likti Esės virtuvėje, kol grįš Fibė. Kodėl to nepadarė? Jei per ilgai užsibūni, tampi nebemielu svečiu. Arba įkyruoliu. Jo nuomone, reikia išlaikyti balansą. Ir suintriguoti moterį, kad domėtųsi tavimi.

Be to, kiekvieną kartą, kai ją pamato, nori griebti į glėbį. Žinant, ką išgyveno, jai tai dar tikriausiai nepatiktų.

Jis baigė picos gabalėlį ir susimąstęs pažvelgė į kitą. Tada atsigręžė į automobilio garsą. Nustebęs kilstelėjo antakius — važiuoja ne pro šalį, o į jo kiemą.

Automobilis nematytas, tačiau išlipusią moterį pažino. Ir tai, pagalvojo Dankanas, yra geresnis būdas baigti dieną nei pica ir alus.

— Labas, Fibe.

— Dankanai.

Eidama verandos link, ji pasitaisė plaukus.

— Atsidūriau prie tilto anksčiau nei pagalvojau, kad tavęs čia tikriausiai nėra, bet jau buvo per vėlu apsisukti. Vis dėlto tu čia.

— Aš dažnai čia. Aš čia gyvenu.

— Sakei.

— Nori picos? Alaus?

— Ne, ne. Ačiū.

Oficialus tonas privertė jį vėl nusistebėti.

— Tai gal prisėstum?

— Ne, viskas gerai, ačiū. Noriu paklausti, ką rezgi su mano motina.

Štai kas.

— Paprašiau jos tekėti už manęs, bet nuo atsakymo ji išsisuko. Nemanau, kad rimtai įvertino mano pasiūlymą, todėl pasitenkinau sausainiais.

— Man įdomu, kaip rimtai žiūri į ją — ar į save.

— Kodėl tau nepasakius, ko širsti, nuo to ir pradėtume.

— Aš neširstu. Aš nerimauju.

Nesąmonė, pagalvojo Dankanas. Jis pažįsta įširdusią moterį, kuri stovi verandoje, pasirengusi perrėžti jam gerklę.

— Dėl ko?

— Mano motina trykšta entuziazmu dėl to sandorio, kurį pasiūlei.

— Tau nepatinka, kad ji džiūgauja?

— Nenoriu, kad jai tektų nusivilti ar nudegti ir likti įskaudintai.

Dankano balsas buvo vėsus kaip to pamiršto alaus.

— Tai būtų natūrali džiūgavimo dėl projekto, kurį aptarėme, pasekmė. Kuriame, kiek pamenu, — pridūrė jis, — tu nedalyvauji.

— Užtat man labai rūpi motinos psichinė savijauta. Tu atvažiuoji, imi pasakoti apie kažkokią parduotuvę, kurią ketini atidaryti, kažkokį namą, kurį ketini pirkti, kad ji bus viso to dalis. Tavo reikalas, kaip tvarkai savo verslą...

— Labai ačiū.

— Bet, — nesiliovė Fibė. — Tu pakėlei ją į padebesius, ir motina jau kuria planus, derina raštus, kalba, kaip galės daugiau prisidėti prie namų ūkio išlaidų. Kas bus, jeigu tu persigalvosi arba tau nepavyks, arba tiesiog rasi įdomesnį žaidimo partnerį?

— Kodėl turėčiau persigalvoti?

— Argi ne tu atidarei sporto barą, o paskui jį pardavei?

— Pardaviau dalį, — patikslino Dankanas.

— Paskui ta aludė. Ir dar nežinau kas. — Ir tai buvo sunkiausia dalis. Fibė *nežinojo*, o jis vedėsi motiną į teritoriją, kuri jai buvo visiškai svetima. — Tu gali šokinėti kaip kamuolys, Dankanai, viskas gerai, bet ne mano motina. Ji nemoka šokinėti.

— Išsiaiškinkime. Tavo nuomone, aš esu neatsakingas ir nepatikimas.

— Ne. Ne. — Kai pyktis nuslopo iki griaužiančio nerimo, Fibė atsiduso. — Tu toks atsainus, Dankanai, ir tai dalis tavo žavesio. Gali sau leisti būti atsainus, ir ne tik todėl, kad turi pinigų. Tu gali veikti, ką panorėjęs, ateiti ir išeiti, kada panorėjęs, nes neturi žmonių, kuriais reikėtų rūpintis.

— Atsainus ar nerūpestingas?

— Sakau, ką galvoju, taigi pasakiau atsainus. Nemanau, kad esi nerūpestingas. Bet mano motina labai pažeidžiama ir...

— Tavo motina nuostabi. Žinai, kartą pasakiau jai, kad nebūtų sau tokia griežta, bet, tiesą sakant, turėtum būti jai atlaidesnė. Negi manai, kad jei negali išeiti iš namų, tai ji nepakankamai nuostabi?

— Ne, kad tave kur. — Kadangi pokalbis išslydo Fibei iš rankų, persibraukė jomis plaukus ir pamėgino atgauti pozicijas. — Tačiau ji taip mano. Juk ne kartą buvo skaudinama, stumdoma ir daužoma.

— Tikrai neketinu daryti nieko, ką paminėjai, Fibe.

— Tai gali atsitikti netyčia. Aš to nesakau. Tačiau jei dėl kažkokios priežasties tau nepavyks nupirkti to namo, kas bus tada...

— Šiandien jį nupirkau.

Fibė užsikirto. Įkišau pagalį į jos ratus, pagalvojo Dankanas. Daugiau jis nieko nepridūrė, tik užsivertė butelį alaus ir stebėjo.

— Na, gerai, nupirkai tą namą. O kas bus, jei pamatysi, kad neverta jo remontuoti? Arba jei...

— Jėzau. Kas bus, jei balsas lieps man prisisegti sparnus ir skristi į Kubą? Gali klausinėti iki kito antradienio; tai nieko nereiškia. Aš pabaigiu, ką pradėjęs, velniai rautų. Nesu kvailas.

— Tu nesi kvailas. Niekada taip nesakiau ir negalvojau. — Bet kažkas sakė, kažkas, kieno nuomonė buvo svarbi. — Tiesiog viskas taip netikėta, ir mano motinai tai kažkas *nepaprasta*. Mėginu nu-

matyti kitus variantus, stengiuosi suprasti, kodėl nori įtraukti į visa tai mano motiną. Aš nesuprantu, ką tu darai. Nesuprantu, ko nori. Iš jos. Iš manęs.

— Abu labu tokios, — sumurmėjo jis ir atsistojo. — Tikriausiai noriu ko nors iš tavęs, tad naudojuosi ja. Pirma atsakykime į tai. Nori žinoti, ko noriu iš tavęs?

— Taip. Nuo to ir pradėkime.

Dankanas čiupo ją į glėbį, nespėjus ištarti paskutinio žodžio. Velniop viską. Jis per daug susierzinęs, kad ilgiau lauktų. Jo burna su nekantriu pykčiu, kurį retai parodydavo, užčiaupė josios, leisdama suprasti, ko nori, pasiimdama, ko nori.

Jo pyktį kurstė ir skatino ilgai slopintas alkis.

Fibė prisispaudė prie verandos kolonos, o rankos liko suspaustos tarp įjudviejų kūnų. Ji virpėjo. Ne priešindamasi, ne iš baimės. Tarp baimės ir džiugaus virpulio buvo skirtumas — dabar Fibė tai suprato.

Kai atšlijo, jo akys degė tokiu *karščiu*.

— Ar dabar supratai? — piktai pasiteiravo jis. — Ar aišku?

— Taip.

— Tada...

Dabar buvo jos eilė. Jos. Rankos laisvos, tad apkabino viena Dankano kaklą ir prisitraukė jo veidą prie savojo. Būtų apkabinusi abiem, jei būtų leidęs skaudamas petys. Kai jis vėl prispaudė ją prie kolonos, krimstelėjo jam į lūpą ir subangavo klubais.

Po ištisų mėnesių seksualinio bado Fibė atsidavė malonumui. Tos rankos ant jos krūtų, nakties oras ant odos, kai nekantrūs pirštai atsegė jos marškinius, liemenėlę. Fibę užliejo didžiulė jaudulio banga, išsiveržusi tylia dejone.

Ji sudrėko iš geismo, išsirietė, sveikindama jo rankas ir lūpas, nekantriai virpėdama, kai jis ėmė knebinėti juosmens sagą.

Čia, Fibė troško, kad jis pamylėtų ją čia, nieko negalvodamas, niekuo nesirūpindamas, beatodairiškai. Viltingai ištiesė į jį rankas. Ir riktelėjo nuo skausmo.

Dankanas atšoko, tarsi ji būtų trenkusi.

— Jėzau. Jėzau.

— Viskas gerai. Netinkamai pasukau, ir tiek. Ne...

Tačiau jis kilstelėjo ranką, nusisuko. Perėjo per verandą, paskui dar kartą. Stabtelėjo ir nugėrė didelį didelį gurkšnį šylančio alaus.

— Tau skauda. Tau vis dar skauda. Jėzau!

Dankanas pastatė alų ir pasitrynė veidą.

— Nėra taip blogai. Tikrai.

— Tu dar nesveikuoji. Aš negaliu išdulkinti tavęs prie kolonos kaip... Gerai, gerai, minutėlę.

Jis vėl ėmė žingsniuoti po verandą.

— Tu mane supykdei. Tai ne pasiteisinimas, bet aš juo pasinaudosiu.

— Nereikia teisintis, kai viskas vyko abiejų noru.

— Vis tiek. Kad ir kaip būtų, tai turėtų atsakyti į klausimą, kurį stengiuosi prisiminti, nors iš mano galvos ištekėjo visas kraujas. Antras klausimas buvo... — Dankanas atsisuko į ją ir nutilo.

Fibė stovėjo atsirėmusi į koloną, atsagstytais marškiniais, susivėlusiais plaukais, įraudusiais skruostais.

— Oho. Rimtai. Minutėlę, — tarė jis, kai ji nužvelgė save ir pradėjo sagstytis. — Neskubėk, pabūk taip dar akimirką. O gal dvi. Kadangi man neleidžiama liestis, galėtum nors leisti žiūrėti. Tavo toks nuostabus kūnas. Ir kai šitaip stovi, šioje šviesoje... Gerai, žinai, geriau susisagstyk. Ilgiau neištversiu.

— Tu keistas žmogus, Dankanai.

— Esu tai girdėjęs. Aš noriu tavęs, negaliu net užmigti naktimis. Dėl to nesijaudinu, nors mėgstu pamiegoti. Tačiau kai kurie dalykai sukelia nemigą. Tu esi vienas jų.

— Ačiū. Ko gero.

— Tačiau grįžkime ten, kur pradėjome. Manau, ką tik įrodžiau: man nereikia Esės, kad prieičiau prie tavęs. Ir žinai ką? Turėtum labiau ja pasitikėti. Manimi ir savimi — taip pat.

— Tu teisus. Visiškai teisus, o aš neteisi. Man velniškai nepatinka tai pripažinti. Mano pasiteisinimas, jeigu jau jų ieškome, — aš labai myliu mamą.

— Suprantu. Tau pasisekė, kad ją turi.

Fibė persibraukė ranka plaukus. Jis kalba nuoširdžiai, suvokė. Dankanas įžvelgė jos motinoje moterį, kokia yra.

— Žinau. Žmonės, daugybė žmonių mano, kad ji tarsi kokia našta. Tu taip nemanai. Ir aš atsiprašau, kad taip tave užsipuoliau.

— Aš irgi turėčiau atsiprašyti, išskyrus tai, kad liečiau tavo krūtis. — Ji nusijuokė. — Dabar nori alaus?

— Geriau nereikia, aš vairuoju. Dankanai, prašau, nesuprask manęs klaidingai. Suprasčiau, jei tai būtų baras — tu dirbai barmenu. Suprasčiau, jei būtum nusipirkęs taksi įmonę, automobilių dirbtuves ar ką nors panašaus. Galbūt visa tai jau turi, nežinau, kaip tvarkai savo verslą. Ir nežinau, ką galėtum išmanyti apie vadovavimą prabangių reikmenų krautuvėlei.

— Mes tai išsiaiškinsime, be to, vadovausiu ne aš. Turiu kai ką numatęs. O tu tikriausiai galvoji, velniai rautų, jis gali sau leisti prarasti porą šimtų tūkstančių.

— Ne, tiesą sakant, galvojau, kad tikriausiai rasi būdą, kaip padaryti tą veiklą sėkmingą. Galvojau, kad tiesiog išsigandau, kai grįžusi namo motiną radau spirgančią iš džiaugsmo.

— Ji buvo laiminga, pradėjusi susitikinėti su Roibenu.

Dabar Fibė užsispaudė pirštais akis.

— Aš nė nesusiejau tų dviejų dalykų, kol neatlėkiau čia ir neapšaukiau tavęs.

— Tu labai ūmi, — pasakė Dankanas be jokio pykčio.

— Tam tikrais atvejais, matyt. Dabar, kai tai susiejau, — arba padarei tai už mane, — manau, kad jei tau nebūtų šovusi toji mintis, kurios nesuprantu, mano motina nebūtų turėjusi galimybės išmėginti ką nors įdomaus.

— Nebūčiau siūlęs, jei netikėčiau, kad galiu parduoti gausybę jos darbų.

— Ką, jei nebūčiau užsiplieskusi, būčiau supratusi pati ir nevažiavusi čionai užsipulti tavęs. Dėl to nesigailiu, nes tavo rankos atsidūrė ant mano krūtinės.

Dankanas lėtai nusišypsojo.

— Kaip manai, kada būsi visiškai sveika?

Sveikąja ranka Fibė palietė jo plaukus. Jai patiko, kaip jie visada atrodydavo, tarsi būtų ką tik atlėkęs tuo savo prabangiu automobiliu.

— Atnešiu savo privačios slaugės raštelį, leidžiantį man užsiimti fizine veikla.

— Tinka. O kol kas gal sudarytum man draugiją sekmadienį? Sekmadienį po pietų draugai ketina kepti kepsnius sode. Būtų puiki galimybė geriau pažinti vienam kitą, pabendrauti su kitais, prieš pasineriant į nevaržomą laukinį seksą.

— Gerai. Kodėl ne?

— Atvažiuosiu tavęs apie antrą.

— Antrą. Man reikia namo. — Fibė pasistiebė ir neskubėdama, švelniai pabučiavo jį į abu skruostus. — Tikiuosi, šiąnakt negalėsi užmigti.

Nueidama atsisuko ir švystelėjo per petį žavingą šypseną. Ir jis suprato: miegoti šiąnakt tikrai neteks.

Kai Fibė nuvažiavo, jis vėl atsisėdo, užsikėlė kojas ant pinto kréslo. Valgydamas atšalusią picą ir gerdamas šiltą alų galvojo, kad buvo velniškai įdomi diena.

12

SKAMBUTIS UŽREGISTRUOTAS septintą penkiasdešimt aštuonios. Vaikis pasielgė protingai, labai protingai. Nesupanikavo, nesistengė vaidinti didvyrio. Jis pasinaudojo galva ir kojomis, paspruko iš namelio Gordonstoune, peršoko per tvoras, skiriančias dailius kiemus, ir nubėgo į savo namus prie telefono. Surinko 911.

Išvardijo vardus, pasakė adresą, nupasakojo padėtį. Pakeliui į rytinį Savanos pakraštį Fibė klausėsi skambučio įrašo ir galvojo, kad berniukas galėtų tapti geru policininku.

Jis liepė visiems sėsti prie virtuvės stalo. Ponas Brinkeris. Poniai Brinker, Džesei, Aronui, netgi mažylei. Mm, tai Penė, ji sėdi savo aukštoje vaikiškoje kėdutėje. Jis turi ginklą. Man regis, du ginklus. Džesė verkia. Jėzau, darykite ką nors.

Kol jiedu su Saiksu lėkė gražaus gyvenamojo rajono link, gavo daugiau informacijos. Stiuartas Brinkeris, keturiasdešimt trejų, profesorius adjunktas. Trijų vaikų tėvas: Džesikai šešiolika, Aronui

dvylika, o Penelopei dveji. Neseniai išsiskyrė su žmona Katerina, trisdešimt devynerių meno mokytoja, su kuria išgyveno aštuoniolika metų.

Praėjus dvidešimčiai minučių nuo skambučio užregistravimo, Fibė žengė per užtvaras, skiriančias įvykio vietą. Žiniasklaidos atstovai jau būriavosi kitoje pusėje. Iš jų sklido Fibei adresuoti šūksniai. Nekreipdama dėmesio, Fibė pamojo vienam iš uniformuotų policininkų.

— Leitenantė Maknamara ir detektyvas Saiksas, derybininkai. Kokia padėtis?

— Keturi įkaitai, trys jų — vaikai. Dabar pagrobėjas juos laiko svetainėje. — Pareigūnas mostelėjo į tvarkingą baltą vienaukštį pastatą, kurio kieme žydi azalijos. — Ant visų langų užtrauktos užuolaidos. Nieko nematyti. Pagrobėjas turi porą ginklų. Iki šiol nė karto nešovė. Pirmasis pareigūnas, atvykęs į įvykio vietą, kartkartėmis kalbasi su juo. Kiek girdėjau, tas tipas labai mandagus, bet nekalbus. Berniukas, pranešęs apie įvykį, stovi štai ten su savo motina.

Fibė pažvelgė parodyta kryptimi ir pamatė ant žemės sėdintį ir už galvos susiėmusį ištįsusį paauglį. Šalia jo — moteris, tvirtai apkabinusi per pečius. Moters veidas blyškus it vaškas.

— Saiksai?

— Taip, einu pas jį.

Fibė patraukė arčiau vidinio užtvaro pakraščio, o Saiksas nuėjo prie berniuko.

— Leitenantė Maknamara, derybininkė.

Dabar informacija sklido sparčiai. Kovinės taktikos grupė jau apsupusi namą, artimiausi kaimynai evakuoti. Šauliai užiminėjo pozicijas.

— Jis nelinkęs kalbėti, — tarė pareigūnas. — Stengiuosi palaikyti su juo ryšį. Atrodo, pavargęs. Liūdnas, bet ne piktas. Jiedu su žmona išsiskyrė — sako, kad tai buvo jos mintis. Kai kalbėjomės paskutinį kartą, padėkojo, kad paskambinau, ir padėjo ragelį.

— Gerai, likite šalia. — Fibė peržvelgė žurnalą, situacijos aprašą, tada išsitraukė užrašų knygelę ir čiupo telefoną. — Paskambinkime jam dar kartą.

Vyras atsiliepė po trečio signalo; iš nuovargio žodžius spauste spaudė.

— Maldauju, negi tai būtina? Aš noriu pabūti su savo šeima. Ramiai, netrukdomas.

— Pone Brinkeri? Čia Fibė Maknamara. Derybininkė iš Savanos policijos skyriaus, Čethemo rajono. Norėčiau padėti. Kaip jūs ten? Ar visi sveiki?

— Viskas gerai, ačiū. O dabar palikite mus ramybėje, prašau.

— Pone Brinkeri, suprantu, kad norite pabūti su savo šeima. Sprendžiant iš jūsų balso, visus labai mylite.

— Žinoma, myliu. Aš myliu savo šeimą. Šeimos turi gyventi kartu.

— Jūs norite būti kartu su šeima, suprantu. Kodėl jums neišvedus jų į kiemą? Neišėjus visiems kartu? Pone Brinkeri, padėkite ginklus ir išeikite su savo šeima.

— Negaliu. Man labai gaila.

— Ar galite pasakyti, kodėl ne?

— Tai mano namas. Tai vienintelis būdas mums likti kartu. Aš labai gerai viską apgalvojau.

Suplanuota, ne impulsyvu, pagalvojo Fibė užsirašinėdama. Ne pyktis, o liūdesys.

— Jūs atrodote pavargęs.

— Taip. Esu labai pavargęs. Stengiausi, kiek galėjau, bet to nepakako. Labai pavargsti, kai niekada negana.

— Esu tikra, kad darėte viską, ką galėjote. Ar nemanote, kad sunku priimti svarbų sprendimą, kai jautiesi pavargęs ir nusiminęs? Esate pavargęs ir nusiminęs. Norėčiau jums padėti, pone Brinkeri. Norėčiau padėti jums viską išspręsti, kad galėtumėte priimti teisingą sprendimą.

— Aš išdažiau svetainę. Keitė išrinko spalvą. Man ji nepatiko — pernelyg geltona. Taigi susiginčijome. Prisimeni, Keite? Mes ginčijomės dėl geltonų dažų štai čia, šiuose namuose, ir tu laimėjai. Todėl aš išdažiau. Ji buvo teisi. Čia šviesu. Keitė buvo teisi.

Svetainė, užsirašė Fibė ir apsibraukė.

— Jūs išdažėte svetainę. Aš visiškai nemoku dažyti. Nesugebu dailiai nubrėžti kraštų. Ar seniai čia gyvenate?

— Dešimt metų. Čia gera vieta auginti vaikus. Taip mes galvojome. Geras rajonas, geros mokyklos. Mums reikia didesnio namo, bet...

— Jūsų šeima padidėjo. — Šeima, šeima, šeima, ragino save Fibė. Kalbėk apie šeimą. — Kiek turite vaikų?

— Tris. Turime tris vaikus. Penės neplanavome. Negalėjome sau leisti...

— Penė jauniausia? Kiek jai?

— Dveji. Penei dveji.

Fibė išgirdo džiaugsmingą vaikišką balselį:

— Tėti!

— Čia ji čiauška? — Dabar Fibė išgirdo tramdomą Brinkerio kūkčiojimą ir nesustodama ėmė kalbėti. — Regis, labai miela mažylė. Aš irgi turiu dukrytę. Jai septyneri; nesuprantu, kada pralėkė visi šie metai. Myliu ją labiau už viską. Nors ji atima visą mano laiką. Tikriausiai ir jūsų šeima neleidžia jums tinginiauti.

— Darau, ką galiu. Nežinau, kodėl vis negana. Jei gaučiau visą profesoriaus etatą, galėtume nusipirkti didesnį namą.

— Atrodote praradęs viltį. Tikriausiai jums labai sunku. Turite vyresnę dukrą, tiesa? Džesę ir dar sūnų Aroną. Jūs su žmona Keite tikriausiai labai didžiuojatės savo vaikais. Taip, šeima reikalauja daug pastangų. Suprantu. Daug rūpesčių.

— Man reikėjo tos profesoriaus vietos. Reikėjo etato. Norėjau, kad Keitė tai suprastų.

Būtojo laiko vartojimas, neviltis — nerimą keliantys signalai.

— Papasakokite man, ką turėjo suprasti Keitė, pone Brinkeri.

— Kad aš negaliu daugiau, nei jau darau, kad negaliu pasiekti daugiau, nei esu pasiekęs. Betgi to negana. Aš esu vyras, tėvas. Turiu stengtis, kad pavyktų. Bet „viskas žlunga; centras nebegali išlaikyti".

— Tai Jeitsas, ar ne? — Fibė užsimerkė vildamasi, kad nesuklydo.

Akimirką stojo tyla.

— Taip. Jūs žinote Jeitsą?

— Šiek tiek. Taip, kartais nepavyksta, tai tiesa, arba atrodo, kad viskas žlunga. Centras ne visada gali išlaikyti. Visgi taip pat manau, kad viską galima susigrąžinti, pertvarkyti, ir centras įgaus kitokį tvirtumą. Kaip manote?

— Tik ne tada, kai visiškai sugriūva.

— Galbūt, bet juk galima pamėginti.

— Mano šeima iširo.

— Vis dėlto ji yra, pone Brinkeri, ir aš girdžiu, kaip stipriai ją mylite, visus. Netikiu, kad norite juos įskaudinti. Ar kad norite įskaudinti juos, pakenkdamas sau. Juk jūs — tėvas.

— Savaitgalinis. Geriau žūti nei kentėti.

— Girdžiu neviltį, jums skaudu. Tačiau nesate pasirengęs padėti tašką. Jūs ir Keitė aštuoniolika metų kartu, nuostabūs vaikai, kuriuos kartu sukūrėte. Juk nenorite visko baigti. Pernelyg juos mylite.

— Ji manęs nebenori. Kokia prasmė? Mudu kartu viską sukūrėme. Pamaniau, kad kartu turėtume ir baigti. Čia, mūsų namuose. Išeisime visi penki.

Pamaniau, kad turėtume. Šį kartą būtasis laikas suteikė Fibei vilties.

— Geriau visi penki išeikite į kiemą, pone Brinkeri. Jūsų vaikai atrodo išsigandę. Jie verkia. Judu su žmona esate tėvai, taigi esate atsakingi už vaikų saugumą ir gerovę.

— Aš nežinau, ką daryti.

— Pažiūrėkite į savo vaikus, pone Brinkeri, pažiūrėkite į žmoną. Netikiu, kad turite ką nors brangesnio. Jūs nenorite jų skaudinti. Galite priversti centrą laikytis. Pažiūrėkite į geltonas sienas. Jūs parūpinote šeimai tą šviesų kambarį, nors ir abejojote dėl spalvos. Padėkite ginklus, pone Brinkeri. Padėkite ginklus ir išveskite šeimą. Sakėte, kad padarėte viską, ką galėjote. Aš tikiu jumis. Ir tikiu, kad dar kartą pasielgsite tinkamai ir padėsite ginklus. Išveskite žmoną ir vaikus į kiemą.

— O kas tada? Aš nežinau, kas bus tada.

— Mes jums padėsime. Jums ir jūsų šeimai. Ar išvesite šeimą? Tai būtų teisinga vaikų atžvilgiu.

— Aš nenoriu išeiti į tamsą be jų.

— Jums visiškai nebūtina išeiti į tamsą. Prašau, padėkite ginklus.

— Apgailestauju. Man labai gaila.

— Žinau. Ar galite paklausyti manęs, pone Brinkeri?

— Taip. Taip.

— Padėkite ginklus. Prašau, padėkite juos į šalį ir atsitraukite. Ar padarysite tai?

— Taip. Gerai. Aš atsiprašau.

Fibė užsirašė: *Išeina. Pasiduoda.* Perdavė šią žinią kovinės taktikos grupei.

— Viskas bus gerai. Ar padėjote ginklus?

— Taip. Padėjau ant lentynos. Aukštai, kad Penė negalėtų pasiekti.

— Labai gerai. Noriu, kad išeitumėte pro priekines duris. Jūs ir jūsų šeima. Nebijokite. Niekas jūsų nelies. Tik laikykite rankas iškeltas, kad visi matytų, jog pasielgėte teisingai ir padėjote ginklus. Lauke yra policija, bet niekas nieko jums nedarys. Ar suprantate?

— Aš negaliu mąstyti.

— Viskas gerai. Prašau, išveskite šeimą.

— Aš... aš negaliu kalbėti telefonu ir laikyti iškėlęs rankas.

Fibė užsimerkė, giliai įkvėpė.

— Viskas gerai. Duokite ragelį Keitei, gerai? Tada galėsite išeiti visi kartu.

— Gerai. Keite? Paimk ragelį.

— Dieve, Dieve, — moteriškas balsas bėrė žodžius. — Mes išeiname. Jis neginkluotas. Prašau, maldauju, nešaudykite. Nieko jam nedarykite. Neskriauskite.

— Niekas jo neskriaus. Šiandien visi liks gyvi ir sveiki.

Kai jie pasirodė, vienintelis garsas, persmelkęs Fibę iki kaulų, buvo mažos mergaitės, šaukiančios tėtį, rauda.

Kambaryje, tapusiame darbo kabinetu, jis gėrė šaltą saldžią arbatą su šviežios mėtos šakele ir žiūrėjo reportažą apie įkaitų dramą Gordonstoune.

O, kad jie visi mirtų.

Brinkeriai jam nerūpėjo, nieko nereiškė. Tačiau jeigu tas inkščiantis profesorius iššaudys šeimą, o paskui paleis kulką sau į kaktą, Fibei teks už tai atsakyti.

Tai tikrai būtų verta eterio laiko.

Vėlgi, jeigu Fibę nubaustų per griežtai, gali prarasti galimybę pats jai atsilyginti, savaip.

Toji kalė tikriausiai vis tiek išsisuks, net jei susimaus ir tas kvailys ištaškys pūstažandžio kūdikio, kurio nuotrauką rodo jau ne pirmą kartą, smegenis.

Ji nė už ką neprisiims kaltės, nesvarbu, ką būtų padariusi.

Laikydamas arbatos puodelį, jis atsisėdo ant darbastalio. Skambutis į policiją jo skeneryje pasigirdo baigiant pusryčiauti. Jis iškart atkuto. Vyras, žmona, trys vaikai. Tokios kruvinos dramos susilaukia didelio dėmesio.

Jis neklydo ir dabar stebėjo vietinės televizijos reportažą iš įvykio vietos.

Matė, kaip nekreipdama į reporterius dėmesio pro kameras pražingsniavo Fibė, tokia pasipūtusi, velniškai *reikšminga*.

Jis norėjo paleisti kulką jai į galvą. O, galvojo apie tai, netgi sapnavo, tikriausiai kaip dabar tas profesorius svajojo iššaudyti visą savo kvailą šeimą.

Tačiau tai būtų pernelyg paprasta. Per greita. Pykšt! Ir viskas baigta.

Jis turi geresnį planą.

Šį kartą dirbdamas neišjungė televizoriaus. Paprastai laikydavo čia atsarginį skenerį arba radiją. Dirbant televizorius pernelyg blaško. Vis dėlto šiandien ypatingas atvejis.

Kai reporteris ekrane pranešė, kad Brinkerių šeima išėjo sveika ir gyva, kad tas mulkis pasidavė taikiai, jis stipriai suspaudė lūpas.

— Šįkart pavyko, a? — sumurmėjo sukdamas varžtus. — Taip, šis atvejis buvo lengvas. Nė prakaito lašo nenubraukei, ką? Padori šeima, geras rajonas. Paprasčiausias mulkis, siekiantis dėmesio. Puikiai padirbėjai, ar ne? *Fibe.*

Jis turėjo liautis dirbti, padėti įrankius, nes iš pykčio, *įniršio* virpėjo rankos. Norėjo užtraukti cigaretę. Netgi labai norėjo. Tačiau jis prisivertė mesti. Rodydamas valią ir dėl praktiškumo.

Jam nereikia į nieką remtis. Negali sau leisti būti nuo ko nors priklausomas. Net negali niršti. Šaltas kraujas, priminė sau. Blaivi galva. Kai išmuš atpildo valanda, jam reikės tvirto kūno ir aiškaus proto.

Todėl užsimerkė ir prisivertė nusiraminti.

Tik išgirdęs Fibės balsą jis vėl atsimerkė ir įsmeigė degantį žvilgsnį į ekraną.

— Stiuartas Brinkeris pasidavė. Jo žmona ir vaikai nenukentėjo.

— Leitenante Maknamara, kaip įtikinote profesorių Brinkerį pasiduoti policijai?

— Aš klausiausi.

Stiklinė nuskriejo per kambarį ir sudužo į ekraną greičiau, nei jis spėjo suvokti. Fibės veidu nutekėjo gintarinis lietus.

Dar reikės padirbėti, tarė sau. Lavinti savitvardą. Negalima leisti, kad padėtis taptų nevaldoma. Jokiu būdu. Vis dėlto pamatęs arbata apipiltą Fibės veidą nusišypsojo. Jos vietoje įsivaizdavo ilgas raudonas kraujo upes.

Vaizdas jį nuramino, ir vėl tvirta ranka paėmė įrankius.

Reikia baigti šį laikmatį.

— Tai mane paveikė. Kai kurie atvejai itin sukrečia.

Po pamainos Fibė sėdėjo su Liza prie vyno taurių „Swifty's" bare. Muzikai dar buvo per anksti, todėl jų staliukas kampe skendėjo tyloje tarsi ramybės oazė, į kurią gali panirti ir atsipalaiduoti.

— Kodėl?

Fibė išsižiojo kalbėti, paskui papurtė galvą.

— Neketinau kalbėtis apie darbą. Geriau pasikalbėkime apie batus ar dar ką nors.

— Praėjusią savaitę nusipirkau batelius. Leopardo odos imitacija. Nežinau, ką galvojau. Kur aš eisiu tokius avėdama? Bet apie tai vėliau. Papasakok man apie įvykį. Žinau, kaip būna, — tęsė Liza. — Dažnai kalbuosi su išprievartavimo aukomis, seksualiai išnaudotais vaikais. Ir kartais vieni atvejai paveikia labiau nei kiti. Turi to atsikratyti, kitaip jie įleidžia šaknis. Taigi?

— Vaikai. Negali galvoti apie juos kaip apie vaikus. Tik kaip apie įkaitus. Bet...

— Visgi jie vaikai.

— Taip. Ir šiuo atveju buvo svarbiausia jį perkalbėti. Jis mylėjo šeimą. Girdėjau tai jo balse.

— Bet kaip gali nukreipti ginklą į tą, kurį myli?

— Esi palūžęs. Kažkas jo viduje trūko. Jis nesiautėjo, netgi nepyko. Tai nebuvo kerštas ar bausmė. Kai žmogus nesiekia atkeršyti, jo nuotaika gali keistis. Galbūt tai mane ir paveikė. Jaučiau, kad jis stovi ant bedugnės krašto. Ir netiki, kad gali atsitraukti — jo nuomone, pats to nusipelnė.

— Bet kam temptis kartu šeimą?

— Be šeimos jis — niekas. Šeima — jo esmė. Jis nenori mirti vienas. Todėl... — Fibė paėmė taurę. — Visi kartu. — Gurkštelėjusi vyno, atsiduso. — Neviltis jį smaugė ilgiau nei metus, viskas slydo iš rankų. Karjera, santuoka, viskas pamažu iro. Žmona nori didesnio namo, vyriausioji dukra — automobilio, jis negauna viso etato. Susitaikai su tuo arba kovoji. O jis pamažu grimzdo. Žmona rūpinasi vaikais ir namais, nes jis beveik nepajėgia išlipti iš lovos. Jai nusibosta, todėl jį išspiria. „Viskas žlunga; centras nebegali išlaikyti." Tiesiog nesugebėjo to ištverti.

— Suteikei jiems dar vieną galimybę.

— Taip. Ką gi. Bent jau visi gyvi. Tu moki klausytis.

— Tai mudviejų darbo dalis. — Liza skambtelėjo taure į Fibės taurę. — Tad stenkimės.

— Ar visada norėjai būti policininke?

— Norėjau būti rokenrolo žvaigžde.

— Kas nenorėjo!

Liza nusijuokė.

— Tiesą sakant, mokydamasi koledže porą metų priklausiau grupei.

— Tikrai? Ką darei?

— Aš turiu neblogą vamzdyną, sese. — Liza pabaksnojo nykščiu sau į gerklę. — Be to, buvau pametusi galvą dėl pagrindinio gitaristo. Kūrėme planus. Kokius kuri dvidešimties ir kurių niekada neįgyvendini. Didelius, plačius. Kurdavome juos, kai nesidulkindavome.

— Koledžas, — atsiduso Fibė. — Tai bent laikai! Kas atsitiko Pagrindinei gitarai?

— Jis metė mane. Ne, taip nesąžininga ar bent jau netikslu. Jis atitolo, beje, gana greitai. Nes mane išprievartavo.

— Atleisk.

— Mano eilė nuleisti garą. Pora kvartalų nuo mūsų namų buvo tokia vieta. Na, kur visą laiką vykdavo vakarėliai, supranti?

— Taip, suprantu.

— Mane užpuolė stovėjimo aikštelėje. Dviese, juokėsi kaip pamišėliai. Žiauriai apspangę. Įsitempė į furgoną ir pasikeisdami prievartavo, o trečiasis vairavo. Paskui apsikeitė, kad ir tas galėtų pamėginti. Nežinau, kiek kartų tai vyko, nes netekau sąmonės jau po pirmojo raundo. Paskui tiesiog išmetė pakelėje. Mane rado patruliuojantis policijos ekipažas. Svirduliavau keliu suplėšytais drabužiais, kruvina, ištikta šoko, isterijos. Visa puokštė. Ir policininkai mane pastebėjo.

Liza gurkštelėjo vyno, norėdama sudrėkinti išdžiūvusią gerklę.

— Taigi. Juos sugavo, visus tris. Aš nenuleidau rankų. Nenuleidau. Žinojau, kaip jie atrodė, atpažinau visas tris išperas. Sunkiausia buvo stovėti ir žiūrėti į juos pro tą stiklą. O Pagrindinė gitara? Jis negalėjo su tuo susitaikyti. Negalėjo žiūrėti į mane, liesti, būti su manimi. Sakė, jam to per daug. Ir aš daugiau nenorėjau būti rokenrolo žvaigžde.

— Kiek jie gavo? Tie išperos?

— Tebesėdi. — Liza pirmą kartą nusišypsojo. — Bukagalviai pervežė mane per valstijos sieną į Pietų Karoliną. Mane prievartavo dviejose valstijose, furgone turėjo kokaino, visi trys jau buvo ne kartą nusikaltę, du paleisti anksčiau laiko. Kad ir kaip būtų, aš palikau grupę ir žengiau į šlovingą įstatymo sergėtojų pasaulį.

— Netektis muzikos pasauliui, lobis mums.

— Gerai, pakaks apie darbą. Papasakok man apie tą vyruką gražiu užpakaliu. Judu pora?

— Galbūt kas nors išeis, tik nežinau, kas. — Susimąsčiusi Fibė pasirėmė alkūne ant stalo ir į delną padėjo smakrą. — Aš nemoku flirtuoti. Vaikas, darbas, vis dar jautrios žaizdos po nepavykusios santuokos. O jis toks žavus.

— Pastebėjau. O kaip seksas?

Fibė apstulbusi prunkštelėjo.

— Smūgiuoji tiesiai į centrą.

— Sveikas seksas yra vienas didžiausių gyvenimo malonumų. Patikėk žodžiais tos, kuri mato daugybę priešingų pavyzdžių. Et, jei nenori pasakoti...

— Jei atvirai... — Fibė jau seniai neturi bendraamžės draugės. Palinkusi į priekį, pritildė balsą. — Vieną vakarą...

Fibė trumpai papasakojo apie savo apsilankymą Dankano namuose.

— Jis sustojo? Tavo rankoje jau beveik guli aukso medalis — beje, jis labai seksualus — ir sustoja?

— Dar trisdešimt sekundžių, ir tai būtų įvykę. — Fibė atsargiai pajudino petį. — Jei nebūčiau nesėkmingai krūptelėjusi... ką?

— Romantiškas ir seksualus. Noriu pasakyti — kiek vyrukų sustotų tokią akimirką?

— Man teks gauti raštelį iš savo svainės, privačios slaugės, kad sandoris įvyktų.

— Ar galėsiu pasilaikyti jį, kai tu baigsi? Ne, rimtai, Fibe, kai judu gausite tas kitas trisdešimt sekundžių, tai bus įsimintinas įvykis.

— Aš pagalvosiu. Klausyk, man reikia namo. Pas dukrą. Tačiau kitą kartą mes išnagrinėsime tavo seksualinį gyvenimą.

— Šiuo metu jį būtų galima aptarti prie žemės riešutų saujos poilsio kambaryje. Gal Žavusis turi draugą?

— Paklausiu.

— Aš laisva.

Fibė išlipo iš automobilio kaip tik tuo metu, kai prie jo pritipeno Lorelė Tifani su savo neįtikėtinai kvailu šunimi. Šiandien pavadėlis buvo rausvas, kad derėtų prie ponios Tifani aprangos: aukštakulnių, plokščios skrybėlaitės, per liemenį suveržto švarkelio ir šlaunis išryškinančių kelnių.

— Labas vakaras, ponia Tifani. Kaip gyvuojate jūs ir Maksimilijanas Dafris?

— Ketiname maloniai pasivaikščioti po parką. — Ponia Tifani pasmaukė žemyn akinius, puoštus netikrais briliantais, ir įdėmiai nužvelgė Fibę. — Ką tik grįžai?

— Taip, ponia. Šiandien šiek tiek vėliau nei paprastai.

— Kaip matau, susigrąžinai automobilį.

— Taip. Kuriam laikui. Bijau, kad netrukus reikės rengti jam padorias laidotuves.

— Kartą mano dėdė Liucijus palaidojo visą kadilaką kartu su keleiviais sojų lauke netoli Meikono. Taip kalbama.

— Hmm, tikriausiai buvo nelengva.

— Toks jau buvo tas dėdė Liucijus. Niekada nesiskųsdavo, jei tekdavo purvintis rankas. Šiandien mačiau tave per televizorių.

— Tikrai? Buvo šiokių tokių rūpesčių Gordonstoune.

— Vienas pamišėlis norėjo iššudyti visą šeimą trijų kambarių name. Mačiau. Kai ketini rodytis per televiziją, brangioji, reikia tinkamai apsirengti. Labai tinka ryškios spalvos, skaistalai. Juk ekrane nenori atrodyti pilka ir nyki, ar ne?

Kad ir kaip būtų keista, pilka ir nyki Fibė jautėsi ant šio plataus šaligatvio, kur Maksimilijanas Dafris grakščiai ženklino artimiausio ąžuolo kamieną.

— Gal ir ne, bet aš neketinau rodytis per televiziją.

— Visuomet reikia tikėtis netikėtumų. — Ponia Tifani pamojavo gausiai žiedais papuoštu rodomuoju pirštu. — Nepamiršk to ir visada nešiokis skaistalų. Kai pasirodysi gražesnė per televiziją, galbūt susigausi kokį vyrą. Vyrams patinka rausvi skruostai. Ir gražios, minkštos krūtinės.

— Įsidėmėsiu. Malonaus pasivaikščiojimo jums ir Maksimilijanui Dafriui.

Kai Fibė patraukė takeliu į, jos nuomone, sąlyginai sveiką namų atmosferą, ponia Tifani nueidama išdainavo „ir gero vakaro *tau*".

Atsigręžusi Fibė pamatė pro šalį praeinantį vyrą. Jis kilstelėjo kepuraitės snapelį, sveikindamasis ponią Tifani. Per tamsaus lietpalčio petį persimetęs fotoaparatą. Turistas, tingiai pagalvojo Fibė, nors kažin kas jame atrodė miglotai pažįstama.

Kadangi jis buvo vyras, ponia Tifani laikė savo pareiga paflirtuoti.

Fibė šypsodamasi užlipo laipteliais. Ji nematė, kaip vyras atsisuko, kilstelėjo fotoaparatą ir nutaikė į ją objektyvą. Kažką pajutusi, dirstelėjo per petį. Tačiau jis lyg niekur nieko keliavo toliau. Eidamas

švilpavo kažkokią lėtą ir liūdną melodiją, miglotai pažįstamą kaip ir jis pats.

Kažin kodėl Fibės nugara nuvilnijo šaltukas.

13

NESIJAUS KALTA, kad sekmadienio vakarą praleis ne namuose ir ne su šeima. Nesijaus kalta. Šią litaniją Fibė kartojo visą dieną nuo tos akimirkos, kai Karlė įšoko į jos lovą sekmadienio ryto pasiglaustymams.

Fibė išbučiavo ir išuostinėjo švelnias dukters garbanas, dar iš vakaro išplautas kvapniu šampūnu. Paskui abi susiglaudė, ir Fibė išklausė gėdingą istoriją apie Šerilinos brolį Padūkėlį, — jis taip vadinamas dėl savo elgesio, — kuris tėčio lenktiniu peiliuku nupjovė dviem sesers barbėms galvas, bet paskui buvo pričiuptas ir nubaustas.

Sukišusios nosis ant vienos pagalvės, abi išreiškė pasibaisėjimą tokiu nusikaltimu.

Už ką ji nusipelnė tokios tobulos, nuostabios dukters? — svarstė Fibė. Kaip galima nepraleisti kiekvienos laisvos akimirkos su šia neįtikėtina mažyle?

Žinoma, vėliau, kai jos susiginčijo, nes Karlė užsimanė raudonų sandalų su drugeliais, kuriuos pamatė viename iš senelės katalogų, Fibė ėmė abejoti, ar bent dešimčiai minučių išdrįs paleisti iš akių tą mažą batų maniakę.

Ji nesijaus kalta.

Juk Karlė eina į gimtadienio iškylą savo dabartinės geriausios draugės namų kieme. Ava jau pasirengusi ją nuvežti, o pakeliui iš gėlių parodos paimti.

O mama? Ką gi, mama taip įsigilinusi į naujų raštų kūrimą, verpalų ir siūlų rinkimą, kad tikriausiai nepastebėtų, net jei Fibė išskristų savaitgaliui į Antigvą.

Nėra dėl ko jaustis kaltai.

Tačiau šukuodama puikius Karlės plaukus, padėdama išsirinkti

plaukų segtukus, vis tiek jautė sąžinės priekaištus. Ir kovojo su jais pritardama Karlės pasirinktai — po ilgų svarstymų — suknutei.

Abejonės vėl sukilo, kai stovėjo verandoje, mojuodama išvažiuojančioms Avai ir savo žavingai dukrelei.

Grįžusi į vidų, suskato ieškoti motinos; rado ją poilsio kambaryje prie kompiuterio, besijuokiančią ir greitai maigančią klavišus.

Pokalbių svetainė, pagalvojo Fibė. Nuolatinis agorafobų draugas. Kurį laiką Fibė stovėjo atsirėmusi į staktą ir stebėjo, kaip motinos pirštai bėgioja klaviatūra, o akys džiaugsmingai spindi.

Tai vienas saugių kanalų, jungiantis mamą su išoriniu pasauliu. Kartais užsuka kaimynai, aplanko seni draugai. Kartkartėmis Ava pakviečia išgerti arbatos būrelį moterų arba Fibė su Ava suplanuoja kokteilių vakarėlį ar vakarienę — Dievas mato, mamai tai labai patinka.

Žmonės jų nepamiršta. Tikrai ne. Pietūs myli savo ekscentrikus, o daugeliui Savanos gyventojų, kurie pažinojo Maknamaras, Esės elgsena — tik žavus ekscentriškumas.

Esė Maknamara? — pasakytų jie. Iki ištekėdama už Benedikto Maknamaros ji buvo Esė Karter. Taip, ištekėjo, bet nesulaukusi nė trisdešimties tapo našle. Kokia tragedija! Ji jau dešimtį, o gal net daugiau metų nekelia kojos iš Maknamarų namo Džonso gatvėje, telaimina Dievas jos širdį. Kartais išeina į verandą, vis dar graži kaip paveiksliukas. Ir labai liekna.

Žinoma, jie niekada nematė mamos panikos priepuolių, neregėjo, kaip ji prieš išeidama į verandą kaupia drąsą. Nematė jos verkiančios iš dėkingumo, kai būsimoji marti paklausė, ar jiedu su Karteriu galėtų susituokti namuose.

Dieve, laimink Džozę, pagalvojo Fibė. Po galais, palaimink ir internetą, jeigu jis padeda mamai. Jei Esė negali išeiti į pasaulį, bent jau pasaulis gali pasiekti ją per kompiuterį.

— Ei, mieloji. — Esės pirštai liovėsi krutėję. — Ko nors reikia?

— Ne. Ne, aš tik norėjau pasakyti, kad einu pasimankštinti, o paskui ruošiuosi vakarui.

Nuo šypsenos Esės duobutės pagilėjo.

— Su Dankanu.

— Pas vieną jo draugą sode kepsime kepsnius.

— Smagiai praleisk laiką ir nepamiršk gėlių, kurias įkišai į atsarginį šaldytuvą.

— Nepamiršiu.

— Ir apsivilk žaliąją suknelę, — šūktelėjo Esė, kai Fibė nusisuko. — Parodyk jiems savo gražius pečius. Dievas mato, kaip sunkiai dirbi, kad tokie puikūs atrodytų.

Fibė grįžtelėjo.

— Gal ir skaistalais pasitepti, kad susigaučiau vyrą?

— Ką čia kalbi?

— Nieko. Prieš išeidama užsuksiu.

Fibė užsidarė savo mažojoje sporto salėje ir valandą liejo prakaitą.

Vėliau duše ėmė svarstyti, ar pastaruosius mėnesius mankštinasi dėl to, kad su niekuo nesimyli. Mat pastaruosius šešis mėnesius ji akivaizdžiai padidino apkrovas.

Aštuonis mėnesius — pasitaisė skalaudama plaukus. O gal dešimtį?

Jėzau, negi iš tiesų nuo tada, kai paskutinį kartą mylėjosi, praėjo metai? Atmesdama varvančius plaukus, Fibė pradėjo įnirtingai skaičiuoti.

Avos sūnaus draugo kaimynas Vilsonas — Ava organizavo pasimatymą — mygė ją, kol galiausiai Fibė pasidavė. Tas vyrukas pasirodė esąs visai mielas, prisiminė. Drovoka šypsena ir maža smaili barzdelė. Jam patiko kaimiška muzika ir futbolas, be to, ir skyrybų procesas artėjo į pabaigą.

Jie patiko vienas kitam, kad susitiktų dar keletą kartų, ir Fibė dukart permiegojo. Buvo gana malonu, prisiminė Fibė. Jis irgi buvo malonus.

Bet paskui susitaikė su žmona. Tai irgi buvo miela, tikrai. Fibė girdėjo, kad jiedu net susilaukė kūdikio...

Minutėlę, velniai griebtų. Ji užsuko dušą, pagriebė rankšluostį. Apsivyniojusi pabandė prisiminti, kada įvyko tos malonios, visa ko geriausio linkinčios skyrybos su Vilsonu.

Iškart po Naujųjų, prisiminė. Miegojo su juo Naujųjų išvakarėse, paskui dar kartą po kelių dienų. *Praėjusių* Naujųjų, išsižiojo Fibė.

— O, Dieve! Nesimylėjau jau penkiolika mėnesių. — Priėjusi prie veidrodžio, nušluostė jį, kad matytų savo veidą. — Man trisdešimt treji ir aš nesimylėjau penkiolika mėnesių. Kas man negerai?

Ji prisidėjo prie pilvo ranką. Kas, jei ten viskas užrūdijo? Protu suvokė, kad tai neįmanoma, visgi mintis kėlė šiurpą.

Kas bus, jeigu pradės mylėtis su Dankanu, o jis bus toks geras, kad ji ims vengti treniruoklių (šie tikrai yra sekso pakaitalas)? Ji praras formą, suglebs, aptings.

Tada Dankanas jos tikriausiai nebenorės. Argi jis nepagyrė jos kūno? Juk pagyrė. O kai kūnas suglebs, suminkštės, jis nebenorės mylėtis, ir tada Fibė vėl turės griebtis pilateso.

Tai nuolat kartosis, kol galiausiai ji mirs turėdama surūdijusius vidurius ir pūpsančius raumenis.

Jėzau, jai reikia gydytis.

Nusišaipiusi iš savęs, Fibė apsivyniojo plaukus rankšluosčiu ir išsirinko geriausią, ypatingoms progoms skirtą kūno kremą. Kad ir kaip būtų, laikas išeiti iš penkiolikos mėnesių trukusios aklavietės.

Ne su bet kuo, priminė sau. Ji ne kokia kekšė — tai akivaizdu. Ji vengė siuntinėti signalus kitiems policininkams, kriminalistams, prokurorams ar juos priiminėti. Tik nueik į pasimatymą arba permiegok su kolega, ir visi apie tai sužinos. Todėl jos žaidimo laukas turėjo griežtas ribas.

Tiesa ir tai, kad pirmoji ėmėsi iniciatyvos, norėdama permiegoti su Vilsonu. Bet Vilsonas jai patiko, patiko su juo susitikinėti. Be to, prieš tuos Naujuosius ji nebuvo miegojusi su vyru...

Ne, ne, ne. Daugiau neskaičiuos, antraip išprotės.

Tiesiog ji buvo išranki — ir gerai, ar ne? Rinkosi, su kuo susitikinėti, ir dar labiau rinkosi, su kuo miegoti. Ji gana išdidi, turi savo vertybes, o svarbiausia — augina dukrą.

Tai kodėl lyg apsėsta galvoja apie seksą, ruošdamasi įprastai sekmadienio popietei? Apgailėtina.

Fibė dar kartą priekabiai nužvelgė save veidrodyje. Apgailėtina ar ne, vis dėlto pasiteps skruostus skaistalais. Ir apsivilks tą prakeiktą žaliąją suknelę.

Ruošdamasi užtruko ilgiau nei paprastai. Ne taip ilgai kaip Karlė, Mados princesė, kuri pustėsi piknikui kieme, vis dėlto ilgiau nei paprastai. Pirmojo atlygio už pastangas sulaukė iš motinos — užsukusiai į svetainę dukrai ji pasiuntė plačią šypseną.

Dabar Esė žiūrinėjo eskizus, bet liovėsi, vos tik Fibė iškilmingai apsisuko tarpduryje.

— Na, kaip?

— O, Fibe, tu kaip paveikslėlis!

— Ne per daug?

— Mieloji, tai paprasta suknutė, puikiai tinkanti sekmadienio popietei. Ja vilkėdama atrodai pritrenkiamai. Tokia gyva ir seksuali.

— Būtent to ir siekiau. Dankanas turėtų pasirodyti po kelių minučių. Einu, atsinešiu gėles. Tau ko nors reikia, kol neišėjau?

— Nieko. Smagiai praleisk laiką.

— Būtinai. Aš grįšiu, kai reikės migdyti Karlę, bet...

— Jei ne, manau, mudvi su Ava mokėsime ją apkamšyti. Nenoriu, kad žvilgčiotum į laikrodį.

Nežvilgčios, pažadėjo sau Fibė. Leis įvykiams klostytis savo vaga. Smagiai leis laiką ir mėgausis mintimi, kad vilkėdama šia žalia suknute, apnuoginančia rankas ir nugarą, atrodo gyva ir seksuali. Juk taip dėl jų stengėsi.

Fibė nulipo į apačią ir nuėjo į lauko virtuvę. Pusseserei Be-sei gyvai esant, ši patalpa buvo naudojama nuolat. Prašmatniems vakarėliams, kuriuos ji mėgdavo ruošti, konservuoti, paprastiems valgiams karštais vakarais gaminti. Dabar virtuve naudojosi rečiau, tačiau antrasis šaldytuvas puikiai tiko šaltiems gėrimams laikyti. Fibė išsitraukė geltonas saulutes, kurių buvo priskynusi dovanų šeimininkei.

Vakaras bus gražus, nusprendė ji ir atsigręžė pasigrožėti kiemo gėlėmis, kuriomis rūpinosi Ava.

— O Dieve! — Fibė išsižiojusi įsistebeilijo į negyvą žiurkę laiptų apačioje.

Užgniaužusi pasibjaurėjimą, priėjo pažiūrėti iš arčiau. Jokios abejonės, žiurkė negyva, tačiau ji nebuvo sudarkyta, kaip Fibė tikėjosi. Nors taip turėtų būti, jeigu ją būtų sugavusi katė, pažaidusi, o paskui palikusi kieme kaip kokią bjaurią kaimynų dovaną.

Jeigu Fibei būtų reikėję nustatyti mirties priežastį, jos nuomone, tai būtų spąstų spyruoklės smūgis tiesiai per sprandą. Nusipurčiusi atsitraukė.

Vaikai, pagalvojo Fibė, krečia bjaurias išdaigas, mėtydami per tvorą negyvas žiurkes.

Įėjusi į namą, susirado batų dėžę, pasiėmė šluotą. Ir iš pasišlykštėjimo besivartančiu skrandžiu šiaip taip sušlavė kūną į dėžę. Nesigėdydama nusuko akis ir beveik užsimerkusi uždėjo dangtį, paskui ištiesusi priešais save nunešė dėžę į šiukšlių konteinerį.

Virpėdama pasitraukė atbula nuo konteinerio, paskui apsisukusi puolė į namą. Grandė rankas kaip chirurgas prieš operaciją, visą laiką kartodama sau nebūti kvaila. Juk to siaubingo daikto ji net nepalietė .

Kai suskambėjo durų skambutis, Fibė buvo beveik apsiraminusi. Skubi, pritarianti šypsena Dankano veide atliko likusį darbą.

— Sveika, gražuole.

— Sveikas.

— Čia man?

Ji įsikišo gėles į rankos linkį ir uždarė paskui save duris.

— Tikrai ne. Jos namų šeimininkei. Ar šeimininkui. Taip ir nepasakei, pas ką mes važiuojame.

— Šeimininkė. Kaip petys?

— Gyja, ačiū. — Ji pasiuntė reikšmingą žvilgsnį. — Tuoj vėl galėsiu lenkti ranką.

— Kai dirbau bare, pažinojau tokį vyruką. Rusą. Jo rankos buvo kaip dantų krapštukai. Bet niekas negalėdavo nulenkti jam rankos. Tam vyrukui tikriausiai nė karto neteko mokėti už gėrimus. — Dankanas atidarė automobilio dureles. — Beje, skaniai kvepi.

— Tikrai. — Nusijuokusi Fibė įsėdo. Kai jis atsisėdo prie vairo, ji atsisuko. — Dabar papasakok man apie tą savo draugę, kuri mane maitins.

— Geriausias žmogus, kokį tik pažįstu. Ji nuostabi. Tau patiks. Tiesą sakant, tai mano geriausio draugo, kuris atsitiktinai yra mano advokatas, motina.

— Tavo geriausias draugas yra tavo advokatas? Kažkas nauja.

— Susipažinau su Finu dirbdamas taksistu. Savanoje niekas nestabdo taksi gatvėje — tai turėtum žinoti, nes čia gyveni. Visgi taip jau būna. Aš važiavau stoti į eilę prie „Hilton" viešbučio. Tą dieną pylė kaip iš kibiro. Jis pastebėjo mane, aš pastebėjau jį. Jis pamojo. Važiavo į Teismo rūmus, labai skubėjo. Vėliau sužinojau, kad Finas buvo

pradedantysis teisininkas. Taigi jam paskambino ir paprašė atvežti kažkokius dokumentus. Žodžiu, aš nuvežiau, o jis išsitraukė piniginę, kuri buvo tuščia.

— Ach.

— Jis baisiai išsigąsta. Kartais keleiviai bando tokiu būdu apgauti, sugalvoja kokią liūdną istoriją ar dar ką nors. Tačiau aš permatau žmones, o šis vaikinas buvo rimtai susigėdęs. Vis atsiprašinėja, užsirašo mano vardą, taksi licencijos numerį, prisiekinėja motinos gyvybe, kad atveš į taksi firmą pinigus ir dosnių arbatpinigių. Kurgi ne, galvoju.

— Kodėl ne, — šypsodamasi įsiterpė Fibė.

— Išleidžiu jį ir nusprendžiu, kad daugiau niekada nepamatysiu. Juk vyrukas tikrai nesivargins dėl aštuonių dolerių.

— Bet?

— Taigi, bet. Vakare nuvažiavęs į firmą atsiskaityti, matau jį įeinantį. Duoda man dvidešimtinę. Pirmiausia aš sustingstu iš nuostabos, kad jis pasivargino ateiti, be to, dvidešimt už aštuonių dolerių kelionę yra akivaizdžiai per daug. Tai ir sakau jam: bičiuli, užteks dešimties, ačiū. Bet jis nė už ką neima grąžos. Tada sakau, gerai, už kitus dešimt eime išgersime alaus. Taip ir padarėme.

— Ir nuo tada esate draugai.

— Taip.

— Sakyčiau, iš dalies ši istorija atskleidžia, iš kokio molio judu drėbti. — Fibė apsidairė, kai Dankanas įvažiavo į gražų gyvenamųjų namų kvartalą Midtaune. — Aš užaugau netoliese — tiksliau, pradėjau augti. Anapus Kolumbo kelio turėjome mažą dailų namuką.

— Geri ar blogi prisiminimai?

— O, visokie. Bet man čia visada patiko, įvairiausių stilių namai, pilna vaikų.

Jiedu įsuko į žavaus vienaukščio namo kiemą, kuris jau buvo sausakimšas. Priešakinė veja tvarkingai nupjauta ir apsodinta gėlių lysvėmis.

— Man irgi, — tarė Dankanas.

Jis apėjo automobilį ir padėjo jai išlipti. Fibė išgirdo vaikų šūksnius, motorizuotą žoliapjovės griaustinį. Aplinkui kvepėjo bijūnais ir čirškinama mėsa.

Ji būtų šitaip augusi, pagalvojo, bent jau kurį laiką. Tačiau paskui viskas pasikeitė.

Smagiai trakštelėjusios atsidarė tinklinės durys. Į didžiulę verandą įžengė didžiai nėščia moteris šokolado spalvos oda, su gausybe spindinčių kasyčių.

Iš už jos iššoko berniūkštis nušašusiais keliais.

— Dankai, Dankai! — šūktelėjęs jis it kulka pasileido takeliu. — Gaudyk! — Ir pašoko į orą.

Akivaizdžiai įpratęs prie tokių žaidimų, Dankanas sugavo vaiką ore ir apvertė aukštyn kojomis.

— Šis keistas padaras, kurį matai apačioje, yra Elisas.

— Sveikas, Elisai.

— Labas! Padaryk tai dar kartą, Dankai.

— Elisai Taileri, leisk Dankanui įeiti į vidų, o paskui šokinėk ant jo.

Nors ir kybojo žemyn galva, berniūkštis vis tiek sugebėjo dramatiškai išpūsti akis.

— Taip, ponia. — Kai Dankanas nuleido jį ant žemės, vaikas plačiai nusišiepė. — Turim vyšnių pyrago. Eime, Dankanai. Eime! Jūs irgi galite ateiti, ponia.

Tai pasakęs, berniukas nukūrė į namą.

— Mano sūnus mėgsta būti sveikintojų komitete. Jūs tikriausiai Fibė. Aš Selija. Tikiuosi, atvažiavote alkana. — Moteris atkišo skruostą Dankanui. — Žinau, kad tu visada alkanas.

— Kiek vyšnių pyragų turite? — pasiteiravo Dankanas.

— Palauk, pamatysi. Dankanas atvažiavo! — šūktelėjo Selija, vesdama juos į vidų.

Jų čia visa armija, apstulbo Fibė, visokių formų ir dydžių. Kūdikiai, vos pradėję vaikščioti vaikai, ištįsę paaugliai ir senolis, kurį jie šaukė dėde Valteriu, vyrai, moterys ir jų keliamas triukšmas.

Dauguma susibūrę vidiniame kieme: tysojo kėdėse, ant žolės, vaikėsi vaikus, kėlė juos ant ryškiai raudonų sūpynių. Pora vyrų stovėjo prie kepsninės ir žiūrėjo į dūmus su tokiu malonumu ir džiaugsmu, tarsi tai būtų kažin koks stebuklas.

Fibės akimis, čia dalyvavo penkios kartos, tačiau traukos centras neabejotinai buvo moteris, stovėjusi ir prižiūrėjusi jaunesniuosius šeimos narius, tempiančius ir statančius du stalus, kad susidarytų vienas ilgas.

Ji buvo maloniai apvali, tokia, galvojo Fibė, prie kurios norėtų prisiglausti kiekvienas vaikas, užlipti ant kelių, padėti ant krūtinės galvą. Gražų moters veidą giliomis akimis, tvirta tiesia nosimi ir burna rėmino juodmedžio garbanų griūtis.

Ji stovėjo įsisprendusi į plačius klubus, o kai didelis geltonas šuo nusivijo rainą katę, moteris atmetė galvą ir taip nusijuokė, kad net visas kūnas sudrebėjo.

Tada atsisuko į senolį, ir jos rankos ėmė krutėti. Fibė ne iš karto suprato, kad ji ne šiaip mojuoja, o kalba ženklų kalba. Senolis dusliai sukikeno ir atsakė jai ženklais.

Dankano ranka apkabino Fibę per pečius, ir kai ji šypsodamasi pakėlė į jį akis, pamatė, kad jis stebi besijuokiančią moterį. Jo veide, tose mėlynose giliose akyse, atsispindėjo didžiulė, besąlygiška meilė.

Staiga Fibė pajuto silpną maudulį paširdžiuose. Tai ne tik piknikas sode. Tai kažkas svarbiau.

Fibė vos atsispyrė pagundai pabėgti kaip toji katė, kai Dankanas privedė ją prie moters.

— Ma By.

Moteris apkabino Dankaną savo stambiomis rankomis ir prisitraukė prie savęs. Atsitraukusi abiem rankomis patapšnojo jam per veidą.

— Tu vis dar liesas ir vis dar baltas.

— O tu vis dar mano gyvenimo meilė.

Moters kūnas vėl sukretėjo iš juoko, tačiau akys švelniai žvelgė jam į veidą. Paskui jos pakeitė kryptį ir mąsliai nužvelgė Fibę.

— Ma By, čia Fibė Maknamara. Fibe, Beatrisė Hektor.

— Malonu susipažinti, ponia Hektor. Ačiū, kad pakvietėte.

— Kažkas ją tinkamai užaugino. — Ji mirktelėjo Dankanui, o tada tarė Fibei: — Tu čia laukiama viešnia. Atnešei saulučių? Man patinka saulutės, ačiū. — Ji atsargiai paėmė puokštę. — Jų tokie laimingi veidukai. Tiša? Gal paimtum gėles ir atneštum vazą, kurią Arnetė padovanojo man Motinos dienos proga? Ji dešiniojoje spintelėje. Toji mėlyna vaza puikiai tiks saulutėms.

By supažindino Fibę su mergaite, priėjusia paimti gėles. Fibė sulaukė vertinančio žvilgsnio, Dankanas — viltingo.

— Dėdė Valteris apkurto, kai buvo sužeistas Korėjos kare, — paaiškino By ir ženklais pasakė jam Fibės vardą. Šiam atsakius, sukikeno. — Sako, kad tu gražesnė nei paskutinioji, kurią buvo atsivedęs šis kaulėtas baltasis.

Fibė šypsodamasi ženklais padėkojo senoliui.

— Tai vienas iš nedaugelio, kurį žinau, — pasakė ji, kai By papūtė lūpas. — Labas, viso gero, ačiū.

— Jei norėsi pasikalbėti, jis moka skaityti iš lūpų, tik reikia kalbėti tiesiai ir lėtai. Nors dažniausiai jis miega. O čia mano marti, mano antrojo sūnaus Fino žmona. Lu...

— Aš jus pažįstu, — vienu metu ištarė Fibė ir Lu.

— Leitenantė Maknamara.

— Luisa Hektor, gynybos advokatė. Koks mažas pasaulis.

— Tikrai, ir anksčiau mes buvome priešingose jo pusėse. Sveika atvykusi pas Ma.

— Kadangi judvi pažįstamos, pavaišink Fibę gėrimu ir supažindink su visais kitais. — By mostelėjo smakru į pikniko stalus. — Reikia nešti maistą.

Puiku, pagalvojo Fibė, bus ką veikti. Tinkamiausias būdas pradėti bendrauti.

— Kuo galėčiau padėti?

— Svečiai su lėkštėmis nelaksto. Tai šeimos darbas. Dankanai, reikia daugiau kėdžių.

— Klausau, ponia. Gal pirma atnešti damoms išgerti?

— Mes pačios pasirūpinsime, — pasakė jam Lu ir nusivedė Fibę į šalį. — Ką geri?

Gerai, alkoholis — irgi bendravimo būdas.

— Ko turite?

Fibė gavo plastikinį atšaldyto baltojo vyno puodelį ir tiek daug vardų, kad norėdama prisiminti net ketino išdėstyti juos pagal abėcėlę.

— Nė nepamaniau, kad toji Fibė, apie kurią kalbėjo Dankanas, yra leitenantė iš Įkaitų ir krizių būrio. — Lu nužvelgė ją einančią per veją, pilną spalvingų gėlynų ir tankių krūmokšnių. — Girdėjau, kad prieš porą savaičių buvai sužeista. Apgailestauju.

— Dabar jau viskas gerai.

— Atrodai išties gerai. Graži suknelė. Leisk supažindinti tave

su savo svainiu Zakarijumi ir vyru Finėjumi. Fibė — policininkė, tad žiūrėkite man.

— Šiandien man laisvadienis. — Fibė kilstelėjo vyno puodelį ir paėjėjo į šoną, vengdama iš kepsninių kylančių dūmų.

— Ar gali panaikinti baudos talonus už greičio viršijimą? — paklausė Zakarijus, ir Finas kumštelėjo jam į ranką.

— Nekreipk į jį dėmesio.

— Aš rimtai. Šiais metais Tiša jau turi du. — Zakarijus plačiai šyptelėjo Fibei. — Pasikalbėsime, kai paragausi mano viščiuko. Tada būsi sukalbamesnė.

— Tavo viščiuko?

— Vaikine, nesugebėtum išvirti nė kiaušinio, iš kurio išsirito šitas viščiukas. Tiesa, Lu?

— Aš pasinaudosiu Penktąja pataisa.

— Porelė miesto advokatų, — tarė Zakarijus Fibei, rodydamas į juos nykščiu.

— Advokatas su tuščia pinigine, — tarė Fibė.

— Tu *niekada* šito neatsikratysi. — Lu nusikvatojo ir, krutindama petį ir klubą, bedė pirštu į vyrą. — Veltėdis.

— Mano nuomone, toji istorija parodė jo įgimtą garbės jausmą, — įsiterpė Fibė, ir Finas švystelėjo baltais dantimis.

— Man ji patinka. Palik ją čia. Tu, — jis parodė į žmoną, — gali eiti.

— Mam! — Prie jų atbėgo mergytė. Virš abiejų ausyčių stirksojo garbanotos uodegėlės. — Herou nelipa iš medžio! Liepk jam nulipti.

— Jis nulips, kai pats panorės. Pasisveikink su panele Maknamara, Live.

— Kaip gyvuojate?

— Puikiai, o tu?

— Katinas nelipa iš medžio.

— Jiems patinka tupėti aukštai, — tarė jai Fibė.

— Kodėl?

— Kad galėtų jaustis viršesni už mus.

— Bet Vilis sako, kad jis nudribs ir nusilauš sprandą.

— Nagi, Live, juk žinai, kad jis taip kalba tik norėdamas tave paerzinti. — Lu peštelėjo dukters uodegėlę. — Palauk, kol šis viščiukas

atsidurs ant stalo. Katinas kaipmat atbėgs. O dabar bėk, nusiplauk rankas, tuojau valgysime.

— Jūs tikrai žinote, kad jam ten patinka? — pasiteiravo mažoji Fibės.

— Tikrai. — Fibė nulydėjo akimis nubėgančią Livę. — Kiek jai metų?

— Kitą birželį bus septyneri.

— Mano dukrytei irgi septyneri.

— Berniukai! — per kiemą sudundėjo Ma By balsas. — Ar baigsite šiandien tą viščiuką?

— Jau nešam, Ma, — kartu atsiliepė vyrai ir ėmė krauti kepsnius ant lėkštės.

Ant stalo buvo bulvių salotų, pupų, kopūstų, raudonųjų pupelių, kukurūzų duonos ir kopūstų salotų. Fibė pametė skaičių, kiek jai buvo persiųsta lėkščių ir dubenėlių. Aplinkui skambėjo ginčai — dažniausiai draugiški — ir pokštai. Daugumos ji nesuprato, nes buvo susiję su šeimos istorija, kuri, kaip jai pasirodė, įtraukė ir Dankaną. Vaikai inkštė arba skundėsi, dažniausiai vienas kitu. Kūdikiai kaip lėkštės ir dubenėliai keliavo iš rankų į rankas.

Nieko panašaus į jos šeimą, pagalvojo Fibė, į tą tvarkingą būrelį, kur net per pačius paprasčiausius pietus Maknamarų namuose toną nustato moterys. Vargšas Karteris, galvojo ji, amžinai nustelbiamas.

Prie jų pikniko stalo niekada nebuvo senolio, kuriuo visi rūpintųsi, kol jis užmigs kėdėje, ar dviejų padykėlių spindinčiomis akimis, kovojančių dėl kukurūzų burbuolės.

Jausdamasi šiek tiek ne savo aplinkoje, Fibė šnekučiavosi su Selija apie jos vaikus — ji jau augino du ir laukėsi trečio. Livė nusišypsojo jai, kai katinas pagaliau nusileido iš medžio ir atslinko prie stalo prašyti maisto.

Vienu metu Dankanas ir Finas ėmė karštai ginčytis dėl krepšinio, mosuodami šakutėmis ir svaidydamiesi ne pačiais gražiausiais žodžiais. Kol jiedu įžeidinėjo vienas kito smegenis ar vyriškumą, niekas nekreipė dėmesio.

Jie ne tik draugai, suprato Fibė, kai įžeidimai pasiekė absurdo ribą. Broliai. Nepaisant jų kilmės, išsilavinimo, odos spalvos, visgi jie broliai. Niekas taip nekariauja tarpusavyje kaip broliai — kraujo ar širdies.

Ji pietauja su Dankano šeima.

Tai ne tik svarbu, suprato Fibė. Tai reikšminga.

— Ar tu ponios Elizabetos Maknamaros, gyvenusios Džonso gatvėje, giminaitė?

Fibė krūptelėjo, pabudusi iš savo minčių, ir pažiūrėjo į By.

— Taip. Ji buvo mano tėvo pusseserė. Pažinojote ją?

— Žinojau, kas ji tokia.

Kadangi By balsas aiškiai išdavė jos neigiamą nuomonę apie Besę Maknamarą, Fibės pečiai įsitempė. Savanoje daugelis visus šeimos narius mėgo piešti ta pačia spalva.

— Aš tvarkiau ponios Taidbar namus Džonso gatvėje, — tęsė By, — kol ji pasimirė, o, jau prieš kokį tuziną metų.

— Nepažinojau ponios Taidbar, tik esu apie ją girdėjusi.

— Iš kurgi. Ji ir ponia Maknamara NESIKALBĖJO.

Moteris itin pabrėžė paskutinį žodį.

— Taip, pamenu tą nesantaiką. Kažkokie nesutarimai dėl sodų klubo komiteto.

Tai buvo senas ginčas, prasidėjęs dar iki jiems atsikraustant į Maknamarų namus. Laikui bėgant jis tik dar labiau pagilėjo, ir niekam, kas gyveno po pusseserės Besės namų stogu, nebuvo leidžiama bendrauti su Taidbarais.

— O ponia Tifani? Ji turėjo savo tvarkytojus, bet padėdavau jai per pokylius arba, kai prireikdavo pagalbos. Ji dar gyva?

— Taip. — Fibė vėl atsipalaidavo. Žavioji keistuolė ponia Tifani buvo kur kas saugesnė pokalbio tema. — Spalvinga kaip visada.

— Mano laikais ji gyveno su ketvirtu vyru.

— Paskui turėjo dar vieną ir, man regis, šiuo metu dairosi šeštojo.

— Ji niekada nekeitė pavardės, ar ne? Kad ir kiek jų tempėsi prie altoriaus, vis tiek liko Tifani.

— Tai jos antrojo vyro pavardė, — paaiškino Fibė. — Ši jai prilipo, nors paskui vyrai keitėsi. Jai patinka šios pavardės spindesys. Bent jau pati taip sako.

By lūpos sukrutėjo.

— Jūsų pusseserė, kaip pamenu, nelabai sutarė su ponia Tifani.

— Pusseserė Besė nedaug su kuo sutarė. Ji buvo... sunkaus būdo.

— Kokie esame, tokie. Kai dirbau pas ponią Taidbar, kartais matydavau tavo mamą, pasisveikindavome. Tu panaši į ją.

— Šiek tiek. Mano dukra panašesnė. Karlė — tikra senelės kopija.

— Tikriausiai gražuolė. Pasakyk mamai, kad By Hektor siunčia linkėjimų.

— Būtinai. Ji apsidžiaugs. Mamai labai patinka Dankanas.

— Mums jis irgi patinka. — Vyrai tebesiginčijo, tad By palinko šiek tiek arčiau. — Ką ketini daryti su tuo vaikinu?

— Dankanu? — Gal paveikė vynas, o gal įdėmus By žvilgsnis, tačiau Fibė pasakė tai, kas pirmiausia šovė į galvą. — Aš dar neapsisprendžiau, ką leisiu jam daryti su savimi.

By griausmingai nusikvatojo. Storais pirštais ji patapšnojo Fibei per petį.

— Jis buvo atsivedęs čia ir kitų gražių merginų.

— Numanau.

— Bet nė viena nesulaukė mano pritarimo — iki šiandien.

— Ak. — Fibė nusprendė, kad ne pro šalį dar gurkšnelis vyno. — Ar aš laimėjau konkursą?

By lengvai šyptelėjo ir taukštelėjo rankomis per stalą.

— Jei norite pyrago ir ledų, turime nukraustyti stalą. — Visiems sujudus, By atsigręžė į Fibę. — Griebk lėkštes ir nešk į virtuvę.

Fibė suprato: ji priimta į šeimą.

Vakaras baigėsi glamonėmis su Dankanu prie jos namų durų.

— Aš negaliu pakviesti tavęs užeiti. — Kai jis pakeitė bučinio kampą, iškepė dar daugiau smegenų ląstelių. — Tai, mmm, eufemizmas, kitaip tariant, mes negalime užlipti į mano kambarį ir nurengti vienas kito.

— Kada? — Jo rankos slydinėjo kūnu, kankindamos abu. — Kur?

— Aš... nežinau. Nemanyk, kad atsikalbinėju ar gudrauju. Nekenčiu to žodžio. Karlė. Motina. — Fibė mostelėjo ranka į namą. — Viskas taip sudėtinga.

— Pavakarieniaukime. Pas mane.

Kai Dankano lūpos nukeliavo kaklu, jos kaulai virto koše. Vakarienė jo namuose — tai tikrai sekso kodas.

Ačiū Dievui.

— Ar tu gaminsi?

— Ne, noriu, kad gyventum. Užsakysiu picą.

— Pica tinka.

— Kada?

— Aš... rytoj negaliu. Turiu... — Taip, reikia viską apgalvoti. Būti praktiškai, atsargiai. — Antradienį. Antradienio vakarą. Atvažiuosiu po darbo. Jei tik...

— Kas nors neužsikars ant stogo ar nepaims įkaitų. Suprantu. Antradienį. — Dankanas atsilošė. — Kokią picą mėgsti?

— Nustebink mane.

— Gerai. Labanakt, Fibe.

— Taip. Palauk. — Fibė vėl jį apkabino ir įsisiurbė į lūpas, kol geismas viduje virto skausmu. — Taip.

Ji neatsigręždama įlėkė į vidų, kol nepadarė ko nors beprotiška, pavyzdžiui, nenuplėšė nuo jo drabužių, tada svaigstančia galva užlipo į viršų. Tas vyras tikrai moka bučiuotis, ji vos neišsilydė. Ir, reikia pripažinti, labai laukia antradienio nakties, o šis laukimas verčia sparčiau plakti širdį ir šildo pilvą.

Jei kada nors ir svaigo taip dėl vyro, tai to neprisimena. Tai šį tą sako.

Iš šeimos kambario sklido televizoriaus garsai ir Karlės juokas. Dar ne laikas į lovą, pagalvojo Fibė. Bet jai reikia minutėlės, tik minutėlės ar dviejų vienumoje, kad sutramdytų tą kvailą šypseną.

Vakaras buvo gražus, ir ji atidarė langą. Netrukus, pagalvojo Fibė, bus įjungti kondicionieriai, o visi langai ir durys aklinai uždaryti, kad į vidų nepatektų drėgno ir karšto Savanos vasaros oro.

Prieš eidama pas savo mergaites, nusprendė persirengti.

Išsirengusi iki apatinių, Fibė išgirdo švilpavimą. Jis sklido per atvirą langą ir atnešė netikėtą vėsą.

Ta melodija. Ta pati melodija. Vyras su fotoaparatu.

Iš atminties atklydo vienišo vyro, stovinčio Riverio gatvėje,

vaizdas. Bet tai negali būti tas pats žmogus, a? Kol ji priėjo prie terasos durų ir apsidairė, švilpavimas nutilo.

Ant plataus balto Džonso gatvės šaligatvio nesimatė jokio žmogaus.

14

NUSILEIDUS KAVOS, MOTERŲ BALSAI — jie priminė Fibei džiaugsmingus paukščius — čirpė ir klegėjo virtuvėje. Kadangi tarp jų čiulbėjo ir Karlė, Fibė minutėlę žavėdamasi pasiklausė. Paprastai pirmadienio rytais taip nebūna.

Mergaitei patiko mokykla, bet ne pirmadienio rytais.

Tačiau pakliuvusi į madų šou Fibė suprato, kodėl jos dukrytė tokia džiaugsminga. Naujas megztukas — bet koks naujas drabužis — visada pakeldavo Karlei nuotaiką.

Šis, kurį mergaitė dabar demonstravo kaip projekto „Podiumas" finalininkė, buvo blyškiai, beveik neįžiūrimai melsvas. Tarsi megztas iš debesų, pagalvojo Fibė, banguoja ant pečių ir rankų, verpetuoja ties liemeniu.

Apsisukdama Karlė pastebėjo motiną.

— Žiūrėk, mama! Žiūrėk, ką man padarė senelė!

— Jis nuostabus. — Fibė piršto galiuku palietė rankovę. Minkštas kaip debesis. — Mama, tu ją lepini.

— Toks mano darbas. Tačiau tai pavyzdys. Reklaminis modelis. Ketinu nunerti keletą suaugusiesiems, bet pradėjau nuo vaikiško.

— Senelė sakė, kad dar nuners tokią pat rankinę.

— Gali iškart pasiduoti, — patyliukais tarė Ava, paduodama Fibei kavą. — Prieš jas nelaimėsi. Gal nori karštų pusryčių?

— Ne, ačiū. Užteks skrebučio.

— O gal geriau paragausi šitų? — Ava kilstelėjo keksiukų krepšelį. — Ką tik iškepiau.

Fibė paėmė vieną ir atsikando.

— O aš dar piktinuosi, kad lepinama Karlė. Karle, valgyk pusryčius. Pakeliui į darbą nuvešiu tave į mokyklą.

— Šiandien turime vežti Popę ir Šeriliną.

— Taip. Žinau.

— Galiu aš nuvežti, jei skubi, — pasisiūlė Ava.

— Ne, viskas gerai. A, tiesa, rytoj norėsiu pavakarieniauti su Dankanu, jeigu jūs nieko prieš.

Fibė pastebėjo, kaip Ava ir Esė linksmai susižvalgė už Karlės, kuri pylėsi į dubenį dribsnius.

— Kas yra?

— Nieko, — Esė nutaisė nekaltą veidą. — Žinoma, mes nieko prieš. Tikrai. Ava, man regis, tu skolinga man penkis dolerius.

— Jūs lažinotės... — Fibė užsičiaupė, išvydusi smalsias Karlės akis.

— Ar dabar jis tavo vaikinas?

— Aš per sena turėti vaikiną.

— Mano trečios geriausios draugės Selinos mama turi *du* vaikinus. Selina girdėjo, kaip mama sakė, esą žongliruoja jais taip, kad kairė ranka nežino, ką daro dešinė.

— Anksčiau ar vėliau tos dvi rankos susitiks ir viena į kitą nusibrozdins krumplius. Bet *šito* prašau nepakartoti, — pridūrė Fibė. — Aš tiesiog einu vakarieniauti su draugu.

Ir pasimylėti, pagalvojo ji. Gali būti, kad daug ir smagiai. Gal nusipirkti sargių? Jis tikriausiai turės.

Dieve, dar vienas rūpestis.

— Aš pasiilgau tokių pasimatymų, — tarė Ava. — Tiesiog pasėdėti prie stalo, pasikalbėti. Eisite į restoraną?

— A, ne. — Gal nusipirkti naujų apatinių? — Valgysime picą ar kažko panašaus.

— Kaip miela. Draugiška.

— Aš mėgstu picą, — viltingai įsiterpė Karlė.

Kaltė, kaltė, kaltė. Puiku. Tik leisk nuraminti tuos virpulius papilvėje, vaikeli, ir aš tau atsilyginsiu.

— Na...

— Mes juk kartą per savaitę valgome picą, — priminė jai Esė.

Šviesdama ta pačia linksma šypsenėle, Esė paėmė ąsotį ir įpylė Karlei sulčių.

Ir vos tik Fibė pagalvojo: puiku, mama, išgelbėjai, Esė smogė iš kitos pusės.

— Turėtum kurią dieną pakviesti Dankaną vakarienės, Fibe.

— O... Aš...

— Jaukiai šeiminei vakarienei. Vakar grįžusi pasakojai, kad jis nusivedė tave pas savo šeimą. Turėtum atsilyginti. Kodėl tau nepaklausus, kuris vakaras jam tiktų?

— Gal ir galėčiau.

Sudėtinga, sudėtinga. Kodėl viskas turi būti taip sudėtinga? Negi suaugusi moteris negali užmegzti paprasčiausio romano?

Atsakymas, žinoma, buvo ne. Ne tada, kai tame pačiame name gyvena dukra, motina ir dar viena garbinga moteris.

— Baik pusryčiauti, Karle, juk nenorime pavėluoti. Tiesa, norėjau paklausti. Ar į mūsų gatvę neatsikraustė naujų gyventojų?

— Lizetės ir Morgano Frajų duktė Mirė atvyko aplankyti tėvų — sklinda gandai, esą ji iš tiesų paliko savo niekam tikusį vyrelį, sužinojusi, kad klube su teniso partnere jis ne tik tenisą žaidžia. — Ava įpylė Fibei dar kavos. — Ir Delė Porter pasamdė prancūzę auklę savo dvyniams. Dieve padėk tai panelei.

— Ką veiks Delė? — nusistebėjo Esė. — Grįš į darbą?

— Ji *sako*, kad auklė išmokys vaikus svetimos kultūros ir *ji* galės daugiau laiko skirti savanorės darbui. Savanorės darbas, kaip visi žino, yra vaikščiojimas po parduotuves penkias dienas per savaitę.

— Ne, aš kalbu apie vyrą. Ar atsirado kaimynystėje naujų vyrų?

— Ir tu panorai žongliruoti? — susijuokė Ava.

— Ne, — šypsodamasi Fibė papurtė galvą. — Pasirodė, kad pamačiau naują veidą, ir tiek. — Bet iš tiesų jo veido nematė, pagalvojo Fibė. — Švilpavo kažkokią melodiją. Betgi kokią? Esu ją girdėjusi, tačiau negaliu prisiminti.

Vos tik Fibė ėmė niūniuoti, Esė ją nutraukė.

— *Vidurdienis*. Žinai, kaip mėgstu senus filmus. Čia melodija iš *Vidurdienio* su Gariu Kuperiu ir Greise Keli. Dieve, kokia graži ji buvo. O jis irgi tikras gražuolis. „Nepaliki manęs, o brangioji", — uždainavo Esė gražiu skambiu balsu.

— Taip, taip. Ta pati. Keista, kad jis švilpavo tokią dainą. Ką gi. — Paslaptis atskleista. — Karle, paskubėk.

Vos tik jos įsėdo į automobilį, Fibė atsisuko į Karlę.

— Tau nepatinka, kad susitikinėju su Dankanu? Ar su kuo kitu?

— Ne. Bet jei tu per sena turėti vaikiną, kodėl susitikinėji? Tiesiai į dešimtuką, ar ne?

— Aš tik norėjau pasakyti, kad kažkaip kvaila, kai suaugusi moteris vadina savo draugą vaikinu. — Tuo labiau išsiskyrusi, auginanti vaiką, pagalvojo Fibė. — Manyčiau, „draugas" skamba priimtiniau.

— Selinos mama giriasi savo vaikinais. Anksčiau ji turėjo tris, bet...

— Aš nesu Selinos mama. Ir nežinau, ar man patinka, kad girdint tau ji tiek daug kalba apie savo *vaikinus*.

— Dažniausiai ji kalbasi su draugėmis, bet Selina girdi. Paskui papasakoja man.

— Och, — išvažiuodama iš kiemo Fibė atsiduso. — Selinai nesmagu, kad jos mama dažnai išeina?

— Jai patinka auklė. Terei penkiolika, taigi jos kartu dažosi, žiūri televizorių. O tie vaikinai kartais atneša Selinai dovanų arba kur nors nusiveda. Pavyzdžiui, vienas nusivedė ją į „Six Flags".

— Aš *girdžiu*, ką tu galvoji, — nusijuokė Fibė. — Tu, maža savanaude.

Karlė girdėjo tai ne pirmą kartą, todėl irgi nusišypsojo.

— Bet jei neprašai dovanos ir nesakai, prašau, prašau, nusivesk mane į „Six Flags", tada nesi savanaudė. Ar ne? Senelė visada sako, kad jei kas nors duoda tau dovaną, reikia padėkoti ir apsidžiaugti, kad dovanojęs žmogus būtų pamalonintas. Net jei dovana tau nepatinka. Taip elgiasi gerai išauklėti žmonės.

— Tu gudruolė, Karle Ane. Slidi kaip ungurys. Didžiuojuosi tavimi.

Kai Fibė sugrįžo nuraminusi dar vieną grasinusį nusižudyti žmogų, nors iš tiesų tai tebuvo liūdnas ir apgailėtinas bandymas sulaukti dėmesio, Saiksas pamojo jai iš skyriaus kambario.

— Tik perspėju, leitenante. Jūsų kabinete sėdi žiurkė.

— Mano kabinete VRB?

— Vienas iš jų. Atėjo prieš kelias minutes.

— Ačiū.

Turėjo žinoti, kad taip bus. Žinojo, pasitaisė Fibė. Tačiau vis tiek bjauru.

Leitenantas Blekmenas iš Vidaus reikalų biuro buvo žilstelėjęs penkiasdešimtmetis. Jo pilvas nudribęs, veido oda raudona, o rankos plonos ir sausos.

— Atsiprašau, leitenante, kad teko palaukti. Ar mes buvome susitarę susitikti?

— Nieko tokio. Pamaniau, kad iš pradžių galėtume pasikalbėti, užuot atlikę oficialią apklausą. Jeigu jūs linkusi atlikti viską oficialiai, galime tuo pasirūpinti.

Fibė tučtuojau apsigaubė mandagios Pietų moters šydu. Paprastai tai padėdavo.

— Nežinau, ar aš mieliau norėčiau oficialios apklausos, kol nesužinojau, apie ką norėtumėte pasikalbėti.

— Apie pareigūno Arnoldo Mykso pareiškimus ir kaltinimus jums.

— Arnoldas Myksas jau nėra policijos pareigūnas, kaip jūs gerai žinote.

— Buvo, kai pateikė šiuos pareiškimus ir kaltinimus, kaip jūs irgi gerai žinote. Tikiuosi, jaučiatės geriau.

— Taip, dėkoju. Leitenante Blekmenai, jei ketiname kalbėtis neoficialiai, gal norėtumėte kavos?

— Ne, ačiū. Iki tol, kai buvote užpulta, jūs nušalinote pareigūną Arnoldą Myksą nuo tarnybos?

— Taip.

— Jūsų priežastys, dėl kurių ėmėtės šių veiksmų?

— Visiškai aiškiai išdėstytos byloje. — Fibė nusišypsojo kaip žmogus, linkęs bendradarbiauti. — Norite kopijos?

— Aš turiu.

Šiknius, pagalvojo Fibė, nesiliaudama šypsotis.

— Tai gerai.

— Pareigūnas Myksas užginčijo jūsų argumentus dėl nušalinimo.

Fibė atsilošė, liovėsi šypsojusis ir sugriežtino toną.

— Mes abu žinome, kad jis patykojo mane, užpuolė ir sužalojo. Taip pat žinome, kad buvo sudarytas sandėris. Ir įtariu, kad abu žinome, jog Arnoldas Myksas turi rimtų bėdų dėl paklusnumo — ypač jei viršininkė moteris — ir dėl pykčio valdymo. Kodėl tai tęsiate?

Tamsios Blekmeno akys liko įsmeigtos į ją.

— Myksas pateikė rimtus kaltinimus jums ir šio skyriaus kapitonui.

Jos pyktis geidė pašokti ir kirsti. O tai, žinojo Fibė, tik dar labiau pakurstytų ugnį, kurią reikia kuo skubiau užgesinti.

— Taip. Jis išsakė juos čia, šiame kabinete, tiesiai man į akis.

— Jūs palaikote asmeninius santykius su kapitonu Deividu Makvy, ar ne?

— Tikrai taip. Palaikau su kapitonu, kurį pažįstu ir gerbiu daugiau nei dvidešimt metų, asmeninius ir platoniškus ryšius. Jei būtumėte pasidomėję šiuo reikalu, manimi, tada žinotumėte, kokiomis aplinkybėmis atėjau dirbti kapitonui Makvy.

— Jūs atsisakėte darbo FTB ir perėjote dirbti į šį skyrių.

— Taip, dėl daugelio priežasčių. Beje, nė viena jų neprieštarauja departamento nuostatams. Dirbu šiame skyriuje beveik septynerius metus be jokių nuobaudų ar papeikimų. Tikiu, kad mano reputacija, jau nekalbant apie kapitono, yra nepriekaištinga. Ir jos tikrai nesuteršė negarbingo policijos pareigūno kaltinimai, kurio atsakas į sudrausminimą buvo užpuolimas ir sumušimas.

Blekmenas išpūtė skruostus, pirmą kartą parodydamas bent šiokius tokius jausmus.

— Suprantu, kad šis pokalbis jums nemalonus, leitenante.

— Nemalonus? Leitenante Blekmenai, kaip policijos pareigūnė ir kaip moteris manau, kad šis *pokalbis* pasibjaurėtinas.

— Pastebėjau. Taip pat pareigūnas Myksas tvirtina, kad bandėte seksualiai priekabiauti ir naudojotės savo pareigomis, siekdama jį įbauginti.

— Apie tai esu girdėjusi. — Gana, nusprendė Fibė. — Aš niekaip nepriekabiavau prie Arnoldo Mykso. Galite tikėti jo žodžiu arba galite tikėti manuoju. Įdomu, kokiais būdais „šio pareigūno" tėvas ar senelis paveikė Vidaus reikalų biurą, kad byla būtų tiriama toliau.

— Skundai buvo pateikti dėl jūsų ir kapitono Makvy.

— Turėtumėte atsižvelgti į tų skundų šaltinį. Prisiminkite, kad kapitonas Makvy šiam departamentui ir miestui tarnauja daugiau nei dvidešimt penkerius metus, todėl tikrai nenusipelno, kad jo reputaciją juodintų toks kalės vaikas kaip Arnoldas Myksas.

— Leitenante...

— Aš dar nebaigiau. Noriu, kad įtrauktumėte tai į šio pokalbio protokolą. Noriu, kad įrašytumėte, jog, mano asmenine ir profesine nuomone, Arnoldas Myksas yra apsimelavęs šunsnukis, bandantis pridengti savo negarbingą ir nusikalstamą elgesį, suteršdamas gero žmogaus ir gero policininko reputaciją.

Fibė pašoko.

— O dabar prašau išeiti. Man reikia dirbti. Jei norėsite dar kartą pasikalbėti, pokalbis bus oficialus ir jame dalyvaus mano atstovas.

— Kaip norite.

— Taip, būtent. Geros dienos, leitenante Blekmenai.

Fibei prireikė keturiasdešimt penkių sekundžių prisipažinti, jog yra pernelyg įširdusi ir įžeista, kad sėdėtų kabinete ir tvarkytų dokumentus. Negelbės nė apsimetinėjimas, kad tvarko dokumentus.

Tad ji pasigriebė rankinę ir išlėkė iš kabineto, lydima smalsių ir užjaučiamų policininkų žvilgsnių.

— Išeinu, — tarstelėjo Fibė naujajai sekretorei. — Būsiu po valandos.

Ji norėjo veikti. Fibė žinojo ir suprato, kad oras ir pasivaikščiojimas yra du gyvybiškai svarbūs dalykai, padėsiantys nusiraminti. Ji išėjo paskubomis, kol ko nors nepasakė ar nepadarė, dėl ko vėliau gailėtųsi. Kurį laiką jai reikia pabūti ne policininke, pagalvojo.

Juk galėjo pasirinkti lengvesnį kelią. Psichologiją, psichiatriją. Juk svarstė abi galimybes. Bet ne, per visus mokymosi metus jos pasirinkimai vis grįždavo į tą patį tašką.

Fibė žinojo, kad dėl to jos motina praleido daug bemiegių naktų. Dievas mato, tai nebuvo pats geriausias vienišos motinos pasirinkimas. Tikrai nebuvo protinga. Jai reikėjo išlaikyti šeimą, ir galėjo padaryti tai stilingiau, imdama mokestį už akademines valandas, užuot leidusi naktis darbe.

Ir dėl ko? *Dėl ko?* Kad ją apkaltintų žmogus, pats užpuolęs ir sužalojęs? Kad dar nė nespėjus išnykti mėlynėms dėl tų kaltinimų ją tardytų kolegos?

Fibė nurijo tai, kas, jos nuomone, tebuvo tekštelėjimas per pirštus žmogui, kuris puolė kumščiais. Ji susitaikė su skyriaus politika, gelbėdama jo gerą vardą, ir, jei atvirai, pajuto šiokį tokį palengvėjimą, kad nereikės dalyvauti teisme ir iš naujo visko išgyventi.

Bet šitai? Šitai vargu ar pajėgs nuryti.

Ir kur dabar jos pasirinkimai? — klausė savęs Fibė, sukdama į sąlyginai vėsią Čipevos aikštę. Galėtų parodyti departamentui špygą ir išeiti. Užbraukti tuziną mokymosi ir darbo metų — gero darbo, priminė sau.

Galėtų pareikalauti išsamaus, oficialaus tyrimo ir paleisti į orą visą bjaurastį tiems, kurie tokius dalykus gaudyte gaudo kaip balionus. Arba galėtų prisiminti, kad kartais išdidumas būna mažiau svarbus už tai, ką reikia padaryti.

Fibė sudribo ant suoliuko — to paties, ant kurio sėdėdamas Forestas Gampas laukė autobuso.

— Dėžė saldainių, kad tave kur,* — sumurmėjo ji.

Fibė jautėsi nusiraminusi. Gerai, nusprendė ji, kad tam žiurkei Blekmenui pasakė tai, ką norėjo, kai dar nebuvo nurimusi. Gerai, kad apsigynė, parodė, kad nesileis mindžiojama biuro, politikų, senų draugų tinklo ar kitų veiksnių.

Tegu jis sau knaisiojasi. Ji neturi ko slėpti.

Grįš į darbą, juk ten jos vieta. Tiesą sakant, jis nebuvo vienintelis pasirinkimas. Ji to norėjo.

Tačiau kitas penkias minutes sėdės čia — kaip Forestas — ir stebės pasaulį. Kad ir koks sumautas, vis dėlto tai jos pasaulis.

Fibė dirstelėjo į moterį, prisėdusią šalia, paskui giliai įkvėpė. Puošni balta skrybėlė dengė nuostabias kaštonines garbanas. Plačios išraiškingos lūpos padažytos subtilia ką tik prinokusio persiko spalva. Iš po plonos baltos suknelės kyšojo ilgos kojos, apautos aukštakulnėmis basutėmis su dirželiais.

* Citata iš filmo „Forestas Gampas“: „Mano mama visuomet sakydavo, kad gyvenimas kaip saldainių dėžė — niekada nežinai, kokį gausi.“

Holivudo žvaigždės dažnai atvykdavo į Savaną, tačiau ne kiekvieną dieną pamatysi Džuliją Roberts, jaukiai įsitaisiusią ant suolelio šalia tavęs. Ypač kai Džulija turi išsikišusį Adomo obuolį ir labai dideles rankas.

— Tikiuosi, neprieštaraujate, kad prisėdau. — Balsas tingus, pietietiškas ir tikrai ne moteriškas. — Tie bateliai mane žudo.

— Visiškai ne. Beje, bateliai nuostabūs.

— O, labai ačiū! — Keturių colių kulniukai pasikėlė nuo žemės ir pasikraipė į šonus, parodydami persiko spalva nulakuotus pirštų nagus. — Pamačiau juos „Jezebel's" ir negalėjau atsispirti. Žinau, turint tokią silpnybę, ten geriau neiti. Bet jie stovėjo vitrinoje, tiesiai prieš akis, tiesiog negalėjau nenusipirkti.

Fibė nusišypsojo prisiminusi Karlę. Jos dukra puikiai suprastų, koks tai jausmas.

— Bet jais avėdama negali eiti daugiau nei penkis žingsnius. Aš ne ji. — Fibės kompanionė pasmaukė žemyn madingus akinius nuo saulės. — Daugelis žmonių mus painioja, nes mudvi su Džulija esame panašios.

— Tai jau tikrai.

— Bet ji ištekėjusi dama, turi žavingų vaikučių. O aš vis dar laisva. — Mirktelėjusi moteris ištiesė Fibei ranką. — Marvela Star.

— Fibė Maknamara.

— Man regis, esu jus mačiusi čia, Fibe, — jūsų tokie nuostabūs plaukai. Vaikštinėju po parką beveik kasdien. Žinote, netoliese yra policijos nuovada.

— Taip, žinau.

— Kaip man patinka uniformuoti vyrai. Parke patruliuoja raitoji policija. Uniformuotas vyras ant žirgo. — Marvela geidulingai atsiduso, atsilošė ir pamojavo ranka sau prieš veidą. — Iškart praskystu. Aš dirbu „Chez Vous". Ar esate buvusi „Chez Vous", mieloji?

— Ne, nesu.

— O, kurį vakarą būtinai ateikite, pažiūrėsite programą. Kadangi pasirodymai vyksta vakarais, dienomis dažniausiai miegu, tačiau po pietų mėgstu pasivaikščioti po parką, paspoksoti į savo policininkus. — Moteris pasirausė persikų spalvos krepšyje ir išsitraukė citrininių ledinukų. — Saldainiuką?

— Ačiū.

Jos ėmė draugiškai čiulpti citrininius ledinukus, ir netrukus Fibė pasijuto daug geriau.

— Jūs irgi netoliese gyvenate? — pasiteiravo Marvela.

— Ne, tiesą sakant, aš čia dirbu. Policijos nuovadoje. Aš policininkė.

— Eik tu sau! — Marvela kumštelėjo jai į ranką. — Tikrai? Parodykite ginklą.

Fibė šypsodamasi atvertė švarko kampą, kad matytųsi ginklas. Marvela nustebusi švilptelėjo.

— Tokia gražutė, niekada nebūčiau pagalvojusi. Bet, matyt, mes abi žinome, kad išvaizda būna apgaulinga — svarbu tai, kas viduje.

— Taip, mes abi tai žinome.

— Gal pažįstate kokį uniformuotą vyrą, kuriam patiktų tokio stiliaus moteris kaip aš?

— Tas, kuriam nepatiktų, daug prarastų.

— Jūs labai miela!

— Jei sutiksiu tokį, atsiųsiu į „Chez Vous". Neabejoju, kad toliau pati susitvarkysite.

— O, tai tiesa, Fibe. Tikra tiesa.

Kol Fibė sėdėjo, jis fotografavo. Tai bent sėkmė! Jau nesitikėjo, kad pamatys ją vėl vaikštančią parke. Bet štai ji, prisidengusi akis tamsiais akiniais. Gaila, kad jų nemato. Bet vis tiek pasisekė. Jis tik žvalgėsi, o čia, tik pažiūrėkite, ateina Fibė.

Eina sparčiai kaip jankė — kojos švytruoja, klubai siūbuoja. Įkaitusi, tuo neabejojo. Mintis, kad ji pyksta, irzta, maloniai jaudino.

Įdomu, ar jai patiko ta maža dovanėlė, kurią paliko. Gaila, labai gaila, kad negalėjo palaukti ir pamatyti jos reakcijos, radus negyvą žiurkę.

Tačiau dar bus laiko, daug laiko susipažinti artimiau. Susitikti. Akis į akį.

Jis nežinojo, apie ką, velniai rautų, ji plepėjo su tuo transvestitu, tačiau galėjo padaryti daugiau nuotraukų. Fibė tokia įsigilinusi, kad tikrai jo nepastebės.

Kai Fibė atsistojo ir nuėjo, įkandin jis pasiuntė bučinį.

— Iki greito pasimatymo, brangioji.

Deivas palaukė, kol beveik baigėsi pamaina, tada ją pasikvietė. Kai Fibė įžengė į kabinetą, jis kalbėjosi telefonu ir perspėjamai kilstelėjo pirštą.

— Taip ir spėjau, taip. Dėkoju. Vėliau paskambinsiu.

Padėjęs ragelį, pasisuko su kėde į kairę, paskui — į dešinę, stebėdamas Fibės veidą.

— Aš trumpai. Tikriausiai nori eiti namo.

— Pirmadienio namų darbai dažnai tampa kantrybės ir nevilties išbandymu. Penktadieniais paprastai jau viską suprantame, tačiau per savaitgalį vėl viską pamirštame. Kokie nors rūpesčiai, kapitone?

— Žinau, kad su tavimi kalbėjosi iš VRB.

— Taip.

— Ir žinau, kad esi įpykusi.

— Taip.

— Nieko iš to nebus, Fibe. Nes nieko nėra. Tačiau Myksai turi draugų departamente ir miesto taryboje. Jie stengiasi išsaugoti nors šiokį tokį veidą.

— O mano ir tavo veidai turi atremti smūgius, — atšovė ji.

— Man labai gaila, kad prie sužeidimų prisidėjo įžeidimai. Tikiuosi, susidorosi.

— Norėjau viską mesti ir imtis kokio nors verslo, pavyzdžiui, tapti psichiatre. Galbūt patarėja santuokos klausimais. — Fibė pastebėjo, kaip jo lūpose suvirpo šypsena. — Tačiau prisiminusi savo patirtį šioje srityje persigalvojau ir nusprendžiau, kad bus geriau, jei nueisiu pas vudu žynę ir nusipirksiu užkeikimą. Vis dar svarstau tokią galimybę.

— Pranešk, ką nuspręsi. Tai tik dūmai, Fibe. Tu tai žinai.

— Dūmai gali palikti dėmes ir juodulius. Be to, jie žudo. Negi negirdėjai Sveikatos ministerijos perspėjimo?

— Seržantas Myksas pasinaudojo ryšiais. Įtaisė sūnų į apsaugos tarnybą. Tai didelis pažeminimas tokiam vyrui kaip Arnis. Didelis pa-

žeminimas ir jo tėvui, matančiam, kaip žlunga visa, ką jis tiek metų kūrė. Manau, jis mėgina atsikeršyti.

Deivas vėl ėmė sukiotis su kėde, nes Fibė tylėjo.

— Jei tik laikysiesi savo pozicijos, jam nieko nepavyks. Eik namo, pamiršk tai. Jau gana to, kad turėsi galynėtis su daugybos lentele ar nežinia kokio ilgio dalybos stulpeliu.

Nėra prasmės ginčytis ar diskutuoti, pagalvojo Fibė, ypač kai jis teisus. Jai tereikia laikytis savo pozicijos.

— Kartais pirmadieniais turime mokytis žodžių. Karlė tiesiog negali pakęsti, kai kas nors liepia mokytis žodžių. Ką tu veiksi?

— Baigsiu tvarkytis, tada eisiu namo, gersiu alų ir valgysiu „Alkano vyro" vakarienę.

— Užsuk vakarienės pas mus. Tu... — Pamačiusi jo veido išraišką, Fibė nutilo apimta pykčio ir liūdesio. — Tai dabar bus taip? Dėl šių kvailų įžeidimų? Mes negalime būti draugai?

— Žinoma, mes draugai. Niekas nesikeičia ir niekada nepasikeis. Tačiau šiuo metu bus geriausia, jei liksiu ištikimas „Alkano vyro" vakarienei. Tegul prasisklaido dūmai, Fibe. Pažadu, jie nepaliks nė menkiausios dėmelės ant mūsų.

— Aš labai rimtai manau, kad reikia susirasti vudu karalienę.

Deivas nusišypsojo ta ramia, kantria šypsena, kurią ji taip mylėjo, kuria pasikliovė.

— Mes gerai dirbame. Ir toliau taip dirbsime. Beje, kalbant apie tai, šiandien koledže puikiai pasidarbavai.

— Netikras aliarmas. Buvo pranešta, kad bendrabutyje studentė užsibarikadavo su peiliu, šautuvu ir vaistų buteliuku. Kai įkalbėjau ją išeiti, mergina teturėjo manikiūro žirklutes, neužtaisytą dvidešimt antrojo kalibro pistoletą ir buteliuką prakeiktų virškinimą gerinančių vaistų.

— Tai galėjo būti užtaisytas ginklas, medžioklinis peilis ir barbitūratų buteliukas. Juk žinai. Įkalbėjai ją išeiti, o tai svarbiausia. Keliauk namo.

Tiesiog kai kuriomis dienomis, galvojo Fibė, eidama prie automobilio, jautiesi padariusi daugiau nei paprastai.

*

Keista, nutarė Ava, kad vyras, su kuriuo susitikinėja jos draugė — tiesą sakant, netgi šįvakar vakarieniauja — kviečia ją susitikti?

Ji nežinojo, kodėl sutiko susitikti. Gal iš smalsumo, mandagumo, o gal čia kaltas tas nerūpestingas jo žavesys. Tikriausiai pastarasis, pripažino eidama Viteikerio gatve.

Ava sąmoningai nusprendė nevažiuoti automobiliu. Būtų sunku rasti vietą pastatyti, be to, važiuodama negali spoksoti į vitrinas, ar ne? Bent jau saugiai.

O jai patinka žvalgytis į vitrinas. Juodvi su Ese visiškai sugadino Karlę.

Be to, tai visiškai netoli. O Savana balandžio mėnesį nuostabi.

Ava mylėjo Savaną. Mylėjo Maknamarų namus — giliai širdyje tai buvo ir jos namai. Žinoma, mylėjo ir savo mažą dailų namuką Vakarų Četheme. Gyvenimas kaip pasakoje, bent jau Ava taip galvojo. Su sėkmingu vyru, nuostabiu sūneliu. Ir, žinoma, auksiniu retriveriu.

Tačiau pasirodė, kad jis nebuvo toks tobulas, ir tai buvo skaudus smūgis. Nesibaigiantis svetimoteriavimas nebuvo gražu — bet ji buvo tokia akla, kad nieko nepastebėjo, kol galiausiai viskas neiškilo aikštėn.

Taip ji grįžo į Maknamarų namus. Tik be vyro ir šuns. Šuns ilgėjosi, su šypsena pagalvojo Ava. Ir buvo dėkinga, kad turėjo kur eiti, kad jos sūnus turėjo namus, kuriuose galėjo augti, o ji galėjo būti naudinga.

Ir nors kartais dar trokšta, kad tas neištikimas niekšas žūtų kokioje nors baisioje avarijoje, jos pyktis, palyginti su tomis dienomis, kai melsdavosi, kad tą nedorėlį pervažiuotų traukinys, akivaizdžiai išblėsęs.

Tai pažanga.

Ji buvo tokia įsigilinusi į savo mintis, kad vos nepraėjo pro šalį.

— Ei! Ava!

Ava stabtelėjo, apsidairė ir pamatė Dankaną, nulipantį kažkokio apgriuvusio namo laiptais.

Ką čia tos vitrinos, pagalvojo ji, vertindama grynai moteriškai. Nenuostabu, kad Fibė nenuleidžia akių nuo šios prekės. Lieknas kūnas, susitaršę plaukai, žudanti šypsena.

Nors ji nemanė esanti gera vyrų žinovė, neabejojo, kad šis prilygsta savo įpakavimui.

— Atsiprašau. Užsisvajojau. O varge. Ar čia tas namas, kurį pirkai? Ta vieta, apie kurią pasakojai Esei?

— Taip. — Dankanas atsigręžė ir pažiūrėjo į namą kaip į kokią mielą seną tetulę. — Tik jam reikia pagalbos.

— Tai jau tikrai.

Pusė langų užkalti lentomis, o priekinė veranda kabojo kaip seno žmogaus pagurklis. Šlykščiai gelsvi dažai — kiek jų apskritai buvo likę — luposi ir trupėjo nuo medienos.

— Turėsi daug darbelio, — tarė ji.

— Tai pusė malonumo. Kaip tik apie tai ir norėjau su tavimi pasikalbėti.

— Apie ką?

— Eikš. Šie laiptai ganėtinai tvirti. — Dankanas paėmė ją už rankos. — Pastato būklė dar gera. Žinoma, šį tą reikia paremontuoti. Bet tik kosmetiškai.

— Reikės nemažai „Max Factor", Dankanai.

— Max... a, taip. Supratau. Taip, reikės gerokai padažyti, bet aš turiu minčių. Viena jų yra vaizdas nuo gatvės. Jūsų — Maknamarų — namai nuo gatvės puikiai žiūrisi. Girdėjau, kad aplinką tvarkai tu.

— Didžiąją dalį.

Išsitraukusi iš rankinės butelį vandens, Ava pasiūlė jam.

— Nešiojiesi rankinėje vandens?

— Iš to, ką nešiojuosi savo rankinėje, galėčiau atidaryti nedidelę smulkmenų krautuvėlę. Niekaip nesuprantu, kaip jūs, vyrai, sutalpinate viską į kišenes. Ar norėtum? Turiu du buteliukus.

— Ne. Ačiū. Taip... sodas. Tavo gėlynai.

— Mmm. — Gerdama vandenį, Esė nužvelgė priekinės vejos kemsynus, išvešėjusius vijoklius. — Šiek tiek padeda Esė. Fibė tam neturi laiko, nebent retsykiais išrauna vieną kitą piktžolę. Man labiausiai tai prie širdies, todėl daugiausia ir triūsiu.

— Man irgi patinka rūpintis augalais.

— Tikrai?

Dabar ji šypsodamasi pažiūrėjo į Dankaną.

— Pajutau tai, kai pradėjau triūsti aplink namą, kuriame gyvenu. Nesu beviltiškas. Vis dėlto tu daug geresnė. Tad pamaniau, kad galėtum man padėti.

— Čia?

— Manau, kad teks pradėti nuo nulio. Čia beveik viskas sumedėję arba negyva, išskyrus, žinoma, piktžoles. Jas reikia išnaikinti. Norėčiau kelių naujų pagrindinių augalų ir ko nors gražaus. Galbūt žemaūgių žydinčių medelių, nedidelio gluosnio kitoje pusėje. Vijoklių, apsivijusių pinučius.

Suglumusi Ava apžiūrinėjo apgailėtinos išvaizdos namą.

— Kokius pinučius?

— Tuos, kuriuos pastatysiu. Arba ant altanos. Man nepaprastai patinka altanos. — Įsijautęs Dankanas pažvangino smulkiais kišenėje. — Taip pat norėčiau vazonų ir lovelių palangėse. Daug — nepagailėkime — vazonų ir lovelių. Dar yra kiemas už namo. Jis nedidelis, tad planuoju pastatyti jame mažą dailų staliuką su kėdėmis, kažką panašaus. Aplinkui galėtų būti pora lysvių. Vazoninių medelių ir panašiai. Ką manai, ar galėtum man padėti?

— Aš sutrikusi. Tu nori, kad padėčiau sutvarkyti aplinką?

— Noriu pasamdyti tave, kad padėtum sutvarkyti aplinką.

Netekusi amo, Ava nugėrė didelį gurkšnį vandens.

— Dankanai... Kodėl manai, kad galėčiau įgyvendinti tokį projektą? Aš nesu specialistė. Tik sodininkė mėgėja.

Tai jis sodininkas mėgėjas, pagalvojo Dankanas. Tai, ką daro Ava, prilygsta Esės darbui su vąšeliu ir siūlais. Ji kuria meną.

— Man nereikia kraštovaizdžio specialisto. Prieš juos nieko neturiu, tikrai. Tačiau noriu, kad čia jaustųsi namų atmosfera, galbūt šiek tiek stulbinanti. Individuali. Man patinka, ką sukūrei Džonso gatvėje. Kažko panašaus norėčiau ir čia. Pažiūrėk.

Jis ištraukė iš lagaminėlio aplanką ir padavė Avai.

— Čia eskizai — namo, aplinkos, verandų — kokie jie yra. Taip pat mano sumanymai, ką esu numatęs. Tai ne galutiniai sprendimai, tik mintys. Ir numatomas biudžetas.

Užvaldyta smalsumo, Ava atvertė aplanką ir pervertė lapus, kol priėjo prie biudžeto.

— Man reikia prisėsti.

— Gerai.

Dankanas atsisėdo ant laiptų šalia jos. Jam patiko sėdėti ant laiptų ar atvirame prieangyje mieste ir stebėti pro šalį slystantį gyvenimą. Todėl patenkintas sėdėjo, kol Ava tylėjo.

— Dankanai, tu nepaprastai mielas žmogus, bet manau, turi psichikos bėdų. — Kai jis nusijuokė, Ava papurtė galvą. — Kaip gali siūlyti tokį didelį projektą žmogui, neturinčiam patirties.

— Na, tas didumas sąlyginis. Turiu dar vieną didelį projektą, apie kurį galbūt pakalbėsime kitą kartą. Noriu, kad tai atrodytų kaip namai. — Dankanas norėjo, kad šis pastatas turėtų savo gyvenimą. — Manau, tu tai galėtum padaryti. Aš šį tą išmanau apie sodininkystę ir...

Prunkštelėjusi Ava bedė į jį pirštu.

— Išvardyk bent pusę tuzino augalų, kuriuos matei Maknamarų namuose.

— Verandoje stovi urna su heliotropu, tamsiai raudonu flioksu, lobelija ir saldžiuoju laibeniu.

Tada jis išvardijo vazonus, krūmokšnius ir lysves priešais namą. Ava prisimerkusi žiūrėjo į jį pro tamsius akinius.

— Tu viską užsirašei?

— Aš pastebiu dalykus, ypač tuos, kurie mane domina. Pagalvok apie tai. Dar turiu porą savaičių. Galbūt tau kils kokių minčių, galėtume jas aptarti. Galėčiau... — Dankanas dirstelėjo į laikrodį ir susiraukė. — Turiu eiti. Po poros valandų atvažiuos Fibė, tad reikia...

— Eiti, — sumurmėjo Ava. — Aš čia dar kurį laiką pasėdėsiu, jei tu nieko prieš.

— Žinoma, apsidairyk. — Jis atsistojo, atsisuko ir dar kartą nužvelgė namą. — Labai norėčiau jį prikelti. Tad pagalvok, gerai?

— Pagalvosiu.

Kai jis įsėdo į automobilį ir nuvažiavo, Ava vėl atsisėdo. Dankanas tikriausiai išsikraustė iš proto, galvojo sėdėdama. Paskui atsistojo, apžiūrėjo namą, atsargiai apėjo svyrančią verandą.

Prisiminė kiemą, kurį turėjo tame tvarkingame sklype Vakarų Četheme. Kaip jai patiko ten darbuotis. Kaip tampė dirvožemį, trąšas, durpes. Kaip kasė, sodino, prakaitavo, ravėjo. Kūrė namus. Kūrė tobulą paveikslą nė neįtardama, kad sode slepiasi gyvatė. Nenujausdama, kad teks palikti tą pasakų kampelį, kurį taip sunkiai kūrė.

Argi nebūtų puiku, jei ką nors panašaus sukurtų čia? Jei nugrandytų tuos negyvus, bjaurius padarus ir sukurtų šį tą gražaus? Tiesiog dėl grožio.

Taip, apsisprendė Ava. Verta pagalvoti.

15

JI VOS NEATKALBĖJO SAVĘS, kad neitų pas Dankaną. Žinoma, tai būtų nesąmonė. Juk norėjo eiti. Labai, *labai* norėjo baigti tai, ką prieš keletą vakarų pradėjo jo verandoje.

Tačiau Protingoji Fibė nusprendė pasiginčyti su Geidulingąja Fibe — ir, kad ją kur, pakeliui į namus, ruošdamasi pasimatymui, ir netgi dabar, važiuodama į salą, pateikė keletą labai svarių argumentų.

Jiems derėtų geriau pažinti vienas kitą. Be abejo, Dankanas labai patrauklus, įdomus vyriškis. Betgi kam skubėti? Argi nebūtų racionaliau — šifruoju: saugiau — susitikti dar keletą kartų viešoje vietoje, užuot lėkus pas jį į namus, kur galutinis rezultatas neišvengiamas?

Fibė galėjo į tai atsakyti, ir atsakė. Dankanas jai patinka, maloni draugija stipriai traukia fiziškai. Jai trisdešimt treji.

Bet iš tikrųjų, ką žino apie jį — kas slypi po ta išore? Gal jis koks maniakas, kuris naudodamasis savo patrauklumu kas savaitę grobia lengvatikes moteris. Gal jis vyriškoji Selinos motinos versija, žongliruojantis keliomis vienu metu. Ar ji nori būti vienu tų kamuolių ore?

Koks, velniai rautų, skirtumas. Negi ji negali susitikinėti su vyru — negali permiegoti su vyru, nereikalaudama ar nesitikėdama absoliutaus išskirtinumo? Ji nusipelno šiek tiek džiaugsmo ir vyriškos draugijos, ir prakeikto sekso.

Tad užsičiaupk, kad tave kur.

Dankanas kišasi į jų gyvenimą. Bent jau jos dvilypė cinizmo ir įtarumo antena taip dūzgia. Galimybė motinai pardavinėti rankdarbius, darbo pasiūlymas Avai. Kas toliau? Gal pasisiūlys nupirkti batų parduotuvę Karlei?

Žinoma, tai juokinga. Ji per aštriai reaguoja. Pernelyg saugo šeimą. Tikriausiai nei motinai, nei Avai nešovė į galvą, kad jis kišasi. Be to, abi tikrai išmano darbus, kuriuos Dankanas joms siūlo.

Bėda ta, kad ji gali iškreipti Dankano veiksmus, šiuos santykius, viską, ką tik jis daro. Jei ir toliau įtarinės, kabinėsis. Užuot pasinaudojusi galimybe, pasidžiaugusi akimirka.

Be to, jau per arti jo namų, kad dabar apsisuktų kaip kokia nervinga kvaiša ir spruktų namo.

Jiedu pasikalbės, tiesiog pasikalbės apie tai, kas vyksta, ką jis siūlo Avai. Pavalgys picos, galbūt išgers vyno ir kaip du subrendę, suaugę žmonės pasikalbės, kur gali — jei išvis gali — tai nuvesti.

Jeigu Protingosios Fibės tai netenkina, tegu lipa lauk iš automobilio ir pėdina namo.

Sukdama į Dankano kiemą dar pagalvojo, kad pirmą kartą lankydamasi jo namuose buvo ištikta šoko. Antrą kartą jau buvo tamsu. Dabar, aiškioje šviesoje, būdama blaivaus proto, Fibė išvydo jį visiškai kitokį.

Namas nuostabus: aukšti langai, drožti balti papuošimai ant blyškiai melsvos medienos. Grakščios terasos ir verandos. Ir, žinoma, tvirtai elegantiškas portikas su baltomis kolonomis. Kur jiedu vos nepadarė to, kas jos ginčą su savimi būtų pavertęs niekais.

Tas žavingas stogelis, nuo kurio gali stebėti pelkes ir druskingas lygumas, sodą, upę.

Ir, žinoma, sodas. Apvalios, pailgos, dygliuotos formos. Fibė turėjo sutikti, kad Dankanas išmano apie sodininkystę arba samdo tam visą pulką žmonių. Nors iš esmės tai tas pat. Juk nebūtina kasti ir sodinti, karpyti ir ravėti, kad įvertintum gražios aplinkos galią.

Ši nuostabi maža salelė alsavo gyvybe, saule ir pavėsiu, žiedais ir kvapais, žaluma ir įvairiomis spalvomis, supančiomis namą, kuris atrodė didingas ir jaukus.

Tam reikėjo vaizduotės, nusprendė ji.

Fibė patraukė takeliu, mėgaudamasi svajinga, romantiška atmosfera ir tikėdamasi, kad picą valgys ir vyną gers verandoje, kur šiltas drėgnas oras, o vėjas atpučia svaiginančius kvapus.

Dankanas atidarė duris ir, atsistojęs tarpduryje, tarp baltų papuošimų, stebėjo ją ateinančią.

— Gailiuosi, kad nepasipuošiau balta plevenančia suknele, — šūktelėjo Fibė, — ir balta plačiakrašte skrybėle, kaip tas „lyg iš akies trauktas Džulija Roberts" transvestitas, su kuriuo vakar maloniai paplepėjau. Arba mano skrybėlaitė galėtų būti papuošta žibuoklėmis.

— Atrodai beveik tobula, net jei nesi — kiek žinau — transvestitė.

— Gal tai buvo transseksualė. Nedrįsau klausti vos susipažinusi.

— Kad ir kaip būtų. Graži suknelė.

— Ačiū. — Nors ir dažnai ją rengdavosi eidama į tėvų susirinkimus, vis dėlto šią akimirką paprasta medvilninė suknelė puikiai tiko. — Tau buvo sunki diena.

— Kaip pažiūrėsi.

Vyras ištiesė ranką ir įsivedė ją į vidų. Ji to nenumatė. Tai tiek, vėliau pagalvos, apie instinktus — policininkės ir moters. Tačiau dabar, prispausta prie sienos, jausdama jo lūpas ant savųjų, Fibė neįstengė galvoti.

Galėjo sulaikyti jį už pečių, neva sakydama, oho, bičiuli, neskubėk, tačiau nieko nelaukusi apkabino vyro kaklą.

Ir laukimas baigėsi.

Dankano rankos paniro į jos plaukus, nuslydo pečiais ir susiliejo su jos kūnu su tokiu ryžtu ir jėga, kad visos mintys apie *oho* išskriejo pro langą ir negrįžo.

Protingoji Fibė neturėjo ką pasakyti.

Jis taip skaniai *kvepia*, o kūnas puikus — kietas, tvirtas ir vyriškas. Tą akimirką Fibę užvaldė jo lūpos ir jos pačios kraujas, iš maloniai šilto tapęs kunkuliuojančiai karštu.

Galbūt jis būtų sustojęs — jeigu ji būtų išsitraukusi ginklą ir nutaikiusi į galvą, tada galbūt būtų sustojęs. Tačiau Dankanas lyg per miglą išgirdo, kaip jos rankinė dusliai dunkstelėjo ant grindų.

Tada Fibė surakino jį savo glėbyje tomis stipriomis nuogomis rankomis, o dantys kandžiojo ir maigė jo apatinę lūpą. Ji dejavo ir virpėjo. Ir jos kvapas, rodės, pasklido lyg gundantis kvietimas, tapęs valią naikinančiu narkotiku.

Dankanas užvertė suknelę, apnuogino nuostabias kojas, perbėgo rankomis šiltu kūnu per jį dengiantį mažą nėrinių lopinėlį. Paskui po juo.

Čia ne šilta, čia karšta. Karšta, drėgna ir atvira. Fibės klubai judėjo, spaudėsi prie jo, jos tylus laukinis urzgimas šovė tiesiai jam į pilvą. Pirštai skaudžiai įsirėžė į Dankano pečius.

Kitą akimirką jiedu jau karštligiškai atseginėjo vyro kelnių užtrauktuką.

Dabar, dabar, dabar. Šią minutę. O Dieve! Fibė nežinojo, ar pasakė tai garsiai, ar tik pagalvojo. Pojūčiai jos viduje skriejo per greitai, per aukštai, kad galėtų bent šiek tiek pasipriešinti, blaiviai pagalvoti. Tiesiog abejojo, ar išgyvens kitas dešimt sekundžių, jeigu jis tuoj pat neįsiskverbs į ją.

O kai įsiskverbė, įsiveržė, Fibė pamiršo išgyvenimą.

Skubūs, beveik įnirtingi smūgiai, vienas po kito. Jie užpildė seniai pamirštas tuščias vietas, sušildė atvėsusius kampus. Tai buvo antpuolis, ačiū Dievui už jį.

Su žeme jos nesiejo niekas, jokia protinga mintis. Dankanas laikė jos rankas virš galvos, suknelė buvo užraitota iki juosmens. Jis plakė ją į duris, kol galiausiai orgazmas susprogdino Fibę į gabalėlius.

Išsiliedamas jis trūkčiojamai sušnopavo į ausį, tada prispaudė ją prie durų. Kai galva šiek tiek prablaivėjo, Fibė suprato, kad taip Dankanas stengiasi išsilaikyti ir ją išlaikyti.

— Ačiū, — iškvėpė ji.

— Mažiausiai penkiasdešimt procentų malonumo buvo mano.

Kai Fibė susijuokė, vyras atsitraukė, nubraukė nuo jos veido plaukus ir pažiūrėjo.

— Buvau numatęs kitokią vakaro eigą. Iš pradžių.

Fibė jau galėjo matyti gana aiškiai ir, o Dieve, kokia graži jo akių spalva.

— Vakaro eigą.

— Na, supranti, pora taurių gėrimo suaugusiesiems verandoje arba pasivaikščiojimas po sodą. Vakarienė, pokalbis. Tačiau paskui suvokiau, kad visą tą laiką galvočiau tik apie seksą, o tai sugadintų mano apetitą.

Kalbėdamas Dankanas paglostė jos kojų, ir Fibė vėl suvirpėjo. Jis rūpestingai išlygino suknelę.

— Taip galvojau aš, — tęsė jis, — bet paskui pamaniau, kad ir tu

gali turėti panašių minčių. Sėdėtum prie stalo ir gadintumeisi apetitą. Kas gi taip priima svečius?..

— Mat kaip. Vadinasi, turėčiau suprasti, kad mes puolėme vienas ant kito prie lauko durų, nes tu nenorėjai pasirodyti esąs nemandagus?

Jis nusišypsojo.

— Žinoma. Tik dėl to. Jau gali stovėti?

— Manyčiau.

Dankanas atsitraukė, pažiūrėjo po kojomis. Tada pasilenkęs pakėlė nuo grindų perplėštas kelnaites.

— Vaje, — tarstelėjo jis.

Fibė nusijuokė.

— Nežinau, kam iš viso varginausi puoštis gražiais apatiniais.

— Vieną akimirką jie buvo pastebėti. Galiu paskolinti savo trumpikes.

— Nereikia, bet vis tiek ačiū. Aš trumpam į vonią.

— Taip, žinoma. Klausyk, Fibe... — Dankanas nerūpestingai susikišo suplėšytas kelnaites į užpakalinę kelnių kišenę. — Planuodamas vakaro eigą, ketinau viską atlikti šiek tiek formaliau.

Fibė klausiamai nusišypsojo. Kai pagaliau suvokė, šypseną veide pakeitė nuostaba.

— O, Dieve.

— Aš užsimiršau, — pradėjo jis. — Aš...

— Abu užsimiršome. — Priblokšta pasitrynė tarpą tarp krūtų, kur jos širdis porą kartų nerimastingai apsivertė. — Aš vartoju pilules, bet...

— Bet, — linktelėjo Dankanas. — Galiu tik pasakyti, kad paprastai būnu daug atsargesnis. Galime pasitikrinti kraują, jei nerimauji. Taip pat galiu pasakyti, kad tai pirmas kartas, kai lauko durys buvo panaudotos tokiam įdomiam tikslui. Turėčiau nutepti jas bronza, bet dabar tegaliu atsiprašyti ir pasakyti, kad mielai paaukosiu kraujo mėginį, jei tik tu jausiesi ramiau.

— Tiesiog nuo šiol būkime atsargesni.

— Gerai.

Ji pasiėmė nuo grindų rankinę.

— Tuoj grįšiu.

Fibė apžiūrėjo save veidrodyje. Įkaitę skruostai, patenkintos katės akys, susitaršę plaukai. Viskas puiku, pagalvojo. Dievas mato, buvo *tikrai* gera. Tačiau negali leisti sau elgtis taip nerūpestingai. Kitą kartą, pažadėjo sau, rankinėje turės sargių.

Kai ji išėjo, Dankano nebuvo nei vestibiulyje, nei svetainėje. Pašaukė jį vardu ir ėmė ieškoti, tada išgirdo atsaką iš virtuvės. Vakarėlių salė, nusprendė ji. Didžiulis senovinis baras, daugybė minkštasuolių, įrėmintos senų žurnalų skelbimų reprodukcijos. Viskas dekoratyvu ir stilizuota.

Čia buvo ir kortų stalas, kuris atrodė antikvarinis, kaip ir baras, keletas spintelių su įvairiais niekučiais. Tarp šių niekučių, nusišypsojusi pastebėjo Fibė, buvo PEZ ledinukų automatas.

— Džentelmenų klubas, — tarė ji.

— Tam tikra prasme. — Vyras išėjo iš už baro su dviem vyno taurėmis. — Alkana?

— Maniau, jau pasirūpinai tuo.

Dankanas patenkintas šyptelėjo.

— Tai gerai, nes aš užsakiau picą, bet liepiau pristatyti maždaug po valandos. Pamaniau, gal norėsi išgerti lauke ar sode. Pažiūrėti, kaip leidžiasi saulė.

— Būtent šito ir norėčiau.

Jiedu išėjo pro stiklines duris į užpakalinę verandą. Ir ten apsidairiusi Fibė gurkštelėjo vyno.

— Skanu — aš apie vyną, — patikslino ji. — Visa kita? Čia kaip pasakų kampelis, ar ne?

— Daug slaptų vietelių. Kai pradėjau, negalėjau sustoti.

— Tai... — Nulipusi žemyn, Fibė perėjo per kiemą. — Kodėl nesamdai to, kas suprojektavo tavo sodą, kad sukurtų aplinką ir prie parduotuvės, kurią ketini atidaryti?

— Kalbėjai su Ava.

— Ji pašiurpusi ir apstulbusi.

— Matai, koks reikalas. Šitai? Čia mano projektas. Net ne projektas, tiesiog mintis. Žinoma, man padėjo ją įgyvendinti, pamažu viskas rutuliojosi ir keitėsi, kol pagaliau įgavo šią formą.

— Gražu. — Fibė lėtai apsisuko. — Kaip sakiau, netgi įmantru, o griežtų formų nebuvimas suteikia dar daugiau žavesio.

Dabar Dankanas žiūrėjo į ją, tik į ją.

— Tavo buvimas čia suteikia žavesio.

Fibė padarė mandagų reveransą.

— Jūs toks galantiškas.

— Tada būčiau sugalvojęs ką nors romantiško apie žiedus ar pumpurus.

— Tau puikiai pavyko. Grįžtant prie Avos?

— Taip, Ava ir mano planas. Nemanau, kad turėsiu laiko krapštytis prie projekto, ir man tikrai nereikia samdytos komandos protingų minčių. Norėjau moters, kuri supranta namą, vietovę ir išmano, kaip išdėstyti augalus, kad jie vešėtų, ir spalvas, kad praeiviai sakytų: „Štai čia tikroji Savana." Man patinka, ką Ava sukūrė aplink jūsų namus.

Dankanas stumtelėjo dekoruotus geležinius vartelius. Fibė tučtuojau suprato, ką jis turėjo galvoje kalbėdamas apie slaptas vieteles. Tai buvo maža salelė saloje, kupina ramybės ir šnabždesių, su mažu tvenkiniu, jame plūduriuojančiomis vandens lelijomis ir įmantria sparnuotos fėjos statulėle.

Nuėjusi prie mažo balto marmuro suolelio, atsisėdo.

— Tai nėra tik geras darbas?

— Man nesunku daryti gerus darbus ir nekreipti dėmesio į įtarias mintis, kokios sukasi tavo galvoje. Tačiau aš dar noriu pasipelnyti, projektams pasirinkdamas tinkamus žmones.

— Ar esi kada nors pasirinkęs netinkamą?

— Keletą kartų. Nemanau, kad Ava būtų vienas tokių.

— Nebūtų. Kai gyveno su vyru, jie turėjo namą Vakarų Četheme, ten buvo sukūrusi nuostabiausią sodą. Apie ją netgi rašė *Southern Homes*... Tu tai žinojai, ar ne?

Jo duobutės pagilėjo.

— Gal ir užkliuvo akis.

— Tu gudresnis nei atrodai, ir tai komplimentas.

— Tu irgi. — Dankanas palinko ir nerūpestingai pabučiavo. — Gal nori pasivaikščioti, nueiti iki prieplaukos?

— Taip, mielai.

Plytomis kloti takeliai, altanos ir pinučiai, blankstančios ir

žąlančios varinės urnos ir skambi vakaro muzika, vėjeliui judinant stiklo varpelius.

Saulė jau leidosi, dažydama pelkę mirguliuojančiomis spalvomis. Nuo prieplaukos matėsi kiti namai, kiti sodai ir, Fibės manymu, mažas berniukas, sėdintis ant tiltelio krašto su meškere rankose.

— Ar tu kada nors tai darai? Žvejoji nuo tiltelio?

— Aš prastas žvejys. Mieliau sėdžiu ant kranto su alumi ir leidžiu kam nors kitam skandinti sliekus.

Ji atsisuko, pastebėjo, kaip toli jie nuėję.

— Teritorija didesnė nei maniau. — O štai ten dar ir spindintys baseino vandenys, pastebėjo Fibė. — Yra ką veikti. Man vis dar sunku įsivaizduoti tave kaip kaimo džentelmeną. Kada papasakosi tą ilgą istoriją, kaip atsidūrei čia?

— Ji ne tokia jau įdomi.

— Ne tokia įdomi tau ar man?

— Ko gero, abiem.

— Dabar, žinoma, sukilo mano smalsumas, ir jei jo nepatenkinsi, turėsiu pati ką nors sugalvoti. Pavyzdžiui, kad pastatei visa tai moteriai — meilė be atsako, sudaužyta širdis — ir ji paliko tave dėl kito vyro.

— Beveik pataikei.

Fibė akimirksniu surimtėjo.

— Atsiprašau, prastas pokštas. Gal grįžkime į namą, kaip manai? Nenorėčiau, kad pražiopsotume picą. Norėčiau valgyti verandoje arba sode, — tęsė ji, kai jiedu pasuko nuo prieplaukos. — Argi...

— Pastačiau jį savo motinai.

— O...

Balse Fibė išgirdo gilų skausmą, bet daugiau nieko nepasakė.

— Tai nėra istorijos pradžia. Motina mane pagimdė septyniolikos. Galėtume tai pavadinti dideliu netikėtumu. Mano tėvas buvo ne ką vyresnis. Kažkodėl jie — ar ji — nusprendė gimdyti ir susituokti. Be abejo, esu dėkingas už pirmąją šio sprendimo dalį, tačiau santuoka tikriausiai nebuvo protingiausias žingsnis. Jiedu visą laiką pykosi, kol buvo kartu. Jis buvo tinginys, ji kalė, jis per daug gėrė, ji nesirūpino namais. Tokios buvo Sviftų linksmybės ir žaidimai.

— Vaikui sunku augti, kai šeimoje tokia trintis.

— Taip, bet matai, jie abu buvo teisūs. Jis buvo tinginys ir per daug gėrė. Ji buvo kalė ir apsileidusi. Kai man buvo dešimt, tėvas išėjo. Buvo ir anksčiau keletą kartų išėjęs, ji irgi. Tačiau šį kartą negrįžo.

— Nori pasakyti, kad daugiau jo nematei?

— Daugelį metų. Motina niršo. Keršijo jam, susitikinėdama su kitais, darydama ką nori. Svarstydavau, ar ji apskritai žino, kad ir aš esu. Tad norėdamas jai priminti, įsiveldavau į įvairiausias bėdas. Dažniausiai susimušdavau. Penkerius metus buvau rajono mušeika.

Fibė tylėdama kilstelėjo ranką ir švelniai palietė randą virš antakio.

— Taip, mūšio randas. Nieko tokio.

— Jis suintrigavo mane, kai pamačiau tave pirmą kartą. Čia randas, ten duobutės. — Fibė palietė jo burnos kampą. — Priešingybės. Tavyje daug priešingybių, Dankanai. Kas atsitiko šeštais metais? Kaip praradai mušeikos titulą?

— Tu pastabi. Nusižiūrėjau tokį vaikėzą, kuris buvo daug stipresnis nei atrodė. Jis neišspardė man užpakalio, bet, o varge, mes kaip reikiant pešėmės.

— Ir paskui tapote geriausiais draugais, — baigė Fibė. — Argi ne taip atsitinka vyrams?

— Nemėgstu būti nuspėjamas, bet panašiai. Kol mudu talžėme vienas kitą ir jau buvau bepradedąs galvoti, kad mano mušeikos titulas tuoj bus nuplėštas, atėjo jo tėvas. Tvirtas vyras, išskyrė mus. Jei mes norį tęsti, tada turime apsimauti pirštines ir daryti tai kaip vyrai. To vaikio tėvas boksuodavosi už pinigus. Nenuostabu, kad Džeikas vos neišspardė man subinės.

— Ir kas laimėjo ringo karaliaus titulą?

— Nė vienas. Mes taip ir neapsimovėme pirštinių. Džeiko tėvas nusitempė mane į savo namus, nuprausė virtuvės kriauklėje, o jo žmona paruošė ledo paketą ir limonado. Dar nenusibodo? Sakiau, kad istorija ilga.

— Nė kiek.

— Ką gi, teks tau dar įpilti, kad išklausytum pabaigą.

Dankanas paėmė jos taurę. Atsirėmusi į turėklą, Fibė palaukė, kol jis grįžo su pilnomis taurėmis.

— Kur baigiau?

— Džeiko virtuvėje gėrei limonadą.

— Ir klausiausi pamokslo. Tai buvo pirmas kartas, kai kažkas — neskaitant mokytojų, kurių nuomonė tomis dienomis man visai nerūpėjo, — bandė su manimi kalbėtis. Tada aš supratau, kad būdamas rajono mušeika esu nuolat mušamas. O kokia prasmė? Motina nė nepastebėdavo, kai grįždavau namo kruvinas. Todėl nusprendžiau atsisakyti čempiono vardo.

— Kiek tau buvo, penkiolika?

— Maždaug.

— Per jaunas, kad suprastum gyvenimo prasmę, bet aš suprantu jaunatviškas proto prošvaistes.

Dankanas pažiūrėjo į ją.

— Neabejoju.

— Taigi mes turime šį tą bendra. Atsikrausčiau į Maknamarų namus po vieno iš savųjų, apie tai papasakosiu kitą kartą. Ką darei atsistatydinęs iš blogiečių?

— Susiradau darbą, manydamas, kad taip įsiteiksiu jai — savo motinai — ir kad tai bus ne taip skausminga kaip nubrozdinti krumpliai.

— Išmintingas sprendimas. — Bet taip ir neįsiteikė jai, pagalvojo Fibė, girdėjo tai vyro balse. — Kokį darbą?

— Nurinkinėjau nešvarius indus nuo stalų ir atiduodavau jai pusę uždarbio. Buvo visai neblogai. Mūsų santykių tai nepakeitė, vis dėlto buvo pakenčiama. Pradėjau galvoti, kad taip gyvena visi tokie kaip mes. Vieniši tėvai, bandantys išgyventi. Tiesiog ji neturi man laiko.

Kurį laiką Dankanas tylėjo. Netoliese ėmė klykauti lėlys.

— Bet tu, vieniša motina, žinai, kad tai netiesa.

— Žinau, kad taip neturėtų būti.

— Kai sukako aštuoniolika, motina liepė man išeiti. Taip ir padariau. Laikas ėjo, ir vieną dieną aš paėmiau keleivį, kurio piniginė buvo tuščia. Viena vedė prie kita, ir aš susipažinau su jo šeima. Jis neturėjo tėvo, mirė, kai Finas buvo dar mažas, tačiau rezultatas buvo toks pat. Tėvo nebuvo, tačiau motina — o, patikėk, ji skyrė sūnui visą savo laiką.

Fibė prisiminė Ma By, jos dideles rankas, tvirtą žvilgsnį.

— Net jei tu norėjai, kad to nedarytų.

— Net jeigu. Ji turėjo būrį vaikų, tačiau negailėjo jiems laiko. Man irgi. Tada supratau, kad ne visi taip gyvena. Tiesiog buvo paprasčiau tuo tikėti arba to norėti. Tačiau taip nebuvo.

— Tikriausiai atvežė picą. — Jis atsistūmė nuo turėklo. — Tuoj grįšiu. Jei tai Teto, jis mėgsta pašnekėti.

— Nieko tokio.

Fibė gurkšnojo vyną ir žvalgėsi po sodą, virš kurio jau žiebėsi pirmosios žvaigždės. Pastatė namą, pasodino sodą, sukūrė visą tą grožį, kad motina pagaliau atkreiptų į jį dėmesį. Bet, žinojo Fibė, tai nepadėjo.

Kodėl jis liko? — svarstė. Juk gyvenimas čia turėtų skaudinti.

Dankanas grįžo su pica, pora lėkščių ant dėžės viršaus ir servetėlėmis.

— Leisk, padėsiu. Ar baigsi pasakoti?

— Manyčiau, galime peršokti ir eiti tiesiai prie laimėjimo.

Jis uždegė žvakes, o ji išdėliojo lėkštes ir servetėles ant pinto stalo.

— Vietiniam berniokui pasisekė, ir tik todėl, kad pirko pakuotę alaus ir loterijos bilietą. Reikia atšvęsti. Tikriausiai dvi dienas gėriau. O išsiblaivęs pirmiausia nuėjau pas Ma By. Nupirkau jai tokį mažą žalvarinį ąsotį, kaip tas su džinu. Liepiau jį patrinti ir sugalvoti tris norus. Buvau pasirengęs visus išpildyti.

— Koks tu mielas, — tyliai tarusi, Fibė atsisėdo prie stalo.

— Maniausi esąs velniškai protingas. Ji sutiko sugalvoti tris norus. Pirmas buvo, kad aš neprašvilpčiau pinigų kaip koks mulkis ir nepamirščiau turįs smegenų. Antras, kad pasinaudočiau šia galimybe, šia dovana ir susikurčiau gyvenimą. Tikriausiai atrodžiau kaip balionas, kurį pradūrė, nes ji vis juokėsi ir juokėsi tapšnodama man per ranką. Tada pasakė, kad jei aš norįs jai ką nors padovanoti, kad jei norįs ją pradžiuginti, norėtų poros raudonų aukštakulnių batelių atvirais galais. Devinto dydžio. Argi ne gražiai atrodytų sekmadieniais bažnyčioje avėdama raudonus batelius?

— Tikriausiai tu ją labai myli.

— Taip. Todėl stengiausi laikytis duoto žodžio ir išpildyti visus jos norus. Raudoni bateliai buvo lengva. Sunkiau nebūti mulkiu. Pasiūlymai pilasi iš visų pusių. Taip jau būna, ir dalydamas pinigus gali

pasijusti svarbus. Kol — sulig pirmais smūgiais į veidą — pradedi suvokti, kad tai tiesiog velniškai kvaila.

— O tu nesi kvailas. Visiškai ne.

— Buvo akimirkų. — Dankanas įdėjo į jos lėkštę gabalėlį picos, paskui įsidėjo sau. — Nupirkau šią žemę savo motinai, pastačiau namą. Ji vis kalbėdavo, kad norėtų dingti iš to prakeikto miesto. Galėjau jai padėti, ir argi nebūčiau pakilęs jos akyse? Žinoma, visą tą laiką duodavau jai pinigų. Iškeldinau iš buto į mažą gražų namuką, kol šis buvo statomas. Apsireiškė ir mano tėvas kaip koks nekviestas svečias. Bet aš nesusigraudinau. Daviau jam dvidešimt penkis tūkstančius — tiek paprašė. Tačiau paprašiau Fino, kad sudarytų sutartį. Daugiau jis negrįš ir neprašys pinigų. Negaus, o jei bandys, paduosiu jį į teismą už persekiojimą ar dėl kitų priežasčių. Tikriausiai būčiau nieko nelaimėjęs, tačiau tėvas nebuvo pats protingiausias kaime, tad paėmė tuos dvidešimt penkis tūkstančius ir iškeliavo.

— Tau tikriausiai buvo skaudu.

— Turėjo būti, bet nebuvo. — Dankanas suvalgė gabalėlį picos, atsigėrė vyno. — Kai namas buvo beveik baigtas, atsivežiau čia motiną, nes jau buvo matyti, koks jis bus. Pasakiau, kad šis namas jai. Apstatysiu, kaip tik panorės. Jai niekada daugiau nereikės dirbti. Motina apėjo tuščius kambarius. Tada paklausė manęs, kodėl, velniai rautų, aš manąs, kad ji norėtų gyventi čia, dideliame kaip daržinė name. Sakiau, kad ji dar neįsivaizduoja, kaip jis atrodys. Kad pasamdysiu namų tvarkytoją, virėją, ką tik norės. Motina atsisuko, pažiūrėjo į mane ir tarė: „Gali duoti tai, ko noriu? Nupirk namą Vegase ir duok man penkiasdešimt tūkstančių. Štai ko aš noriu."

— Tuo metu aš to nepadariau. Vis vyliausi, kad kai namas bus baigtas, motina persigalvos. Tada atsivežiau ją dar kartą, įkalbėjau atvažiuoti. Aplinka jau buvo sutvarkyta, kai kurie kambariai įrengti, tad tikėjausi, kad motina pajus tikrąją namo atmosferą.

Fibė švelniai palietė jo ranką.

— Bet ji norėjo ne to.

— Ne, ne to. Ji norėjo namo Vegase ir penkiasdešimties gabalų. Mėginau derėtis. Pagyvenk čia pusę metų ir, jei nepersigalvosi, duosiu tau šimtą tūkstančių. Ji sutiko, o po pusmečio pasikvietė mane

čia. Jau buvo susikrovusi daiktus. Turėjo nekilnojamojo turto agento telefono numerį, su kuriuo tarėsi, ir jau buvo išsirinkusi namą. Aš galįs pasirūpinti namo pirkimu, o čekį atsiųsiąs į „Caesars". Tada nusprendžiau, kad gana man tų antausių, metaforiškai kalbant. Liepiau Finui sudaryti kitą sutartį, tada nuvažiavau į Vegasą, nupirkau namą, atidaviau dokumentus, kuriuos motina nė nemirktelėjusi pasirašė. Pasiėmė čekį, ir viskas.

— Kada tai buvo?

— Prieš penkerius metus. Ji susirado barmenės darbą ir sužavėjo kažkokį turčių. Šis apmokėjo tėvo paiešką ir skyrybas. Prieš porą metų jiedu susituokė.

— O tu gyveni čia.

— Pagalvojau, gaila apleisti tokią vietą. Iš pradžių norėjau parduoti, bet ji tarsi suaugo su manimi. Be to, man tai buvo gera pamoka. Juk kartais negauni to, ko nori, ir nesvarbu, sąžininga tai ar ne. Tad geriau pasiieškok ko nors kito.

Nuostabu, pagalvojo Fibė. Vienas vakaras patenkino jos abi — protingąją ir geidulingąją — puses. Ji ne tik patyrė stulbinamą seksą, ne tik pažino šį vyrą geriau, bet ir pradėjo suprasti.

— Nebūtina nė sakyti, kad motina tavęs nenusipelnė.

— Ne. Galbūt ji nusipelnė mušeikos, bet nenusipelnė to, kuo aš tapau, beje, draugų padedamas.

— Ar tu nupirkai tą namą Ma By, kuriame svečiavomės sekmadienį?

— Tą padarėme visi vaikai — įskaitant mane — prieš trejus metus. Supranti, Ma By sutiko priimti jį iš visų mūsų, iš šeimos, bet nebūtų priėmusi iš vieno. Jei supranti skirtumą.

— Taip. O Džeikas? Kas nutiko jam?

— Jis tapo rangovu ir dirba man, kai išsirenku sklypą. Jo tėvas, palikęs ringą, ėmėsi statybų verslo. Džeikas tapo jo partneriu. Jam sekasi.

— Neabejoju. — Fibė paslaugiai įdėjo jam į lėkštę dar gabalėlį picos. — Tu moki pasirinkti žmones.

— Taip. — Jis uždėjo ranką ant josios. — Išskyrus keletą nuvylusių išimčių, aš tikrai sugebu pasirinkti žmones.

16

DANKANUI LYDINT JĄ prie automobilio, oras buvo pilnas garsų: cypsėjimo, klaksėjimo, nakties sūkuriavimo.

— Tai... gal norėtum kurį vakarą paplaukioti?

— Būtų labai miela... kurį vakarą. Man šiek tiek sunku dažnai išeiti vakarais. Be to, tau kol kas labai sekasi, nes dar nė per vieną mūsų pasimatymą nebuvau iškviesta į darbą.

Atsisukusi Fibė atsirėmė į automobilį.

— Tu sunkini sau padėtį, susitikinėdamas ne tik su policininke, bet ir su vieniša mama.

— Sunkumai man nebaisūs, ypač kai moki juos supaprastinti. — Dankanas pasilenkė ir pabučiavo ją. — Kurį vakarą.

— Gerai. — Fibė paėmė durelių rankenėlę, tada staiga atsigręžė. — Kodėl tau neatėjus pavakarieniauti pas mus šią savaitę? Nepažadu, kad bus paprasta, bet tu jau pakerėjai mano mamą.

— Tikrai? Ką gi, jei nepavyks su tavimi, suviliosiu ją. — Jis užkišo plaukų sruogą Fibei už ausies ir švelniai spragtelėjo į mažą auksinį auskarą. — Ji kepa velniškai skanius sausainius.

— Tai jau tikrai. Gal ketvirtadienį? Joms pakaktų laiko tinkamai pasiruošti, o ir manęs nespėtų išvaryti iš proto su savo klausimais.

— Ketvirtadienis tinka.

Fibė pakreipė galvą.

— Tau nereikia pažiūrėti į darbo kalendorių? Ar neturi kokių susitikimų?

— Ketvirtadienis tinka, — pakartojo Dankanas ir šį kartą bučiuodamas uždelsė, kol jos pilve vėl susisuko karštas kamuolys.

— Hmm... — Fibė suspaudė lūpas. — Geriau jau važiuosiu, kol nenusprendžiau, kad galiu likti. Nes negaliu, — tarė atstumdama Dankaną, kai jis prasižiojo kalbėti. — Ketvirtadienį. Šeštą valandą. — Nusijuokė sėsdama į automobilį. — Nepamiršk, kad penktadienį į mokyklą.

— Tikiuosi, man nereikės ruošti namų darbų. Važiuok atsargiai, Fibe. Ir negalvok apie mane. Kitaip dar susijaudinsi, nuvažiuosi nuo kelio.

Ji juokdamasi nuvažiavo — matyt, to jis ir siekė. Visgi teks surizikuoti, nes jis suteikė daug peno mintims.

Linksmas, įdomus ir nerūpestingas iš išorės. Geras lovoje... ar prie durų. Nors ir negalėtų pasigirti labai didele seksualine patirtimi, vis dėlto ji ne tokia jau ir maža. Be to, juk buvo ištekėjusi.

Tačiau dar niekada nebuvo patyrusi to, ką patyrė su Dankanu šįvakar.

Jis nevaržo savęs, tačiau nėra lengvabūdis. Rojus buvo lengvabūdis, ir daugiau ji nenori, kad tai pasikartotų.

Laimėjęs pinigų, nepaliko savo draugų. Finas — jo advokatas, Džeikas — rangovas. Dankanas nepamiršta draugų. Fibei lojalumas buvo gyvybiškai svarbus dalykas.

Taip, jis geras ir ištikimas, bet ne šuniškai. Per daug jame klodų, per daug krypčių.

Vienas klodų — senos nuoskaudos. Kaip Dankanui pavyko jas palaidoti? Fibė puikiai žinojo, ką reiškia senos nuoskaudos ir kaip sunku jas užgniaužti. Jis nedemonstruoja savo žaizdų didžiuodamasis, kaip daugelis daro. Galbūt kartkartėmis prisimena — juk ji irgi neišvengia prisiminimų. Tačiau neatrodo, kad Dankanas leistų toms senoms žaizdoms, tiems seniems randams valdyti gyvenimą.

Šiuo atveju jam tikriausiai sekasi geriau nei jai.

Ar pinigai padeda užsimiršti? Žinoma, padeda. Būkime atviri. Tačiau Fibė jautė, kad ir be jų šiam vyrui būtų viskas pavykę. Pinigai atvėrė galimybes, mąstė Fibė. Arba bent jau privertė suprasti, kad jis turi siekių ir gali juos įgyvendinti.

Ji visada turėjo siekių, kurių daugelis — labai specifiniai. Ir daugumą pavyko įgyvendinti. Vargu ar jos domėjimasis vyru truktų ilgai, kad ir koks geras būtų prie durų, jeigu jis neturėtų tikslų ir siekių.

Betgi ką ji žino apie Dankano tikslus ir siekius? Barai, planuose — parduotuvė. Palyginti su šulinio gelme, tai labai maži lašeliai. Ką dar jis daro? Ko dar nori? Kur link eina?

Ir vėl knisasi, atsiduso Fibė. Tampo audinio klostes ir bando sudėlioti jai patinkančią formą, arba tokią, su kuria galėtų dirbti.

Dėl šios savybės tapo puikia derybininke, pripažino Fibė, ir moterimi, kuriai — iki šiol — asmeninis gyvenimas nesisekė.

Tai kodėl nenuskriejus pavėjui? Kodėl tiesiog nepasileidus pasroviui, užuot mėginus pakeisti tėkmės kryptį? Ne pati lengviausia užduotis, bet juk galėtų pasistengti.

Ketvirtadienį Dankanas ateis vakarienės. Galbūt kitą vakarą jie išsiruoš paplaukioti. Jiedu susitikinės, mėgausis vienas kito draugija ir, prašau, Dieve, vėl mylėsis. Ir tiesiog pažiūrės.

Pažiūrės.

Sustojusi priešais namą, jautėsi puikiai kaip niekada. Užsuks pas Karlę, kuri geriau jau miegotų, paskui galbūt nusineš į viršų arbatos ir valandėlę moteriškai paplepės su mama ir Ava.

Niūniuodama Fibė užrakino automobilį ir pasuko takeliu.

Staiga išsigandusi pašoko. Jai vos pavyko užgniaužti cyptelėjimą — kitaip to nepavadinsi. Policininkė ar ne, vis dėlto ji moteris, velniai rautų. Bet kuri moteris sucyptų, pamačiusi ant laiptų tysančią dviejų pėdų ilgio gyvatę.

Tikriausiai guminė, tarė patapšnodama sau per širdį, kad ši vėl pradėtų plakti. Greičiausiai kuris nors kaimynų berniūkštis nusprendė iškrėsti bjaurią išdaigą moterų šeimynėlei.

Tas akiplėša Džonis Poteris iš Aberkorno gatvės, jam kaip tik pakeliui. Teks su juo pasikalbėti. Griežtai pasikalbėti...

Ne guminė, suprato Fibė prislinkusi artyn. Ne žaislinė gyvatė iš parduotuvės. Tikra, riešo storumo, ir nors Fibė negalėjo pačiupinėti jos pulso ar paskambinti koroneriui, gyvis atrodė labai negyvas.

Galbūt tik miega.

Fibė pasitraukė per žingsnį ir, neatitraukdama akių nuo gyvatės, jeigu ši kartais sujudėtų, persibraukė ranka plaukus. Ji tikrai negyva, tokia bjauri, tiesiog siaubinga. Jei būtų gyva, pabustų ir nušliaužtų, bet kur. Gal net į namą.

Taip pagalvojusi Fibė puolė atgal prie automobilio ir atidarė bagažinę, per petį vis atsigręždama į gyvatę. Tą akimirką nepaprastai gailėjosi, kad neturi prie savęs ginklo, nors abejojo, ar pataikytų, jei gyvatė imtų šliaužti.

— Laikas į šaudyklą, — sumurmėjo ji, traukdama iš bagažinės skėtį. — Greičiau į šaudyklą treniruotis. Visiškai tai apleidau. Prakeikimas. Aš tikrai nenoriu šito daryti.

O kas belieka? Bėgti pas kaimynus, išsitraukti mobilųjį ir paskambinti Karteriui. Atvažiuok paimti nuo laiptų negyvą arba miegančią gyvatę? Labai tau ačiū. Dieve. Dieve.

Sunkiai rydama seiles, Fibė prislinko prie gyvatės ir beveik nežiūrėdama bakstelėjo jai skėčio galu.

Šį kartą cyptelėjimo nepavyko užgniaužti. Spurdančia širdimi ji atšoko. Gyvatė gulėjo nejudėdama, bjauri ir juoda. Dar porą kartų bakstelėjusi, Fibė oficialiai paskelbė apie jos mirtį.

— Gerai, viskas gerai. Dabar tiesiog padaryk tai. Negalvok. Tiesiog... Oi!

Skėčio smaigalį ji pakišo po gyvate ir tvardydamasi, kad nedrebėtų rankos, pakėlė. Benešant gyvatė du kartus nukrito, ir Fibė keikdamasi vis pašokdavo, tarsi būtų užlipusi ant karštų anglių. Praverstų židinio žnyplės, suvokė, bet jeigu nueis į vidų jų paimti, gali ir neišeiti.

Fibei pavyko išeiti pro šoninius vartelius ir pereiti per kiemą. Dabar jos gerklę kuteno ne tik šleikštulys, bet ir isteriško juoko burbuliukai. Įmetė gyvatę kartu su beveik nauju skėčiu į konteinerį. Ir užtrenkė dangtį.

Tikriausiai yra koks nors municipaliteto nutarimas, draudžiantis mesti nesupakuotas negyvas reptilijas į atliekų konteinerį. Et, velniop jį, nusprendė. Padarė, ką galėjo.

Jei reikės, paskambins į šiukšlių išvežimo įmonę. Papirks šiukšlininką. Pasiūlys jam savo seksualines paslaugas.

Fibė pasitraukė nuo konteinerio. Kojos pačios nunešė ją iki užpakalinės verandos laiptų, kur ji leido sau susileisti. Prakeikta katė. Ji išsiaiškins, kieno katė bastosi po kiemus, žudo gyvūnus ir palieka lavonus jos kieme.

Tačiau kur Savanos mieste katė galėjo rasti tokią didelę gyvatę? Ne, tai koks kvailas vaikis, štai kas. Džonis Porteris arba jo šutvė.

Praradusi norą gerti arbatą ar plepėti, Fibė atsistojo, ketindama eiti tiesiai į lovą.

Jau prie durų išgirdo švilpavimą, ir šį kartą šaltukas persmelkė iki pat pilvo.

*

Jis vos nesprogo iš juoko! Negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą taip smagiai juokėsi, net ašaros tekėjo iš akių. Turėjo ne kartą jas šluostytis, kad aiškiai matytų per naktinio matymo objektyvą.

Velniai *rautų*, kaip ji pašoko! Tikriausiai vos neprivarė į kelnes. Šonkaulius skaudėjo nuo tramdomo juoko, nes negalėjo kvatotis visa gerkle.

Tikėjosi, kad išsigandusi peršoks gyvatę, bet, dievaži, reikia pripažinti, kad ji nulipdyta iš kietesnio molio. Tuo linksmiau ir įdomiau.

Jam taip pasisekė, kad aptiko tą juodą gyvatę, ypač kai sutraiškęs galvą kastuvu suprato, jog galės ją panaudoti. O dabar turėjo pripažinti: nežinojo, kad bus taip *smagu* stebėti, kaip Fibė su ja susidoros.

Galėjo galvą guldyti, kad ta kalė neužmigs pusę nakties, o galiausiai užmigusi sapnuos gyvates.

O jis? Eis namo, išryškins nuotraukas ir dar kartą gardžiai pasijuoks. Paskui miegos kaip kūdikis.

Fibė miegojo prastai. O galvoje sukosi tiek minčių ir versijų, kad prieš auštant pasidavė ir paskambino Karteriui.

Atsiliepus Džozei, Fibė pažėrė krūvą atsiprašymų ir mainais sulaukė mieguisto burbtelėjimo. Tada ragelyje pasigirdo kimus Karterio balsas.

— Atsiprašau. Atleisk. Turėjau palaukti tinkamesnio laiko ir tada skambinti.

— Per vėlu.

— Aš *atsiprašau*, bet reikia, kad atvažiuotum ir kai ką pamatytum.

— Ką? Undinėlę? Trigalvę žuvį? Naują jaguarą, kurį nupirkai pagauta seseriškos meilės ir atsidavimo? Nes kitaip? Chrrr.

— Liaukis knarkęs, Karteri. Tempk savo subinę iš lovos, užsimesk ką nors ir važiuok čionai. Tučtuojau. Nenoriu, kad pažadintum kitus, tad ateik per užpakalinį kiemą, girdi?

— Gerai, gerai. Valdinga ragana. Žiūrėk, kad būtų kavos.

Jis atvažiuos. Bambėdamas, bet atvažiuos. Todėl Fibė paskubomis apsirengė ir nutipeno į apačią virti kavos. Netrukus išslinko į kiemą su dviem puodeliais rankose laukti brolio.

Naktį praūžė dvi audros su griaustiniais — girdėjo abi. Kiemo plytelės tebebuvo drėgnos po lietaus, kuris protarpiais pylė lyg iš kibiro. Ore tvyrojo migla, tačiau per valandą ar dvi šis gražus šydas išsisklaidys ir viskas vėl ims spindėti.

Gurkšnodama kavą Fibė stebėjo vandens lašus, varvančius nuo tamsiai raudonų mažo persiko lapų, kurį Ava pasodino prieš metus.

Išgirdusi Karterio žingsnius ant takelio, atidarė sunkius lietos geležies vartelius dar iki jam prieinant.

Brolio plaukai buvo susivėlę, akys pabrinkusios. Jis dėvėjo sportines kelnes ir marškinėlius su Savanos vaizdu, buvo apsiavęs nutrintais sportiniais bateliais. Tačiau Karteris jai buvo gražesnis už riterį spindinčiais šarvais.

Jis niūriai pažiūrėjo į Fibę ir čiupo kavą.

— Kur tas sumautas lavonas? — piktai pasiteiravo.

— Šiukšlių konteineryje.

Karteris užspringo pirmu gurkšniu kavos.

— Ką?

— Tame.

Ji parodė į konteinerį, tačiau artyn nėjo.

— Fibe, tu ką nors nužudei? Nori, kad padėčiau palaidoti Avos sode?

Ji tiesiog dar kartą parodė į konteinerį. Gūžtelėjęs Karteris nukėlė dangtį. Jam krūptelėjus, kava kliūstelėjo per kraštus, ir Fibė patyliukais apsidžiaugė. Tačiau paskui brolis įkišo ranką ir, nors Fibė iš pasibjaurėjimo užsikosėjo, ištraukė negyvą gyvatę.

— Nieko sau.

— O, prašau, negi būtina, — Fibė cyptelėjo ir skubiai atšoko, kai jis atsisuko ir juokdamasis pakrutino gyvatę. — Baik! Karteri, kad tave kur.

— Negaliu susilaikyti. Velniškai didelė gyvatė atšliaužė į Džonso gatvę, į Avos sodą.

— Radau ją ne sode. Gal liausiesi *žaidęs*? Ji gulėjo ant priešakinių laiptų, jau negyva.

— Aha. — Karteris atsuko į save gyvatės galvą, tarsi kalbėtųsi su ja. — Ir ką gi ten veikei, dičke?

— Iš pradžių pamaniau, kad ją nudobė katė. Neseniai kieme

radau žiurkę. Katė... Betgi gyvatė velniškai didelė, tad ėmiau galvoti, kad katei būtų per sunku tokią įveikti. O gal ir ne. Tik kodėl ta prakeikta katė palieka gyvius prie mūsų namų? Paskui pagalvojau...

— Katė būtų galėjusi nugalabyti šią dičkę, tik jei būtų turėjusi nemenką kuoką. — Karteris pakrutino gyvatės galvą priešais Fibės veidą. — Katė galėjo ją apkramtyti, bet tikrai negalėjo suploti į blyną galvos.

— Taip. — Fibė iškvėpė. — Aš ir pagalvojau, kad čia kažkas ne taip. — Tada paspyrė dėžę, kurią buvo atnešusi iš namų. — Gal galėtum įdėti tą šlykštynę į dėžę ir įmesti į konteinerį? Ir neliesk manęs, nieko neliesk, kol nenusiplausi rankų.

Karteris įmetė gyvatę į dėžę.

— Sakei, kad radai ją ant priešakinių laiptų?

— Taip. — Karteris jau nesišypsojo. Taip jau geriau, patenkinta pagalvojo Fibė. — Grįžau apie vienuoliktą vakaro ir...

— Iš kur?

— Buvau pasimatyme, jei jau turi viską žinoti.

— Su tuo loterijos laimėtoju.

— Jo vardas Dankanas, taip. Kad ir kaip būtų, tas gyvis tysojo ant laiptų. Tai reiškia, kad kažkas ją ten padėjo.

— Koks nors kvailas vaikiščias.

— Džonis, pažįsti Džonį Porterį, kuris gyvena už kampo? Jis pirmas mano įtariamųjų sąraše.

— Nori, kad pasikalbėčiau su juo?

— Ne, pati tai padarysiu. Negalėjau prisiversti lįsti į konteinerį ir dar kartą žiūrėti į tą šlykštynę iš arti.

— Tam ir yra broliai. — Karteris įmetė dėžę į konteinerį, uždarė dangtį, tada atsisuko, nutaisęs klastingą šypseną. — Vargšelė Fibė.

— Nedrįsk manęs liesti tomis gyvatuotomis rankomis. Aš rimtai.

— Tik noriu apkabinti sesutę, nuraminti...

— Tik paliesk nors pirštu, ir tavo kiaušai atsidurs gerklėje. — Fibė gindamasi kilstelėjo kumščius. — Žinai, kad galiu tave suraityti.

— Dar pažiūrėsim. Aš jau kurį laiką treniruojuosi.

— O, eik į vidų ir nusiplauk rankas. Gauni taškų už gelbėjimo operaciją tokią ankstyvą valandą.

Ji nusivedė brolį į vidų ir atsirėmė į spintelę, kol tas kriauklėje plovėsi rankas.

— Karteri, mano galvoje sukasi dar viena versija. Kad tai nebuvo koks kvaištelėjęs vaikėzas kaip Džonis Porteris.

Jis žvilgtelėjo į Fibę.

— Galvoji, kad ne kvaištelėjęs, o visiškas mulkis.

— Taip. Tiesiog bjaurios išdaigos, nepavojingos, bet vis tiek... Buvo ir dar vienas bjaurus atsitikimas, — tarė ji, galvodama apie lėlę. — Aš pasikalbėsiu su Džoniu, bet mane kankina tokia... nemaloni nuojauta, kaip mes tai vadiname. Todėl norėjau paprašyti, kad pasivaikščiotum aplink namą, galbūt po pamokų — bent kurį laiką. Tau nebūtina užeiti, nes žinau, kaip būna. Užsuki trumpam, bet sugaišti porą valandų. Vis dėlto jei galėtum pasisukioti čia, kai manęs nėra, jausčiausi geriau.

— Juk žinai, kad padarysiu tai. Mieloji, jei tikrai nerimauji...

— Nemaloni nuojauta, — pataisė Fibė. — Nerimo dar nejaučiu. Regis, man tai primena...

— Tai, ką darydavo Roibenas. — Kietai sučiaupęs lūpas, Karteris nusišluostė rankas. — Iš padangos išleistas oras, nuodais apipurkštos mamos sodintos gėlės prie namų.

Fibė paglostė brolio ranką. Karteris visada skaudžiau prisimindavo praeitį.

— Taip. Smulkios niekšybės. Jei tai daro Arnis Myksas, tikiuosi, jam greitai nusibos.

— Arba jis imsis ko nors rimčiau. — Dabar brolis palietė ją, pirštо galiuku perbraukė po akimi, kur mėlynės jau buvo išnykusios. — Jis vėl gali tave užpulti, Fibe.

— Jis ne toks tipas, kad pultų atvirai, ir, patikėk, Karteri, daugiau jis neužklups manęs nepasirengusios. Aš nesu tokia bejėgė, kokia buvo mama.

— Ne, tu pasirūpinai, kad tokia nebūtum, bet vis tiek per jį atsidūrei ligoninėje.

— Jis nedrįs to pakartoti. — Fibė spustelėjo brolio ranką. — Pažadu. — Ji papurtė galvą, kol Karteris nespėjo dar ko nors pasakyti. — Mama ateina. Tu buvai pabėgioti, gerai? Trumpam užsukai kavos. Jeigu ji apie tai sužinos, negalės net į kiemą išeiti.

Žinodamas, kad Fibė teisi, Karteris linktelėjo ir, motinai įėjus į virtuvę, pasistengė nutaisyti linksmą veidą.

— Tik pažiūrėkite! Abu mano vaikučiai!

Lėlės tyrimas atsidūrė aklavietėje. Tokį modelį nustota gaminti prieš trejus metus, ir nė viena parduotuvė Savanoje ar jos apylinkėse jais nebeprekiavo. Žinoma, dar buvo *eBay*, sendaikčių turgūs, kiemo išpardavimai, kitų įvairiausių vietų. Tačiau tai nebuvo gyvybės ar mirties klausimas, todėl Policijos departamentas nenorėjo švaistyti laiko, pastangų ir pinigų tai nustatyti.

Džonis Porteris buvo įtarinėjamas be pagrindo, nes pasirodė, kad visą tą savaitę jis leido turistiniame žygyje su klase.

Žinoma, buvo ir kitų rūpestį keliančių berniukų, bet Fibė nežinojo, kurį įtarti. Be to, kodėl kažkas — įskaitant Džonį — dukart taikytųsi į jos namus? Ir tik į jos, sprendžiant iš to, ką sužinojo apklausinėjusi kaimynus.

Todėl nusprendė po darbo pavaikštinėti po aikštę ir parką įtempusi ausis — galbūt išgirs ką nors švilpaujant tą liūdną melodiją. Tą vakarą prie terasos durų ji įsirengė asmeninį stebėjimo postą, jei kas nors nuspręstų pamėtėti dar vieną dovaną.

Pasidėjusi ant kelių žiūronus, suposi ir jautėsi kaip ponia Sempson iš Gastono gatvės, kuri supdamasi pro svetainės langą stebi visus ir viską.

Jei nemaloni nuojauta dar labiau sustiprės, paprašys, kad patrulių automobilis porą kartų per naktį pravažiuotų pro jos namus, galbūt netgi kokį kartą ar du per dieną. Name buvo įrengta patikima signalizacija — to primygtinai reikalavo pusseserė Besė. Paprastai nakčiai ji apsiginkluodavo ir visada apeidavo namus, kai visi kiti jau gulėdavo lovose.

Tai buvo ne vienintelis pusseserės Besės įnoris.

Žmonės — tikri netikėliai, visi iki vieno. Tokia buvo pusseserės Besės nuomonė. *Tačiau tu esi mūsų kraujas, tad teks tave pakęsti.*

Žinoma, mama irgi buvo netikėlė, prisiminė Fibė. Tiko tik tam, kad ką nors atneštų, paduotų, valytų ir vergautų mainais į stogą virš galvos, virš jos vaikų galvų.

Karteris buvo beveik žemiau pusseserės Besės paniekos. Pusseserės Besės nuomone, jo košmarai ir naktinės baimės po įvykio su Roibenu rodė, kad jis yra silpnas ir negryno kraujo — žinoma, iš mamos pusės. Tikras Maknamara niekada neverkšlentų per miegus, net jeigu jam tik septyneri.

Tačiau Fibė buvo kitokia. Jeigu gindavo Karterį arba nesugebėdavo suvaldyti liežuvio, pusseserė Besė ją pateisindavo. *Ši bent jau turi drąsos.*

Todėl Fibė turėjo mokytis groti pianinu, nors to nenorėjo ir nesugebėjo, lankyti šokių pamokas, kurios jai beveik patiko. Pokalbiai apie meną ir muziką, kelionės į tinkamas parduotuves, tinkamus salonus, netgi keista ir prabangi savaitė Paryžiuje. Pasibaigusi siaubą keliančiu kvailu debiutančių pokyliu.

Sutiko jame dalyvauti tik po ilgų derybų su pussesere Bese dėl apmokėjimo už Karterio mokslus koledže. Buvo verta paaukoti vieną savo gyvenimo vakarą, kad užtikrintų ketverius Karterio mokslo metus.

Žinoma, pusseserė Besė įnirtingai priešinosi Fibės sprendimui dirbti FTB. Niekaip nenorėjo išleisti jos į šiaurę, taip toli iš savo gniaužtų. Tačiau, kad ir kaip būtų keista, jai patiko Rojus.

Visgi pusseserės Besės veide švytėjo piktdžiugiška šypsena, kai Fibė grįžo į Maknamarų namus su kūdikiu ir be vyro.

„Nieko nuostabaus, kad negali išlaikyti vyro, kai sieki karjeros. Moteris privalo pasirinkti: vyras arba karjera."

„Nesąmonė. Mano darbas neturi nieko bendra su santuokos žlugimu."

Pusseserė Besė merdėjo. Fibė matė tai, užuodė. Per tas savaites nuo jos paskutiniojo apsilankymo pusseserė Besė dar labiau sudžiūvo; oda kabojo ant kaulų. Tik akys tebebuvo gyvos ir piktos.

„Jis vedė tave dėl šito namo. Negali jo už tai kaltinti. Vedybos iš išskaičiavimo yra protingas žingsnis."

„Aš nenoriu šito namo."

„Jis tavo, tiksliau bus tavo. Taip nusprendžiau. Užrašiau tau šį namą prieš dvejus metus. Tau, tavo verksniui broliui ir silpnavalei motinai."

„Atsargiau. — Fibė žengė prie lovos. — Tu kalbi apie mano šeimą."

„Tavo. — Rodės, kad jai sunku netgi pirštą pajudinti. — Ne mano. Tu — mano kraujas, ir šis namas liks mano kraujui. Aš viską sutvarkiau."

„Puiku."

Išdžiūvusias pusseserės Besės lūpas iškreipė šypsena. Fibei atrodė, kad jos kūnas tiesiog tirpsta akyse. Taip gyvenimą baigė ir Piktoji ragana. Ištirpo. Ištirpo.

„Dabar tu galvoji, kad viską pakeisi. Kai aš atsidursiu po velėna. Galvoji, kad tai ilgai netruks. Dėl pastarosios dalies tu teisi. Man nedaug liko."

„Apgailestauju. — Nepaisant visų nesutarimų, Fibė pajuto sąžinės graužatį. — Žinau, kad tau skauda. Ar galėčiau kaip nors padėti?"

„Vis dar turi jautrumo. Nieko, laikui bėgant surambėsi. Namas atiteks tau. Negalvok, kad galėsi atiduoti jį motinai ar broliui. Aš viską sutvarkiau taip, kad negalėsi. Esu atidėjusi pinigų namui išlaikyti. Gausi juos iš advokatų. Jie patikimame fonde, tad negalvok, kad galėsi žarstyti juos į kairę ir į dešinę. Tie pinigai skirti tik namui išlaikyti.

„Nenoriu ir tavo pinigų."

„Tada tau pasisekė, nes negausi nė cento. Nė vienas negausite. Viskas atiteks namui. Po savo mirties galėsi palikti, kam norėsi. Tik su sąlyga: jei laikysiesi sutarties. Gyvensi čia, panele, jei nori, kad tavo motina turėtų stogą virš galvos. Tu nuolat gyvensi čia. Jokiu būdu negalėsi pertvarkyti jo į motelį, parduotuvę ar muziejų. Tai namas, kuriame nuo šiol tu gyvensi."

Ji neįrėmė ginklo į galvą, galvojo Fibė, neprikišo peilio prie gerklės. Ne, ne, pusseserė Besė buvo per daug klastinga, kad naudotų tokius akivaizdžius metodus. Tačiau ji paėmė įkaitais tuos, kuriuos Fibė labiausiai mylėjo.

„Man nereikia nei tavo namo, nei pinigų, nei tavo pritarimo. Suprask mane. Aš galiu ir išlaikysiu savo vaiką taip, kaip norėsiu. O ne taip, kaip tu įsakysi."

„Tu paklusi, kitaip tavo motina išeis dar šiandien. Iš šių namų, iš kurių jau šitiek metų nedrįsta kojos iškelti. Manai, aš *nežinau*? Iš-

varysiu ją per valandą, besispardančią, klykiančią. Tikriausiai po to kurį laiką jai reikės gydytis psichiatrinėje, ar ne?"

„Kodėl tu taip elgiesi? Juk ji nepadarė tau nieko bloga, tik rūpinosi. Dabar jau ištisus mėnesius prausia, maudo tave, nešioja naktipuodį. Per visą savo gyvenimą ji nė karto nepadarė niekam bloga."

„Bet būtų nusipelniusi daugiau pagarbos, jei būtų padariusi. Galbūt aš nebūčiau taip pasielgusi. O tu padarysi, kaip sakau. Tik tokiu atveju tavo motina galės likti. Jei išeisi, ji bus išmesta. Aš visus jus priėmiau. Tad galiu ir išmesti."

„Tu visada taip sakai."

„Šis kartas, — kreivai šyptelėjo pusseserė Besė, — paskutinis."

Fibė krūptelėjo ir pabudo. Ar ji girdėjo švilpaujant? Girdėjo ar tik įsivaizdavo?

Nukreipė žiūronus į gatvę, parko pusėn, bet nieko nepamatė.

Pasitrynė akis, sprandą.

Pusseserė Besė. Ar dar ilgai ji gyveno po šio įvykio pokalbio? Kelias savaites. Sunkias, varginančias savaites, per kurias daugiausia kliedėjo arba miegojo.

Tačiau pakankamai ilgai, kad Fibė sužinotų — iš advokatų, testamento ir dokumentų, kad kai kurie punktai nesvarstytini...

Fibei nepavyko dar kartą blaiviai pasikalbėti su senąja dama.

Ir štai ji po šitiek metų sėdi tame name, žiūri pro langą.

Ir, regis, visada sėdės.

17

REZAS DŽONSONAS TURĖJO šį tą įrodyti. Ir ketino padaryti tai šiandien. Ką „Lordai" sau mano, kad drįsta ateiti į jo teritoriją? Skriausti jo vaikinus? Juk atėjo į jo teritoriją. Tai ką, jie vaikščios į vakarų pusę ir kraus savo mėšlą tiesiai ant jo *slenksčio*?

O neee. Reikia pamokyti juos pagarbos.

Jo brolis ligoninėje, gali mirti. Suvarpė T-Bounui pilvą, tie močkrušiai, apšaudė, kai jis su vaikinais nuėjo į „Lordų" teritoriją atsilyginti.

Tačiau T-Bounas liepė Rezui nesikišti, nes jis dar nepasiekęs aukšto lygio. Galbūt, galbūt jeigu būtų ten buvęs, dabar brolis negulėtų ligoninėje merdėdamas.

Rezas žinojo, ką daryti. Akis už akį.

Jis važiavo Hičo gatve, priešo teritorija. Automobilis vogtas, o Rezo mėlyna kepuraitė, gaujos uniformos dalis, gulėjo ant sėdynės. Jei kuris nors iš „Lordų" slankioja gatve, jis gali pamatyti „Būrio" narį. Tačiau dar ne laikas. Jis dar nepasirengęs.

Reikia veikti paslapčia, velniai rautų.

Juk vargais negalais prasiskynė kelią į gaują. Nors brolis turi joje autoritetą, Rezui teko įrodyti, ko yra vertas. Jis neprilygstamas kovotojas, kaunasi kumščiais ir kojomis. Tiesiog niekada nepasiduoda.

Taip pat sugeba vogti automobilius, yra patikimas narkotikų prekeivis, nes pats to mėšlo nevartoja. Tačiau iki šiol vis dar bjaurisi ginklais ir peiliais.

T-Bounas sakė, kad jis nesugebėtų nieko nušauti, todėl vakar vakare ir nepasiėmė kartu.

Tačiau dabar po sėdyne guli 45-ojo kalibro pusautomatis su šoviniu vamzdyje. Ir Rezas nedreba.

Paleis tą kulką į tarpuakį tam, kuris sužeidė brolį. Jei kas nors pasimaišys po kojomis, ką gi, ir tuos nušaus. Netiesioginė žala, taip sakant.

Nuvažiuos pas juos dieną, apsirengęs gaujos uniforma. O jei negrįš, ką gi, taip lemta.

Rezui šešiolika.

Jis sustabdė automobilį priešais gėrimų parduotuvę. Žinojo, kad Klipas kaip „kabinetu" naudojasi jos sandėliu. Rezui teko čia būti, turėjo šiokių tokių reikaliukų, malė šūdą. Kekšės norėjo įsitrinti į gaują, todėl net pačiulpė jam.

Jis apeis iš kitos pusės, štai ką padarys. Pašalins sargybinius, jei tokių bus. Paskui įgrius pro duris. Ir tam išperai paleis į kaktą kulką.

Brolis galės juo didžiuotis. Išgirdęs, kad už jį buvo atkeršyta, T-Bounas turės dėl ko gyventi.

Rezas užsimaukšlino kepuraitę ir išdidžiai pasuko snapelį dešinėn. Tada užsikišo už diržo šautuvą ir pridengė ilgais mėlynais marškiniais. Lipant iš vogto automobilio, ginklas svėrė kaip gera patranka.

Jo mėlyni marškiniai geltonomis juostomis. Iš kišenės kyšojo ryškiai geltona skarelė. Spalvos skelbė, kad Rezas priklauso vakarų pusei, „Būriui". Genamas įniršio, skausmo, įsitikinimo savo *teisumu*, jis perbėgo Hičo gatvę.

Jis pasirengęs. Velniškai nusiteikęs ką nors pritrėkšti. Pasiųsti į aną pasaulį.

Galbūt tai matyti jo veide. Rezas stengėsi, kad matytųsi. Pastebėjęs, kaip nuo prieangio į jį sužiuro būrelis moterų, nutaisė piktą grimasą, sužvairavo, ir visos tučtuojau sugužėjo vidun.

Taip, kalės. Verčiau bėkite. Slėpkitės.

Žingsniuodamas trumpu skersgatviu aplink gėrimų parduotuvę, išsitraukė iš už diržo ginklą. Tikindamas save, kad rankos virpa ne iš baimės, o iš džiugaus jaudulio. Rezas galvojo apie T-Bouno veidą ligoninėje.

Brolis jau miręs, net jeigu tas aparatas ir kvėpuoja už jį. O mama sėdi šalia lovos, laiko Bibliją ir verkia. Nieko nesako, nejuda, tik sėdi ir verkia.

Taip galvodamas Rezas iššoko iš už kampo ir riktelėjo. Jo pirštas ant gaiduko virpėjo.

Tačiau užpakalinių durų niekas nesaugojo.

Ausyse aidėjo širdies dūžiai. Eidamas per nuo karščio suminkštėjusį asfaltą ir po kojomis jausdamas besipinančias piktžoles, jis nieko negirdėjo. Atgalia ranka nusišluostė burną, kur buvo subėgę prakaito lašai. Už T-Bouną, pagalvojo, ir ėmė stipriai spardyti duris, kol tos atsidarė.

Ginklas iššovė tarsi gyvas kūnas, krūptelėjęs rankoje. Nė nepajuto, kada pirštas nuspaudė gaiduką. Atrodė, kad jis sprogo savaime, išmušdamas skylę sienoje virš įlenkto metalinio stalo. Tačiau ten nieko nebuvo, niekas nebuvo nušautas į tarpuakį.

Rezas drebančia ranka nuleido ginklą ir apsidairė tuščiame kambaryje. Dabar visi vadins jį kvailiu ir juoksis. Tada ir T-Bounas taps kvailiu, o to negali būti.

Reikia kažką daryti.

Kai atsidarė vidinės durys ir į kambarį įžengė vyras, Rezas žinojo, ką turi daryti.

— Įkaitų pagrobėjas vardu Čarlis Džonsonas, gatvėje vadinamas Rezu. — Detektyvas Riksas iš Organizuotų nusikaltimų tyrimo skyriaus teikė informaciją Fibei. — Buvo šaudoma, bet apie sužeistuosius nepranešama. Jis laiko įkaitais keturis žmones.

— Ko jis nori?

— Kraujo. Vakar vakare įvyko ginkluotas susirėmimas tarp vakarų pusės „Būrio", įkaitų pagrobėjo gaujos, ir rytų „Lordų". Vyresnįjį įkaitų pagrobėjo brolį suželdė trys kulkos. Jo būklė kritiška. Tas Rezas nori, kad rastume vyruką, kuris tai padarė. Tokį Džeromą Klipą Sagetą. Kai atvesime Sagetą, jis išleis įkaitus.

— Kiek jam metų?

— Šešiolika. Iki šiol nėra smurtavęs. Jo byloje tik smulkūs nusikaltimai. Vyresnysis — kita istorija. Rimtas banditas.

— Gerai. — Fibė peržiūrėjo užrašus, žurnalą. Užkandinėje, kur buvo įrengtas ryšio centras, ji atsidarė savo lagaminėlį. — Ar su tavimi jis kalbasi?

— Vis gieda tą pačią giesmę, bet taip. Pirma stadija. Duokite man, ko reikalauju, kitaip skaudžiai sumokėsite. Jis nustatė laiką, kuris baigsis po dvidešimties minučių.

— Taip.

Fibė paėmė telefono ragelį. Vaikinas atsiliepė po pirmojo signalo.

— Atvedėte tą močkrušį?

— Rezai, čia Fibė Maknamara. Aš derybininkė.

— Dėjau ant tavęs, kale.

Vaiko balse skambėjo įniršis, visgi po juo slėpėsi baimė.

— Tu įpykęs. Suprantu. Ir aš turiu brolį.

— Manai, kad man rūpi tavo brolis? Geriau atveskite tą močkrušį, kuris jį nušovė, kitaip nudėsiu vieną iš čia esančių šūdžių.

— Mes jo ieškome, Rezai. O kol kas gal gali pasakyti, ar viduje visi sveiki? Ar niekam nereikia medikų pagalbos?

— Reikės. Reikės sumauto lavonmaišio, štai ko, — pagrobėjo balsas bangavo iš siaubo ir pykčio.

— Juk tu dar nieko nenuskriaudei, Rezai, ar ne? Mes norime, kad visiems būtų gerai, kad niekas nenukentėtų.

— Nebus gerai, kol neįsodinsiu kulkos į Klipo smegenis. Kai tai padarysiu, viskas bus baigta.

— Suprantu, tu nori nubausti žmogų, kuris, manai, sužeidė tavo brolį.

— Aš žinau, ką jis padarė. Šeima man pasakė. Manai, kad mano šeima meluoja?

— Nori pasakyti, kad tavo šeima matė, kas nutiko T-Bounui?

— Taip, velniai rautų. Du buvo nušauti, o T-Bounas merdėja. Tas šūdo gabalas, kuris tai padarė, turės stoti prieš mane. Atvesk jį čia, girdi? Atvesk, kitaip kas nors mirs.

Šeima = gauja, užsirašė Fibė. *Išdidumas ir kerštas.*

— Nori, jog surastume tą žmogų ir atvestume tau, kad galėtum pats jį nubausti.

— Kiek kartų turiu tai kartoti?

— Noriu būti tikra, kad teisingai supratau, Rezai. Stengiuosi suprasti, ką tie žmonės, kuriuos laikai, turi bendra su tavo broliu. Ar manai, kad jie irgi prie to prisidėjo?

— Jie man nieko nereiškia.

— Nieko nereiškia?

— Netiesioginė žala. Tučtuojau galiu kurį nors vieną nušauti, jei manai, kad kalbu nerimtai.

— Žinau, kad kalbi rimtai, Rezai. Bet noriu, kad suprastum: jei kurį nors nuskriausi, mes negalėsime tau padėti, negalėsime duoti, ko nori. Taip pat stengiuosi susisiekti su ligonine. Pasikalbėti su gydytojais, kurie rūpinasi tavo broliu. Pamaniau, gal tau būtų įdomu, kaip T-Bounas laikosi. Ar matei jį šiandien?

Fibė įtraukė jį į pokalbį apie brolį, kalbino, kol pasibaigė jo duotas laikas. *Didvyrio garbinimas. Besąlygiška ištikimybė.* Kai Rezas ėmė pasakoti apie motiną, verkiančią prie brolio lovos, jai pavyko ištraukti daugiau informacijos. *Daugiau jokių brolių ar seserų, tėvo irgi nėra.*

Tučtuojau suraskite motiną! Užrašė ji ant lapelio ir įbruko Riksui į ranką.

— Gal išalkai, Rezai? Galiu paprašyti, kad atneštų sumuštinių.

— Čia yra alaus ir traškučių. Manai, aš kvailas? Manai, nežiūriu televizoriaus? Čia niekas neįeis, išskyrus Klipą.

— Niekas neįeis, nebent tu leistum.

— Gal aš ir nežudysiu tų šūdžių. O gal žudysiu. Tačiau iki tol jie jau gulės savo myžaluose. Man nusibodo su tavimi kalbėtis. Kai kitą kartą skambinsi, turėsi pasakyti, kad radai tą močkrušį.

Pagrobėjas padėjo ragelį, ir Fibė atsitiesė.

— Ar pavyko rasti tą Klipą?

— Jis pasislėpė. Mano žmonės ieško.

— Jei pasakytume įkaitų pagrobėjui, kad Sagetas areštuotas, sulaikytas, gal tai atvertų duris. Praneškite man, vos tik jį rasite.

Fibė dirstelėjo į baltą laikrodį ant sienos. Be penkiolikos penkios.

Ji buvo beveik tikra, kad į vakarienę vėluos.

Patenkintas savimi Dankanas paskambino į Maknamarų namų duris. Kai duris atidarė Esė ir moters veide nušvito plati šypsena, jis dar labiau apsidžiaugė.

— O jergutėliau! Kas gi čia?

Jis prakalbo iš už didžiulio krepšelio su raudonomis aguonomis.

— Spėkite iš trijų kartų. Kur norėtumėte jas pastatyti?

— Statyk tiesiog čia, paskui nuspręsime. Kokios *gražios*! Eime į svetainę. Tu pačiu laiku. Ir vyno atnešei?

— Nedažnai tenka vakarieniauti su keturiomis gražiomis moterimis. Man tai ypatinga proga.

— Mums irgi. — Esė paėmė vyną. — Tu dar nepažįsti mano marčios, ar ne? Džoze, čia Dankanas Sviftas.

— Tai dabar jau penkios gražios moterys. Malonu susipažinti.

— Penktoji užimta, — tarė Karteris, įnešdamas padėklą su vieno kąsnio sumuštiniais. Paskui jį įsekė Karlė su kitu, mažesniu, padėklu. — Kaip sekasi, Dankanai?

— Gerai. Labas, Karle.

— Mama vėluos. Ji dirba.

— Ką padarysi. Bet čia tiek maisto, kad aš mielai palauksiu. O, tau kai ką turiu.

Mergaitės žvilgsnis susmigo į mažą rožinį dovanų maišelį vyro rankoje.

— Dovaną?

— Dovanėlę vienai iš šeimininkių.

— Labai ačiū, — mandagiai padėkojo Karlė, stebima atidaus senelės žvilgsnio. Paskui cyptelėjo iš džiaugsmo, pamačiusi plaukų sagę. Ji atrodė kaip puokštė — iš raudonų ir baltų gėlyčių, perrištų plonu baltu kaspinu.

— Kokia graži! Man patinka. Ačiū! — Pamiršusi mandagumą, Karlė apkabino Dankano liemenį, paskui nekantraudama atšoko. — Ar galiu ją įsisegti? Senele, *prašau*, ar galiu ją įsisegti?

— Bėk, įsisek.

Karlė puolė iš kambario, tačiau pakeliui stabtelėjo ir per petį nusišypsojo Dankanui.

— Argi tu ne gudruolis? — tarstelėjo Esė.

— Žmonės sako, kad taip.

Penkiolika po šeštos Fibė vėl paskambino į namus ir liepė Avai jos nelaukti. Net jeigu viskas baigsis gerai, nėra prasmės laikyti kitus alkanus, kol ji tvarkys dokumentus ir rašys ataskaitą.

Fibė baigė gerti atšalusią kavą, širdyje dėkodama, kad kažkas sugalvojo pasinaudoti užkandinės virtuve. Priešais ją sėdėjo Opalė Džonson, Rezo motina. Pareigūnai šiek tiek užtruko, kol ją surado, nes moteris sėdėjo ant suoliuko už ligoninės ir meldėsi už sūnaus gyvybę.

Dabar moteris buvo čia, pilnoje pareigūnų užkandinėje, kad padėtų kitam sūnui.

Pažanga. Nors Rezas vis dar atsisakinėjo išeiti ir išleisti įkaitus, Fibė girdėjo pokyčius vaikino balse, žodžiuose. Rezo ryžtas silpo.

— Jis sės į kalėjimą, taip?

— Jis liks gyvas, — atsakė Fibė. — Jis dar nepadarė nieko bloga.

Opalė nieko neregінčiomis akimis įsistebeilijo pro užkandinės langą. Moteris buvo liesa kaip pagalys, tamsus veidas dėmėtas nuo ašarų, akys paklaikusios iš nerimo.

— Aš taip stengiausi. Dariau, ką galėjau. Dirbau dviejuose darbuose, verčiau berniukus lankyti mokyklą, bažnyčią. Tačiau

mano Franklinas vis tiek nuėjo savais keliais. Ir pasiėmė kartu Čarlį. „Būrys“, — tą žodį Opalė Džonson spjaute išspjovė. — Negalėjau jų sulaikyti.

— Ponia Džonson, mes padarysime viską, ką galime, kad jūsų sūnui nieko neatsitiktų. Kad niekam nieko neatsitiktų ir kad jis gautų dar vieną šansą.

— Jie mano, kad elgiasi kaip vyrai. — Įkritusios moters akys nukrypo į Fibę. — Gauja, narkotikai, žudymai. Mano, kad tai labai vyriška.

— Dabar aš dar kartą jam paskambinsiu. — Fibė greitosiomis per stalą palietė Opalės ranką. — Gerai?

— Ar turite vaikų, panele?

— Aš Fibė. Taip, turiu dukrą. Jai septyneri.

— Vaikai plėšia iš tavęs širdį. O ji guli ten, apdraskyta ir pavargusi, bet vis tiek plaka dėl jų. Kad ir kokie jie būtų.

— Pamėginkime jį ištraukti.

Fibė jau rinko numerį, kai į vidų atskubėjo Riksas.

— Suėmėme Sagetą. Jam pateikti kaltinimai narkotikų ir ginklų laikymu. Paėmėme ginklą iš buto, kuriame jis slėpėsi — kalibras atitinka tą, iš kurio buvo šauta į Frankliną Džonsoną. Atliksime balistinę ekspertizę.

— Gerai. Tai gerai. — Fibė pažiūrėjo Opalei į akis. — Tai labai gerai. Noriu, kad padėtumėte man, ponia Džonson. Žmogus, kuris sužeidė jūsų sūnų, kuris pašovė Čarlio brolį, yra suimtas. Jis bus nubaustas. Mes turime įtikinti Čarlį, kad to gana, kad jis privalo išeiti. Gerai, pradedame.

Fibė paskambino į gėrimų parduotuvę. Dabar Rezo balse buvo justi daugiau nuovargio nei ryžto. Dar vienas geras ženklas.

— Rezai, turiu gerų žinių.

— Mano brolis pabudo?

— Tavo brolio būklė nepasikeitė, o tai reiškia, kad jam nepablogėjo. Jis stiprus, ar ne?

— Stipresnio nėra.

— Tai gerai. Noriu tau pasakyti, kad Klipas suimtas.

— Jūs sučiupote tą niekingą žiurkę močkrušį?

— Nekalbėk šitaip su šia moterimi! — sudrausmino jį Opalė. — Nekalbėk tokių negražių žodžių, girdi?

— Jis šaudė į T-Bouną. Vadinu taip, koks jis ir yra, nesvarbu, su kuo kalbėčiau.

Fibė kilstelėjo ranką ramindama Opalę.

— Tavo motina labai nusiminusi, Rezai. Dabar jai tenka nerimauti dėl tavęs ir dėl T-Bouno. Tačiau, manau, galime viską išspręsti, kad niekas nenukentėtų. Policija Klipui pateikė kaltinimus, todėl dabar jis kalėjime. Jis...

— Atveskite tą kalės vaiką pas *mane*!

— Žinau, kad nori jį pamatyti. Galiu tuo pasirūpinti. Jei padėsi ginklą ir išeisi, pasirūpinsiu, kad tave nuvežtų pas jį. Galėsi pamatyti jį už grotų.

— Aš noriu matyti jį ant žemės. Noriu jį ten paguldyti.

— Atrodai pavargęs, Rezai. Buvo ilga diena, visiems. Dar noriu pasakyti, kad jie rado ginklą, tą patį, iš kurio Klipas šovė į tavo brolį. Dabar atliekami tyrimai. Jei tyrimai patvirtins, kad tai tas pat ginklas, iš kurio buvo sužeistas T-Bounas, policija pateiks kaltinimus pasikėsinimu nužudyti. Žinai, kiek jis sėdės už grotų? Daugybę metų. Galbūt visą likusį gyvenimą. Jeigu mano brolis būtų buvęs taip sužeistas, aš norėčiau, kad tas žmogus sėstų ilgam. Labai ilgam.

— Jis degs pragare.

— Džordžijos valstija tam tikra prasme irgi yra pragaras. Rezai, sakė, kad jis slėpėsi. *Slėpėsi*. Įdomu, ką pasakys jo gauja, kai sužinos, kad Klipas slapstėsi.

— Tu mane maustai, velniai rautų?

— Liepiau tau taip nekalbėti! Ji sako gryną tiesą. Aš buvau čia, argi nebuvau, kai jie atėjo ir pasakė? Vaikinas, šovęs į tavo brolį, sėdi kalėjime. O dabar išeik iš ten, girdi? — Opalė vėl pravirko. — Išeik, nes aš nepakelsiu, jei ir kitas mano berniukas pasrus kraujais.

— Neverk, mama. Aš noriu nuleisti jam kraują, kaip jis nuleido T-Bounui.

— Kalėjimas blogiau nei kraujo praliejimas, — tarė Fibė. — Tokiam vyrukui kaip Klipas. Dabar jis prarado ir autoritetą, ir reputaciją. Pasirodė esąs bailys. Bailys, ilgus metus mokėsiantis už tai, ką

padarė. Rezai, motinai tavęs reikia. Ji nori, kad padėtum ginklą ir išeitum. Parodyk, kad nesi bailys. Tu gali tai padaryti.

— Nuvesi mane pas tą niekšą? Parodysi jį už grotų? Tikrai?

— Tikrai. Duodu žodį.

— Aš irgi sėsiu į kalėjimą, kaip ir jis. Tai neteisinga.

— Ne taip, kaip jis, visiškai ne taip. Tu dar nieko nenuskriaudei, Rezai. Nė vieno žmogaus. O tai labai svarbu. Jei dabar išeisi, kaip aš tau pasakysiu, labai padėsi sau.

— Kaip man išeiti?

— Nuleisk ginklą. — Fibė davė ženklą Kovinės taktikos grupei, kad įkaitų pagrobėjas pasiduoda. — Prieš išeidamas palik ginklą, gerai?

— Jūs ten ginkluoti?

— Taip, čia yra ginkluotų pareigūnų. Bet tu nesijaudink. Iškelk rankas, kad visi matytų, ir eik pro duris. Jei išeisi, nebūsi bailys, tiesa? Išeik iškėlęs rankas. Ar padarysi tai?

— Gerai. Aš išeinu. Dedu ragelį.

— Pasimatysime kieme, Rezai.

Fibė padėjo ragelį, atsistojo.

— Eime pasitikti jūsų sūnaus. — Ji paėmė Opalę už rankos ir nusivedė prie užkandinės durų. — Dabar paklausykite. Kai Rezas išeis, į jį bus nukreipti ginklai. Jis bus apsuptas, paguldytas ant žemės, bus uždėti antrankiai. Tokia tvarka.

Fibė nužvelgė langus ir stogus, pastebėjo Taktinės grupės šaulius. Kol Rezas nebus nuvežtas į policiją, negali rizikuoti ir prileisti motiną per arti.

— Jūs likite čia, su šiuo pareigūnu. Mes ilgai neužtruksime. Paskui ateisiu ir pasirūpinsiu, kad būtumėte nuvežta pas Čarlį.

— Ačiū, ačiū už viską, ką padarėte. Ačiū.

Fibė nuskubėjo į kiemą ir nužvelgė gėrimų parduotuvės fasadą. Pamačiusi, kaip atsidarė durys ir pro jas iškeltomis rankomis išžengė vaikinas, Fibė su palengvėjimu giliai atsiduso.

Šūvis nuaidėjo it kurtinantis sprogimas. Akimirkai ji sustingo ir tiesiog žiūrėjo, kaip Čarlio kūnas krūpteli, susvyruoja ir pargriūva. Paskui išgirdo savo riksmą ir puolė prie jo, nors kiti policininkai nėrė į priedangą.

Kažkas ją pargriovė ir prispaudė prie žemės. Sunkiai gaudydama kvapą, Fibė išgirdo riksmus parduotuvėje, paskui šūksnius aplinkui:

— Šaudo! Šaudo!

Tai buvo *nuostabu*! Ir taip apgailėtinai lengva. Tereikėjo praslysti ir atrodyti, lyg būtum vienas jų. Ne taip jau sunku buvo susirasti gerą vietą ir išlaukti.

O ji sugaišo šitiek laiko, kol įkalbėjo tą mulkį išeiti. Veltui, ar ne, kale?

Sumautas šūdžius nusipelno mirties. Gaujos — miesto amaras.

Galėjo paleisti kulką ir į ją. Kuo lengviausiai. Bet šitaip buvo geriau. Taip *baigė* vieną reikalą ir pratęsė žaidimą.

Jis tikrai nesitikėjo, nežinojo, kad bus taip smagu. Kam viską taip greitai baigti?

Palikęs ginklą, dar kartą praslydo. Kuo lengviausiai, pamosavęs pažymėjimu, ištirpo panikos apimtoje minioje, pasitraukė kuo toliau.

Tik pirma stabtelėjo pažiūrėti į Fibę. Ji pašoko nuo žemės, nubėgo prie kitų, susibūrusių prie tos sumautos gėrimų parduotuvės durų, ir suklupo prie negyvo vaikino.

O tas vaikis guli it akmuo.

Žiniasklaidai tai patiks, galvojo jis, eidamas vakarų pusėn, kur buvo palikęs automobilį. Išgliaudys istoriją kaip voverė riešutą.

Taip, leitenantė kalė Maknamara įkalbėjo tą mulkį išeiti. Tiesiai į kulkų krušą.

Nusipirks pakuotę alaus, maisto ir važiuos namo. Žiūrėti žinių.

Kai Fibė grįžo namo, balsai sklido iš svetainės. Vakarienė seniai pasibaigusi, pagalvojo ji. Indai suplauti ir sudėti.

Svetainėje tiekiama kava su brendžiu — Vedžvudo servizas, Bakarato grafinas ir taurės.

Viskas pasiskolinta iš šykščiosios Elizabetos Maknamaros palikimo.

Norėjo eiti tiesiai į viršų, įšliaužti į lovą. Arba po ja. Bet negalėjo. Tiesiog negalėjo. Todėl priėjo prie durų.

Karteris pasakojo kažkokią istoriją — sprendė iš to, kaip judėjo jo rankos. Brolis žino tokių įdomių istorijų. Fibė žinojo, kad jis tikėjosi tapti rašytoju, kurti laisvu laiku. Tačiau mokytojo darbas atimdavo didžiąją laiko dalį.

Šalia jo Džozė vartė akis, bet juokėsi. Taip miela, jie taip myli vienas kitą. Dar tokie jauni ir įsimylėję.

Ir mama atrodo laiminga. Rami ir patenkinta, nes jos pasaulis pilnas žmonių, kurie suteikia jai laimės. Šalia jos — Ava, prisėdusi ant mamos kėdės atramos, gurkšnoja kavą iš žavaus Vedžvudo puodelio.

Jos mažoji dukrelė įsitaisiusi ant sofos šalia Dankano. O jergutėliau, kokiomis akimis žiūri Karlė, šypsodamasi jam? Iš visko sprendžiant, jos mažylę aplankė pirmasis susižavėjimas.

O ponas Dankanas Sviftas, argi jis neatrodo, lyg būtų namuose, atsipalaidavęs, nerūpestingas, mirkčioja jos dukrelei, tarsi juodu sietų kažkokia didelė paslaptis.

Per kiek kvartalų nuo čia yra Hičo gatvė?

Ar gali būti, kad jas skiria visas pasaulis?

Dankanas pirmasis ją pastebėjo. Jo akys akimirkai nušvito, tada taip pat greitai apsiniaukė. Argi ji tokia permatoma?

Jis atsistojo, priėjo.

— Ar gerai jautiesi?

— Ne. Aš nesužeista, bet gerai nesijaučiu. Atsiprašau, kad praleidau vakarienę, — tarė Fibė į kambario gilumą.

— Mama, mes taip smagiai leidome laiką! O Dankanas sakė...

Karlė nutilo ir puolė prie jos. Fibė pamatė, kaip ryškiai mėlynos dukros akys įsmigo į kraują ant jos kelnių.

Galėjo persirengti nuovadoje, bet grįžo namo su kraujo — Čarlio Džonsono kraujo — dėmėmis ant kelnių.

— Jis ne mano. Aš nesužeista, tikrai ne. Bet dabar labai noriu, kad apkabintum. Šią minutę man labai reikia, kad Karlė stipriai stipriai mane apkabintų.

Fibė pritūpė ir suspaudė dukrą glėbyje. Kurį laiką taip tupėjo. Jos vaikas čia, saugus ir šiltas glėbyje. To nepasakysi apie kitus.

Atšlijusi Fibė pabučiavo Karlei į skruostus. Paskui stodamasi pažiūrėjo į motiną. Esė stovėjo išbalusi, sunėrusi rankas.

— Man nieko nenutiko. Pažiūrėk į mane, mama. Man nieko nenutiko. Nieko. Supranti?

— Taip.

— Karteri, įpilk mamai limonado. O tu, mama, sėsk. Žinau, manai, kad aš per daug dalijuosi su Karle tuo, ką darau, kas vyksta. Man labai gaila, kad dėl to mes nesutariame. Ką gi. Man praverstų šis tas stipresnio nei limonadas.

— Atnešiu vyno ir ko nors užkąsti. — Priėjusi Ava spustelėjo ranką. — Tu irgi geriau prisėsk.

— Taip. Prisėsiu. Tik pirma noriu persirengti. Tuoj grįšiu, — tarė ji Karlei.

Fibei išėjus, Dankanas paskubomis žvilgtelėjo į Esę.

— Ese, tikiuosi, jūs neprieštarausite, bet aš ketinu ją palydėti.

Nelaukęs leidimo, jis pasivijo Fibę ant laiptų.

— Aš tik pasikeisiu kelnes.

— Aš nesiruošiu sumesti greituko, kol tu tai darysi. Atrodai velniškai pavargusi.

— Buvo bloga diena. Labai bloga. Dar negaliu apie tai kalbėti. Vėliau papasakosiu visiems iš karto.

— Aš tik pabūsiu šalia, tau nebūtina kalbėti.

Kambaryje Fibė susirado medvilnines kelnes, o iškruvintas nusitraukė ir įmetė į skalbinių krepšį.

— Mama tikriausiai atliks kokį mokslinį stebuklą ir išvalys to vargšo vaikino kraują iš šių kelnių.

Ji prisidėjo ranką prie kaktos, pajutusi užplūstantį liūdesį. Tačiau kai Dankanas norėjo ją apkabinti, atsitraukė ir papurtė galvą.

— Ne, jokių guodžiančių apkabinimų. Ir jokių ašarų. Jei norėsiu verkti, turėsiu palaukti. Mama sunerimusi. Ir nenurims, kol nenulipsiu žemyn.

— Tada eime.

Juodu kartu nulipo. Ava jau buvo padėjusi ant padėklo užkandžių lėkštę ir taurę vyno.

— Viską parodys per žinias, — pradėjo Fibė. — Tikriausiai jau parodė. Hičo gatvės įvykiai. Gaujų nesutarimai. Įkaitai. Tam vaikinui

buvo šešiolika. Tik šešiolika. Kupinas skausmo, pykčio, nesuvokiantis, ką daryti. Prireikė laiko, kad įkalbėčiau jį, vis dėlto man pavyko, įkalbėjau pasiduoti, pasakiau, kad viskas bus gerai. Ir jis išėjo, taip, kaip liepiau. Neginkluotas, iškeltomis rankomis. Ir kažkas į jį šovė. Nušovė jį, stovintį iškeltomis rankomis, pasiduodantį. Jo motina buvo ten, gana arti, tikriausiai matė, kaip tai atsitiko.

— Ar jis pasveiks? — paklausė Karlė.

— Ne, mieloji. Jis mirė.

Nespėjus man prieiti, pagalvojo Fibė.

— O kodėl jį nušovė?

— Nežinau. — Ji paglostė Karlei galvą, tada pasilenkusi pabučiavo. — Tiesiog nežinau. Mes nežinome, kodėl ir kas, dar ne. Apie tai kalbės per televiziją. Norėjau, kad visi žinotumėte, kas atsitiko.

— Geriau nebūtų atsitikę.

— O, mažute, ir aš to norėčiau.

Karlė prisiglaudė prie mamos.

— Pavalgiusi pasijusi geriau. Tu visada taip sakai.

— Aš taip sakau. — Fibė tariamai godžiai pasmeigė kažką nuo lėkštės. Nesvarbu, kas tai, vis tiek nejautė skonio. Tačiau valgė neva gardžiuodamasi. — Ir, be abejo, esu teisi. O dabar visi nusiraminkite ir papasakokite, kaip praleidote vakarą.

— Dėdė Karteris ir Dankanas surengė muzikinę dvikovą.

— Dvikovą?

— Taip sakė dėdė Karteris. Pianinu. Buvo linksma. O teta Džozė pasakojo anekdotą apie viščiuką.

— Tik nesakyk, kad *tą*.

— Man patiko.

Dankanas prisivertė nusišypsoti. Jis suprato, ką Fibė darė, turėjo daryti. Ramino visus, stengėsi, kad namiškiai atsipalaiduotų.

— O Dankanas sakė, kad šeštadienį mudvi galėtume paplaukioti jo laivu, jei tik tu pasakysi, kad galime. Tai ar galime? Prašau? Aš dar niekada neplaukiojau laivu. Niekada.

— Akivaizdu, kad esi apleistas ir nuskriaustas vaikas. Manyčiau, tikriausiai galėtume.

— Taip!

— O dabar, regis, kažkam laikas į lovą.

— Betgi mes turime svečių.

— Ir mandagų, pasiaukojantį vaiką. Ir kaip man taip pasisekė? Nagi, palinkėk visiems labos nakties, o aš tuoj ateisiu.

Karlė slampinėjo po kambarį, vilkindama laiką, viltingai dairydamasi į kitus suaugusiuosius užtarimo. Prisigretinusi prie Dankano, gailiai atsiduso.

— Gaila, kad turiu eiti miegoti, bet dėkoju, kad atėjai vakarienės.

— Ačiū, kad mane pakvietėte. Tai pasimatysime šeštadienį, taip?

Patempta lūpa tučtuojau išsilygino.

— Taip. Labanakt.

Vos tik dukra išėjo, Fibė padėjo šakutę.

— Gal aš geriau eisiu.

Dankanas atsistojo. Pasigirdo mandagūs prieštaravimai, abipusės padėkos, bučiniai į skruostus ir atsisveikinimai.

— Palydėsiu tave.

Buvo taip gera išeiti į orą. Įkvėpti jo.

— Atleisk, kad sugadinau vakarą.

— Taip negalvok. — Dankanas apkabino ją per pečius, ir abu palengva nužingsniavo prie automobilio. — Tau tikriausiai sunku.

— Buvo siaubinga. — Akimirkai Fibė leido sau atsipalaiduoti, atsiremti į jį. — Nežinau, ar kada nors tai pamiršiu. Gal ir nereikėtų. Nesuprantu, kaip tai galėjo atsitikti. Kai kas jau kalba, kad tai padarėme mes. O mes įtariame, kad tai vieno iš kitos gaujos narių darbas. Mes radome ginklą. AK-47. Jis ne mūsiškių. Jie *suvarpė* tą vaikinuką. Akimirksniu. Vienas iš įkaitų viduje irgi buvo sužeistas. Jis pasveiks, bet... — Fibė įkvėpė ir atsitraukė. — Čia ne vieta apie tai kalbėti.

— Jei norėsi, pasikalbėsime kitur.

— Namuose aš stengiuosi kuo mažiau apie tai kalbėti. — Fibė atsigręžė į namą. — Kai galiu. Tai... dėl šeštadienio.

— Užvažiuosiu tavęs ir Karlės apie dešimtą. Tinka?

— Labai miela, kad pasiūlei jai tokią pramogą. Nenoriu, kad jaustum pareigą...

— Nereikia. — Dankanas pridėjo pirštą jai prie lūpų. — Ne-

daryk to. Žinai, jei mudviem nepavyks ir Esė mane atstums, tada palauksiu kokius penkiolika metų Karlės.

— Dvidešimt. Mažiausiai.

— Kietašiknė. — Jis atlošė Fibės veidą. — Visgi matydama, kokį pasirinkimą čia turiu, turėtum gerai pagalvoti. — Ir pabučiavo ją labai ilgu, švelniu bučiniu.

— Iki šeštadienio.

— Iki. Paimsiu jums, raudonplaukėms, keletą galonų kremo nuo saulės.

Fibė jam pamojavo, kurį laiką pastovėjo. Tada nuėjo prie namo ir atsisėdo ant laiptų. Reikia eiti į vidų, galvojo, apkamšyti Karlę, dėl viso pikto užmesti akį į mamą. Tačiau neįstengė pajudėti.

Iš namo išėjo Karteris. Jis tylėdamas atsisėdo šalia ir paėmė jos ranką.

Jiedu dar kurį laiką sėdėjo kartu.

18

DĖL ŽINIASKLAIDOS AUDROS Fibė buvo teisi. Ji siautėjo televizorių ekranuose, laikraščių antraštėse, internete. Po mirties Čarlis Džonsonas tapo gaujų karų, rasizmo, policijos korupcijos ir nekompetentingumo simboliu — atsižvelgiant į tai, kieno pusę palaikydavai.

Fibė atsakė į gausybę reporterių skambučių ir pirmą kartą per savo karjerą sulaukė grasinimų mirtimi.

Be to, ją dar kartą apklausė Vidaus reikalų biuras.

— Kaip laikaisi?

Deivas stebėjo, kaip Fibė piešė linijas ant aprasojusios šaltos arbatos stiklinės. Jam pavyko ištraukti ją iš skyriaus papietauti.

— Vis matau, kaip jis išeina iškėlęs rankas. Tą sekundę pagalvojau: gerai padirbėjai, Fibe. Duok penkis. Paskui išgirstu šūvį, vaikino kūnas ima purtytis kaip lėlės. Dar akimirka, ir viskas nuėjo velniop.

— Tu puikiai padirbėjai. — Pamatęs jos išraišką, Deivas papurtė galvą. — Tikrai. Dėl to nė neabejok.

— Derybininkai yra komandos dalis, Deivai. Kas mane to mokė? Komanda nuvylė tą vaikinuką, įkaitus. Visus nuvylė.

— Kažkas ten atsitiko; mes dar nežinome kas. Tu viską atlikai be priekaištų. Nepaisant to, žuvo vaikinas, vienas įkaitas buvo sužeistas. Nė vienas Taktinės grupės narys nepanaudojo ginklo. Ginklas, iš kurio buvo šauta ir kurį radome, ne mūsų. Nepaisant to, — pakartojo Deivas, — mes atsakingi už nesėkmę. Kažką pražiūrėjome, kažkas praslydo per evakuaciją.

— Vakar vakare tarp rytinės ir vakarinės miesto pusių vėl įvyko susirėmimai, — pastebėjo Fibė. — Vėl buvo šaudyta. Jie naudojasi tuo vaikinu, kad pateisintų žudynes. Juo naudojasi žiniasklaida ir oratoriai, akcentuojantys rasizmą. Baltieji prieš juoduosius. Ir nežinau, ar galiu tvirtinti, kad rasizmas neturi su tuo nieko bendra, nes tai tikrai vienas iš gaujų karų elementų. Tačiau aš netikiu, kad Čarlis Džonsonas buvo nušautas dėl odos spalvos. Ir jis nenusipelnė šitaip mirti.

Kurį laiką, kol padavėja dėjo ant stalo lėkštes su sumuštiniais, Fibė tylėjo.

— Franklinas Džonsonas mirė šį rytą.

— Žinau.

— Opalė Džonson neteko abiejų sūnų. Jos vaikai negyvi. Dėl pirmojo mes nekalti, bent jau ne tiesiogiai. Suradome ir areštavome jį nužudžiusį žmogų. Ar būtume taip skubėję, ar išvis būtume skubėję, jei Čarlis nebūtų užgrobęs tos gėrimų parduotuvės? Nežinau. Ir tai neduoda man ramybės.

— Aš irgi nežinau, bet darau, ką galiu. Tu irgi. Mes gelbėjame tuos, kuriuos galime, Fibe.

— Galbūt. — Ji paėmė keptą bulvytę ir perlaužė pusiau. — Pasakiau jam, kad viskas bus gerai. Jei jis išeis, viskas bus gerai.

— Tu nesuklydai. *Turėjo* būti gerai. Dabar vaikinas turėtų sėdėti areštinėje, o jo advokatas tartis su prokuroru. Suklydo Taktinė grupė, ir mes tai išsiaiškinsime. Bus ištirta kiekviena incidento minutė. Kiekvienas judesys, žodis. O kol kas teks atlaikyti visuomenės pyktį, viešųjų ryšių atstovų košmarą ir stebėti, kad šis sujudimas neperaugtų į maištą ir gaisrą. Šiandien po pietų kartu su Taktinės grupės vadu dalyvausi spaudos konferencijoje. Abu perskaitysite trumpą pranešimą ir atsakysite į klausimus. Konferencija bus trumpa, bet ji būtina.

— Ir su vizualinėmis priemonėmis. Aš baltoji moteris, vadas — juodaodis vyras. — Deivui prasižiojus, Fibė kilstelėjo ranką. — Aš neneigiu, kad vizualinė dalis ne mažiau svarbi nei pranešimas. Atliksiu savo dalį. Kelintą valandą?

— Trečią.

Fibė linktelėjo.

— Gerai. Dar spėsiu nuvažiuoti į Hičą. Noriu apžiūrėti nusikaltimo vietas. Abi.

Fibė stovėjo prie lango, pro kurį buvo šauta, — tai patvirtino kriminalistų tyrėjų komanda. Langas siauras, suveriamas, antrame pastato aukšte, priešais gėrimų parduotuvę.

Pasak ataskaitų, visų penkiolikos butų gyventojai buvo evakuoti, o Greitojo reagavimo būrio nariai išsidėstė ant stogo ir trečiame aukšte. Kadangi tai buvo vidinės ribos, pastate ar šalia jo negalėjo likti jokių civilių.

Tačiau tai nebūtų pirmas kartas, kai ribos pažeidžiamos.

Snaiperis turėjo pakankamai gerą vaizdą ir kampą, galvojo Fibė. Žinoma, nuo stogo ar iš trečio aukšto būtų patogiau, tačiau ir iš čia neblogai.

Ypač jei tikslas buvo pašalinti neginkluotą žmogų, išėjusį į gerai matomą vietą. O taip, ne taip ir sunku pataikyti, kai taikinys stovi nejudėdamas, iškėlęs rankas. Tik ir laukia, kada bus patiestas.

— Šiame bute gyvena Rijana Kertis, vieniša mama, — jai už nugaros prakalbo detektyvas Saiksas. — Du vaikai, penkerių berniukas ir trejų mergaitė. Neteista. Šaudymo metu visi buvo už barikadų. Liudininkai patvirtino. Moters draugas tuo metu buvo darbe. Irgi patvirtinta.

Fibė linktelėjo.

— Skaičiau jos parodymus. Ji sakė, kad į duris paskambino policininkas ir liepė išeiti. Pasak moters, name buvo pilna policijos, kieme irgi. Pasiėmusi vaikus moteris nuskubėjo pas savo seserį, gyvenančią už poros kvartalų.

— Ji neprisimena, ar užrakino duris. Negali prisiminti, ar jas apskritai *uždarė*. Sakė, kad viskas vyko taip greitai, o ji buvo labai išsigandusi.

— Kažkas kitas irgi buvo varomas lauk, — mąstė Saiksas, — bet nenorėjo praleisti spektaklio. Įslinko čia.

— Ginkluotas? — Fibė atsisuko. — Tas, kas čia įslinko, atėjo pasirengęs, nebent įtartume, kad vieniša motina su dviem mažais vaikais sandėliuke tarp šluotų laiko AK-47. Ir kodėl jis pasirinko taikinį, užuot paklojęs krūvą policininkų?

— Šiame pastate gyvena „Lordų" nariai, šiame kvartale jų gyvena dar daugiau. Visi jie bus atidžiai patikrinti.

Čarlio tai neprikels, pagalvojo Fibė. Paskui susitvardė. Kas padaryta, padaryta. Dabar reikia žiūrėti, ką galima ištaisyti.

— Iš kur šaulys žinojo, kad viduje būtent Čarlis Džonsonas? — Fibė dairėsi po apverstą, netvarkingą butą.

— Gal tiksliai nežinojo. Tik kad „Būrio" narys.

— Gerai, tada iš kur jis tai sužinojo? Matė, kaip Čarlis, vilkėjęs „Būrio" uniformą, įėjo. Žurnale įrašyta, kad pirmasis ekipažas į įvykio vietą atvyko po dešimties minučių. Ir taip greitai tik todėl, kad viena iš šalia stovinčio namo pirmo aukšto gyventojų išgirdo šūvius. Ji tvirtina mačiusi, kaip Čarlis ėjo per gatvę likus kelioms minutėms iki pirmojo šūvio.

— Šaulys jį pamato arba gauna žinią. Pasiima ginklą, o paskui atsitiktinai užsiima gerą snaiperio poziciją.

— Būtina sužinoti, ar jie gavo šio buto ir šio pastato telefoninių pokalbių išklotines. Reikia pasidomėti, ar iš čia buvo skambinta po to, kai namas turėjo būti evakuotas. Žinoma, gali būti, kad skambino iš mobiliojo, bet ką gali žinoti.

Fibė nuėjo prie mažo lango miegamajame, kuriuo aiškiai dalijosi vaikai. Iš šito kampo matyti užkandinė, kurioje ji sėdėjo kalbėdamasi su Čarliu.

— Įdomu, kiek gaujos narių galėtų atsispirti pagundai nušauti policininką? Atsispirti iki to momento, kol nepasirodo taikinys — kol neįkalbu jo pasirodyti. Betgi kodėl jie nemėgino pašalinti ir kelių policininkų, jei jau pradėjo? Būtų daugiau kraujo, daugiau sąmyšio, daugiau prakeiktų taškų, jei jau kalbame apie tai. Tačiau vienintelė kita kulka netyčia pataikė į įkaitą viduje. Keista, ar ne?

Saiksas papūtė lūpas.

— Keista. O kodėl jūs manote, kad tai nebuvo gaujos kerštas?

— Vėliau pasakysiu.

Fibė patikrino pastato gyventojus ir pasiėmė į namus pilną lagaminėlį bylų. Skubėjo grįžti iki sutemstant.

Fibė norėjo, kad visa šeima saugiai užsidarytų namuose iki saulėlydžio, jei kartais neramumai mieste peraugtų į maištą. Jei kartais tie kvartalai, skiriantys Hičo ir Džonso gatves, nepajėgtų išlaikyti antplūdžio.

Ji sulaužė savo taisyklę ir, nors paliko ginklą ant lentynos spintoje, pirmiau jį užtaisė ir nuleido saugiklį.

Kai Karlė užmigo, Fibė patikrino užraktus, signalizaciją, tada įsitaisė prie savo stalo. Ji neišjungė televizoriaus, jei rodytų žinias, tik pritildė garsą ir ėmėsi skaityti įvykio žurnalą, ataskaitas, liudininkų parodymus.

Kai suskambo jos mobilusis, atsiliepė negalvodama, mintyse tebenagrinėdama namo Hičo gatvėje diagramą.

— Fibė Maknamara.

— Dankanas Sviftas. Sveika, gražuole.

Mintis, kad kažkas vadina ją gražuole, kai aplink vien balistiniai tyrimai, diagramos ir kita medžiaga iš nusikaltimo vietos, privertė nusišypsoti.

— Sveikas, Dankanai.

— Tik norėjau įsitikinti, kad vis dar turiu rytojaus įgulą.

— Iš tos įgulos per daug nesitikėk, bet taip, mes plauksime. Jei atsisakyčiau, Karlė tikriausiai nekalbėtų su manimi iki aštuoniolikto jo gimtadienio.

— Tylėjimas — grėsmingas ginklas. Kiekvieną kartą turiu maldauti pasigailėti.

— Gera žinoti.

— Ir kvaila pripažinti. Kad ir kaip būtų, šiandien buvau susitikęs su Finu ir pakviečiau jį su šeimyna prisidėti prie mūsų. Tu nieko prieš?

— Žinoma, ne. Karlė džiaugsis turėdama bendraamžę draugę. Ji myli mane, tačiau po kurio laiko su manimi jai pasidaro nuobo-

du. — Atsistojusi Fibė nuėjo prie terasos lango. — Skamba kaip iškyla. Manau, man ne pro šalį paiškylauti.

— Taip ir pamaniau. Šiandien mačiau tave per televiziją. Ar būsiu lėkštas, jei pasakysiu, kad atrodei seksualiai?

Ji nusijuokė.

— Taip, ačiū tau. Padėtis velniškai nemaloni, Dankanai. Velniškai.

— Gal man trumpam užsukus? Aš vėl būsiu lėkštas, įslinksiu į tavo kambarį ir prablaškysiu didvyrišku seksu.

Fibei prieš akis stojo kvailas vaizdas, kaip Dankanas lipa siena į jos terasą.

— O Dieve, skamba nuostabiai. Bet ne. Tu namie? Saloje?

— Taip, turėjau šį tą nuveikti, todėl esu čia. Visgi didumą jau atlikau, o likusi dalis gali palaukti. Jei nenori didvyriško sekso, tada galėtume kaip paaugliai pasiglamžyti svetainėje arba pažiūrėti nepadorų filmą.

— Norėčiau ir to, ir kito. Tikriausiai visko. Tačiau nenoriu, kad važiuotum į miestą, tik ne šiąnakt. Mieste verda neramumai. Tu saugus ten, kur esi, jei kartais jie imtų kunkuliuoti. — Fibė išjungė savo kambario signalizaciją, kad galėtų išeiti į terasą. — Šįvakar šilta. Ne karšta, bet šilta, ir tai gerai. Karštis tik pablogintų padėtį.

— Žinai, šiandien toje spaudos konferencijoje tu atrodei ne tik seksualiai, bet ir puikiai laikeisi. Tik aklas galėjo nesuprasti, kaip tau tai rūpi.

— Tokių aklų daug. Varge, aš įvarysiu tau depresiją.

— Ką tu dėvi? — po akimirkos pasiteiravo jis.

— Ką?

— Mėginu pralinksminti tave telefoniniu seksu. Ką dėvi?

— O, hmm... — Fibė nužvelgė savo medvilnines kelnes ir marškinėlius. Negerai. — O, beveik nieko, tik tokį trumpą juodą apatinuką, kurį nusipirkau vienoje brangioje parduotuvėje.

— Gražu. Po juo kas nors yra?

— Tik pora lašų kvepalų... šen ten.

— Labai gerai.

— O tu? Ką tu dėvi?

— Spėk.

— Džinsus. Tik džinsus, šimtą kartų skalbtus „Levi“. Nusmukusius ant klubų, nerūpestingai atsegta saga.

— O Dieve. Tikriausiai tu pamišėlė.

Linksmai prunkštelėjusi, Fibė atsisėdo. Pagaliau mazgas, spaudęs skrandį, atsirišo.

— O, tos petnešėlės vis slysta man nuo pečių. Nuo tų subtiliai pakvepintų grietinėlės baltumo pečių. Tikriausiai man nederėtų rymoti prie turėklo šitaip apsirengusiai. Mano švelnios, bet jau stangrėjančios krūtys gali... vaje... išsprūsti. Ką kaimynai pamanys?

— Fibe, tu mane žudai.

— Mielasis, aš dar tik pradedu.

Ryte ji be vargo nustūmė mintis apie darbą į atokų kampelį. Mirtis ir liūdesys, galvojo Fibė, verčia vertinti mėlyną dangų, saulėtą dieną ir džiugų vaiko balselį.

O Karlės balsas, vos pamačius laivą, pasakė viską.

— Jis didelis! Ir gražus! Tai bus pati smagiausia iškyla.

— Tada geriau pradėkime, — tarė Dankanas.

— O kur burės? Sakei, kad tai burinis laivas.

— Dabar jos suvyniotos. Išskleisime, kai išplauksime. — Dankanas įlipo į laivą, tada ištiesė ranką mergaitei. — Prašom. Sveika atvykusi į laivą.

— Ar galiu apsižvalgyti?

— Žinoma.

— Tik nieko neliesk, — šūktelėjo Fibė. — Jis didelis ir gražus. Tikriausiai turėjau pasiteirauti tavęs, ar tikrai moki jį valdyti.

— Esu apsivertęs tik keturis kartus. Juokauju. Visada norėjau buriuoti. Ateidavau čia ir stebėdavau laivus. O kai nusprendžiau įsigyti savo, lankiau kursus, nes įgyvendinęs gyvenimo svajonę nenorėjau nuskęsti. Visgi vaikams reikės apsivilkti gelbėjimosi liemenes. Bifui irgi.

— Kas tas Bifas?

— Štai jis, — parodė Dankanas.

Fibė pamatė Finą, jo žmoną ir dukrytę, ateinančius per dokus.

Prieky jų, vedamas su pavadėliu, risnojo trumpakojis draugiško veido buldogas.

— Fino šuo. Jis mano, kad buldogas suteikia orumo. Galėčiau su tuo sutikti, jei tik šis taip nesiseilėtų.

Bifas kaip įgudęs jūreivis įšoko į laivą ir ėmė vizginti pasturgalį, kol Dankanas neišglostė jo nuo galvos iki uodegos.

— Kokia nuostabi diena iškylai. Ketinu visiškai nieko neveikti. — Lu pasirąžė. — Sveika, Fibe. Tikiuosi, prisidėsi prie manęs.

— Mielai. Sveikas, Finai. Labas, Live.

— Šuniukas! — Karlė išsiropštė iš kajutės apačioje ir griūte užgriuvo Bifą. — O, koks mielas! Kuo jis vardu? Mama, ar galime laikyti šuniuką?

— Ji nepaprastai drovi, — paskelbė Fibė. — Tikiuosi, jai atleisite.

— Tai Bifas. — Ne tokia drąsi kaip Karlė, Livė stovėjo įsikibusi motinai į ranką. — Jam patinka, kai glostai pilvą.

Karlė išsišiepė ir pamalonino jau leipėjantį iš malonumo Bifą.

— Apačioje yra lovų, stalų, virtuvė, vonios kambarys, viskas. Nori pamatyti?

— Jau esu mačiusi.

— Pažiūrėkime dar kartą. Su Bifu.

Livė pažiūrėjo į motiną.

— Gal ir galėtume.

— Gražūs batukai, — tarė Karlė lipdama laipteliais. — Gal duosi pasimatuoti? Tu galėsi pasimatuoti manuosius.

Kažkas nauja, galvojo Fibė, kai jie atsišvartavo nuo prieplaukos ir keldami bangas nuslydo vandeniu. Mergaitės smagiai trypčiojo laivagalyje, o ne pernelyg orus šuo tupėjo ant dešiniojo borto suolelio, užvertęs savo juokingą snukį.

Dar labiau Fibę sužavėjo vaizdas, kai išskleistos baltos burės ėmė plevėsuoti ore. Ji, kaip ir šuo, užvertė galvą.

— „Mimozos“, — paskelbė Lu, padavė taurę Fibei ir atsisėdo šalia.

— O, Dieve. Tikriausiai aš rojuje. Ar mums teks kilnoti bures ir dirbti kitus jūrininkų darbus?

— Tik jei panorėsime. Finas nė velnio nesupranta, ką reikia daryti, nebent Dankanas pasako, bet jam patinka apsimesti, kad supranta. — Lu nusišypsojo į vyrų pusę. — Tačiau jis viskam pasirengęs. Aš mėginau įkalbėti Danką, kad pirktų motorinę valtį. Bet jis būtinai norėjo su burėmis. — Lu giliai atsiduso ir ištiesė neįtikėtinai ilgas kojas. — Kartais jį sunku perkalbėti.

— Seniai jį pažįsti.

— Pažįstu ir be galo myliu. Tad jei įskaudinsi jį, rasiu būdą, kaip atsilyginti. O dėl viso kito mes puikiai sutarsime.

— Ar žmonės dažnai jį skaudina?

— Nedaugelis ir nedažnai. Jis turi puikų radarą. Prieš kelerius metus pro tą radarą praslydo viena moteris. Atrodė tokia gerutė. — Lu gurkštelėjo kokteilio. — Negalėjau jos pakęsti. Tačiau Dankui ji patiko, o toji puikiai mokėjo riesti istorijas apie savo sunkią dalią. Prieš palikdama jį, išviliojo keletą tūkstantėlių.

— Ir ką jis darė?

Lu spragtelėjo pirštais.

— Jis ramus žmogus, tačiau nepakenčia melo.

— Ar tai perspėjimas, Lu?

— Susierzinai. Gerai. Dabar dar labiau man patinki. Ir tavo dukrytė patinka. Vakar mačiau tavo spaudos konferenciją. — Lu kilstelėjo antakius, kai Fibė nutaisė šaltą ir bereikšmį veidą. — Pirmiausia norėčiau pasakyti, kad aš nematau tik balta ir juoda. Esu advokatė, tad mano gyvenime vyrauja pilka spalva. Antra, antai tas vyras šalia manojo yra mano šeima, o jis — baltasis. Ir baigiant, manau, kad puikiai pasirodei toje sunkioje, net delikačioje situacijoje. Tai viskas, ką norėjau pasakyti. Gražūs bateliai, — tarstelėjo Lu, mostelėjusi į Fibės sandalus. — Norėčiau pasimatuoti.

Fibė atsipalaidavo, nusijuokė ir ėmė mėgautis iškyla.

Jie papietavo ant vandens, maudėsi, plaukiojo. Karlė patyrė didžiausią džiaugsmą gyvenime, kai jai buvo leista pasukti vairalazdę.

— Smagu? — pasiteiravo Dankanas, kai Fibė priėjo prie jo laivo pirmagalyje.

— Tai viena geriausių dienų pastaruoju metu.

— Galime ją pratęsti. Plaukiame pas mane. Karlę nuvarginsime, kur nors paguldysime, o patys sugulsime kur nors kitur.

— O Bifas su kompanija?

— Juos paprasčiausiai išmesiu per bortą. — Dankanas pasilenkęs pabučiavo jos besijuokiančią burną. — Tik tark žodį.

— Matai, man tavo draugai per daug patinka, kad mesčiau juos per bortą.

— To ir bijojau.

— Bet aš pakviesiu tave išgerti kieme, kai palydėsi mus namo.

— Aš priimsiu kvietimą. Klausyk...

Jis uždėjo ranką jai už galvos ir pratęsė bučinį.

— Ką? — išspaudė Fibė.

— Nieko.

— Kodėl žmonės užsimerkia, kai bučiuojasi? — pasigirdo Karlės balsas, ir atsisukusi Fibė pamatė įdėmiai juos stebinčią dukrą.

— Nežinau. — Dankanas mąsliai susiraukė. — Pamėginkime kitaip. — Atsimerkęs ir šypsodamasis, jis vėl prisitraukė Fibę bučiniui. — Taip irgi gerai.

— Mama sako, kad ji per sena turėti vaikiną.

— Karle...

— O kaip tu manai? — paklausė Dankanas, nutraukdamas Fibės protestą.

— Man atrodo, jei kvieti ją į pasimatymus ir visą laiką bučiuoji, tai turėtum būti jos vaikinas. O Ava senelei sakė, kad gerai, jog mama patiria šiek tiek romantikos, nes...

— Karle, eik, pasiimk dar vieną sausainį arba dar ką nors įsikišk į burną.

— Sakei, kad daugiau nevalgyčiau sausainių.

— Aš persigalvojau.

— Gana jiems ten kikenti, — tarė Fibė, mojuodama Finui ir Lu. — Tau irgi, — pridūrė ji Dankanui.

— Mus sieja romantiški jausmai? — pasiteiravo jis. Tada griebė Fibę į glėbį ir ėmė sukti ratu. — Tai pašokime.

Garsus Fino švilpimas prisidėjo prie ūžesio ausyse, ir Fibė šiaip taip išsivadavo.

— Daugiau romantikos viešumoje negaliu ištverti. Taigi suvalgysiu dar vieną sausainį.

Romantika, pagalvojo Fibė, paskutinį kartą pabučiavusi Dankaną nakčiai. Tai dar sudėtingiau nei romanas, jokių abejonių. Tačiau būtų kvaila apsimetinėti, kad jų nesieja jausmai. Ar kad jai nemalonu.

Todėl neanalizuos ir nespėlios. Tiesiog mėgausis.

Fibė nusirengė galvodama, kaip bus malonu po dienos, praleistos ant vandens, palįsti po dušu. Kai suskambo telefonas, beveik tikėjosi, jog tai Dankanas skambina prabėgus vos kelioms minutėms po išsiskyrimo, kad pasakytų ką nors juokinga.

Pamačius skambintojo numerį, Fibės širdis smuktelėjo.

— Labas, Rojau.

Netrukus ji jau piktai žirgliojo į virtuvę, kur išsitraukė iš šaldiklio pusę galono ledų.

Kai įėjo Esė, Fibė kimšo ledus tiesiai iš pakelio.

— O! Susipykai su Dankanu.

— Aš nesusipykau su Dankanu. Nesusipykau su niekuo. Tik užsimaniau tų prakeiktų ledų.

— Ramiau, — perspėjo ją Esė su metaline gaidele balse. — Tu valgai ledus tik tada, kai esi nusiminusi. Dankanas ką tik išėjo pro duris, tad...

— Juk pasakiau, kad nesusipykau su Dankanu. Jis nėra mano visatos centras. Vyrai nėra mano visatos centras, ir aš ne... — Fibė išgirdo save, beveik pamatė bjaurių žodžių ašmenis, pjaustančius stiklo šukes. — Atleisk. Aš nusiminusi. — Ji klestelėjo ant stalo ir pakabino dar ledų. — Dar nepakankamai suvalgiau, kad apsiraminčiau, pasijusčiau geriau arba apsivemčiau ir neišsiliečiau ant kitų.

Nuėjusi prie stalčiaus Esė išsitraukė kitą šaukštą. Paskui atsisėdusi pakabino ledų tiesiai iš pakelio.

— Kas atsitiko?

— Skambino Rojus. Jis vėl veda.

— O... — Esė pakabino kitą šaukštą, pilnesnį. — Ką nors, ką mes pažįstame? Kad žinotume, kam nusiųsti savo užuojautas?

— Ačiū, mama. Jis veda kažkokią Mizę. Ar gali patikėti? Jai dvidešimt ketveri.

— Kokia nors pliuškė, neabejoju. Vargšelė.

— Toji pliuškė iš turtingos šeimos, ir jie išvyksta į Kanus, o gal Marselį. Tą akimirką man ėmė ūžti ausyse. Jos šeima turinti ten *nuosavybės*, tad padėsiąs ją valdyti. O paskui sako, kad nestraksėčiau, jei kitus porą mėnesių perlaidos dukrai vėluos. Dėl pasikeitusios gyvenamosios vietos, bankų ir panašiai.

— Iki šiol jis visada mokėdavo laiku.

— Taip, nes jam automatiškai atskaičiuodavo iš sąskaitos, todėl nereikėdavo nė pagalvoti. Apie ją. — Fibės veide ir balse nebeliko pykčio. Tik liūdesys. — Mama, jis net nepasiteiravo apie Karlę. Nepaklausė, kaip ji, nepagalvojo, kad galėtų pats pasakyti dukrai arba pakviesti į vestuves.

— Ji ir neitų. Ir tau, mieloji, nepatiktų, jei eitų.

— Ne čia esmė. Tikrai. Žinau, kad be reikalo piktinuosi, nes niekas juk nepasikeis. Išskyrus tai, kad tas kalės vaikas veda dešimčia metų už mane jaunesnę Mizę ir nė nesiteikia prisiminti dukters.

— Kaip ten sakydavo mano senelė? Skunko smarvė nesikeičia. Gruboka, bet tinka. Jo gyvenimas toks gilus kaip seilių krūva — tai irgi grubu. Mergaitė nenusimins, Fibe. Karlės širdyje Rojus tik guzas prie širdies. Neleisk, kad jis taptų tokiu prie tavosios.

— Tu teisi. Žinau, kad teisi. Karlė nespėjo prie jo priprasti, kad ilgėtųsi.

— O štai tu spėjai.

— Tai buvo iliuzija. — Fibė iškrapštė iš pakelio dar šaukštą ledų. Apžiūrėjusi jį suvalgė. — Galbūt tai dar blogiau. Jis negali pasikeisti. Net jei yra prakeiktas šūdžius. Ačiū.

Rojus nevertas net jos pykčio, galvojo Fibė, eidama į dušą. Tačiau skambutis priminė, kodėl romantiški jausmai yra toks slidus dalykas. Geriau, kur kas geriau žiūrėti į viską paprastai, neįsileidžiant į širdį. Kad niekas neliktų įskaudintas.

Galbūt laikas pristabdyti santykius su Dankanu. Vis dar paveikta nuostabios dienos jau susitarė su juo dėl kito pasimatymo. Nieko

tokio. Paaiškins, kad neieško nieko daugiau nei draugystė, bendravimas ir seksas.

Kokiam vyrui tai galėtų nepatikti?

19

JOS PRAŠYMU Fibei buvo pranešta, kada bus atiduotas Čarlio Džonsono kūnas. Gavusi žinią, paskambino į laidojimo namus.

Nepaisydama priešiškumo ir viešos nuomonės, ji privalo išreikšti pagarbą. Galėtų padaryti tai greitai ir diskretiškai. Tai reiškia, kad reikės atšaukti pasimatymą su Dankanu, bet viskas gali būti tik į gera.

Reikia šiek tiek laiko, kad jausmai atvėstų, nusprendė ji. Sustoti ir apgalvoti.

Fibė surinko Dankano numerį ir, mintyse išvadinusi save baile, pajuto palengvėjimą, kai įsijungė jo balso paštas.

— Dankanai, čia Fibė. Atleisk, bet šį vakarą aš negaliu. Kai kas atsitiko... — Taip nesąžininga, priminė sau. Jis nenusipelnė tokio „kai kas atsitiko". — Tiesą sakant, šiandien Čarlio Džonsono laidotuvės, tad noriu nueiti. Susitiksime kitą kartą. Vėliau pasikalbėsime, gerai? Dabar turiu eiti į susitikimą.

Užpakalių dangstymas vyko pagal visas taisykles, ir Fibė negalėjo apkaltinti departamento išsisukinėjimu. Arba, galvojo, jie ieško atpirkimo ožio. Ji buvo visiškai pasirengusi prireikus apginti savo veiksmus. Susitikime dalyvavo kritinių situacijų grupės komanda ir Vidaus reikalų tarnybos atstovai.

Buvo užduodami klausimai, išklausomi atsakymai. Peržiūrai pateiktas jos žurnalas, išklausytas įvykio įrašas. Fibė klausėsi savo, vado Harisono, Čarlio ir Opalės balsų, pokalbių tarp jos, antrojo derybininko ir vado, vado įsakymų taktinės grupės nariams.

— Leitenantė Maknamara aiškiai pranešė, kad įkaitų pagrobėjas sutiko pasiduoti ir išeiti neginkluotas. Tokia informacija buvo

gauta ir priimta. — Vadovas kilstelėjo rankas. — Ryšys vyko be trukdžių. Taktinės grupės vadas nedavė įsakymo šauti, ir šovė ne šio departamento nariai.

Pareigūnas trumpam nutilo.

— Šauta iš ginklo, kuris nebuvo išduotas nė vienam komandos nariui, iš vietos, į kurią nebuvo paskirtas nė vienas minėtos komandos narys. Pastate, iš kurio buvo paleistos kulkos, gyvena nustatyti priešiškos gaujos nariai, o kiti nustatyti arba įtariami nariai gyvena vietovėje, kuri buvo įvykio epicentre. Tai faktai. Tačiau yra ir kitų. Buvo peržengtos saugomos teritorijos ribos. Ir šis faktas kelia daugiau klausimų. Kas, kaip ir kada? Dėl šio pažeidimo departamentas sulaukė kritikos ir spėlionių, gali būti, kad bus pradėta civilinė byla.

— Šiuo metu mes tikriname kas, — pradėjo Harisonas. Tai buvo rūsčios išvaizdos ir elgsenos vyras, kalbantis giliu bosu, tinkamu įsakymams duoti. — Vykdoma visų „Lordų" ir „Būrio" gaujų narių apklausa. Tai ilgas procesas, pone.

— Klausimas, kaip?

Vadovas žiūrėjo tiesiai į Taktinės grupės vadą.

— Visas pastatas buvo evakuotas. — Harisonas atsistojo, priėjo prie diagramos. — Štai čia į pastatą įėjo trijų žmonių grupė. Civiliai buvo evakuoti už barikadų. Kadangi ši vieta netiko įvykio vietai stebėti, mano žmonės pasiskirstė ant stogo ir trečiame aukšte. Kiti komandos nariai buvo nusiųsti į pastato pietinę pusę, nes iš ten geriausiai matyti gėrimų parduotuvės fasadas. Dalis žmonių užėmė pozicijas čia, kad apsaugotų užnugarį. Ir šonuose.

— Visi pastatai buvo ištuštinti, arba manyta, kad ištuštinti, buvo nustatyti perimetrai ir pozicijos. Štai čia ir čia derybų metu kilo neramumų. Kai kurie stebėtojai šūkavo ir grasino. O čia įvyko grumtynės tarp vietinių gyventojų.

Vyras nerangiai išsitiesė ir atsisuko.

— Gali būti, kad kažkas prasmuko per pirmąjį pasirengimo etapą. Vis dėlto, mano manymu, labiau tikėtina, kad kažkas jau buvo viduje, įslinko į tuščią butą ir užėmė snaiperio poziciją. Grupės užduotis buvo kuo skubiau į saugią vietą evakuoti civilius. Tokiomis aplinkybėmis grupė nepajėgi patikrinti kiekvienos spintos ar palovio. Jei kas nors turėjo tikslą likti nepastebėtas, galėjo tai padaryti ir padarė.

— Kažkas, ginkluotas AK-47?

Harisonas kiečiau sučiaupė lūpas.

— Taip, pone, kaip tik taip.

— Vadove, — prakalbusi Fibė sugavo nerimastingą Deivo žvilgsnį. — Jūs klausėte, kaip, kas ir kada. Aš manyčiau, kad ne mažiau svarbu — kodėl. Žinodami gaujų nesutarimus, panaudotą ginklą, kad jo serijos numeris buvo nutrintas, kad už tai atsakingas „Lordų" gaujos narys arba jiems prijaučiantysis, mes galime spėlioti. Tačiau aš buvau grįžusi į įvykio vietą, stovėjau prie lango, pro kurį buvo šauta. Peržiūrėjau diagramas, perskaičiau ataskaitas, išklausiau įrašus.

— Kaip ir aš, — priminė jai vadovas.

— Tada turėtumėte žinoti, kad visą tą laiką kieme buvo tuzinai policijos pareigūnų ir kitų tarnybų atstovų. Pareigūnai buvo puikiai matomi snaiperiui. Tačiau jis nė į vieną nešovė. Nušovus Džonsoną, nebuvo sužeistas nė vienas policijos pareigūnas. Beveik visos kulkos susmigo į Čarlį Džonsoną. Manau, mūsų Taktinė grupė sutiks, kad šaudyta velniškai taikliai.

— Jis žinojo, ką daro, — sutiko Harisonas, atremdamas klausiamą Fibės žvilgsnį.

— Kaip derybininkė ir asmuo, besidomintis žmonių elgsena, turiu pasakyti, kad snaiperis pasižymėjo nepaprasta savitvarda. Kam žudyti Čarlį Džonsoną? — tęsė Fibė. — Jis stovėjo ant žemiausio „Būrio" laiptelio.

— Džonsonas išniekino jų teritoriją, — atsiliepė vadovas. — Reikalavo jų vado. Tai nepagarba.

— Taip. Sutinku. Gali būti, kad jie norėjo vaikiną pašalinti, pasinaudoti juo kaip pavyzdžiu. Tačiau jei vienas jų jau buvo pastate — ar kitaip prasmuko — ginkluotas, ar nemanote, kad tam reikėjo gero išankstinio plano? Plano, pone, o ne šiaip tinkamos progos.

— Jūs įtariate sąmokslą, leitenante?

Fibė išgirdo nerimą vadovo balse. Jis labiau politikas nei policininkas, žinojo Fibė, o politikams sąmokslai nerūpi.

— Tiesiog mąstau, kad gali būti kitų galimybių. Gali būti, kad Džonsonas buvo atviliotas ir pakištas. Kažkas iš gaujos pamatė tai ir nusprendė pasinaudoti galimybe sukelti chaosą ir nesantarvę. Arba...

Vadovui kilstelėjus ranką, Fibė nutilo.

— Leitenante, mes stengiamės sumažinti įtampą, o ne pakurstyti. Reikia atsakyti dar į daugybę klausimų. O kol kas svarbiausia — išsiaiškinti mūsų atsakomybę. Žurnalų, radijo ryšio įrašai, ataskaitos rodo, kad jūs elgėtės tinkamai. Taigi. — Pareigūnas atsisuko į kritinių situacijų grupės vadą. — Kai nuaidėjo šūviai...

Po susitikimo Fibė nuskubėjo tiesiai į šaudyklą, kad išlietų nusivylimą. Ji nustatė taikinį, užsidėjo ausų apsaugas ir išpyškino apkabą.

Pamačiusi rezultatą atsiduso. Nustačiusi taikinį ėmė šaudyti.

— Tu visada buvai prasta šaulė.

Apžiūrinėdama taikinį, Fibė nusismaukė ausų apsaugas ir gūžtelėjo Deivui.

— Velniškai prasta. Per mažai treniruojuosi.

— Geram derybininkui retai tenka išsitraukti ginklą, o dar rečiau — panaudoti. Ypač jeigu jis klausosi ir kalba taip gerai kaip tu. Todėl — nes tu taip darai — man įdomu, ką mėginai pasakyti susitikimo metu.

— Uždavinėjau klausimus, kaip kažkas mane mokė. Mėginau įsitikinti, kad matymo laukas nėra toks siauras, jog nepastebėtume to, kas gali būti už langinių. Nesuprantu, kas ten atsitiko, ir negaliu taip paprastai susitaikyti su lengvu sprendimu.

— Ar tau nešovė į galvą, kad nesupranti ir negali susitaikyti, nes padarei tai, ką turėjai padaryti? Tu jį įkalbėjai pasiduoti. Bet vis tiek jo netekai. Jau pakankamai ilgai dirbi šį darbą, kad žinotum, kaip veikia dar viena prarasta gyvybė.

Kalbėdamas Deivas nusistatė sau naują taikinį. Iššaudęs apkabą, kartu su Fibe apžiūrėjo rezultatus.

— Tu irgi prastas šaulys.

— Taip, bet tu blogesnė. Kaip miegi?

— Visaip būna. Aš *žinau* požymius, Deivai. Taip, jaučiu kai kuriuos tipiškus — nusivylimą, stresą, nerimą, irzulį. Tačiau aš žinau juos ir žinau priežastis. Tik nežinau, kodėl mirė tas vaikinas. Štai kodėl prakalbau per susitikimą.

— Fibe, vadovas nėra tas asmuo, kurį galėtume pavadinti kūrybišku mąstytoju. Jis labiau politikas nei policininkas...

— Pagalvojau tą patį. Matyt, mus sieja šis tas daugiau nei prastas taiklumas.

Deivas susijuokė ir patrynė jai pečius.

— Patikėk, jis labiau nerimauja dėl viešųjų ryšių ir civilinės atsakomybės nei dėl to, kodėl mirė šešiolikmetis banditas.

— Tu palaikai mane. — Ji įsidėjo kitą apkabą. — Žinau tai, Deivai. Ir esu dėkinga.

— Tu ir Karteris esate mano palikimas. — Kažkas ėmė šaudyti kitoje linijoje, palyginti su tyliu Deivo balsu, tas garsas nuaidėjo šaižiai. — Kai būsiu pasirengęs išeiti, norėsiu, kad perimtum mano pareigas.

Deivas norėjo vaikų; jo žmona — ne. Nors jis niekada to nesakė, Fibė žinojo, nes jį pažinojo. Tad juodu su Karteriu buvo jo vaikai.

— Tau nepatinka, kai aš per dažnai kalbu ir sakau ne tai, ką nori girdėti viršūnės, nes tokiu būdu tarsi šaudau sau į kojas. Beje, tai tikriausiai sugebėčiau padaryti tikrąja šio žodžio prasme, nes šaudykla gan ankšta.

— Vadovas nori viską užglaistyti. Jeigu dėl to jam reikės paaukoti Harisoną, taip ir padarys. Jis paaukotų tave, bet nėra pagrindo. Trumpai tariant, Fibe, logika ir aplinkybės sako, kad tai susiję su gaujų karais. Atsitiktinis nusikaltimas. Štai tokią giesmę jis giedos.

— Galbūt kai kam derėtų įsiklausyti, ką užgožia toji giesmė.

Fibė vėl nusitaikė ir šovė.

Kvaila, vėliau galvojo Fibė. Kvaila baksnoti pirštu ten, kur rezultatai tik suerzins visas puses. Tai politikų ir viešųjų ryšių atstovų žaidimas, priminė sau rengdamasi pilką kostiumėlį — juodas atrodė pernelyg arogantiškai.

Ji neturi daugiau ko pridurti. Juk visą laiką buvo užkandinėje, išskyrus keletą minučių iki perimant derybas ir tą siaubingą pabaigą.

Pirmadienio rytais įžaidėjai nepopuliarūs, tarė sau Fibė.

Ji nueis į Čarlio Džonsono laidotuves, o paskui prisivers viską pamiršti. Jokių komentarų, pasižadėjo, nebent departamentas nutartų kitaip. Betgi ką ji galėtų pasakyti?

Fibė susegė plaukus į kuodą. Tai nenublankins spalvos, mąstė ji, tačiau susegti plaukai atrodo tvarkingiau nei palaidi.

Ji įžengė į šeimos svetainę. Mama nėrė sėdėdama priešais televizorių, o Karlė tysojo ant grindų, vartydama knygelę su paveikslukais. Šuniukai, suprato Fibė su nerimu širdyje.

— Išeinu. Neturėčiau ilgai užtrukti.

— Mama! Palauk, mama, pažiūrėk! Kokie gražūs, ar ne?

Karlė pašoko laikydama atverstą knygelę. Puslapyje vartėsi nepaprastai žavūs minkšti kamuoliukai.

— Taip, mieloji. Labai gražūs. Tačiau juos reikia šerti, girdyti, vesti pasivaikščioti, valyti paskui juos, treniruoti ir...

— Tu juk sakei, kad vieną dieną galėsime turėti šuniuką.

— Sakiau *galbūt* vieną dieną. — Ir tik tada, kai negalės išlaikyti tų didelių žydrų maldaujančių akių žvilgsnio. — Ir aš nesu tikra, kad toji diena atėjo. Dabar negaliu apie tai kalbėti, turiu eiti. Be to, tai nebus tik mano sprendimas. Aš visą dieną būnu darbe, o tu — mokykloje, todėl prieš nusprendžiant reikės tai aptarti su senele ir Ava. Kur Ava?

— Knygų klube. — Esė suglumusi žvilgtelėjo į Fibę. — Ji minėjo per pietus.

— A, taip. Pamiršau. — Ne, prisipažino Fibė. Per pietus ji negirdėjo nė žodžio. Matyt, ne tik liovėsi įdėmiai klausytis, bet išvis klausytis. Laikas susiimti. — Klausyk senelės. — Fibė pasilenkusi pabučiavo Karlei į pakaušį. — Netrukus grįšiu.

Išeidama ji spėjo nugirsti gudriausią, saldžiausią Karlės balselį.

— Senele, tau juk patinka šuniukai, ar ne?

Tai turėjo būti juokinga. Ji norėjo, kad būtų juokinga. Tačiau lipant žemyn galvoje sukosi tik viena mintis: Karlė manipuliuos kitais dviem suaugusiaisiais, kol galų gale namuose atsiras koks nors batus graužiantis, balas darantis, vidury nakties inkščiantis šunėkas.

Prakeikimas, jai *patinka* šunys. Tačiau ji nepasirengusi prisiimti dar daugiau atsakomybės.

Fibė žinojo, kad šią vasarą Ava su sūnumi planuoja keliauti į Vakarus. Ava to nusipelnė, tikrai. Tai reiškia, kad dešimtį dienų nebus kam eiti į parduotuvę, banką, valyklą, vežioti Karlės, *tvarkyti* kitų nesibaigiančių reikalų.

Taigi Fibei teks rūpintis nenuorama septynmete ir agorafobe. Ji nenorėjo tapti beširde pabaisa, į šią kompaniją nepriimančia šuns.

Tačiau tokia jautėsi, todėl kai atidarė lauko duris, jos veidas buvo gana niūrus.

Dankanas žengė paskutinį žingsnį į portiką.

— Tiksliai apskaičiavau.

— Ką tu čia veiki? Negavai mano žinutės? Atleisk, bet...

— Gavau. Aš važiuoju kartu.

— Į laidojimo namus? — Purtydama galvą, Fibė tvirtai uždarė paskui save duris. — Ne, nevažiuoji. Kodėl turėtum? Juk tu jo nepažinojai.

— Aš pažįstu tave, o tu neturėtum važiuoti viena. Kodėl turėtum?

— Galiu susitvarkyti ir viena.

— Galėtum, bet ar turėtum? Jei tave taip erzina mano buvimas šalia, gali apsimesti, kad manęs nėra. Į tokią vietą negalima eiti vienai. Tai kvaila, o tu tokia nesi.

Fibė išsitraukė akinius nuo saulės ir užsidėjo.

— Paprastas profesionalumas ir atsakingumas nėra kvailystė, labai ačiū.

— Gerai. — Jautri vieta, vėl pagalvojo Dankanas. Kodėl jam tai patinka? — Ar nori stovėti ir ginčytis, ar važiuoti?

— Aš nevažiuosiu į to vargšo vaikino laidotuves prabangiu poršu su kažkokiu turtuoliu, vilkinčiu *Armani* kostiumą.

— Pirma. — Dankanas žengė į šoną ir mostelėjo ranka. Prie šaligatvio stovėjo juodas sedanas. — Antra, tai *Hugo Boss*, o gal *Calvin Klein*. Vis neišmokstu jų atskirti — dabar, kai pagalvoju, galbūt tai ir *Armani*. Ir nors aš turtingas, tačiau užaugau nelabai toli tos vietos, kur vargšas vaikis praleido savo trumpus šešiolika metų. Ne rūmuose Džonso gatvėje. Tad juokiasi puodas, mieloji.

Akimirką Fibė spoksojo į jį, paskui papurtė galvą.

— Dar prieš kelias minutes manęs neprajuokino tai, kas turėjo prajuokinti. O dabar man atrodo juokinga. Arba absurdiška.

Fibė ištiesė ranką ir atvertė jo švarko atlapus, kur buvo etiketė.

— Dėl dizainerio neklydau. Niekada neabejok mažos madų žinovės motina.

— Taškas tavo naudai.

— Ne, tavo. — Irzli ir nepakanti, pagalvojo Fibė. Taip, požymius ji žino. — Ačiū, kad važiuosi kartu. Norėjau išlieti pyktį, kad nejausčiau tokio liūdesio. Ir kai ką pamiršau.

— Ką?

— Su manimi tai nesusiję. — Fibė nulipo laipteliais. — Vadinasi, turi blizgantį juodą sedaną. Oru.

— Norėjau atvažiuoti pikapu, bet pagalvojau, kad netiks. O universalas tiesiog per didelis. — Dankanas truktelėjo pečiais, atidarydamas dureles. — Aš vyras. Turiu automobilių. Jau tokie *mes* esame.

— Kadangi automobilis, kurį aš turiu, grasina tapti metalo krūva, esu dėkinga už galimybę pasinaudoti vienu iš tavo vyriško parko. — Jis laikė ranką ant durų rankenėlės, ir Fibė uždėjo ant jos savąją. — Esu įpratusi visur eiti viena, todėl tikriausiai ir galvoju, kad turėčiau. Betgi ne visada to noriu, esu dėkinga, kad supratai tai anksčiau už mane.

Fibė atrodė tokia sutrikusi, kad Dankanas pasilenkęs pabučiavo ją į lūpas.

— Aš atlieku tavo asmenybės tyrimą.

Laidojimo namai nedideli, o stovėjimo aikštelė jau pilna automobilių ir žmonių. Kiek atokiau būriavosi reporteriai. Vieni ėmė interviu, kiti ieškojo, ką pakalbinti.

— Tikriausiai yra kitas įėjimas, — tarė Dankanas.

Išvengti žiniasklaidos buvo svarbiausia, tad Fibė tam jau buvo pasirengusi.

— Yra šoninės durys, patikrinau. Tikėjausi pro jas įslinkti ir išslinkti. Aš tik penkioms minutėms. Čia bus departamento atstovų. Tokia jų pareiga — šiuo atveju ir rūpinimasis įvaizdžiu. Oficialiai manęs čia nėra.

— Supratau. — Dankanas susirado vietą gatvėje, tada dirstelėjo į jos aukštakulnius. — Ar pajėgsi jais avėdama nužingsniuoti kvartalą?

— Aš moteris. Tokios jau *mes* esame.

Kai jiedu stovėjo ant šaligatvio ir Dankanas paėmė už rankos, Fibė pažiūrėjo jam į akis. Ir antrą kartą nuo judviejų pažinties pradžios ji pagalvojo, *a, tebūnie. Velniop viską.*

— Kas yra?

— Nieko, nieko, — Fibė nukreipė akis.

Velniškai netinkamas laikas širdžiai spurdėti, nutarė ji, velniškai netinkamas laikas paslysti ir suklupti. Jie eina parodyti pagarbos mirusio vaikino motinai. O ji štai stačia galva neria į meilės sūkurį.

Visiškai neprotinga.

— Tu tikra, kad to nori?

Žinoma, nenoriu. Jeigu ji nepajėgia susitaikyti su mintimi apie šuniuką, kaip, po galais, susidoros su meile? Tačiau Dankanas nemoka skaityti minčių, tad kalba ne apie didelį, ilgą gurkšnį, kurį ji ką tik nurijo.

— Noriu, dėl Čarlio ir jo motinos. Iš dalies ir dėl savęs. Man to reikia. Man nepatinka, kai pykstu ir liūdžiu, ir man labai sunku ilgam užgniaužti šiuos jausmus.

Praslysti pro šonines duris buvo gana paprasta. Tačiau, nespėjusi pasveikinti savęs, kad išvengė nemalonumų kieme, Fibė suprato susidūrusi su kitais viduje.

Būrelis žmonių buvo susirinkę nedideliame kambarėlyje šalia pagrindinės šarvojimo salės. Išgirdę durų cyptelėjimą, jie atsisuko. Pokalbiai tučtuojau nutilo.

Čia ne tik jų veidai balti, pastebėjo Fibė. Tokių yra ir daugiau. Tačiau jos veidas rodytas per televiziją. Vienų žvilgsniuose Fibė pastebėjo atpažinimą, kitų — apmaudą.

Būrelis prasiskyrė, praleisdamas aukštą vyrą, o galbūt prasiskyrė dėl iš jo sklindančio pykčio.

— Jums čia ne vieta. Nešdinkitės, kol...

— Nekalbėk už mane. — Į priekį prasiyrė Opalė. Ji atrodė dešimčia metų senesnė nei užkandinėje, giliai įkritusiomis akimis, tarsi jos jau nesitikėtų išvysti šviesos. — Nekalbėk nei už mano berniuką, nei už mane.

— Čia vieta tik šeimai. Mūsų žmonėms.

— Dabar nori kalbėti apie šeimą, mano broli? Kur buvo šeima,

kai man jos reikėjo? Tu buvai Šarlotėje. Tavęs nebuvo čia, tarp *mūsų žmonių*. Todėl nekalbėk už mane, — Opalė nutilo. — Leitenante Maknamara.

— Ponia Džonson, atsiprašau, kad įsiveržiau. Norėjau parodyti pagarbą jums ir Čarliui. Aš nepasiliksiu.

— Leitenante Maknamara. — Opalė žengė į priekį, apkabino Fibę ir tyliai ištarė: — Ačiū, kad atėjote. Ačiū, kad nepamiršote.

Jausmai kuteno Fibei gerklę, gėlė akis, skaudino širdį.

— Aš niekada nepamiršiu.

— Gal malonėtumėte eiti su manimi? — Gniauždama Fibės ranką, Opalė atsisuko. Kalbėjęs vyras stovėjo užtvėręs kelią. — Nedaryk man gėdos. Nedaryk man gėdos, nes tai bus paskutinis kartas, kai žiūriu tau į veidą.

— Tavo sūnūs negyvi, Opale.

— Mano sūnūs negyvi. Ir aš turiu kai ką pasakyti.

Per gedėtojų minią moteris žengė prie priekinių durų. Jos ranka gniaužė virpančius Fibės pirštus.

— Opale...

— Aš tiek daug visko bijojau, — tarė Opalė. — Beveik visą savo gyvenimą. Galbūt, jei būčiau buvusi drąsesnė, viskas būtų susiklostę kitaip. Nežinau ir negaliu abejoti Dievo valia. Tačiau šitai aš padarysiu. Ir galbūt, galbūt imsiu mažiau bijoti.

Kai ji žengė pro priekines duris su Fibe, reporteriai sušurmuliavo, kameros suburzgė. Svarbiausias dalykas, pagalvojo Fibė, visiškai sužlugdytas. Tačiau šalia jos stovėjo moteris, netekusi savo sūnų, glaudėsi prie Fibės ir jai nė velnio nerūpėjo protokolas.

— Aš turiu kai ką pasakyti, — Opalės balsas trūkčiojo, o jos ranka tarsi gnybtai stipriai spaudė Fibės.

— Jūs visi skambinėjate į mano namus, į mano motinos namus. Skambinėjate man į darbą. Prašiau jūsų gerbti mano privatumą, tačiau vis tiek neklausote. Aš kenčiu didelį sielvartą ir prašiau jį gerbti. Betgi jūs vis tiek vaikštote aplink mano namus, mano mamos namus, skambinėjate telefonu. Norite, kad papasakočiau, kas manyje, ką galvoju, ką jaučiu. O kai kurie jūsų netgi siūlėte pinigų, kad tik sutikčiau pasikalbėti.

Pasipylė klausimai. *Ar jūs... Ką jūs... Kaip jūs...* Opalės ranka sudrebėjo it tampoma spazmų ir tas tamsias, įkritusias savo akis ji įsmeigė į Fibę.

— Leitenante Maknamara.

— Eime atgal į vidų, Opale, — sumurmėjo Fibė. — Nuvesiu jus atgal, pas šeimą.

— Pastovėkite šalia manęs, prašau. Ar pabūsite šalia, kad galėčiau tai padaryti?

Opalė užsimerkė, tada pakėlė balsą, tarsi norėtų perrėkti minią.

— Noriu kai ką pasakyti, pasakyti nemokamai, tad jei norite išgirsti, verčiau *nutilkite*. Mano sūnūs negyvi.

Stojus tylai Fibė išgirdo, kaip Opalė užgniaužė raudą.

— Mano abu berniukai negyvi. Abu nužudyti. Jų kūnus pasiėmė ginklai ir kulkos, tačiau pirmiausia juos pasiėmė kas kita. Jie neturėjo jokios vilties. Jie degė įniršiu, pykčiu, kalte ir neapykanta, bet neturėjo vilties, kuri visa tai atvėsintų. Labai norėjau jos duoti, tačiau nesugebėjau įžiebti. Jūs norite, kad ką nors kaltinčiau. Norite, kad badyčiau pirštu, rėkčiau, verkčiau ir keikčiau. Jūs to neišgirsite. Norite, kad apkaltinčiau gaujas? Iš dalies jos kaltos. Policiją? Iš dalies jie kalti. Tačiau iš dalies ir aš kalta, kalti ir mano abu negyvi vaikeliai. Apkaltinti galima daug ką. Tačiau man tai nerūpi. Man tai nesvarbu.

Moteris išsitraukė iš kišenės nosinę ir nusišluostė ašaras.

— Žinau, kad ši moteris, stovinti šalia manęs, kalbėjosi su mano berniuku, klausėsi jo. Ištisas valandas. O kai atsitiko tas siaubingas dalykas, atėmęs iš manęs sūnų, kurio daugiau niekada nepamatysiu, nubėgo prie jo. Jai nerūpėjo, kas *kaltas*. Tiesiog nubėgo prie jo ir bandė padėti. Ir kai aš vėl galėjau matyti, pamačiau šią moterį, laikančią glėbyje mano sūnų. Štai kas svarbu. Daugiau aš neturiu ką pasakyti.

Nekreipdama dėmesio į vieną paskui kitą beriamus klausimus, Opalė pasuko prie durų. Fibei apkabinus moterį per pečius, jos kūnas lengvai drebėjo.

— Dabar eisiu pas savo Čarlį.

— Gerai, Opale. — Perėmusi dalį moters svorio, Fibė palydėjo ją į šarvojimo salę. — Eime pas Čarlį.

*

Šiek tiek linkstančiais keliais Fibė grįžo prie automobilio. Keista, galvojo ji, kaip sąnariai dažnai priima stipriausią emocinio sukrėtimo smūgį.

Tylėdamas Dankanas paglostė jos ranką ir užvedė variklį.

— Turiu paskambinti, — tarė ji ir išsitraukė telefoną. Vėl impulsyviai, priminė sau. Šiomis dienomis ji daug ką daro impulsyviai. — Mama? Šiek tiek užtruksiu, jei tau manęs nereikia. Taip, gerai. Pasakyk Karlei, kad grįžusi užsuksiu jos pabučiuoti. Būtinai. Iki.

Ji giliai įkvėpė.

— Nieko prieš?

— Aišku, ne. Kur nori važiuoti?

— Manau, geriausia būtų pas tave. Galėsi paruošti man šaltą alkoholinį gėrimą. O kai jį išgersime, galėsi nusivesti mane į lovą.

— Tai puikiai įsipaišo į mano darbo grafiką.

— Tai gerai, nes, regis, būtent to trūksta manajame. — Fibė atsilošė, pervertė klausimus, besisukančius jos galvoje. — Dankanai, ką manai apie vyrą, kuris nori vesti moterį, vardu Mizė, dešimčia metų jaunesnę už jį?

— Ar jos krūtys didelės?

Žiūrėdama pro stoglangį, Fibė sutramdė šypseną.

— Tokios informacijos neturiu.

— Tai gana svarbu. Kas veda Mizę?

— Karlės tėvas.

— O.

Užuojauta ir netikrumas, pagalvojo Fibė, viename garse.

— Žinau, kad man neturėtų rūpėti, bet rūpi. Žinau, kad išgyvensiu, o tai mane guodžia. Jis persikrausto į Europą — tai mane siutina ir su tuo nesusitaikysiu, nors žinau, kad tai kvaila. Nesvarbu, ar jis būtų čia pat už kampo, ar už tūkstančio mylių, vis tiek nepamils to mielo vaiko ir neapsimetinės, kad myli.

— Vis dėlto jeigu jis būtų čia pat už kampo, kaip sakai, tu vis tikėtumeisi, kad galbūt laikui bėgant jis pamiltų.

— Taip. — Fibė suvokė: tai tiesa. — Opalė negalėjo įžiebti savo

sūnums vilties, o vaikinams jos reikėjo. Aš negaliu — negalėjau — paleisti savosios, net jeigu ji tik nereikalingas svoris.

— Kaip jaučiasi Karlė?

— Karlei nerūpi. — Jie važiavo virš vandens, kur po tiltu šen ten šmėsčiojo laivai. — Jos požiūris blaivesnis nei mano.

— Ji turi tave. Vaikas žino, kad yra besąlygiškai mylimas, todėl dėl kitko nesijaudina.

Jis nepatyrė tos besąlygiškos meilės, prisiminė Fibė, tačiau susikūrė savo požiūrį.

— Aš dar nesakiau jai apie vestuves. Pasakysiu, kai liausiuosi siusti. Regis, jis nė nebūtų man pranešęs, bet turėjo perspėti, kad perlaidos už vaiką vėluos, kol jis pakeis bankus. Juk reikės keisti prakeiktus dolerius į eurus ir atgal. Kad ir ką jis ten darytų.

— Tu siunti, kad jis išvyksta į Europą.

— A, aš siuntu, nes siuntu. — Staiga visas tas reikalas pasirodė juokingas. — Man nerūpi, kas ta moteris, tačiau nė vienai nepatiktų būti iškeistai į modelį Mizę. Ypač kai tas modelis toks jaunas.

— Galvą guldau, kad modelio Mizės išlaikymas brangiai kainuos ir ji nemokės taip gerai tvarkytis su sunkumais.

— Guodžianti mintis. Pasakoju visa tai dėl to, kad šis reikalas veikia mano bendrą nuotaiką, kuri yra nerami ir įsitempusi, net šiek tiek agresyvi. — Vos vos šypsodamasi ji pakreipė galvą, tyrinėdama Dankano profilį. — Įdomu, ką manai apie agresyvias moteris.

— Ar man lemta sužinoti?

— Įtariu, kad taip.

— O varge.

Kai jiedu įžengė į vidų, Fibė nusprendė, kad šaltas gėrimas gali palaukti. Kai baigs, abiem reikės galono šalto gėrimo. Kadangi Dankanas buvo apdairiai pasirišęs kaklaraištį, sugriebė už jo ir ėmė tempti laiptų link.

— Miegamasis viršuje, ar ne? Praėjusį kartą taip toli nenuėjome.

— Į dešinę, koridoriumi tiesiai, paskutinės durys kairėje.

Kai Fibė grįžtelėjo per petį, jos akys spindėjo.

— Lažinuosi, kad vaizdas gražus. Kurį laiką negalėsime skirti jam pakankamai dėmesio, bet esu tikra, kad jis gražus.

Ji įsitraukė jį į kambarį. Spėjo pamatyti erdvų plotą, sodrias spalvas, aukštus langus. Ir didelę geležinę lovą.

— Nagi. — Atsisukusi atpalaidavo kaklaraiščio mazgą. — Gali šiek tiek skaudėti.

— Mano pakantumas skausmui didėja mums besikalbant.

Juokdamasi Fibė nutraukė nuo jo švarką ir numetė į šoną. Tada nustūmė jį prie lovos ir lengvai stumtelėjo sodindama. Paskui neskubėdama, tyčia gaišdama laiką, apsižergė, ir griežtas dalykinis sijonas užsivertė apnuogindamas šlaunis.

— Duokš čionai tą burną.

Kramtė jo lūpas, glamonėjo liežuviu, ir visos tos nevaržomai besikeičiančios emocijos susiliejo į vieną kietą geismo kamuolį. Jos pirštai skubiai sagstė jo marškinius, sagą po sagos, kol delnai palietė nuogą kūną. Dažnėjantis kvėpavimas, nekantrios rankos ant jos kūno skatino jaustis nenugalimai.

Leido jam nuplėšti švarkelį, nuvilkti per galvą palaidinę. Tada išsirietė kviesdama jo lūpas ir rankas puotauti, imti. Dankano prisilietimai vertė virpėti iš nekantrumo.

Fibė buvo apsivijusi jį rankomis ir kojomis. Labiausiai gundančiais pančiais. Vienas nerūpestingas jo pirštų prisilietimas, ir jos plaukai pasklido ant pečių it raudonas gaivus lietus. Dar vienas judesys, ir baltos šilkinės krūtys atsidūrė jo rankose.

Energizuojantis šilkas, pagalvojo Dankanas. Ji visa tokia švelni, minkšta, viskas jos viduje kunkuliuoja geismu.

Fibė susijuokė, kai jis parvertė ją ant nugaros. Paskui sudejavo iš malonumo, kai jo rankos ėmė tyrinėti jos kūną. Dabar Dankanas neskubėdamas nusmaukė jos sijoną žemiau klubų, per kojas, kiekvieną judesį palydėdamas burna. Jos vidinės šlaunys tokios stangrios ir šiltos. Pakinkliai tokie jautrūs, kad virpa vos prisilietus.

O kai grįždamas tuo pačiu keliu atgal rado jos slėpiningąjį tašką, virpėjimas peraugo į drebėjimą.

Fibę užliejo juodas ir gilus malonumas. Pojūčiai susiliejo į audringą, putojančią upę. Ji krito į ją, skendo, kol Dankanas ištraukė į paviršių, bet tik tam, kad panardintų dar kartą.

Ji ritosi kartu, rankomis slysdama drėgnu nuo prakaito kūnu;

burna, nekantri, godi, ieškojo jo. Kol pagaliau Fibė vėl jį apsižergė ir priėmė vidun. Giliai giliai, kur dunksėjo širdys. Jų kūnai susirakino.

Fibė šuoliavo ant jo įnirtingai ir ilgai. Kai palinkdavo į priekį arba atsilošdavo atgal, Dankano rankos prilaikydavo jos klubus. Vyro akyse mirgėjo nepaprastas jos kūno grožis, o kūną valdė nenumaldomas geismas.

Dankanas matė ir jautė tik ją. Daugiau niekas aplink neegzistavo, tik ji, kai nežiūrėdamas šoko per paskutinę dantytą keterą.

Kai Fibė sudribo ant jo, tiesiog suglebo galūnė po galūnės, Dankanas tesugebėjo silpnai sudejuoti.

— Aš pamiršau, — ji nutilo gaudydama kvapą.

— Aš ne — šį kartą nepamiršau. Vieną kostiumą nusivelki, kitą apsivelki.

Fibė slopiai nusijuokė.

— Ne, aš ne apie tai — beje, turi gerą atmintį. Norėjau pasakyti, kad pamiršau, kaip man patinka seksas.

Dankanas įrėmė kaktą jai į petį tikėdamasis, kad pamažu jo smegenys ras kelią namo.

— Būsiu laimingas kaip galima dažniau galėdamas tau priminti.

— O Dieve, Dankanai, viską atiduočiau už stiklinę vandens. Pusę stiklinės. Gurkšnį.

— Gerai, gerai, nemaldauk. Tai mane trikdo.

Dankanui apvertus, Fibė ritosi, kol išsitiesė ant pilvo.

— Tu mano didvyris, — sumurmėjo į pagalvę ir užsimerkė.

Išgirdusi jį grįžtant į miegamąjį, nusišypsojo. Ir stryktelėjo išsigandusi, kai ledinis vanduo nutekėjo jos nugara.

— *Dankanai!*

— Ką? — Jis stovėjo nekaltai šypsodamasis, su stikline rankoje. — Sakei, kad nori vandens. Nesakei, kur tu jo nori.

Prisimerkusi ji atsiklaupė ir ištiesė ranką. Tada nugėrė didelį gurkšnį, susijuokė ir timptelėjo jį už plaukų.

— Labai juokinga.

Traukė vyrą už plaukų, kol abiejų lūpos susitiko. Tada likusį vandenį išpylė jam ant galvos.

20

KAI DANKANAS SUSTABDĖ automobilį, Fibė pasilenkė prie jo.

— Ačiū, kad važiavai kartu. — Ji švelniai pabučiavo. — Ačiū už seksą. Ir ačiū, kad parvežei namo.

— Prašom. O dėl antros dalies? Pasirengęs bet kuriuo metu.

— Papildomas ačiū. — Fibė dar kartą pabučiavo. — Už supratimą, kad dažniausiai turiu grįžti anksčiau už Pelenę.

Dankanas piršto galiuku apvedė aplink jos ausį.

— Jei nupirksiu tau stiklo kurpaites, kaip manai, gal galėsime praleisti naktį kartu?

Juokdamasi ji išlipo iš automobilio.

— Žinai, mėginau įkalbėti save neskubinti to, kas vyksta tarp mūsų.

— Tikrai? — Dankanas irgi išlipo, tad kurį laiką jiedu stovėjo žiūrėdami vienas į kitą iš priešingų automobilio pusių. — Kodėl?

— Mėginu prisiminti. Matyt, turėjau priežasčių. Dankanai, manęs taip lengvai nenušluosi.

— Paliksiu šluotą sandėliuke.

Per vėlu, pagalvojo ji. Per vėlu.

— Tau tai sekasi geriau nei man.

— Kas?

— Tai, kas vyksta tarp mūsų.

Forsaito parke švietė žibintai, o gatvėje driekėsi permatomi šešėlių kamuoliai. Avos gėlės taip kvepino orą, kad šis atrodė dar tvankesnis. Per atvirus pravažiuojančio automobilio langus širdį draskė „Delta Blues".

Štai stovi ir žiūri į žmogų, galvojo Fibė, kuris taip sužadino jausmus, kad ėmė pastebėti smulkmenas, kurių anksčiau dažniausiai nepastebėdavo. Ir tos mažos detalės buvo tarsi spalvinga uždanga pasibaigus Trečiam jos asmeninio spektaklio veiksmui.

Ir ji nerimauja, nes nėra visiškai tikra, kaip šis spektaklis pasibaigs.

— Ar tau kas nors sudaužė širdį? Ne, dabar neatsakyk, — skubiai pridūrė Fibė. — Tai gali būti viena iš tų ilgų istorijų, o man reikia eiti.

— Susitinkam rytoj vakare, ir aš papasakosiu tau apie savo iškankintos širdies sopulius.

— Kiek tame bus tiesos?

— Jei nori sužinoti, turėsi eiti su manimi į pasimatymą.

— Tu tiesiog pernelyg žavus, kad atsispirčiau. — Atsidususi Fibė žvilgtelėjo į namą. — Rytoj negaliu — sąžinė neleidžia. Man nesmagu dažnai išeiti iš namų vakarais.

— Išsirink bet kurį vakarą.

— Negi nesi girdėjęs, kad reikia vaidinti sunkiai prieinamą?

Jis apėjo automobilį.

— Aš nevaidinu.

Jos širdis skaudžiai dunkstelėjo.

— Ne, nevaidini. Aš... nežinau. — Išraudusi Fibė vėl metė žvilgsnį į namą. — Šią savaitę bus sunkoka. Ketvirtadienio vakarą Karlės vaidinimas mokykloje, o penktadienį prasideda mokyklinės atostogos, tad...

— O aš galiu ateiti? — Dankanas prisislinko arčiau ir palietė ją. Tik pirštų galiukais perbraukė per ranką, tačiau Fibė jau norėjo virpėti ir dūsauti. — Į vaidinimą.

Fibė nusijuokė.

— Patikėk manimi, tau nebūtina aukotis ant pradinės mokyklos vaidinimo altoriaus.

— Būtų visai smagu. — Dankanas nusišypsojo, pajutęs jos nerimą. Argi ji ne pati *įdomiausia*, prieštaringiausia moteris? — *Pelenė*, ar ne? Piktoji įseserė.

— Iš kur žinai?

— Esė sakė. Ketvirtadienį vakare. Kelintą valandą?

— Septintą, bet...

— Septintą pradžia? Man atvažiuoti tiesiai į mokyklą ar užsukti paimti jus visas? Užteks vietos tau, Karlei, Avai ir... Esė negali važiuoti, — susiprato, ir jo nerūpestinga nuotaika išblėso. — Jai turėtų būti sunku.

— Taip. Labai sunku. Mes viską nufilmuosime, bet tai ne tas pat. Dankanai, jei iš tiesų nori važiuoti, — o tai labai miela, — geriau

atvažiuok tiesiai į mokyklą. Turėsiu nuvežti Karlę valanda anksčiau, kad spėtų persirengti ir panašiai. Paimsiu tau bilietą ir paliksiu vestibiulyje. Visgi tau nebūtina to daryti.

Nebūtina, suintriguotas pagalvojo Dankanas, kai ji žengė žingsnį atgal. Ir tučtuojau nusprendė, kad nė laukiniai arkliai nesulaikytų jo nuo pasimatymo su Pelene ketvirtadienį.

— Man regis, nesu buvęs nė viename vaikiškame mokyklos spektaklyje.

— Bent viename tikrai turėjai būti.

— Kartą vaidinau raugėjančią varlę. Lyg per miglą prisimenu, kad paskui pavirtau rope, o gal ridikėliu. Tačiau tai buvo tokia trauma, kad pasistengiau viską pamiršti. Kokie tavo planai savaitgaliui?

— Ak, šeštadienį Karlė kuria planus važiuoti pas dabartinę geriausią savo draugę pažaisti. Tačiau dar tiksliai nežinau.

— Puiku. Gal jos padarys man paslaugą? Šeimos pramogų centras. Žaidimų pasaulis. Girdėjai apie tokį?

— Taip, esu ten buvusi.

— Ar Karlei patiko? Nepatiko? Supranti, galvoju investuoti, bet dar nenusprendžiau, ar imti jau įrengtą vietą kaip toji, ar sukurti ką nors nauja. Šviežia. Galėtume šeštadienį nuvažiuoti. Vaikai išmėgintų.

Ji spoksojo į Dankaną, tarsi jam būtų išaugusi antra galva.

— Tu nori praleisti šeštadienį pramogų centre su pora mažų mergaičių?

— Kai taip kalbi, jaučiuosi šiek tiek iškrypęs. Tiesą sakant, būtų geriau daugiau nei pora. Kalbinu Finą, kad atvestų Livę, galbūt dar keletą vaikų. Ką apie tai manai?

— Nujaučiu, kad Karlei labai patiktų. Kodėl nori investuoti į pramogų centrą? — paklausė Fibė, kai jiedu pasuko prie namo.

— Na, svarbiausia, kad būtų smagu. Jei ketini, minutėlę.

Jis sugriebė Fibę už rankos ir truktelėjo atgal. Ant viršutinio laiptelio, apšviestas lempos šviesos, gulėjo negyvas triušis. Kailis aplink kaklą suteptas sukrešėjusiu krauju, juoduojančiu ant rudo kailio.

— O Dieve, ir vėl. Reikia... Tik *neliesk*, — šūktelėjo Fibė, — rankomis.

— Liečiu rankomis, o ne kojomis. Tai tik pokštas. — Dankanas pakėlė triušį už užpakalinių kojų. — Ką nori pasakyti — vėl?

Nepasitikėdama skrandžiu, Fibė nukreipė į šoną akis.

— Luktelėk, aš tuoj ką nors atnešiu. Maišą, dėžę. Jėzau. Nunešk jį už namo, gerai? Aš tuoj ateisiu.

Fibė puolė į namą, o Dankanas, suraukęs kaktą, apžiūrėjo triušį. Nesumaitotas, mąstė apžiūrinėdamas. Tikrai nenumuštas ant kelio. Jis atsisakė medžioklės dar paauglystėje po savo pirmos ir vienintelės išvykos su pora bičiulių.

Jam patiko jausti ginklą, patiko šūvio garsas, netgi atatranka — tačiau visiškai nežinojo, ką veikti su kruvinu taikinio kūnu.

Šis greičiausiai nušautas, mąstė Dankanas, iš mažo kalibro šautuvo. Bet kodėl kažkam prisireikė nušauti triušį ir atnešus numesti jį ant Fibės laiptų?

Jis pasuko į vidinį kiemą, kur netrukus atskubėjo ir Fibė, nešina plastikiniu pirkinių maišeliu.

— Mesk jį čionai.

— Gal papasakotum, kaip tas negyvas triušelis atsidūrė ant tavo laiptų?

— Nežinau, bet jei tai tęsis, man teks įrengti sumautas kapinaites. Prieš porą savaičių radau žiurkę, prieš kelias dienas — gyvatę, tad šis jau trečias.

— Gal kažkuo neįtikai kaimynų vaikams?

— Ne. Aš jau patikrinau. Tai ne vietinių padaužų darbas. Nagi, mesk jį į maišą.

Išgirdęs moters balse nerimą ir pasišlykštėjimą, Dankanas įdėjo kūną į maišą.

— Tikriausiai norėsi jį ištirti. Esu beveik įsitikinęs, kad jame rasi kulką.

Fibė giliai atsiduso.

— Pagalvosiu ryte. Eime į vidų, nusiplausi rankas.

Jis eis į vidų, pagalvojo Dankanas, tačiau ne tik tam, kad nusiplautų rankas.

Dankanas nusekė paskui, prie virtuvės kriauklės.

— Turi alaus? — paklausė.

— Ne. Taip. Nežinau.

Nusišluostęs rankas, lyg niekur nieko nuėjo prie šaldytuvo ir atidarė. Beveik vien mergaitiškas maistas, kaip tik taip ir manė. Daug vaisių, šviežių daržovių, jogurto indeliai, nugriebtas pienas. Kam apskritai nugriebti pieną? Išsiaiškins kitą kartą.

Alaus nerado, užtat ištraukė atidarytą butelį Kalifornijos baltojo vyno.

— Kur taurės?

— O...

Fibė pasitaisė plaukus ir nuėjo prie spintelės. Ieško taurių iš mandagumo, pagalvojo jis. Būtų labiau apsidžiaugusi, jei nusišluostęs rankas jis būtų atsisveikinęs. Kad galėtų viską apgalvoti, surikiuoti mintis.

Jai nepasisekė, nusprendė Dankanas. Jis ne toks.

Įpylęs vyno atsisėdo prie mažo staliuko. Jis žinojo: iš mandagumo ji turės prisėsti šalia.

— Ačiū, kad padėjai atsikratyti to triušio, — pradėjo Fibė. — Nekenčiu savęs už tai, kad esu tokia bailė.

— Kas atsikratė žiurkės?

— Aš — gėdingai cypčiodama ir krūpčiodama. Kai radau gyvatę, paskambinau Karteriui. Matyt, tai viršijo mano jėgas.

— Ar pranešei apie tai?

Ji išpūtė žandus.

— Pamaniau, kad žiurkę atitempė kokia katė. Negalvojau apie tai. Iš pradžių tą patį galvojau ir apie gyvatę, kol Karteris nepasakė, kad jos galva sutraiškyta. Tada pasikalbėjau su rajono padaužų vado motina. Tačiau tai ne jo darbas. Todėl rytoj nusivešiu tą daiktą į darbą, parašysiu pareiškimą ir paprašysiu, kad patikrintų.

— Ar dar kas nors, išskyrus Myksą, turi priežastį tave erzinti?

Fibė gurkštelėjo vyno.

— Tu greitas.

— Tam nereikia didelio proto, Fibe. Regis, teks pasikalbėti su tuo Arniu.

Ne tik greitas, suvokė ji. Įsiutęs. Kupinas tylaus, šalto įniršio.

— Ne kalbėtis su juo ketini, ir tai ne tavo reikalas. Ne tavo, — tvirtai tarė ji. — Suprantu, ką jauti... Atvirai, nelabai suprantu, ką

jauti, bet apie tai pasikalbėsime kitą kartą. Jei iš tiesų tai Arnis Myksas, tada geriausiai kalbėtis su juo neoficialiai oficialiu būdu. Jei imsi grūmoti jam kaip mano...

— Mums teks sugalvoti, kaip mane vadinti, — sausai tarstelėjo Dankanas, — nes tau nepatinka „vaikinas".

— Kad ir kaip būtų, jis įgytų pranašumą, o aš pasirodyčiau silpna. Jeigu tai jo darbas, negaliu sau leisti atrodyti silpna, negaliu suteikti jam pasitenkinimo, kad parūpino man ypač bjaurių akimirkų.

— Bet taip yra.

— Gaila, kad negaliu paneigti. Manau...

— Ką manai?

Fibė vėl gurkštelėjo vyno. Nebuvo pratusi pasakoti kitiems apie savo reikalus. Sunkumus. Namai turėjo likti saugi zona.

— Man regis, kažkas stebi namą. Porą kartų jaučiau, tarsi į mane kažkas žiūrėtų, maža to — girdėjau. Jis švilpauja.

— Atsiprašau? Švilpauja?

— Žinau, skamba keistai ir kvailai. Visgi man atrodo, kad kažkas vaikštinėja aplink namus ir švilpauja vis tą pačią melodiją. Jei tai Myksas, o aš neturėjau progos pamatyti iš arčiau, tai jis labai rizikuoja susilaukti didesnės bausmės. Gali būti, kad paprašė draugo arba kam nors sumokėjo. Tačiau tai didelė ir kvaila rizika.

— Jis gavo skaudų spyrį į užpakalį. Gal Myksui atrodo verta rizikuoti. Tokie dalykai gali tapti nevaldomi, ar ne?

— Taip, žinoma, — Fibė pakėlė galvą, mintyse matydama savo šeimą, saugiai įsitaisiusią nakčiai. — Aš neatmetu galimybės. Rytoj iš pat ryto pasikalbėsiu su reikiamais žmonėmis.

— Galiu likti nakvoti. Atskirame kambaryje, atskiroje lovoje.

— Labai miela, kad pasisiūlei. Tačiau jei liksi, ryte turėsiu aiškinti namiškiams, kodėl. Šiuo metu dar nenoriu nieko jaudinti, ypač mamos. Jai ir taip sunku. Iš pradžių užpuolimas, paskui šaudymai — jai tai dideli smūgiai. Nemanau, kad kelias pastarąsias dienas ji buvo išėjusi į kiemą. Negaliu nė pagalvoti, kad mama atsisakytų ir šito.

Dankanas ilgai žiūrėjo į savo taurę, tada nugėrė dar gurkšnį.

— Man rodos, aš per daug išgėriau. Neturėčiau vairuoti. Kaip pareiginga įstatymo sergėtoja ir šių namų šeimininkė turėtum mane atkalbėti.

Tos švelnios mėlynos, giedros ir rimtos akys įsmigo į ją.

— Viskas paprasta, Fibe, jei tu leisi, kad taip būtų.

— Nesuprantu, kodėl vyrai galvoja, kad moterys negali apsiginti ir apginti namų.

Dankanas tik šyptelėjo.

— Negi reikia aiškinti tau apie penio galią, kai ką tik patyrei jo stebuklus?

Ji pabarbeno pirštais į stalą.

— Gali miegoti Styvo, Avos sūnaus, kambaryje. Tačiau jei tu nieko prieš, mes nesakysime, kad likai miegoti, nes buvai girtas. Tiesiog buvo vėlu, ir mes pamanėme, kad bus paprasčiau likti, nei važiuoti tokį kelią atgal į salą.

— Puiku. Mano girtumą pasitaupysime kitam kartui. Ar galiu paklausti kai ko, kas yra ne mano reikalas?

— Žinoma, gali, jei tik galėsiu atsakyti, kad tai ne tavo reikalas.

— Ar Esė gydosi?

— Gydėsi, — atsiduso Fibė. — Labai sunku rasti specialistą, kuris gydytų namuose, net jei pacientė agorafobė, todėl didesnė dalis gydymo vyko telefonu. Kurį laiką ji reguliariai bendravo su gydytoju telefonu, gėrė vaistus. Manėme, kad darė pažangą.

— Bet?

— Gydytojas įkalbėjo ją išeiti. Trumpam, dešimčiai minučių, kur nors už namo, į pažįstamą vietą. Jie išsirinko Forsaito parką. Ji tik nueis iki fontano ir atgal. Mama nuėjo, nugalėjo save, bet paskui ją ištiko didžiulis panikos priepuolis. Mama to ir bijo — kad priepuolis prasidės viešoje vietoje, kad ji apsijuoks, nežinos, kur eiti. Negalėjo atgauti kvapo, negalėjo rasti kelio atgal. Aš ją sekiau. Mačiau, kaip išėjo, ir išsekiau paskui, kai jos beveik nebuvo matyti. Todėl kai ėmė panikuoti, ne iš karto suradau.

Fibė vis dar puikiai tai prisiminė. Mama buvo paklaikusi iš siaubo, nesiorientavo aplinkoje. Smarkiai besitrankančia širdimi Fibė puolė per šaligatvį ir veją, išstumdė į šonus apstulbusius turistus.

— Ji gaudė orą ir bėgo. Parkrito. Jautėsi siaubingai. Žmonės mėgino padėti, tačiau tai dar labiau ją išgąsdino ir pažemino.

— Man labai gaila.

— Parvedžiau ją atgal. Liepiau užsimerkti, stipriai apkabinau ir

parvedžiau. Nuo tada mama nebuvo išėjusi toliau kiemo. Tai nutiko prieš ketverius metus. Po to ji nesutiko tęsti gydymo. Kai primeni, susierzina, — šyptelėjusi pridūrė Fibė. — Mama puikiai jaučiasi namuose. Ji laiminga namuose. Kodėl nepalikus jos ramybėje? Tad mes ir palikome. Nežinau, ar teisingai pasielgėme, bet palikome.

— Ganėtinai teisingai. Kartais tie teisingi dalykai keičiasi, todėl turi daryti tai, kas teisinga dabar.

Apie tai Fibė galvojo vėliau, kai parodė jam kambarį, rado laisvą dantų šepetuką ir pasirūpino švariais rankšluosčiais.

Teisingi dalykai keičiasi, tai tiesa. Kartais tai, ką manai esant teisinga, pakrypsta į blogąją, bet neišvengiamą, pusę. Kažin ar Dankanas yra teisingas dalykas, bet vis dėlto jį įsimylėjo.

Tikriausiai užmynė jai ant kojos per tą pirmąjį pasimatymą, paskui spustelėjo stipriau, kai jiedu sėdėjo aludėje juokdamiesi ir mėgaudamiesi muzika. Vienur susvyruoji, kitur netenki pusiausvyros ir, žiūrėk, neišvengiamai krenti.

Dabar, galvojo Fibė, laikas nuspręsti, kas yra teisinga ir kaip tai padaryti. Dabar.

Didžiausias privalumas vienišam vyrukui pabusti moterų šeimoje, nusprendė Dankanas, yra sotūs, naminiai pusryčiai. Ir visai nieko, kai apie tave šokinėja lyg aplink karūnuotą naująjį Moterų šalies princą, o tu geri kavą ir šviežiai spaustas apelsinų sultis.

Prie viryklės sukosi Ava. Iš visko sprendžiant, taip būna kiekvieną rytą. Tačiau pagerbdama vyrišką draugiją Esė išdėliojo, jo nuomone, geruosius indus, su priderintomis lininėmis servetėlėmis.

Esė puldinėjo, pylė į įmantrią cukrinę cukrų, nešė grietinėlę, į spindintį ąsotį pilstė šviežiai išspaustas sultis, statė ant stalo mažą keturkampę vazelę gvaizdūnių. Dankanas įtarė, kad Esei malonu taip pat kaip ir jam, nes ji šokte šokinėjo po virtuvę.

— Neįkyrėk Dankanui, Karle. Jis dar nebaigė gerti nė pirmojo puodelio kavos.

— Puiki kava, — tarė Dankanas.

— Kodėl neduodi man dar dribsnių? — nerimo Karlė.

— Ava kepa omletą. Bet gali valgyti dribsnius, jei nori.

— Man tas pat.

Dankanas kumštelėjo Karlei į šoną. Nors ir patempusi lūpą, raukinukais puoštais geltonais marškinėliais ir mėlynomis kelnėmis dėvinti mergaitė atrodė graži kaip paveiksliukas.

— Laukia sunki diena darbe?

Karlė dėbtelėjo jo pusėn.

— Aš einu į *mokyklą*. O šiandien aritmetikos testas. Nesuprantu, kodėl mes visą laiką turime dauginti ir dalyti. Tai tik skaičiai. Jie nieko *nedaro*.

— Tau nepatinka skaičiai? Man patinka. Skaičiai labai gražu.

Karlė purkštelėjo.

— Man nereikalingi skaičiai. Aš būsiu aktorė. Arba stilistė.

— Gerai, jei būsi aktorė, kaip suskaičiuosi eilutes?

Dankanas sulaukė dar vieno pikto žvilgsnio.

— Visi moka skaičiuoti.

— Tik jei skaičiai gražūs. Paskui turėsi suskaičiuoti, kiek uždirbsi, kad galėtum nusipirkti namą Malibu, po to, kai sumokėsi savo agentei ir asmens sargybiniams, kad saugotų tave nuo paparacų. Dar privalėsi turėti palydą, vaike, ir apskaičiuoti, ar galėsi išsikviesti asmeninę stilistę, kai ruošiesi į „Oskarų" teikimo ceremoniją.

Karlė susimąstė.

— Gal geriau aš tiesiog *būsiu* stilistė. Tada turėsiu išmanyti tik apie drabužius. O aš *išmanau* apie drabužius.

— Koks tavo komisinis atlyginimas?

Šį kartą, užuot dėbtelėjusi, mergaitė suraukė kaktą.

— Nežinau, kas tai yra.

— Tai tavo uždarbis po to, kai parduosi Dženifer Aniston vintažinę *Chanel* suknelę. Tau atitenka dalis jos kainos. Tarkim, suknelė kainuoja penkis tūkstančius, o tu gauni dešimt procentų. Be to, jai reikia batelių ir rankinės. Tai kokie tavo komisiniai? Reikia apskaičiuoti.

Dabar Karlė smalsiai prisimerkė.

— Aš gaunu kiekvieną kartą, kai jie ką nors perka? Kiekvieną kartą gaunu pinigų?

— Esu įsitikinęs, kad viskas vyksta būtent taip.

Mažame veiduke sušvito susidomėjimas, irzlumas akimirksniu dingo.

— Aš nemoku apskaičiuoti procentų.

— Aš moku. Turi lapą popieriaus?

Kai įėjo Fibė, visa šeima buvo susibūrusi aplink stalą. Garuojantis omletas, meistriškai Avos iškepti prancūziški skrebučiai, traški šoninė sveiką apetitą turinčius žmones kvietė sėsti ir valgyti.

Dankanas valgė kaire ranka, o Karlė, prisistūmusi prie jo kėdę, rymojo prie skubiai rašančios dešinės.

— Jai reikia auskarų! Taip, ir auskarų.

— Gerai. Kiek kainuoja tie auskarai?

— Milijoną dolerių!

— Tu stilistų šėtonė. — Dankanas kilstelėjo galvą ir nusišypsojo. — Labas rytas.

— Mama! Mes skaičiuojame procentus, kad žinočiau, kiek uždirbsiu, kai tapsiu stiliste. Aš jau uždirbau šešis tūkstančius komisinių.

— Dženifer Aniston eina į „Oskarų" teikimo ceremoniją, — paaiškino Ava. — Ją reikia aprengti.

— Na, žinoma.

— Jai reikia kelių kostiumų įvairiems pasirodymams.

Fibė apėjo stalą ir perskaitė Dankano sąrašą.

— Džen išlaidauja.

— Skaičiuoti smagu.

Fibė išvertė akis į dukrą.

— Aš tikriausiai papuoliau į paralelinę planetą, kur skaičiuoti smagu, o antradienio rytais tiekiami omletai.

— Sėskis, — tarė jai Esė. — Tavąjį laikome orkaitėje, kad neatvėstų.

Fibė žvilgtelėjo į laikrodį.

— Turiu laiko tik keliems kąsniams. Skaičiuoti smagu, — pakartojo ji, sėsdama šalia dukters. — Kaip čia yra, kad nebuvo smagu, kai bandėme skaičiuoti triušiukus ir kačiukus?

— Pinigus skaičiuoti smagiau.

Fibė paėmė puodelį kavos ir papurtė galvą.

— Atsargiau, Dankanai. Ji tikra aukso ieškotoja.

— Jeigu jai paklius dar pora tokių klienčių kaip Dženifer, galės išlaikyti mane. Tik pažiūrėk, kokia tu graži šį rytą. Netgi gražesnė nei Avos omletai — o tai šį tą sako. Ko gero, Savanoje nėra vyro, kuris matytų gražesnį vaizdą nei aš šioje virtuvėje.

Fibė išrietė antakius.

— Ava, ko įdėjai į jo omletą?

— Kad ir kas tai būtų, pasistengsiu, kad gautų to kiekvieną kartą.

Jis tiesiai iš dėžės valgė šaltus dribsnius, užgerdamas karčia juoda kava. Šįryt nenusiskuto. Neišsimaudė po dušu. Jis žinojo, kad stovi ant slidaus skardžio į depresiją.

Troško, kad sugrįžtų pyktis. Pyktis ir ryžtas. Tačiau šie jausmai gali pasiklysti toje liūdnoje depresijos duobėje. Taip ne kartą jau buvo.

Žinoma, jis turi vaistų. Tačiau mieliau vartoja *spidą**, kurį perka iš draugo draugo. Nors ir žino, kad stimuliuojamieji narkotikai nėra geras pasirinkimas. Kai kūnu teka svaiginančios sultys, gali pridaryti skubotų ir neapgalvotų dalykų.

Jau pasielgė neapgalvotai, ar ne? Tiek to, nušovė tą kvailą triušį. Bet turėjo pasitaupyti jį — palaikyti keletą dienų šaldiklyje ir tik tada pamėtėti Fibei vidurnaktį.

Per tą skubėjimą jo vos nepamatė. Betgi jis buvo toks įsiutęs!

Jai visiškai nekliuvo už Džonsoną. Nei nuo departamento, nei nuo žiniasklaidos, nei nuo visuomenės. To kvailo mulkio motina padarė Fibę savo geriausia drauge. Ir tos ašaros, tas *apgailėtinas* pareiškimas prie laidojimo namų, vis kartojamas per žinias ir pokalbių laidas.

Dabar toji suknista kalė atrodo kaip sumauta Motina Teresė, o ne ambicinga, valdinga, klystanti kekšė, kokia yra iš tikrųjų.

Jis leido pykčiui nugalėti, o tai klaida. Leidosi jo taip užvaldomas, kad nuvažiavo tiesiai prie tos kalės namų ir numetė negyvą triušį. Norėjo įmesti jį į verandą, bet ranka taip drebėjo, kad nepataikė.

* Spidas (*šnek.*) — stimuliuojamasis narkotikas.

Jau norėjo eiti paimti, žengė žingsnį, kai gretimame name užsidegė šviesa.

Jis matė save — netgi dabar jautėsi pažemintas — besislepiantį krūmuose, kol ta pamišusi kalė vedžiojo savo bjaurų šunėką.

O juk žinojo, *žinojo*, kad ji kiekvieną vakarą vedžioja tą šunį. Žinojo, bet nepaisė. Pakluso savo pykčiui.

Kas, jei toji pamišėlė ar jos bjaurus šunpalaikis jį matė? Tam dar ne laikas.

Jau beveik įsivaizdavo, kaip abu juos nužudo. Nusuka sprandus, trakšt kaip saliero kotą, ir palieka ant Fibės laiptų.

Tačiau dar ne laikas.

Jis turėjo planą. Planą ir tikslą. *Darbotvarkę*.

Dabar pyktis atslūgo, o tikslas susiliejo su grėsminga nesėkmės nuojauta. Be reikalo švaistė laiką tam „Būrio" šūdžiui. Be reikalo kvailai rizikavo ir panaudojo kulkas.

Tai nieko nepakeitė.

Apsidairęs po dirbtuves, vos neapsiverkė iš nevilties. Niekas iš to, ką padarė, nieko nepakeitė. Jis prarado tai, kas buvo svarbu, o Fibė nieko neprarado.

Jam teliko mėtyti negyvus žvėriūkščius ant jos laiptų.

Reikėjo nužudyti tą pamišėlę senę ir jos šunį, nusprendė. Reikėjo. Tai būtų šį tą pasakę.

Išsitraukęs vieną juodą tabletę, apžiūrėjo. Tik vieną, pagalvojo. Tik vieną, kad atgautų ryžtą.

Juk laikas pranešti apie save. Laikas liautis mindžius savo mėšlą ir judėti į priekį.

Džonsonas jos nesustabdė. Sustabdys kas kita — arba kas nors kitas.

— Dvidešimt antras kalibras. — Kriminalistas, liesas vyrukas, vardu Otis, ištiesė jai kulką. — Kaip triušiui gana didelis.

— Vienas šūvis?

— Taip. — Otis susirūpinęs pažiūrėjo į Fibę. — Norite, kad atlikčiau balistinę ekspertizę? Ištirčiau... auką?

— Tiesą sakant, taip. Jei kas nors krečia tokias išdaigas, man nejuokinga. Ir manau, kad tai dar ne viskas. Todėl labai padėtum, jei pasakytum ką nors daugiau apie triušį ar kulką.

— Jokių rūpesčių. Kai ką nors sužinosiu, pranešiu.

Fibė nuėjo į savo kabinetą ir parašė oficialų pareiškimą dėl įvykio. Tada nunešė kopiją Saiksui ir viską jam papasakojo.

— Nori, kad pasikalbėčiau su Arniu?

— Ne, bent jau kol kas. Norėčiau, kad kai ką išsiaiškintum, jei gali. Kaip jam sekasi apsaugininko darbas, kokios darbo valandos. Ar užsuka į mano rajoną. Jis mėgsta kalbėti, — pridūrė Fibė. — Jei tai jo darbas, tikriausiai kam nors pasigyrė. Kam nors, su kuo geria ar dirba.

— Pasidomėsiu.

— Ačiū. Ačiū, Buliau.

Tai geriausia, ką ji gali padaryti, nusprendė Fibė. Bet ne viskas.

Grįžusi į kabinetą, sudarė sąrašą, nurodydama laiką ir datą, įvykius, kurie, jos nuomone, buvo susiję. Tada pridėjo savo spėliones.

Žiurkė — simbolis — skundikas, išverstakailis, paliekantis skęstantį laivą.

Gyvatė — simbolis — blogis, klasta, atnešusi pragaištį į rojų.

Triušis — simbolis — bailumas, bėgimas.

Galbūt ji per toli užsimojo, mąstė, tačiau geriau klysti iš atsargumo, nei tiesiog klysti.

Švilpavimas maskuoja balsą, jis nori likti neatpažintas. Ką reiškia toji melodija? Nepalik manęs. Kas buvo paliktas? Kas paliko ar gali palikti?

Vidurdienis. Vienas žmogus stoja prieš korupciją ir bailumą (triušis simbolizuoja bailumą?). Žiurkė apleidžia miesto žmones. Gyvatė — korupcija. Kuperis vaidina šerifą (ar ne? Reikia išsinuomoti tą prakeiktą filmą), paskutiniame epizode jis stovi vienas.

Ar čia svarbesnis filmas, ar tik daina, nesiliovė svarstyti Fibė. Ji susirado dainos žodžius, atsispausdino bylai, kurią pradės.

Vidurdienis buvo tam tikras galutinis terminas, ar ne? Padaryk tai iki to laiko arba sumokėk.

Fibė atsilošė kėdėje. Jeigu tai Arnis Myksas, vargu ar jis galvotų apie simbolius ir slaptas reikšmes. Tai tiesiog ne jo stilius.

Visgi pradės bylą. O pakeliui į namus išsinuomos *Vidurdienį*.

BAIGIAMOJI STADIJA

Aš nežinau, koks likimas manęs laukia.

„Vidurdienis“

21

ŠŪKAUJANTYS VAIKAI ir žaibiškai besikeičiančios mažų mergaičių nuotaikos, rodės, nė kiek neišmušė Dankano iš vėžių. Tiesą sakant, jis taip ramiai jautėsi vaikų pasaulyje, kad Fibė ėmė dvejoti, ar šį vyrą išvis įmanoma išmušti iš vėžių.

Užtat žaidė jis kaip maniakas. Nesvarbu, kas tai būtų — kompiuteriniai žaidimai, mini golfas, šaudyklės, jis visiškai *pasinerdavo*. Jai irgi patiko žaidimai, Dievas mato, nesėdėdavo susidėjusi rankų pramogų centre. Tačiau, kiek pamena, kiekvieną kartą išeidavo skaudama galva, sutrikusiu nuo keistų maisto kombinacijų skrandžiu ir geliančiomis kojomis.

Jausdama visus tris požymius, Fibė atsisėdo ant suolelio, kol Dankanas priiminėjo visų norinčiųjų žaisti iššūkius mini golfo lauke.

Karlė švytėjo iš džiaugsmo, o kiti vaikai, kuriuos jie atsivežė į pramogų centrą, būrėsi aplink, tarsi Dankanas būtų Hamelino fleitininkas. Fibė svarstė: ir kaip jame telpa vaikas, valandų valandas vairuojantis virtualius automobilius ar mušinėjantis raudoną kamuoliuką į besisukančius plastikinio malūno sparnus, ir verslininkas, tiriantis galimybę investuoti?

Šalia jos dribtelėjo Lu.

— Geriau būčiau pasidariusi manikiūrą. Tokios vietos išsunkia visą energiją, o aš *žinojau*, kad jis įkalbės mane ateiti.

— Finas irgi atrodo suplukęs.

— Ne Finas. — Lu siurbtelėjo per šiaudelį dietinio sodos vandens. — Žinau visus jo triukus. Dankano. Žinau visus, bet, velniai rautų, jam vis pavyksta mane apgauti.

Fibė stebėjo jį nuo suolelio. Dankanas išsėdėjo per visą pradinės mokyklos *Pelenės* spektaklį, neparodęs nė lašelio nuobodulio. O paskui užsispyrė pavaišinti raudonplaukę įseserę ledais.

Žinoma, Karlė pakvaišusi dėl jo.

O dabar jis linksmina būrį klegančių vaikų mini golfo lauke, tarsi tai jam teiktų didžiausią malonumą.

— Dankanas visiškai neatrodo pavargęs, — pastebėjo Fibė.

— Jei galėtų, jis tikriausiai apsigyventų čia. — Lu ištraukė iš batelių maudžiančias pėdas. — Tik pažiūrėk, klūpi ant to seno žalio kilimo ir žiūri į skylutę tarsi koks Taigeris Vudsas. Vaikai ryja jį akimis kaip ledus su sirupu, perspėju tave, pabaigoje jis to primygtinai reikalaus.

Fibė prisidėjo ranką prie skrandžio.

— O Dieve.

— O tikro golfo nežaidžia. Finas nusitempė jį keletą kartų, bet Dankanas puolė klausinėti: „O kur malūnas?" arba „Kada pasieksime trolių tiltelį?" — Lu nusikvatojo. — Tai žeidžia Fino orumą, kaip tik to Dankanas ir siekia.

Fibė nusišypsojo, beveik girdėdama Dankaną taip sakant.

— Tai jis tiesiog norėjo ateiti ir pažaisti. Investavimo klausimas buvo tik masalas.

— O ne, Dankanas rimtai apie tai galvoja. Dabar jis svarsto visus už ir prieš.

Papūtusi lūpas Fibė stebėjo Dankaną, besiginčijantį su Finu dėl kirčių skaičiaus.

— Taip, matau.

— Aš rimtai. — Lu kumštelėjo Fibę. — Jis bus apskaičiavęs, kiek vaikų ir suaugusiųjų čia apsilankė, kurie žaidimai buvo populiarūs, kurie — ne. Kertu lažybų, kad bus paklausęs vaikų, kas jiems patiko. Mes dar nespėsime apsivalgyti ledų, o Dankanas jau bus apskaičiavęs, ar verta šito imtis.

— Niekaip negaliu įsprausti jo į verslininko rėmus.

Lu šypsena kupina meilės.

— Jo rėmai saviti.

— Akivaizdu.

— Be to, jis turi gražų užpakaliuką.

— Nesiginčiju.

— Jis žiūri į tave veršiuko akimis, kaip sako mano mama.

— Tikrai? Man sunku įžiūrėti per visas tas širdutes, besisukiojančias priešais akis. Tik norėjau karšto romano, — prisislinkusi prie Lu, Fibė prakalbo tyliau. — Pagalvojau, aš nusipelniau to, velniai griebtų.

— Kas nenori? — Lu irgi pasisuko į ją. — Papasakok ką nors įdomaus.

— Gal kitą kartą. Supranti, nežinau, ar pajėgsiu susitvarkyti su tuo, kas vyksta čia. — Fibė prisidėjo ranką prie širdies. — Nežinau, ar sugebėsiu, ar turėsiu vietos...

— Kodėl? Tu...

— Minutėlę. — Fibė kilstelėjo ranką. — Tu ištekėjusi ir, iš visko sprendžiant, laimingai. Turi gražią dukrą ir bjaurų šunį. Turi didelę šeimą, panašias karjeras, kurios papildo viena kitą, ir išskirtinį skonį bateliams.

— Taip. — Papūtusi lūpas Lu apžiūrėjo savo vario spalvos batelius aukštais keturkampiais kulnais. — Šie bateliai nuostabūs.

— Aš išsiskyrusi, turiu darbą, kuris nuolat mėto mane į įvairias puses, šeimą, kurią myliu, bet kuri atima daug laiko. Mano pagrindas netvirtas, be to, reikalauja daugybės laiko ir pastangų. Yra nemažai priežasčių, dėl kurių niekada negalėsiu rūpintis tik savimi. Tiesiog savimi.

— Manai, kad Dankanas nepajėgs susidoroti su sunkumais tavo gyvenime?

— Nesu tikra, ar jis norės, ir kodėl turėtų. Šią akimirką jis susižavėjęs ir suintriguotas. O ir seksas nuostabus. Tačiau manęs kasdien laukia daugybė pareigų. Yra dalykų, kurių negaliu pakeisti. Tiesiog negaliu.

Lu susimąsčiusi siurbtelėjo per šiaudelį.

— Ar tu visada viską smulkiai analizuoji ir išrenki aštresnius akmenukus?

— Taip. Profesinis įprotis. Suprantu, kad žmogui, kuris paskubomis apžvelgia vaizdą ir mato tik spindinčius grynuolius, su manimi turėtų būti sunku. Aš vis stengiuosi... atkalbėti save nuo šito įpročio. Pasitrauk nuo atbrailos, Fibe. Tavo gyvenimas ganėtinai geras, už-

pildytas, tad susitaikyk su tuo. Jei žengsi žingsnį, kelio atgal nebus, bent jau neskausmingo.

— Meilė kaip savižudybė?

— Galbūt taip ir yra. Arba išeini pakėlęs rankas, arba priimi pasekmes.

— Arba išeini laisvas, užuot tapęs įkaitu.

— Būtent. Aš žinau, ką darau, visą laiką turiu žinoti. Mane velniškai erzina ir trikdo nežinojimas, ką su juo darau.

— To negaliu tau pasakyti. Bet manau, kad būtų visai smagu sužinoti.

Linksmybės vargina. Karlė pasidavė ir visą kelią namo miegojo ant užpakalinės sėdynės.

— Jeigu ji bus per giliai įmigusi, kad padėkotų tau, galiu pasakyti, kad šios dienos Karlė niekada nepamirš.

— Aš irgi.

— Pastebėjau. Berniukai ir jų žaislai. Ji pakvaišusi dėl tavęs.

— Jausmas abipusis.

— Pastebėjau ir tai. Dankanai, noriu paprašyti paslaugos ir, tikiuosi, suprasi, kodėl to prašau.

— Žinoma. Suvalgei per daug dešrainių ir nori, kad sustočiau nupirkti vaistų.

— Suvalgiau tik *vieną* dešrainį, o vaistų turiu namie. Dankanai, aš rimtai. Noriu pasakyti — tiksliau, paprašyti: jei mums nepavyktų arba susipyktume ir nuspręstume, kad tas kitas yra šėtono išpera, nepalik Karlės staiga. Duok jai laiko, kad apsiprastų. Bjauru taip kalbėti po tokios puikios dienos, bet...

— Tu vis galvoji — koks ten jo vardas — apie Ralfą.

— Rojų, — pataisė Fibė. — Taip, iš dalies. Nors tu visiškai į jį nepanašus.

— Jei tai tiesa, turėtum žinoti, kad to nereikia prašyti. Žinau, ką reiškia, kai tave palieka ar atstumia.

— Tu žinai. — Fibė palietė jo ranką. — Aš nervinga, pernelyg rūpestinga mama.

— Jai pasisekė, kad turi tokią. — Dankanas pažiūrėjo į Fibę. — Net jei tu pasirodysi esanti šėtono išpera.

Kai jie privažiavo prie namo, Fibė pakrutino pavargusius kojų pirštus.

— Gal užeisi, išgersi taurę vyno kieme?

— Būtent to ir tikėjausi.

Po savaitės Fibė sėdėjo Dankano sode. Karlė liko miegoti savo naujos antros geriausios draugės Livės namuose, o tai reiškė, kad Fibė galės likti nakčiai pas Dankaną.

Jie išsimaudė ežere, pasimylėjo. Paskui pavakarieniavo ir vėl pasimylėjo. Dabar buvo beveik vidurnaktis — visiškai nesvarbu! — o ji sėdėjo vešliame sode su vyno taure rankoje ir gėrė jazminų kvapą. Vilkėjo permatomą chalatėlį, už kurį buvo sumokėjusi aiškiai per daug.

Vis dėlto jei moteris negali paišlaidauti tokia proga, tai kada gali?

Naktis ūžė nuo garsų, lengvas vėjelis sklaidė karštį, o nusipenėjęs mėnulis lėtai slinko per dangų, nubarstytą žvaigždėmis ir permatomais debesėliais. Dankanas įjungė muziką, ir per sodo garsiakalbius pasklido Bonės Rait balsas.

Fibė gurkšnojo vyną ir tingiai mąstė, ar nepasimylėjus dar kartą.

— Jaučiuosi lyg atostogaučiau, — tarė ji Dankanui.

— Reikėjo įdėti į gėrimus tuos mažus skėtukus. — Dankano balsas buvo tingus kaip jos nuotaika. — Ir uždėti kokią plokštelę metalinių būgnelių. Tik aš neturiu nei skėtukų, nei metalinių būgnų muzikos. Ne, geriau reikėjo klausytis Džimio Bafeto ir gerti „Margaritas".

— Ir taip gerai. Nuostabu. Tikriausiai čia ir liksiu. — Fibė pasuko galvą ir nusišypsojo. — Tau teks pradėti imti iš manęs nuomą.

— Atsiimsiu mainais.

— Aš taip džiaugiuosi, kad šįvakar niekur nenorėjai eiti. Klubai, barai, filmai. Taip miela tiesiog pabūti namuose.

— Klubai, barai, filmai niekur nepabėgs. Malonu paprasčiausiai atsipalaiduoti.

— Tavo savaitė buvo gana įtempta.

— Ava tikra vergvaldė. Po tuo gražiu veideliu slypi Simono Legri* širdis. Vakar tikriausiai apžiūrėjau visus Savanos medžius ir

* Žiaurus vergvaldys iš romano „Dėdės Tomo trobelė".

krūmokšnius. Visus brėžinius ir planus. Velėnas. Fontanus. Statulas. Paukščių voneles, lesyklas, inkilus. Viską. Jai nepriimtina sąvoka „daryk, ką nori".

— Ava minėjo, kad buvai nusivežęs ją į tą seną sandėlį. Tą, kurį planuoji perdaryti į butus ir parduotuves.

— Taip. Tikėjausi, kad jai kils kokių minčių ir bus per daug užsiėmusi, kad temptų mane į dar vieną medelyną. Gal ryte paplaukiokime? Netgi galėtume nuplaukti į Savaną.

— Skamba puikiai. Viskas tiesiog puiku.

— Duok man porą minučių. — Dankanas pasislinko arčiau ant plataus šezlongo, tada užkišo pirštą už jos plono chalatėlio. — Ir aš pasistengsiu, kad viskas būtų tobula.

Fibė tuo nė kiek neabejojo, ypač kai jo lūpos surado josios, o rankos pradėjo kelionę jos kūnu. Nežiūrėdama ištiesė ranką su taure ir pastatė ant staliuko. Tada panėrė pirštus į vyro plaukus.

Vėjelis maloniai glostė odą; iškart po ja virpėjo muzika. Kai atlošė galvą, atsiduodama jo bučiniams, danguje kybojo baltas mėnulio apskritimas.

Fibė nuslydo žemyn, ir kai abiejų lūpos vėl susitiko, jis įėjo į ją. Dabar lėtai, neskubėdamas, tingiai. Ji liko atsimerkusi, kad galėtų matyti save Dankano akyse. Kilo ir leidosi, kilo ir leidosi siūbuojama ilgų susijaudinimo ir malonumo bangų. Kai pasiekė keterą, Fibės akys tebebuvo įsmigusios į Dankano.

Kodėl, svarstė ji, kodėl norėtų būti kažkur kitur?

— Dar kartą, — sumurmėjo Dankanas, tada vėl godžiai įsisiurbė į jos lūpas. Fibės širdies ritmas sulėtėjo, kaulai suminkštėjo.

Aš myliu tave. Šie žodžiai veržte veržėsi jai iš gerklės.

Tai geri žodžiai, tarė sau Fibė. Geri, stiprūs, kurie nusipelnė būti ištarti. Tačiau galbūt nėra pats geriausias laikas ir vieta ištarti juos pirmą kartą, kai vis dar esi susiliejusi su vyru jo sode ant šezlongo.

Fibė suėmė vyro veidą delnais.

— Tu buvai teisus. Dabar viskas tobula.

— Būti su tavimi... — Dankanas pasuko galvą ir pabučiavo jai į delną.

Šis gestas privertė jos širdį suspurdėti. Pilve kažkas suplazdeno.

— Būti su manimi?

Jis įsmeigė akis.

— Fibe...

Suskambo jos mobilusis.

— Prisikalbėjau! — Fibė išsirangė iš po jo. — *Nereikėjo* sakyti, kad viskas tobula. — Mintyse sukosi Karlė, motina, brolis. Ji čiupo telefoną. — Fibė Maknamara.

Deivo balsas neatrišo nerimo mazgo, kol ji neįsitikino, kad tai ne šeima.

— Bonaventūre? Kur? — Neturėdama po ranka nei popieriaus, nei rašiklio, Fibė dėjosi viską galvon. — Taip. Būtent manęs? Aš pas draugą Vitfildo saloje. Atvažiuosiu kaip galėdama greičiau. Gerai. Taip, gerai. Po penkių minučių būsiu pasirengusi.

Tiesą sakant, kalbėdama Fibė jau skubėjo į namą.

— Pasakyk jam, kad aš jau pakeliui. Ne, ne, nereikia. — Ji žvilgtelėjo į Dankaną, kuris atidarė jai duris. — Galiu gauti labai greitą automobilį, bet man reikia įrangos. Paskambinsiu pakeliui.

Ji padėjo ragelį.

— Man reikia pasiskolinti tavo poršą.

— Jokių bėdų, bet jis nuomojamas su vairuotoju.

— Aš negaliu vežtis tavęs ten.

— Gali, — pataisė jis, bėgdamas laiptais į viršų.

— Dankanai. — Iskubėjusi į miegamąjį, Fibė nusimetė chalatą ir pasičiupo savo drabužius. — Bonaventūro kapinėse prie paminklo prisirakinęs žmogus. Regis, jis vilki liemenę su sprogmenimis.

— Jeigu jis ketina susisprogdinti, tikiuosi, iš anksto užsisakė vietą. Bonaventūro kapinės beveik pilnos.

— Jis įkaitas, — atšovė Fibė rengdamasi. — Bent jau taip tikina ir dar sako, kad pritvirtinęs prie jo bombą asmuo liepė nustatytą valandą paskambinti 911 ir paprašyti manęs. Jei aš neatvyksiu iki pirmos, nuspaus jungiklį.

— Tai dar viena priežastis, dėl kurios vairuosiu aš. Tu nežinai automobilio, aš žinau, be to, aš geriau žinau kelius. Nuvešiu tave ten, kur reikia. Kada paskutinį kartą vairavai šešias pavaras turintį automobilį? — griežtai pasiteiravo Dankanas, išvydęs jos akyse prieštaravimą.

Fibė apsimovė batus, linktelėjo.

— Tu teisus. Važiuojam.

Bus geriau, jeigu savo poršą kaip pragaro šunį salos keliais vairuos Dankanas. Ji galės susisiekti su Deivu, užsirašyti informaciją.

— Jis tvirtina negalįs pasakyti savo vardo, kol tu neatvažiuosi, — kalbėjo Deivas. — Sako, kad ant jo pritvirtinti ne tik sprogmenys, bet ir radijo laidai, todėl tai padaręs žmogus gali viską girdėti. Jis turįs ausinę ir mikrofoną.

— Jis meluoja?

— Aš taip nemanau. Būsiu ten po penkių minučių, bet, iš visko sprendžiant, jis velniškai išsigandęs. Įvykio vietoje esantis pareigūnas praneša, kad ant vyro veido, viršutinės kūno dalies, rankų ir kojų matyti švieži sumušimai. Kol kas jis nepasakė, kas, kaip, kada ir kodėl tai padarė. Sako negalįs. Pasakys tik tau.

— Sprendžiant iš to, kaip mes važiuojame, būsiu po penkiolikos minučių. Prie kieno antkapio jis pririštas?

— Džoselinos Ambus, 1898–1916.

— Nepanašu, kad jis pasirinktas atsitiktinai. Tai kažką reiškia.

— Aiškinamės.

— Papasakok man daugiau apie tą vyrą.

— Baltasis, per trisdešimties metų, rudi plaukai, rudos akys. Tvirto kūno sudėjimo. Tarsena vietinio gyventojo. Jokių papuošalų ar tatuiruočių. Rankos ir kojos surakintos, grandinės įkaltos į žemę kuolais. Jis dėvi šortus, basas. Nuo tada, kai jį rado pareigūnai, vyras dukart palūžo. Verkė kaip vaikas. Jis maldauja, kad neleistume jam mirti. Maldauja, kad kuo greičiau atgabentume tave. Fibę.

— Jis vadina mane vardu? Tarsi pažinotų?

— Kaip suprantu, taip.

— Pasakykite jam, kad aš greitai būsiu. — Automobilis riaumodamas įlėkė į posūkį, ir Fibė įsirėmė į prietaisų skydelį. — Pasirūpink, kad tas, kuris klausosi, išgirstų, kad aš tuoj būsiu. — Ji pažiūrėjo į laikrodį. — Žinau, jau beveik pirma, bet mes spėsime. Būtinai perduok, kad atvažiuoju. Dešimt minučių, kapitone.

— Aš jau vietoje. Pasirūpinsiu viskuo, kol tu atvyksi.

Padėjusi ragelį, pažiūrėjo į Dankaną.

— Spėsim. — Neatitraukdamas akių nuo kelio, jis dūmė siauru dviejų juostų keliu šimto dešimties mylių per valandą greičiu. — Ar esi turėjusi panašią situaciją?

— Ne. Ne tokią. — Priekyje Fibė pastebėjo šviesas ir vėl paskambino Deivui. — Matau patrulių šviesas. Pranešk jiems, kad nesustosime prie vartų. Tegu vienas jų mus palydi.

Poršas padarė posūkį, prigludo prie kelio ir vėl šovė pirmyn. Mėnulio šviesoje lyg puošnios statulos liejosi samanomis apaugę medžiai. Ore tviskėjo karštis, o palei žemę driekėsi plonas rūko šydas. Pro palinkusius medžius mirgėjo šviesos. Poršas sustojo už patrulių automobilio, Fibė iššoko.

— Tu toliau nevažiuok, — šūktelėjusi Dankanui, puolė pro antkapius ir sparnuotus angelus.

Deivas skubiai prišoko prie jos ir sugriebė už rankos.

— Išminuotojai nustatė mažiausią saugų atstumą. Niekas negali jo peržengti. Jokių diskusijų.

— Gerai, supratau. Padėtis pasikeitė?

— Atvykau vos prieš dvi minutes.

— Leisk man pradėti.

Fibė lėtai prisiartino. Nors kapas buvo apšviestas, aplinkui juodavo tamsos duobės. Kažkas padavė jai liemenę; apsivilko ją, žiūrėdama į ant kapo verkiantį vyrą.

Virš jo tūnojo angelas, rūstaus veido, plačiai išskleistais sparnais. Prie krūtinės laikė liutnią.

Vyras sėdėjo po angelu, veidu įsikniaubęs į suriestus kelius. Jo garsus, netramdomas verksmas užgožė vabzdžių dūzgimą. Aplinkui buvo pribarstyta raudonų rožių, Fibės nuomone, šviežių.

— Aš Fibė Maknamara, — prakalbo ji, ir vyras pakėlė galvą.

Ji sustojo, sustingo it įbesta dar nė nepasiekusi juostos, žyminčios saugų atstumą. Viskas joje virto ledu, bet staiga užliejus panikos bangai vėl atitirpo.

— Rojus.

— Jėzau! — Deivas suspaudė jos riešą. — Nemačiau jo veido. Nepažinau. — Nors abejojo, ar būtų. — Fibe, tu negali eiti arčiau, — tarė Deivas, nekreipdamas dėmesio į paklaikusius Rojaus šūksnius. — Negali artintis.

— Supratau. Aš supratau. — Tačiau jos odą išpylė panikos prakaitas. — Rojau, nusiramink. Tau reikia nusiraminti. Giliai įkvėpk ir

nurimk. Aš jau čia. — Kalbėdama skubiai rašė ant lapo. *Patikrinkite mano šeimą! Pasiųskite policininką. Karlė čia.* Ji brūkštelėjo Fino adresą. — Viskas bus gerai.

— Jis nužudys mane. Nužudys.

— Kas?

— Nežinau. O Dieve, nežinau. Kas čia vyksta?

— Ar jis girdi mus, Rojau?

— Sako, kad girdi. Taip, girdi. Tu... suknista kalė. Turiu kartoti, ką jis sako, kitaip mane susprogdins.

— Viskas gerai. Jeigu jis girdi mane, ar gali pasakyti, ko nori?

— Aš... aš noriu sukišti šiuos sprogmenis į tavo skylę, šliundra tu.

— Ar mes pažįstami?

— Tu man kainavai, — tarė Rojus ašarotu veidu. — Dabar aš tau atsilyginsiu.

— Ką aš tau kainavau?

— Tu prisiminsi. Fibe, padėk man, dėl Dievo meilės, padėk.

— Gerai, Rojau. Gerai. Leisk man kalbėtis su juo. Tikriausiai tu pyksti ant manęs. Gal pasakytum, kodėl?

— Dar ne... ne laikas.

— Tu mane kvietei, aš atvažiavau. Tikriausiai ko nors nori iš manęs, nori kažką pasakyti. Jei paaiškintum, kodėl...

— Eik velniop, — sukūkčiojo Rojus.

— Jaučiu, kad dar nenori su manimi kalbėtis. Ar nieko prieš, jei pasikalbėsiu su Rojumi? Ar galiu užduoti Rojui klausimų?

— Jis juokiasi. Juokiasi. Jis... prašom, maloniai paplepėkit. Aš noriu alaus.

— Rojau, kaip čia patekai?

— Jis... atvežė. — Užtinusiomis nuo ašarų akimis Rojus apsidairė. — Man regis. Mano automobiliu.

— Koks tavo automobilis?

— Mersedesas. E55. Ką tik jį nusipirkau. Ką tik...

— Gerai. — Fibė užsirašė automobilio modelį. *Suraskit*, parašė ji. — Jis atvairavo tavo automobilį iš Hilton Hedo?

— Buvau automobilio bagažinėje. Nieko nemačiau. Jis užrišo man akis, užkimšo burną. Grįžau namo, įvažiavau į garažą. Į garažą. Ginklas. Prie galvos. — Rojus vėl nuleido sužalotą veidą sau ant

kelių. — Jis išlindo iš už nugaros. Paskui nieko neprisimenu. Kai atsigavau, negalėjau nei matyti, nei kalbėti. Vos įstengiau kvėpuoti. Bagažinėje, užkimšta burna. Trūko oro.

Fibė atsiduso palengvėjusia širdimi, nes Deivas grįžo ir parašė: *Visi saugūs. Policininkas prie durų.*

— Kada tai nutiko?

— *Nežinau.*

— Gerai, viskas gerai. Kaip patekai čia, kur dabar esi?

— Išgirdau, kaip atsidarė bagažinė. — Drebėdamas jis pakėlė galvą. Fibė matė vabzdžius, aplipusius jo kūną. — Jis kažką uždėjo man ant veido — aš apsvaigau, bandžiau priešintis. Tada trenkė į veidą. Kai pabudau, buvau čia, štai toks. Jis kalbėjo mano galvoje. Galvoje. Aš rėkiau, šaukiau, bet niekas neatėjo. Jis kalbėjo man, aiškino, ką daryti. Mano telefonas, jis paliko man telefoną, liepė paskambinti 911, padiktavo, ką sakyti. Skambink tik kartą, nurodė, ir sakyk, ką liepiu, kitaip nuspausiąs mygtuką.

— Tu taip ir nematei jo, — tarė Fibė, rašydama pilną Rojaus vardą, adresą, telefono numerį. Paskui pridėjo klausimą: *Ar seniai dingęs?* Dukart apibrėžusi padavė Deivui.

— Rojau...

Tačiau jis jau kūkčiojo.

— Aš nieko nepadariau. Kodėl taip atsitiko?

— Tu man nepadedi, Rojau. Rojau! — Fibė prakalbo garsiau, kad išgirstų. — Privalai nusiraminti. Mums labai svarbu dirbti išvien, kad galėtume tai sutvarkyti. Norėčiau dar kartą pasikalbėti su juo, jeigu pasirengęs. Gal jis galėtų pasakyti man kokį vardą — nebūtinai savo, tiesiog kokį nors, koks jam patinka. Tada žinočiau, kaip į jį kreiptis.

— Man bloga. Aš... Ne! Ne! Nereikia! Prašau, nedarykite to! — Išplėtęs akis, Rojus ėmė muistytis. — Prašau, o Dieve... Gerai... Gerai. Aš... man nusibodo klausytis tavo inkštimo, tu niekam tikusi kvaiša. Jei tęsi, susprogdinsiu tave į gabalus, ir viskas bus baigta.

— Jei tai padarysi, nesužinosiu, kodėl norėjai, kad atvykčiau. Kodėl pyksti. Ar pasakysi kokį nors vardą?

— Jis... — Rojus kaleno dantimis. — Ž-žinoma, Fibe. Gali vadinti mane Kuperiu.

Nors širdį užgulė sunkumas, Fibė aiškiai užrašė vardą ir pridūrė: *Vidurdienis.*

— Gerai, Kuperi. Kadangi negaliu kalbėtis su tavimi tiesiogiai, negaliu žinoti, kaip tu jautiesi. Ar gali papasakoti, kaip jautiesi?

— Galingas. Padėties šeimininkas, velniai rautų.

— Tau svarbu jaustis padėties šeimininku?

— Velniškai teisingai.

— Argi nesijaustum dar didesniu padėties šeimininku, jei kalbėtume akis į akį?

— Dar ne laikas.

Fibė žiūrėjo į iškankintas Rojaus akis, klausėsi jo duslaus balso ir stengėsi įlįsti į galvą žmogaus, kurio negalėjo nei matyti, nei girdėti.

— Ar gali pasakyti, iš kur mes pažįstami, Kuperi? Kaip susipažinome?

— Tai tu man pasakyk.

— Gerai. Ką tau pasakyti?

— Ar tau rūpi šis... nieko vertas kalės vaikas?

Gudru, pagalvojo Fibė. Jį gali paskatinti bet kuris atsakymas — labai rūpi, nelabai.

— Tu kalbi apie Rojų?

— Juk žinai, kad kalbu apie suknistą Rojų mulkį Skvairą.

— Jis mano buvęs vyras. Nenoriu, kad nukentėtų jis ar kas nors kitas. Tu dar niekam nepadarei bloga, Kuperi. Galime išspręsti tai be...

— Pasakyk tai Čarliui Džonsonui. Tu matei... matei... o Dieve, gerai... Ar matei, koks atrodė nustebęs, kai į jį susmigo kulkos?

— Ar sakai, kad esi atsakingas dėl Čarlio Džonsono mirties?

— Ar tu, po perkūnais, nesupranti sumautos anglų kalbos, kale? Aš jį patiesiau. Ne pirmas kartas, kai padedi ką nors patiesti, a? Taip? Ir ne paskutinis, tai pažadas. Maldauju, — švokštė Rojus. — Prašau, prašau. — Vyras po išskleistais angelo sparnais sudrebėjo.

— Tu pažinojai Čarlį Džonsoną?

— Tik dar vienas niekam tikęs nusikaltėlis. Bet tu įkalbėjai jį išeiti, ar ne? Įkalbėjai pasiduoti, kol nenušovė įkaitų. Tie įkaitai buvo nieko verti, mėšlo krūvos, bet tu juos išgelbėjai, tiesa?

— Ko aš neišgelbėjau, Kuperi? Ar tos rožės jai? Kokio tau brangaus žmogaus aš neišgelbėjau?

— Pagalvok, Fibe, išsiaiškink ir maldauk atleidimo. Galbūt tau pavyks išsigelbėti.

— Maldauju atleidimo dabar. Jei aš nepakankamai stengiausi, jei nesugebėjau ko nors išgelbėti, prašau atleidimo. Paaiškink, ką nori išgirsti, ir aš pasakysiu.

— Geriau pradėkime. Sakyk... ką? Ne, ne, ne! — Rojus pamėgino atsistoti, bet sugebėjo tik atsiklaupti. — Maldauju. Gerai, gerai. Pasakyk, kad laikas baigėsi. Viso, Fibe.

— Kuperi, jei tu...

Sprogimo banga pakėlė Fibę į karštą orą, ir ji nukrito kniūbsčia ant svetimo kapo.

Ji žinojo, kas zvimbia virš galvos ir dunksi į žemę. Angelo gabalai. Rojaus gabalai.

Galvoje paskubomis pralėkė padriki vaizdai. Pirmoji pažintis, vakarėlis, plati šypsena, kuria ją apakino. Štai jie mylisi didelėje viešbučio lovoje, kurį jis paslapčia užsakė savaitgaliui, šalia rožės, šampanas. Akimirka, kai jų lūpos susitiko pirmą kartą tapus vyru ir žmona. Šokiai. Šviesos.

Ir aklina tamsa.

Kažkas ją šaukia.

Fibė pasirėmė ant alkūnių. Akies krašteliu pastebėjo Dankaną. Štai jis, laiko apkabinęs. Lyg per rūką Fibė išgirdo kitų žmonių šūksnius, skubius žingsnius, siųstuvo traškėjimą.

Ji nesistengė ištrūkti iš Dankano glėbio; nebuvo prasmės.

— Ką aš padariau? — sušnabždėjo ji. — O Dieve, ką aš padariau?

22

FIBĖ LIEPĖ JAM EITI NAMO. Tai įsiutino. Kuo jį laiko, velniai griebtų?

Dankanas nekantriai vaikštinėjo koridoriumi. Jis negalėjo nusėdėti; neįstengė nusiraminti ir meldė Dievo, kad negalėtų galvoti. Deja, galėjo, ir vyro mintys vis grįždavo prie tos akimirkos, prie tos ojėzaudievetumano akimirkos, kai žmogus virto... niekuo.

Mėsos ir kaulų gabalai gabaliukai, ir kažkas panašaus į siaubingą raudoną rūką.

Jis neprisiminė, kad būtų sujudėjęs. Tik pajuto kažką panašaus į staigų oro smūgį, garsus, zvimbimą ir šūksnius, dunksėjimą — statulos gabalai išsilakstė į šonus, trenkdamiesi į žemę, kliudydami medžius, kitus antkapius ir statulas.

Dankanas žinojo, kad tai, ką matė kybant nėriniuotuose tilandsijų voratinkliuose, buvo Rojaus gabalai. Jis tarėsi matęs, kaip nuskriejo atkirsta angelo galva, krauju aptaškytu veidu, taikiai ir liūdnai šypsodamasi. O gal tik įsivaizdavo.

Neprisiminė, kaip puolė bėgti, kaip prišoko prie Fibės. Tik prisiminė, kad laikė ją glėbyje, kol aplinkui siautėjo chaosas. Prisiminė, kaip Fibė pasakė: *Ką aš padariau?* Ji nesiliovė to kartojusi, kol kažkas — Deivas, pagalvojo jis, kapitonas — prišokęs atplėšė jį nuo Fibės.

Ar tu sužeista? Sužeista? Štai ko jis pirmiausia paklausė, Dankanas beveik neabejojo tuo. Vyro veidas buvo baltas kaip to angelo.

Paskui viskas susiliejo. Visi kažkur skubėjo, šūkavo, kaukė sirenos.

Ir Fibė liepė jam važiuoti namo. Stovėdama vidury to košmaro. Velniop.

Ji su kapitonu, štai ką jie pasakė. Su kapitonu Makvy ir kitais. Jis palauks. Palauks, velniai rautų.

Dankanas norėjo išgerti. Norėjo išsivemti. Norėjo tik paliesti ją ir dar kartą įsitikinti, kad jie sveiki ir gyvi.

Tačiau galėjo tik laukti.

— Dankai.

Jis atsigręžė, pamačius iš lifto išeinantį Finą, širdis suplakė smarkiau. Dėl nepaaiškinamos priežasties, pamačius draugą, kojos sulinko, ir jis sudribo ant suolo.

— Jėzau. O Kristau.

— Kaip tu? — Finas stipriai suspaudė Dankano ranką ir atsisėdo šalia. — Tu kraujuoji. Tave sužeidė?

Dankanas pažiūrėjo į marškinius.

— Tai ne mano kraujas. — Tik mažas suvenyras iš Bonaventūro, maža prisiminimo dovanėlė apie Rojų. — Bet, man regis, turės pra-

eiti dar šiek tiek laiko, kol galėsiu pasakyti, kad jaučiuosi gerai. Jėzau, Finai. Prakeikimas.

— Kas, po galais, atsitiko? Ar jie žino, kas atsitiko, velniai rautų?

— Jis susprogo. Tiesiog... Viskas ne taip, kaip kine. Žmogau, nė iš tolo. — Dankanas persibraukė ranka plaukus. — Kaip Lu? Vaikai?

— Gerai. Vaikai miega. Prie namo budi policija. Tai buvo Karlės tėvas?

— Rojus. Rojus Skvairas. Jis buvo prirakintas prie antkapio ir apkamšytas sprogmenimis. Vargšas. Jį ištempė iš garažo, sumušė, galbūt apsvaigino narkotikais. Fibė per Rojų kalbėjosi su tipu, kuris tai padarė. Jis turėjo... — Dankanas beviltiškai parodė sau į ausį.

— Taip, supratau. — Žiūrėdamas į draugo veidą, Finas išsitraukė iš kišenės gertuvę. — Truktelėk, brolau.

— Pabučiuočiau tave už tai, bet nesu labai romantiškai nusiteikęs. — Dėkingas Dankanas paėmė gertuvę ir nurijo gerą gurkšnį viskio. — Jis... Rojus... verkė, maldavo. O tas tipas... Kuperis, — prisiminė Dankanas. — Liepė Fibei vadinti jį Kuperiu. Nepasakė, ko norėjo, nepaaiškino kodėl. Paskui tikriausiai liepė Rojui atsisveikinti. Ir susprogdino bombą. Tas vyras išlakstė į gabalus, Finai. Prakeikimas, jis tiesiog išsitaškė.

— Dankanai, ar prieš išvažiuodamas iš namų įjungei signalizaciją?

— Ką? Ne. — Ar įjungė? Ne. — Mes labai skubėjome.

— Gerai, aš tuo pasirūpinsiu. Kai kam paskambinsiu, nusiųsiu žmones, kad apieškotų namus ir įjungtų signalizaciją.

Dankanas bejėgiškai atlošė galvą.

— Jis sučiupo buvusį Fibės vyrą, negi gali ateiti ir manęs?

— Geriau pasisaugoti, ar ne?

— Taip.

Kabinete Fibė sėdėjo įsitempusi kaip styga. Jos šeima saugi, namai saugomi. Gali dėl to nesijaudinti. Rojus negyvas; negali to pakeisti. Tiesiog reikia išguiti iš galvos, širdies ir kūno kaltę.

— Hilton Hedo policijos skyrius atlieka tyrimą. Jų kriminalistai tikrina namą ir garažą. Ieškome aukos automobilio.

— Tas kapas turi kažką simbolizuoti.

— Ieškome informacijos.

— Noriu, kad būtų saugoma mano šeima, ir ne tik šiąnakt...

— Fibe, — tyliai prakalbo Deivas. — Ji bus saugoma.

— Gerai. Jis buvo susižadėjęs. Žinau tik jos vardą — Mizė. Nežinau, ar jie kartu gyveno, ar...

— Bus pasirūpinta.

Taip, žinoma, bus.

— Toks asmeninio pobūdžio išpuolis kyla iš asmeninės nuoskaudos. Ką aš įsiutinau, įžeidžiau, kam grasinau?

— Reikės pasikalbėti su Arnoldu Myksu.

— Taip. — Fibė giliai įkvėpė. — Jį reikia apklausti ir patikrinti, kur buvo tuo metu. Tačiau tai ne jo darbas. Jis buvo blogas policininkas, smurtautojas ir šiaip visiškas mulkis. Bet ne žudikas. Jei tai, ką šiąnakt man pasakė Kuperis, yra tiesa, vadinasi, tai mažiausiai antra žmogžudystė. Šaltakraujiška. Myksas veikia iš įniršio, neplanuodamas toli į ateitį, nesigilindamas į pasekmes.

— Kažkas veikia jo paliepimu. Su arba be jo žinios.

— Galbūt. Bet aš manau, kad čia labiau asmeninis reikalas. Tu įskaudinai mane, aš įskaudinsiu tave ir dar labiau. Aš kažką padariau arba nepadariau. Kažko neišgelbėjau.

Užsimerkusi ir užspaudusi pirštais vokus, Fibė tematė Rojų. Tada nuleido ant kelių rankas.

— Nesėkmė, profesinė nesėkmė, kurią jis priėmė kaip asmeninę. Ko aš neišgelbėjau, Deivai? Kada? Kaip? Reikia peržiūrėti mano bylas, visas iki vienos. Įkaitai, įkaitų grobėjai, policininkai, stebėtojai — gal kas nors buvo sužeistas ar žuvo per įvykį, kuriame buvau derybininkė. Manau, tai bus moteris, — patylėjusi pridūrė Fibė.

— Kodėl?

— Nes jis Garis Kuperis. Nes Rojus buvo prirakintas prie moters kapo. Mes negalime atmesti nė vieno, bet aš manau, kad tai bus moteris. Jis moka arba yra apmokytas elgtis su ginklais ir sprogmenimis. Gal jis buvo apmokytas karinėje arba teisėsaugos institucijoje. O gal pats išmoko. Jis tai suplanavo. Rojus nebuvo impulsyvus ar neapgalvotas sprendimas.

Fibė trenkė kumščiu sau per šlaunį.

— Aš negalėjau jo *girdėti*. Kaip galiu klausytis ir žinoti, ką atsa-

kyti, kaip nuraminti, kai negaliu girdėti žmogaus balso, intonacijos, emocijų?

— Fibe, tai ne tavo kaltė.

— Tai kodėl jis nuspaudė mygtuką? Ar uždaviau netinkamą klausimą, pasirinkau klaidingą taktiką? Jis sugaišo tiek laiko, padėjo tiek pastangų, rizikavo, kad atgabentų Rojų, kad priviliotų mane, o paskui viską baigė? Reikia išklausyti įrašą, išsiaiškinti, ką pasakiau — ar nepasakiau, — kas privertė jį viską baigti.

Deivas pasisuko su kėde taip, kad galėtų žiūrėti tiesiai jai į akis.

— Juk žinai, kad visko būna.

— Normaliomis sąlygomis mes visi stengiamės suprasti, kad visko būna. Tačiau šįkart aplinkybės nenormalios. Šį kartą tai liečia mane.

— Galbūt atsakymas visai ne tame, ką pasakei ar nepasakei.

— Ne. Jis nužudė du žmones, nes jie buvo susiję su manimi. Aš turiu žinoti, kodėl. Mes turime rasti atsakymą, Deivai, nes jis gali ir nepasitenkinti dviem. Jis vaikšto aplink mano namus. — Fibė vėl užsimerkė. — Kitą kartą gali pasirinkti žmogų, kurį myliu.

— Jam nepavyks net prisiartinti prie jų.

— Ne, kai nustatysime jo tapatybę, rasime, sustabdysime. Aš... reikia susisiekti su Rojaus sužadėtine. Ir turiu pasakyti Karlei. Turiu rasti būdą pasakyti Karlei.

— Pirmiausia keliauk namo ir išsimiegok. Pailsėk, Fibe. Galbūt ne pro šalį būtų pasikalbėti su psichologu.

— Derybininko darbe kaltę dėl netinkamai atliktų pareigų geriausiai gydo darbas, mokslas ir pratybos. — Fibė silpnai šyptelėjo. — Vienas išmintingas žmogus dažnai tai kartoja.

— Gal ir kartoju, bet šiuo atveju pirmiausia tau reikia išsimiegoti. Apie visa kita pasikalbėsime vėliau.

Išėjusi iš Deivo kabineto, nuėjo tiesiai į moterų tualetą ir pagaliau leido sau išsivemti. Smarkiai išsivemti.

Ištuštinusi skrandį, lipnia nuo prakaito oda, ašarotomis akimis, atsirėmė į kabinos duris ir sėdėjo, kol atgavo kvapą. Ji neverkė. Paprastos palengvėjimo suteikiančios ašaros nebūtų padėjusios. Ji tik sėdėjo ant grindų, įrėmusi nugarą į duris, kol įsitikino, kad daugiau nevems.

Tada atsistojusi nuėjo prie kriauklės, nusiprausė veidą ir pilnomis rieškučiomis vandens išsiskalavo burną. Jis žiūrėjo jai į akis, galvojo žiūrėdama į savąsias veidrodyje. Vyras, kurį kažkada mylėjo, žiūrėjo į ją baimės ir maldavimo kupinomis akimis. Vyras, su kuriuo turi vaiką.

O dabar jo nėra. Nėra, galvojo Fibė, nes kažkada jį mylėjo ir pagimdė vaiką. Ne dėl jo paties nuodėmių, bet todėl, kad kartą sutiko jį per vakarėlį ir įsimylėjo.

Ji turi rasti atsakymus. Ieškos, kol ras.

Nusišluosčiusi veidą ir nusibraukusi sudrėkusius plaukus, Fibė pasuko į savo kabinetą. Deivas teisus — važiuos namo. Tik pasiims bylas. Nepanašu, kad užmigtų, tad galės padirbėti, galbūt rasti kokį atsakymą.

Ji net nepastebėjo Dankano, kol šis nepašoko ir nepriėjo.

— Reikėjo važiuoti namo.

— Tik nepradėk man aiškinti, gerai?

— Ką?

— Kad tave kur, Fibe. — Jis paėmė ją už rankų, paskui staigiu judesiu prisitraukė prie savęs. — Tiek to, vėliau pasiginčysime. Dabar trumpam apsikabinkime.

— Atleisk. Man labai gaila, kad tau teko tai išgyventi.

— Taip, man, kurgi ne, o tau? — Dankanas atstūmė ir įdėmiai pažiūrėjo jai į veidą. Fibės akys paraudusios, paakiai pajuodę. — Nuvešiu tave namo.

Ji neturi automobilio, prisiminė.

— Pirma turiu pasiimti kai ką iš kabineto.

— Aš palauksiu.

— Dankanai, — ji nutilo, pamačiusi ateinantį Finą su telefonu rankoje.

— Karlė.

— Jai viskas gerai. Gerai. — Finas išskėtė rankas ir apkabino Fibę. — Ji miega. Priešais namą budi patrulių ekipažas, dar pora policininkų už namo, o viduje mano piktoji žmonelė ir gražusis šunelis.

Fibė nustebo, išgirdusi save susijuokiant.

— Ačiū. Reikėtų užsukti ir parsivežti ją namo.

— Mieloji, dabar ketvirta valanda ryto. Kai kikenimas nutilo,

buvo jau beveik vidurnaktis, tad neabejoju, kad mergaitės miegos ilgai. Kai atsikels, mudu su Lu parvešime ją namo. Pirma paskambinsime, tada parvešime. Ką pasakysi?

— Gerai. Gerai. Nėra prasmės jos žadinti... Nėra prasmės. Aš tokia dėkinga tau, Finai, ir Lu, labai atsiprašau.

— Nėra reikalo nei dėkoti, nei atsiprašinėti.

— Man reikia pasiimti keletą daiktų. Aš greitai.

Finas nulydėjo ją akimis.

— Ji gan tvirtai laikosi.

— Ji stipri. Iš pat pradžių tai krito man į akį. Namuose viskas gerai?

— Viskuo pasirūpinta. Ką gi, važiuosiu. Pailsėk, girdi? Vėliau pasikalbėsime.

Dankanas lengvai trinktelėjo jam į petį.

— Ačiū.

Kai Fibė grįžo, Dankanas paėmė iš jos dokumentų prigrūstą lagaminėlį.

— Gera mintis. Kurį laiką padirbėsi namuose.

— Čia papildomas darbas.

— Fibe, para turi tik dvidešimt keturias valandas.

— Todėl reikia išnaudoti jų kiek įmanoma daugiau. Toks policininko darbas, Dankanai.

— O, tik nereikia šito mėšlo.

Akimirką Fibė tylėjo, liepdama sau neatsiliepti. Tačiau išėjus iš lifto jos kantrybė trūko.

— Regis, šiai nakčiai tau pakaks mėšlo.

— Taip, ir negaliu pasakyti, kad tai man rūpi.

— Tada geriau važiuok namo. Galiu grįžti pati.

— Dar kiek, Fibe, ir aš griebsiu kastuvą, kuriuo kasinėju tą mėšlą, ir trenksiu tau per galvą. Man irgi buvo nelengva naktis, tad žiūrėk, kur statai koją.

— Juk liepiau važiuoti namo, argi ne? Sakiau...

Daugiau nespėjo ištarti nė žodžio, nes neteko kvapo, kai jis, smarkiai apsukęs, prispaudė ją prie automobilio. Kartą ar du matė Dankaną susierzinusį, netgi piktą. Tačiau tai buvo pirmas kartas, kai pamatė jį rimtai supykusį.

Vyro akys svaidė tokius žaibus, kad atrodė, jog galėtų sutvarkyti keletą vyrų ir pasikviestų dar.

— Juk išsiaiškinome, kad man patinka agresyvios moterys — ačiū už tai. Man patinka stiprios ir protingos moterys. Moterys, kurios sugeba tvarkytis pačios. Akivaizdu, kad man patinka moteris, kuri žino, ko siekia, žino, kaip tai padaryti. Supranti?

— Tu spaudi mano rankas, Dankanai.

Jis šiek tiek atleido gniaužtus.

— Tačiau man nepatinka, kai man nurodinėjama, ką turiu daryti, kaip turėčiau jaustis ar ką galvoti. Man, velniai rautų, nepatinka būti ignoruojamam, kai...

— Aš nenorėjau...

— Užsičiaupk, Fibe. Aš dar nebaigiau. Man nepatinka būti ignoruojamam, kai protinga, stipri, žinanti, kaip tvarkytis, moteris nusprendžia, kad jai daugiau manęs nereikia. Man nepatinka ir aš nesitaikstysiu, kai man sakoma, kad ne mano reikalas, kiek ir kaip dirba policija, kai šiąnakt stovėjau ir mačiau, kas liko iš to vargšelio. Tad pirmyn, Fibe, pasakyk dar kartą, kad važiuočiau namo.

Fibė nurijo nervingą atodūsį, nespėjusi jo nuslėpti.

— Maniau, kad šiąnakt daugiau negalėsiu žiūrėti tau į akis.

— Ką? Kodėl?

— Nebuvau tikra... maniau, kad palūšiu, o jei taip atsitiktų — arba dar blogiau, — kad tu į mane kitaip žiūrėsi. Nežinau. Tai ne protas, tai jausmai, supranti? Manyje tiek daug prakeiktų jausmų.

— Kurgi ne. Pirmiausia, Fibe, jei būtum palūžusi...

— Juk sakiau, neieškok logikos. — Fibė stumtelėjo jį, mėgindama išsilaisvinti. — Nestovėk čia, aiškindamas man apie logiką.

— Taip.

Minutėlę Dankanas dvejojo, tada išsitraukė iš kišenės Fino gertuvę.

— O Dieve. Ačiū. — Fibė užsivertė, paragavo, tada nugėrė didelį gurkšnį. — O Jėzau. — Ji atsirėmė į automobilį. — O Jėzau, Dankanai.

— Aš niekada... — Paėmęs gertuvę jis paskubomis gurkštelėjo. — Viskas buvo visiškai ne taip, kaip įsivaizdavau. Kas atsitinka žmogui.

— Išminuotojai tai vadina rožine migla.

Dankanas užsuko gertuvę ir atidarė dureles.

— Ar anksčiau buvai tai mačiusi?

— Ne taip, kaip šį kartą. — Fibė luktelėjo, kol jis atsisėdo prie vairo. — Buvo keletas kartų, kai pavėlavome atvažiuoti arba kai kas nors nepavykdavo. Tačiau niekada nebuvau mačiusi... nieko panašaus. Aš taip siutau, taip *pykau*. Kad jis vėl veda ir išvyksta į Europą, nė nepagalvojęs apie Karlę. — Ji pasitrynė akis. — Jei būtume sugebėję likti draugai ar bent bendravę draugiškai, jei nebūčiau jautusi tų jausmų, galbūt dabar taip blogai nesijausčiau. Tačiau aš pykau ant jo.

— To Bonaventūre nemačiau. Tu negalvojai, kad pyksti. Galvojai, kaip išgelbėti jo gyvybę.

— Nepakankamai stipriai galvojau. O tai žalinga, — tarė Fibė, nespėjus jam prasižioti. — Žinau. Tai nuolaidžiavimas sau ir egoizmas. Dankanai, ar manytum, kad kalbu nesąmones, jei pasakyčiau, kad mums kurį laiką geriau nesusitikinėti? Kalbu taip todėl, kad tipas, nužudęs Rojų, gali nuspręsti, jog daug smagiau būtų imtis žmogaus, kuris šiuo metu šalia manęs. Tokiu atveju mums būtų geriau nesimatyti.

— Tu nesusitikinėjai su Rojumi.

— Taip, bet...

— Taip, manau, tai nesąmonė. Ir jei aš gerbiu tavo apsisprendimą tvarkytis pačiai, norėčiau, kad atsilygintum tuo pačiu.

Fibė nieko neatsakė, tik išsitraukė ženklelį, kai jiedu privažiavo prie namo.

— Pirma leisk pristatyti mus patruliams.

Fibė išlipo ir nuėjo per gatvę. Kol ji kalbėjosi, Dankanas laukė prie automobilio. Fibė tikriausiai pastebėjo, galvojo jis, kad name dega šviesos. Regis, šiąnakt niekam nesiseka miegoti.

— Neliepiu tau važiuoti namo, — pradėjo ji, — nes nenoriu gauti tuo kastuvu. Tik pasakysiu, kad tau nebūtina likti.

Atsakydamas Dankanas tik papurtė galvą. Kai jie užlipo į verandą, Ava atidarė duris.

— Aš taip džiaugiuosi, kad tu grįžai! — Ji išpuolė basa ir apkabino Fibę. — Mums pranešė, kad tu nesužeista.

— Aš sveika. Kaip mama?

— Aš čia. — Papilkėjusiu veidu Esė stovėjo per pėdą nuo pravirų durų. — Fibe. Fibe.

Vadinasi, kurį laiką ji negalės įžengti net į verandą, pagalvojo Fibė, tada įsmuko į vidų ir apkabino mamą.

— Viskas bus gerai. Pažadu.

— Jie sakė, kad kažkas atsitiko, kažkas bloga. Karlė...

— Sveika ir gyva. Juk žinai, kad jai viskas gerai. Karlė miega.

— O... ir Karteris su...

— Mama. Mama. Kvėpuok. Kvėpuok. Pažiūrėk į mane. Klausyk. Visi sveiki ir gyvi. Karteris, Džozė, Karlė. Tu su Ava. Aš irgi čia. Dankanas čia. Jis mane parvežė.

Kalbėdama Fibė pastebėjo, kad mamai prasideda panikos priepuolis. Jos kvėpavimas pasidarė negilus ir trūkčiojantis — iš gerklės veržėsi trumpos, skausmingos aimanos. Kūnas ėmė drebėti, o veidą išpylė prakaitas.

— Ava.

Fibė ir Ava bendromis jėgomis pasodino Esę ant grindų.

— Mama. Aš čia, mama. Jauti mano ranką? — Kai Dankanas pagriebė nuo sofos užtiesalą ir apgaubė juo drebančius Esės pečius, Fibė pakėlė akis. — Jauti mano rankas, mama? Aš trinu tavo rankas. Girdi mano balsą? Dabar giliai įkvėpk.

Pamažu, žingsnis po žingsnio, minutė po minutės, Esė ėmė rimti.

— Gerai, viskas gerai. — Fibė prisitraukė mamą, glostydama jos plaukus. — Giliai kvėpuok. Na, štai.

— Aš niekaip negalėjau susivaldyti. Atsiprašau, Fibe.

— Šš. Dabar viskas gerai.

— Ese, gal gurkšnelį vandens?

Esė pažiūrėjo į Dankaną, pritūpusį šalia su stikline vandens.

— O, Dankanai. Man taip gėda.

— Atsigerkite vandens. Išvirsiu visiems arbatos.

— O, bet...

— Juk neversite manęs jaustis taip, tarsi būčiau svečias, ar ne, Ese?

Moteris papurtė galvą, ir jos skruostu nuriedėjo ašara.

— Fibe, aš labai atsiprašau. Atleisk. Neturėtum grįžusi namo rūpintis manimi. Atrodai tokia pavargusi.

— Mes visi pavargę. Nagi, dabar mudvi su Ava padėsime tau nueiti iki sofos.

— Ava, gal geriau tu pasirūpink arbata. Tas vargšas jaunuolis. Ką jis pagalvos apie mus?

— Nesijaudink dėl Dankano. — Ava padėjo Esei atsisėsti ant sofos. — Tau šalta?

— Ne, dabar viskas gerai. Aš... — Ji persibraukė ranka veidą ir susiraukė, pajutusi prakaitą. — Tik pažiūrėkite į mane! Prakaituoju kaip per menopauzę.

— Atnešiu vėsų rankšluostį.

— Aš negalėjau jo sustabdyti, — tarė Esė dukrai, kai jos liko vienos.

— Žinau.

— Tu norėtum, kad gerčiau vaistus, bet dažniausiai jaučiuosi gerai. Tiesiog labai susirūpinau. Mes abi labai susirūpinome. Kas galėjo pagalvoti, kad mane apims tokia panika, kai tu namie, kai žinau, kad tau nieko neatsitiko.

Esė ištiesė ranką ir paglostė dukros veidą.

— Atsitiko kažkas labai baisaus.

— Taip, kai kas labai baisaus. Mama, aš turiu vaistų. Galėtum išgerti tabletę. Nenoriu, kad vėl susijaudintum.

— Dabar jau viskas gerai. Sakei, kad Karlė, Karteris ir Džozė sveiki ir gyvi. Deivas?

— Jam irgi viskas gerai.

— Gerai. Gerai. Visa kita išgyvensiu.

Sugrįžo Ava, nešina nedideliu baltu dubeniu ir drėgnu rankšluosčiu.

— Geriau prisėsk, Ava.

Ji ėmė pasakoti apie Rojų. Nors Esės veidas išbalo kaip popierius, priepuolis nepasikartojo. Abi su Ava sėdėjo ant sofos, susikibusios už rankų. Dankanas įėjo, tylomis išdalijo arbatą, tada atsisėdęs palaukė, kol Fibė baigė pasakoti.

Atsistojusi Esė priėjo prie Fibės ir prisėdo ant kėdės atramos. Apkabino dukros pečius, palenkė į save jos galvą ir ėmė glostyti.

— O, mama.

— Apgailestauju, vaikeli. Man labai gaila. Kaip siaubinga. Vargšas Rojus. Vargšas Rojus. Tas vyras buvo niekam tikęs kaip buliaus speneliai, bet jis nenusipelnė tokios mirties.

— Mama!

— Žmonės, sakantys, kad negražu blogai kalbėti apie mirusiuosius, yra veidmainiai, nes — galvą guldau — jų mintys nedoros.

Pakėlusi galvą, Esė pamatė Dankaną, tramdantį šypseną.

— Tik pažiūrėk į save, nusivaręs nuo kojų, ar ne? Tačiau durys užrakintos. Tvirtai užrakintos, ir mes čia saugūs. Tau reikia pailsėti.

— Taip, mums visiems reikia pailsėti. — Fibė paėmė Esę už rankos. — Niekada neleisiu, kad tau kas nors atsitiktų.

— Visi einame miegoti. Dankanai, tu lieki. Čia saugu. Eime, vaikeli. Dankanas pabus su tavimi. Geriau išsimiegosi.

Fibė nustebusi išrietė antakius, tačiau išeidama Esė tik papurtė galvą.

— Tarsi nežinočiau, kad judu jau radote kelią į lovą. Netrukus tekės saulė. Mums visiems reikia pailsėti. Pusryčiai bus vėlyvi.

Ava virš Esės galvos linktelėjo Fibei, tada apkabino Esę per liemenį.

— Kiaušinių ir kumpio apkepas? Ką manai, Ese? Ir šviežios uogos.

Kai Ava nuvedė Esę į miegamąjį, Fibė lengviau atsiduso.

— Kuriam laikui ji užsisklendė nuo blogiausio. Tai pernelyg baisu, todėl mama stengiasi negalvoti.

— Gana protinga mintis.

Fibė pasuko į miegamąjį.

— Jei turės apie ką galvoti, nors tai būtų paprasčiausias kiaušinių ir kumpio apkepas, nepanikuos. Tačiau laikui bėgant tai išsiverš.

— Fibe.

Ji atsisėdo ant lovos krašto ir, nusitraukdama batus, atsargiai pažiūrėjo į Dankaną.

— Tai, kas atsitiko šiąnakt, kas galėjo atsitikti... Tai kiekvienam įvarytų baimės.

— Taip. Dieve, aš pernelyg pavargusi, kad nusirengčiau.

Ji išsitiesė ant užtiesalo ir susirietė. Dankanas atsigulė už nugaros ir ją apkabino.

— Nesitikėjau, kad mūsų pirmąją naktį kartu miegosime apsirengę.

— Dankanai? Noriu pasakyti, esu dėkinga, kad stumi į šoną bet kokį mėšlą, kai mane apima toji „dink iš akių ir leisk viską daryti pačiai" nuotaika.

Dankanas nusišypsojo jai į plaukus.

— Rytoj nusipirksiu dar porą atsarginių kastuvų.

— Gera mintis. — Fibė paėmė jo ranką ir prisispaudė tarp krūtinės.

Netrukus paaiškėjo, kad Esė buvo teisi. Šalia jo Fibė iš tiesų miegojo geriau.

23

KARLĖ SUSIRANGĖ ANT KELIŲ, o Fibė sūpavo ją ir glostė kaip tada, kai dukra buvo mažutė. Fibė žinojo, ką reiškia netekti tėvo, išgirsti, kad jis išėjo ir niekada negrįš. Vaikui sunku suvokti mirties ir amžinybės sąvoką.

Tačiau Fibė nežinojo, negalėjo žinoti, ką reiškia netekti tėvo, kurio iš tiesų niekada neturėjai. Arba netekti bet kokio žmogaus taip staiga ir tokiu žiauriu būdu.

Kad ir kaip ji stengėsi sušvelninti detales, vis tiek buvo baisu. Ir tos detalės pamažu prasiskins kelią kaip dvokiantis vanduo pro plyšį sienoje, kuris pamažu plėsis nuo kaimynų šnabždesių, reportažų per televiziją, kitų vaikų klausimų mokykloje.

Nėra kur slėptis, pabėgti. Todėl geriausiai būti kiek įmanoma atvirai.

— Jam skaudėjo? — paklausė Karlė.

— Nežinau. Tiesiog nežinau. Tikiuosi, kad ne.

— Kodėl jis mirė čia, nors čia negyveno?

— Nežinau. Tačiau stengsiuosi išsiaiškinti.

Karlė prisiglaudė arčiau.

— Ar blogai, kad nemylėjau jo?

— Ne, mažute. — Fibė tvirčiau apkabino dukrą. — Ne.

— Nemylėjau jo, bet nenorėjau, kad mirtų.

— Žinau. Aš irgi.

— Kai mirė Popės senelis, ji turėjo eiti į laidotuves, kur jis gulėjo negyvas didelėje dėžėje. Ar man reikės eiti į laidotuves?

— Ne. Nežinau, ar išvis jos bus, kur, kada. Mes nebuvome... tai ne mums spręsti. Jei sužinosiu, ir tu norėsi nueiti...

— Aš nenoriu. Ar nieko tokio? Prašau, aš nenoriu eiti.

— Viskas gerai. — Išgirdusi baimę Karlės balse, Fibė vėl pradėjo sūpuoti dukrą. — Nesijaudink, mieloji.

— Kas, jeigu jis tave nuskriaus? Tas žmogus, kuris nuskriaudė Rojų, jei...

— Aš neleisiu, kad taip atsitiktų. Karle...

— Tas kitas nuskriaudė tave. Sužalojo tau veidą ir ranką. — Virpančiu nuo ašarų balseliu dukra uždėjo delnus Fibei ant skruostų. — Kas bus, jeigu jis grįš ir vėl nuskriaus tave arba nužudys, kaip nužudė Rojų? Mama?

— Jis negrįš ir nieko man nepadarys. Policija pasirūpins, kad taip neatsitiktų. Juk toks mano darbas, ar ne, Karle? Turi manimi pasitikėti, tikėti, kad pasirūpinsiu tavimi, senele ir Ava... ir savimi. Netgi Karteriu su Džoze. Mes būsime atsargūs. Neverk, paklausyk manęs. Paklausyk, gerai? Mes būsime labai atsargūs, — švelniai kalbėjo Fibė. — Kurį laiką prie mūsų namų budės policija, net viduje, jei dėl to jausiesi saugiau.

— Jei jis ateis į namą, ar policininkai jį nušaus? Tu nušausi?

O varge.

— Jis neateis į namą. O jei ateitų, mes padarysime viską, ko reikia, kad būtume saugūs. Pažadu. Būsime labai atsargios, gerai? Tad nepamiršk, ką pasakojau tau apie kalbėjimąsi su nepažįstamaisiais, nesėsk į kitus automobilius — netgi neik arti jų. Nesvarbu, ką jie tau kalbėtų, ką sakytų. Ką reikia daryti, jei kas nors pakviestų pasivažinėti?

— Garsiai rėkti *ne* ir bėgti tolyn.

— Būtent. Viskas bus gerai, vaikeli, aš išsiaiškinsiu, kas nuskriaudė Rojų. Tada jis sės į kalėjimą. Ir daugiau niekada neišeis.

— O tu greitai išsiaiškinsi?

— Pasistengsiu. Ir dėdė Deivas pasistengs. Visi policininkai, su kuriais aš dirbu. Visi padės.

Patenkinta, nusiraminusi Karlė padėjo galvą ant Fibės krūtinės.

— Ar tau liūdna, mama?

— Taip. Liūdna.

— Tu bijai?

Tiesą, pagalvojo Fibė, tik paprastą tiesą.

— Bijau tiek, kad būčiau atsargi ir kad labai pasistengčiau sužinoti, kodėl taip atsitiko. Žinai, kas būna, kai aš labai stengiuosi?

Karlės lūpose suvingiavo šypsena.

— Tu padarai darbą.

— Būtent. — Fibė apkabino dukrą ir pakartojo, šįkart labiau sau. — Būtent.

Sulaukusi skambučio, turėjo išeiti. Buvo sunkiau, daug sunkiau palikti šeimą nei manė. Prie durų policija, priminė sau. Tačiau nė vienas policininkų neatstos jos. Apie savikontrolę pagalvos kitą kartą, tarė sau Fibė. Tačiau šią akimirką ji norėjo persiplėšti į dvi dalis, kad viena liktų stovėti prie namo ir saugotų visus jame esančiuosius.

Be to, buvo nesmagu prašyti Karterio ir Džozės laikinai persikraustyti pas jas. Bus saugiau ir efektyviau, jei žmonės, kuriems, Fibės nuomone, gresia didžiausia rizika, gyvens po vienu stogu.

Tačiau velniškai nemalonu prašyti to poros, kuri vis dar gyvena medaus mėnesį.

Visgi jie persikels. Fibė žinojo, kad turbūt nėra tokio dalyko, kurio Karteris dėl jos nepadarytų. Juo labiau kai tai liečia ir jo žmonos saugumą.

Tačiau ateis rytas, ir visi jie turės gyventi savo gyvenimus. Eiti į darbą, turgų, banką. Ji nusprendė neleisti Karlės į mokyklą, — tegul porą dienų pasilepina, — kol įsitikins, kad dukrai saugu už namų ribų.

O dabar laikas nusileisti į apačią ir pranešti šeimai, kad jai reikia išeiti. Fibė nustebo, pamačiusi svetainėje Dankaną, besikuždantį su Karteriu ir Džoze. Manė, kad jai nusivedus Karlę į viršų papasakoti apie tėvą Dankanas išvažiavo namo.

Jai įėjus, visi liovėsi kalbėtis ir atsigręžė.

— Ką čia rezgate? — apsimestinai nerūpestingai pasiteiravo Fibė. — Dankanai, nemaniau, kad tu vis dar čia?

— Nusprendžiau dar kurį laiką pabūti. Kaip Karlė?

— Ji tvirtas paukštukas. Viskas bus gerai. Dabar nuėjo pas mano mamą į virtuvę. Karteri, Džo... Bjauri situacija, ką čia bepridursi. Duosiu jums telefono numerį, kurį abu turite įsivesti į savo mobiliuosius. Tai tiesioginė linija su nuovada, atsilieps budėtojas, atsakingas už jūsų saugumą. Jei kas nors, bet kas jums pasirodytų keista, skambinkite. Dankanai, būčiau dėkinga, jei tu irgi įsivestum tą numerį.

— Negi tikrai manai, kad tas pamišėlis bandytų ką nors padaryti vienam mūsų? — paklausė Džozė.

— Tiesiog nenoriu rizikuoti.

Paprastai žvalus Džozės žvilgsnis buvo sunerimęs. Ligoninės slaugytojai, ištekėjusiai už mokytojo, grasinimai mirtimi nėra įprastas dalykas.

— Dabar tu važiuoji pas ligonį, taip?

— Taip. Dirbsiu nuo septintos iki ketvirtos, vėžiu sergantis ligonis. Privačiame name Bulio gatvėje.

— Gerai, netoli mano nuovados. Būtų gerai, jei užrašytum visus duomenis, pavardes — kitų slaugytojų, namo gyventojų, pamainos laiką. Tas pat tau, Karteri: tavo pamokų tvarkaraštis, susitikimai, viskas. Dankanai...

— Mano dienotvarkė tikriausiai ne tokia griežta.

— Ką manai apie asmens sargybinį. Nors laikinai.

— Tikrai nenoriu, kad paskui mane vaikščiotų koks griozdas. Mano namai saugomi; tuo pasirūpinta. Tau ir taip pakanka rūpesčių. Aš savimi pasirūpinsiu.

— Aš nesu tokia egoistė, kad pasakyčiau, jog viskas dėl manęs. Taip nėra. Bet aš labai įsiutusi, todėl galiu drąsiai tvirtinti, kad sužinosiu, kas mėgina mane prigriebti per man brangius žmones. Tai viena priežasčių, kodėl turiu išeiti.

— Tu išeini? — Karteris tučtuojau prišoko prie jos ir paėmė už rankos. — Fibe, esmė ta, kad jis bando prigriebti *tave*. Sukvietusi visus į krūvą, atimi iš jo galimybę pakenkti mums. Ir suteiki jam dar didesnę galimybę eiti tiesiai prie tavęs.

— Jei arba kada tai atsitiks, aš būsiu pasirengusi. Karteri, aš turiu dukrą, kuriai manęs reikia. Neketinu elgtis neapgalvotai ar kvailai. Deivas atvažiuoja manęs paimti, važiuoju į nuovadą, kur būsiu apsupta kitų policininkų.

— Aną kartą irgi buvai apsupta policininkų, bet atsidūrei ligoninėje, — pastebėjo Džozė.

— Tu teisi, bet šį kartą nebūsiu toks lengvai prieinamas taikinys. Būtent dėl Arnio Mykso turiu važiuoti į nuovadą. Jis atvedamas apklausai. Man reikia ten būti. Likite čia ir elkitės kaip įmanoma ramiau ir įprasčiau. — Ji paglostė Karteriui skruostą. — Rojus nebuvo pasirengęs. Kodėl turėjo būti? O mes esame. Ir mes tai išgyvensime. Juk tai ir darome kiekvieną dieną, ar ne? Gyvename.

— Mama mirtinai įsibauginusi.

— Žinau. Nieko nepadarysi. Pasikliauju tavimi. Ir aš ramiau atsikvėpsiu, žinodama, kad namuose yra slaugė. Tu nuimi nuo manęs didelę naštą, Džoze.

— Mes susitvarkysime, — patikino ją Džozė. — Ką tik kalbėjomės, ką galėtume padaryti, kad atmosfera namuose taptų kaip įmanoma normalesnė. Maistas, žaidimai, muzika. Verslas, — pridūrė ji šypteldama Dankanui.

— Pamaniau, kad mudu su Ese galėtume sukurti verslo planą.

— Puiku. Tai gerai. Užimkite jas, gerai? O kai paklaus, pasakykite, kad aš su Deivu. Netrukus grįšiu. Dankanai, gal palydėtum mane?

— Žinoma.

Fibė luktelėjo, kol jiedu išėjo į verandą.

— Privalau tai pasakyti, — pradėjo ji. — Būtų protingiau, saugiau ir tikrai geriau, jei važiuotum namo, laikytumeisi atokiau. Ne tik nuo manęs, bet ir nuo mano šeimos.

Dankanas linktelėjo, žvalgydamasis po gražią, medžių juosiamą gatvę.

— Rojui tai nelabai padėjo, a?

— Ne. — Šiurkštoka pagalba, suprato ji. Tiesiai prie reikalo. — Tu gali išvykti bet kur ir neribotam laikui. Gali kuriam laikui išvažiuoti iš Savanos, ir niekas, išskyrus tavo artimuosius, nežinotų, kur esi.

— Pasipustyk padus ir bėk.

— Tai ne bėgimas, užtat kur nors Taityje išsaugotum savo kiaušus.

— Pirmiausia lengva tau kalbėti, kai neturi kiaušų, taip sakant. Nevažiuosiu į jokį Taitį. Mano namai Savana, turiu čia planų, kurių neketinu — gerai, nenoriu — atidėlioti. Ir aš nepaliksiu raudonplaukių, kad galėčiau gurkšnoti „Mai Tai". Juk tu tai žinojai.

— Įtariau, — pataisė Fibė. — Visgi turėjau pasakyti. Taip pat tikiu, kad gali pasirūpinti savimi, bet tai nereiškia, kad jaudinsiuosi mažiau — tu irgi tai žinojai. Todėl turiu paprašyti, kad registruotumeisi kas dvi valandas. Trumpu skambučiu, žinute, nesvarbu kaip, bet aš noriu, kad tai darytum.

— Sutinku, jei ir tu darysi tą patį.

Fibė nustebusi kilstelėjo antakius.

— Nori, kad tau atsiskaitinėčiau?

Ji atvertė švarko kraštą, kur prie diržo buvo prisegtas ženklelis.

— Taip, labai gražus. Aš paskambinu tau, po dviejų valandų tu paskambini man, tada aš vėl paskambinu. Štai taip.

Ji pabarbeno pirštais į ženklelį, nenuleisdama nuo jo akių.

— Būtum geras policininkas. Sutarta. Štai. — Ji ištiesė lapelį. — Čia tas numeris. Būčiau dėkinga, jei pasirūpintum, kad visi įsivestų jį į savo mobiliuosius ir namų liniją.

Fibė apsidairė: nužvelgė gatvę, medžius, automobilius, pažiūrėjo parko pusėn.

— Gali būti, kad jis stebi namą. Jis gali būti bet kur.

— Tai tada tegul mato.

Jis prisitraukė Fibę ir įsisiurbė jai į lūpas. Kai jau norėjo atsitraukti, Fibė tvirtai apkabino jo kaklą.

— Net nemėgink ko nors imtis. Jokios rizikos. Net jei atrodytų, kad gali pavykti, nemėgink.

— Ohoho!

Fibės nervai buvo tokie įtempti, kad net atpažinusi Lorelės Tifani balsą akimirksniu uždėjo ranką ant ginklo. Tačiau kai atsisuko ir pamojavo, nuskambėjo nerūpestingas balsas.

— Laba diena, ponia Tifani.

— Kaip tikri balandėliai! Gražų vyruką pasičiupai, Fibe. Prieš kelerius metus būčiau pavogusi jį tau iš panosės.

Pasipuošusi geltonais narcizais marginta suknute, ponia Tifani pasiuntė Dankanui vylingą šypsnį. Maksimilijanas Dafris puikavosi prie suknelės priderintais pavadėliu, antkakliu ir kaspinėliu.

— Ponia. Tai tokia gundanti moteris kaip jūs turėtų saugotis, kad jos nepavogtų.

Ponia Tifani mergaitiškai sukikeno.

— Ak, tu! Laikyk jį tvirtai, Fibe. Mes su Maksimilijanu Dafriu einame pasivaikščioti į parką, jei norėtumėte prisidėti.

— Gaila, bet negalime.

— Negaliu tavęs kaltinti. Jei turėčiau šalia tokį gražų vyrą, susirasčiau geresnės veiklos nei šuns vedžiojimas. Iki.

— Normalu, — sumurmėjo Fibė, kai porelė nukulniavo. — Pasaulyje dar daug normalumo.

— Savana — toks pasaulis, kuriame šuo su geltonu kaspinu yra gana normalus reiškinys. Prieš kelias dienas mačiau tą beplaukį šunėką tursenantį ant rožinio pudelio. Tikriausiai tai irgi normalu.

— Maksimilijanui Dafriui — taip. Rožinis pudelis tikriausiai bus Ledi Delovej, kuri neatsakingai dažnai gundo Maksimilijaną Dafrį — nors jis ir neturi pagrindinio įrankio — ir kitus šunis, įskaitant keletą savo moteriškos lyties pažįstamų.

Fibė žvilgsniu nulydėjo ponią Tifani, įeinančią į parką.

— Kaip norėčiau, kad ir mes galėtume nuveikti ką nors malonaus ir normalaus, kaip antai, pasivaikščioti parke ir spoksoti į kvailai atrodančius šunis.

Privažiavus Deivui, Dankanas paglostė Fibės ranką.

— Būk atsargi, Fibe. Netrukus mes gyvensime normaliai.

— Tikiuosi.

Ji dar kartą pažiūrėjo į Dankaną, į namą ir nuėjo prie Deivo automobilio.

— Kaip visi? — pasiteiravo Deivas.

— Laikosi.

— Ponas Laimingasis neatsitraukia nė per žingsnį.

Atsigręžusi ji pamatė Dankaną, tebestovintį verandoje.

— Taip. Jis tai sugeba. Sugeba neatsitraukti. Kaip ir tu, — pridūrė ji. — Visus šiuos metus tu palaikai mano šeimą. Ir dėl to tampi

taikiniu, Deivai. Tu artimas man ir mano šeimai, daug artimesnis nei buvo Rojus.

— Aš saugausi.

Jis patraukė ranką nuo vairo ir patapšnojo per Fibės.

— Pasistenk. — Ji atsisuko į Deivą. — Tapai man tėvu, kai buvau dvylikos. Tėvu, į kurį lygiavausi, nuo kurio priklausiau ir, daugeliu atvejų, stengiausi mėgdžioti. Jei jis mane pažįsta, o turėtų, tai žino.

Šį kartą Deivas spustelėjo jos ranką.

— Didžiavausi tavimi dar iki mums susitinkant akis į akį. Ir myliu tave kaip savo dukrą. Neleisiu, kad jis pasinaudotų manimi ir tave įskaudintų. Gerai?

— Taip. Taip. Gerai. — Fibė giliai atsiduso ir nusprendė pakeisti temą. — Kodėl jie atvedė Arnį? Maniau, apklaus neoficialioje aplinkoje, namuose.

— Jie taip ir padarė, bent jau mėgino, bet kai jis užsipuolė vieną iš detektyvų, atsitempė į nuovadą. Tas niekšelis pats kiša galvą į kilpą.

— Jis greitai sudega, — atsiliepė Fibė. — Tas, kuris nužudė Rojų, dega ilgai. Ilgai ir šaltai. Arnis Myksas neatitinka profilio, Deivai.

— Gal ir ne. Bet gali būti, kad turi draugą ar šeimos narį, kuris veikia jo liepimu. Padarykime viską, kaip priklauso, Fibe. Žingsnis po žingsnio.

Jis nepaprašė advokato. Kad įrodytų esąs kietas, nusprendė Fibė, stebėdama Arnį pro vienpusį stiklą. Ir kvailas. Arnis gana ilgai buvo policininkas, kad žinotų, ko gali tikėtis, bet norėjo pasirodyti kietuolis, neva nieko čia tokio.

Jis dėvėjo pilkus marškinėlius, džinsus ir nutrintus sportbačius, buvo nutaisęs rūgščią veido miną. Nesiskutęs, tad šiurkštūs dygliai ant smakro atitiko jo akių išraišką. Velniop jus visus, sakė žvilgsnis.

Arnis Myksas sužeidė ir pažemino ją, tykojo pasislėpęs ir smurtavo. Fibė žinojo, kad mazgas krūtinkaulyje yra normali, natūrali reakcija į žmogų, kuris surakino jai rankas, sumušė ir išrengė.

Tačiau vis tiek negalėjo atsipalaiduoti.

— Tau nebūtina to daryti. — Deivas uždėjo ranką jai ant peties, spustelėjo.

— Būtina.

— Kartą jau mateisi su juo, Fibe. Nėra ko įrodinėti.

— Aš turiu tai padaryti. Turiu matyti, kai jis bus apklausiamas. *Žiūrėti jam į akis, klausytis balso.* Tik taip įsitikinsiu, kad jis nužudė Rojų. Arba žino, kas tai padarė.

— Pasakysiu tai, ką turiu pasakyti. Tu neskolinga Rojui.

— Galbūt ne. Bet skolinga Karlei. Viskas bus gerai.

Ko gero, ji perdėjo sakydama, kad viskas bus gerai, tačiau iškentė, ir tai buvo neblogai. Ji stebėjo Saiksą ir Lizą, užduodančius Arniui įvairiausius klausimus, tikrinančius jo atsakymus. Visi trys žino, kaip žaisti šį žaidimą, galvojo Fibė. Bet Arnis neatsilaikys prieš du.

— Nepaneigsi, kad nesutari su leitenante Maknamara, — lyg niekur nieko tarė Saiksas.

— Senos naujienos.

— Kai vyras taip sumuša moterį, naujienos niekada nepasensta. Vyras, kuris gali taip pasielgti... — Saiksas nutilo, papurtė galvą. — Mano nuomone, toks vyras gali padaryti bet ką.

— Tau reikėtų pasitikrinti savo nuomonę.

— Pasakysiu tau savąją, *Arni*, — Liza apėjo ir prakalbo jam už nugaros. — Tu sumautas bailys. Toks niekšiškas bailys, kuris gali išsprogdinti kokį nors bejėgį vargšelį. Ar pasijutai galingas? Pasijutai *svarbus*?

— Net nepažinojau to mulkio. Jau sakiau. Neliečiau jo. Kodėl turėčiau? Man regis, palikdamas tą visažinę kalę, jis pasielgė gan protingai. Sutikęs pavaišinčiau jį gėrimu.

— Jis tau nieko nereiškė, tiesa? — Liza pasilenkė prie Mykso. — Nieko. Jis buvo tik įrankis, kad paerzintum leitenantę.

— Man nereikia jos erzinti. Kaip sakiau, tai senos naujienos.

— Kaip tau patinka vaidinti nuomojamą policininką krūvai jupių turistų *Calvin Klein* kostiumais, Arni? Ši naujiena tikrai nepasenusi.

Arnio veidas patamsėjo — iš pykčio, pagalvojo Fibė, ir ne tik. Iš gėdos.

— Tai laikina.

— Tikrai? Tikiesi, kad tėtušis grąžins tave į darbą? — Tapšnodamas delnais sau per pilvą, Saiksas nusikvatojo. — Pasvajok, Arni, ir tu tai žinai. Viskas baigta, tu nutraukei šeimos grandinę. Jei per kokią kalę netekčiau savo ženklelio, tikrai norėčiau atsilyginti. Gal pasakytum, kur buvai praėjusią naktį, Arni? Kur buvai nuo dešimtos valandos vakaro iki trečios ryto?

— Jau *sakiau*. Namuose su žmona.

— Kvaila meluoti, nemanai? Jokios prošvaistės. — Saiksas pabarbeno sau į smilkinį. — Ypač kai žmona nepatenkinta tavimi. — Saiksas pastūmė jam bylą. — Pareiškime žmona sako, kad nežino, kada parėjai namo, bet kai ji vienuoliktą valandą nuėjo miegoti, tavęs dar nebuvo.

— Ji klysta. — Gūžtelėjęs Arnis užvertė galvą ir įsispoksojo į lubas. — Aš buvau poilsio kambaryje, užmigau žiūrėdamas televizorių.

— Ji užrakino duris, Arni. Prieš eidama miegoti apėjo visus kambarius. Jei tu buvai ten, knarkei priešais teliką, kur buvo tavo automobilis?

— Žmona jo nepamatė. Žinau, ji pyksta ant manęs. Dėl to taip ir elgiasi.

— Jis meluoja, — pareiškė Fibė. — Meluoja, kad buvo namie. Ir nervinasi.

— Taip pat ji neprisimena, kur buvai tą dieną, kai buvo nušautas Džonsonas. Gaila.

— Turėjau laisvą dieną, velniai rautų. — Pro yrantį abejingumą prasimušė pyktis. — Tvarkiau reikalus.

— Taip, reikalai, — pritarė Liza. — Pavyzdžiui, įsitaisyti prie lango ir nušauti neginkluotą jaunuolį, išėjusį pakeltomis rankomis.

— Velniop viską. Dėjau ant jūsų. Manęs neparišite vien dėl to, kad toji kalė Maknamara nori daugiau kraujo. Jūs tik lankstotės ir keliaklupsčiaujate, darote viską, ko toji nori. Jei būčiau norėjęs ką nors nužudyti, galite būti tikri, tai būtų buvusi ji.

— Nužudyti buvusį vyrą jos akyse — gana patogus būdas atkeršyti. Arba nužudyti Džonsoną, kai leitenantė ištisas valandas įkal-

binėjo jį pasiduoti. — Saiksas atkišo pirštą lyg ginklo vamzdį. — Tu turi dvidešimt antrojo kalibro pistoletą, Arni. Nereikėjo palikti šovinio tame triušyje.

— Ką? Koks triušis? Apie ką čia kalbat, velniai rautų?

— Dėl šito jis nemeluoja. — Fibė papurtė galvą. — Tikrai nesupranta, apie ką jie kalba.

— Kai patikrinsime kulką ir ginklą, galėsime pridėti kaltinimus dėl persekiojimo. Tavo lygtinio nuteisimo sąlygos bus pažeistos. Sėsi į kalėjimą. Ir šį kartą tėtušis nesugebės tavęs ištraukti.

— Palikite mano tėvą ramybėje.

— Tu nepaliksi, — atšovė Liza. — Tuoj pulsi jam skambinti. Mes palyginsime kulką, išimtą iš triušio. Dar yra negyva gyvatė, žiurkė. Sudarkytos lėlės nepakako. O paskui nuo gyvūnų perėjai prie Rojaus Skvairo.

— Lėlė, — tyliai ištarė Fibė, ir Saiksas prisimerkė.

— Tu kažką žinai apie lėlę, ar ne? Kai paminėjau ją, išprakaitavai.

— Nesuprantu, apie ką kalbi.

— Sudarkei lėlę, kaip ketinai sudarkyti leitenantę, — tęsė Saiksas. — Paskambinai naktį į Maknamaros duris ir palikai lėlę ant slenksčio. Paskui negyvą žiurkę ir taip toliau, iki Rojaus Skvairo. Taip, užuodžiu tam tikrą modelį.

— Nesąmonė. Galbūt ir pamečiau jai lėlę, tai kas? Tai buvo prieš kelias savaites, bet nuo tada prie jos namų nesiartinau. Nesiartinau prie Maknamaros nuo tada...

— Kai sumušei ją laiptinėje? — baigė Saiksas. — Nuo tada, kai užmovei jai ant galvos maišą ir išrengei? Tu čia neturi draugų, Arni. Niekas nenori tau padėti, todėl meluok toliau. Man dėl to net geriau. Nusitiesi sau kelią į kamerą, ir šį kartą niekas tau nepadės. Tavęs ten laukia adata, tu, mėšlo krūva.

— Tu iš proto išsikraustei, velniai rautų. — Dabar Arnis atrodė baltas kaip paklodė ir gausiai prakaitavo. — Aš nieko nežudžiau. Nenušoviau jokio prakeikto triušio.

— Mes turime motyvą, priemones, galimybę. Taip, meluok toliau, subingalvi. Juk žinai, kaip apygardos prokurorui patinka, kai bailys žudikas inkščia ir meluoja. Jis skirs didžiausią bausmę, jokios abejonės.

— Aš *nepažinojau* to kalės vaiko. Nesu buvęs Hilton Hede, kur, kaip sakei, jis gyveno. Neturi ko man prikišti.

— Duok mums laiko. Man niekada nepatiko, kaip tas šūdžius išsisuko po incidento su leitenante, o tau, Liza?

— O, aš norėjau, kad jį rimčiau papurtytų. Šį kartą...

— Tai ji dėl visko kalta. — Arnis atgalia ranka persibraukė burną. — Puikiai tai žinote. Ji bando mane pakišti, štai ką daro. Pamačiau tą prakeiktą lėlę sendaikčių turguje, pasinaudojau ja, kad turėtų apie ką pamąstyti. Aš nieko nenužudžiau, net nesu buvęs tame prakeiktame Hilton Hede. Maknamara bando mane pakišti. Tegu eina velniop. Praėjusią naktį buvau toli nuo Bonaventūro.

— Kur, Arni? Įrodyk ir galėsi eiti.

— Turiu paną, na, ir ką? Mano žmona visiškai nuo manęs atsiribojo, atsisako mylėtis. Todėl susiradau tokią, kuri sutinka. Praėjusią naktį buvau jos namuose. Ir dulkinau iki antros ryto.

— Vardas. — Liza pastūmė per stalą bloknotą. — Adresas. Paklausime, ar gerai ją išdulkinai.

— Ji turi vyrą, supranti? Jis kelioms dienoms buvo išvykęs į Mertl Byčą žaisti golfo, todėl ir pasinaudojome jųdviejų namais. Pirma turite leisti man pasikalbėti su ja, pasakyti, kad tai rimta, kad visko nesumautų. Jeigu jos vyras sužinos, užmuš. Ji turi būti tikra, kad niekam nepasakysite jos vardo.

— Pirma leisti tau pasikalbėti su ja, perspėti? — Saiksas paniekinamai prunkštelėjo. — To nebus, Arni. Jei sakai tiesą, nepainiosime jos į tai. Regis, judu vienas kito verti.

— Mano žmona jau kalba apie skyrybas, ir viskas tik dėl tos Maknamaros...

— O taip, visa tai — Maknamaros kaltė. Ji prisiprašė sumušama, kad galėtų išmesti tave iš darbo. Rašyk vardą, Arni.

— Ji „Terrance, Inc." vadovė. Eikite pas ją į darbą, ne į namus. Pasikalbėkite kabinete. Pažadėkite, kad būsite diskretiški.

Saikso akys buvo rūsčios kaip dangus.

— Tau niekas nieko nežadės. Užpuolęs leitenantę Maknamarą laiptinėje, praradai visų palankumą. Nepamiršk šito, šūdžiau. Čia tu neturi draugų. Jei nori išgelbėti savo subinę, rašyk vardą. Kitaip sėsi už pareigūno užpuolimą ir sėdėsi, kol mes viską išsiaiškinsime.

Kol jis rašė, Fibė atsisuko į Deivą.

— Tai ne jis. Jis kiaulė, be to, kvailas. Vis dėlto jis nenužudė Čarlio Džonsono ir Rojaus. Jis neturi nei tiek drąsos, nei sumanumo. — Tada atsigręžė atgal į stiklą. — Jam iš tiesų patinka mane skaudinti. Jis vis dar norėtų kaip nors atsilyginti. Tačiau Arniui nebūtų šovę į galvą, kad nužudydamas tą vaikiną ar Rojų mane įskaudintų. Jis visiškai manęs nesupranta. Tas, kuris tai padarė, supranta.

— Patikrinsime tą moterį, pažiūrėsime, ar ji patvirtins Mykso alibi.

— Gerai. Važiuoju namo. Reikia peržiūrėti bylas. Jis ten bus. Kažkurioje.

Tą akimirką, kai Fibė žengė iš stebėjimo kambario, iš apklausų patalpos išėjo Liza.

— Kaip tik ėjau pasikalbėti su tavimi. Turi minutę?

— Žinoma.

— Gal eime... — Liza apsižvalgė, mostelėjo į moterų tualetą. — Ten.

Kai jos įėjo, Liza atsirėmė į kriauklę.

— Tau tikriausiai nelengva tai stebėti. Stebėti jį. Toji stiklo siena — per menkas barjeras.

— Taip. Bet aš turėjau tai padaryti.

— Tai ne jis, Fibe.

— Ne, ne jis. Judu su Buliumi puikiai pasidarbavote. Mykso alibi pasitvirtins, ir mes galėsime atmesti šią versiją.

— Kaip tu nepalūžti?

— Atvirai? Nežinau. — Fibė persibraukė ranka veidą, pasitaisė plaukus. — Visą savo šeimą laikau uždarytą namuose kaip kokius įkaitus. Neturiu kito pasirinkimo. Rojaus žudikas mus visus pavertė įkaitais, bet aš nežinau jo sąlygų. Nežinau, ko jis nori, kodėl. Negaliu derėtis dėl visų saugumo, kai nežinau sąlygų.

— Gal nori kavos? — klausdama Liza kilstelėjo ranką ir žvilgtelėjo į laikrodį. — Turiu pusvalandį, kol Bulius baigs apklausą.

— Aš taip blogai atrodau?

— Atrodai kaip žmogus, kuriam būtų ne pro šalį puodelis kavos ir draugas.

— Norėčiau, bet turiu važiuoti namo. Tik ištrauk kaištį, ir ratas

nuslys. Šiuo metu aš esu tas kaištis šeimoje. Gal galėtum pranešti, jei arba kai Mykso alibi bus patvirtintas?

— Žinoma.

Fibė atidarė duris ir vėl uždarė.

— Norėčiau, kad tai būtų jis. Norėčiau, kad tai būtų tas kalės vaikas. Rojus negyvas, negaliu to pakeisti. Dalis manęs trokšta, kad tai būtų Myksas ir viskas būtų baigta, žinočiau, kad mano šeima saugi. Tačiau kita dalis, tokia pat aktyvi ir veikli, trokšta, kad tai būtų jis, ir galėtume jį pasodinti. Ilgam. Ir ne dėl Rojaus, supranti? Kad jis atkentėtų už kiekvieną minutę toje laiptinėje. Maniau, jau susitaikiau su tuo. Tačiau stovėdama ir žiūrėdama į jį supratau, kad nesusitaikiau.

— Suprantama.

— Tikrai?

— Svarstyklės išsilygina, kai tavo širdis pakužda, kad taip yra. Tiesiog susitaikyk su jam skirta bausme. Tau nebūtina dėl jos džiaugtis.

— Aš tikrai nesidžiaugiu. — Kažkas atsipalaidavo jos krūtinėje, nes jau galėjo pasakyti, ką jaučia, išsilieti suprantančiam žmogui. — Man visiškai tai nepatinka. Jam reikėtų kurį laiką pagyventi baimėje ir neviltyje, tada galbūt... — Fibė papurtė galvą. — Tiek to, pamiršk im. Šią akimirką turiu pakankamai rūpesčių.

— Turėtum pasikalbėti su psichologu. Pagalvok apie tai.

— Pagalvosiu. Būtinai. Tik pirma turiu išnarplioti šį reikalą, — Fibė šyptelėjo. — Tai buvo geriau nei kava. Ačiū, kad išklausei, Liza.

— Visada prašom.

24

JI NUSTŪMĖ ŠALIN MINTIS, numalšino nerimą, kuris suvešėjo matant, girdint, stebint Arnį Myksą. Dabar tam ne laikas ir ne vieta. Fibė žinojo: nerimas grįš, susimes į spurdančius mazgus paširdžiuose. Kai tai atsitiks, teks rasti būdą juos atrišti.

Dabar jos laukia daugybė kitų, neatidėliotinų reikalų.

Privažiavusi namus, sustojo ir išlipo iš automobilio. Kodėl,

svarstė Fibė, kartais atrodo, tarsi namas *dunksotų*? Paprastai ji ištisas savaites, netgi mėnesius, grįždavo į jį kaip į namus — gražią, didingą vietą, kur auga jos vaikas, gyvena mama, draugė. Vietą, kur valgoma, miegama, gyvenama, retsykiais netgi linksminamasi.

Argi svarbu, kad ne ji pasirinko čia gyventi, *būti*? Pagaliau tai tik namas. Tik plytos ir stiklas. Pusseserės Besės vaiduoklis seniai iškeliavo.

Pasirinkimo neturėjimas, mąstė ji. Viskas tik dėl pasirinkimo ir galimybių neturėjimo.

Nors jos laukė viduje, Fibė nuėjo į vidinį kiemą. Kuo toliau nuo patrulių automobilio, toliau nuo to grėsmingai dunksančio plytų ir stiklo veido.

Bent jau čia būta pasirinkimo laisvės, nors visą ją paliko Avai. Sodas, takeliai, jaukūs kampeliai, grakštūs stalai, įmantrios statulos.

Fibė atsisėdo ant verandos laiptų ir pamėgino įsivaizduoti tą žavų kiemą kur nors kitur. Galbūt Naujajame Orleane arba tiesiog kitoje Savanos gatvėje. O gal Atlantoje ar Šarlotėje.

Koks skirtumas...

Didelis skirtumas, pripažino. Labai didelis.

Ji išgirdo atsidarant duris, bet neatsisuko. Tik prisėsk pamąstyti vienumoje, pagalvojo.

Šalia prisėdo Karteris, įspraudė jai į ranką taurę vyno. Nepratarė nė žodžio.

Klausydamasi elegantiškos fontanų muzikos, gurkštelėjo.

— Mano prasta nuotaika.

— Todėl ir atnešiau vyno. Nori, kad eičiau į vidų?

— Ne. Nusprendžiau pakrapštyti seną šašą. Pusseserę Besę, šį namą ir jos užkabintas spynas, kurių negaliu atrakinti. Nieko negalima padaryti, todėl gera proga paniurnėti, nes nebūtina ieškoti išeities.

— Būtent tai darai visais kitais atvejais.

Fibė pažiūrėjo į brolį.

— Aš tai darau, ar ne?

— Jau nepamenu, kada pradėjai tai daryti. Roibenas buvo pirma aiški demarkacijos linija, bet, man regis, darydavai tai ir anksčiau. Tik aš neprisimenu.

Ji trumpam padėjo galvą Karteriui ant peties.

— Viskas pasikeitė, kai mirė tėtis. *Šito* meto aš neprisimenu. Žinai, ji galėjo mums padėti. Pusseserė Kalė. Jei būtų pagelbėjusi mamai, nebūtų buvę jokio Roibeno. Betgi nepadėjo, ir dabar nėra prasmės svarstyti, kaip viskas būtų pasisukę.

Kurį laiką Fibė sėdėdama gėrė vyną ir žiūrėjo į fontanus.

— Mama dėl mūsų labai stengėsi, kiekvieną dieną.

— Žinau.

— Jai turėjo būti labai sunku. Kai galvoju apie tai, negaliu įsivaizduoti, kaip ji gyveno. Rūpesčiai, darbas, skausmas. Baimė. Tačiau mama visada būdavo šalia. O tada sutiko žmogų, kuris privertė ją patikėti, kad yra ypatinga, kuris iš pradžių labai gražiai elgėsi. Ir tai vos nepražudė ir mamos, ir mūsų. Nenuostabu, kad mama užsklendė visas duris.

— Dėl to niekada jos nekaltinau.

— Ne, ne, tu nekaltinai, o aš kartais kaltinu. Dieve, kartais man taip gėda. Nesvarbu, ką žinau, tiesiog kartais mane siutina, kad mama nesutinka išeiti į gatvę, nueiti į turgų, kiną, po galais. Kur nors. Nesvarbu, kad negali. Kartais...

Fibė papurtė galvą, gurkštelėjo vyno.

— Dabar, pavyzdžiui, galvoju, kad negaliu kur nors išsiųsti jos ir Karlės. Man nereikėtų taip rūpintis, jeigu galėčiau jas įsodinti į lėktuvą ir išsiųsti, kol viskas baigsis.

— Reikia dar kartą pakalbėti su ja apie gydymąsi. Ne dabar, — tarė Karteris, nespėjus Fibei atsakyti. — Ne dabar, kai tokia įsitempusi. Vėliau, kai... kaip sakei, viskas baigsis. Mes su Džoze galėtume įsikelti. Ne tik laikinai.

— Tu nesijaustum laimingas.

— Fibe.

— Nesijaustum. O aš čia laiminga... dažniausiai. Tiesiog dabar man velniškai sunkus laikotarpis. Viskas taip susipainiojo. Ne Arnoldas Myksas nužudė Rojų. Žinojau tai dar iki važiuodama į nuovadą. Tačiau stebėdama jį vėl įsiutau ir išsigandau. Visgi geriau pykti nei bijoti, todėl sėdžiu čia ir stengiuosi sukoncentruoti savo pyktį.

— Tau gerai sekasi.

— Tai svarbiausia.

Kiemo gilumoje ryškus kaip brangakmenis kolibris flirtavo su vijokliniais sukučiais, aplipusiais pinučių sieną. Jis gali rinktis bet kurį žiedą, galvojo Fibė, gali skristi kur panorėjęs.

Žmonės — ne paukščiai.

— Kaip mama?

— Neria. Prieš išeidamas Dankanas liepė jai apskaičiuoti, kiek ji galėtų nunerti ir kiek tai kainuotų. Dievas žino. Tinkamiausias užsiėmimas, kai nori atsikratyti įkyrių minčių. Jis tai sugeba. Įdarbinti žmones.

Fibė kilstelėjo antakius.

— Tai komplimentas ar nusiskundimas?

— Jis man patinka. Įvėlė Karlę į diskusiją apie akcinę bendrovę. Mados konsultavimo. Ji neapsakomai susižavėjo.

— Kaip ir dera būsimai asmeninei stilistei.

— Jis žino, kokį mygtuką paspausti. Tai talentas, to jis turi su kaupu. Žinojimas, kaip, kada ir kur nuspausti mygtuką, rodo, iš kokio molio esi drėbtas. Todėl, Fibe, jis man labai patinka.

— Jaučiu jam šį tą daugiau.

— O, tikrai? — Brolis prisimerkęs ilgokai tyrinėjo jos veidą. — Ir tai tave verčia nerimauti, nes?..

— Aš nesakiau, kad nerimauti.

Karteris pavartė akis ir pabaksnojo pirštu į sesers tarpuakyje įsirėžusią raukšlę.

— Ji sako kitaip.

Fibė gūžtelėjo ir pasitrynė kaktą.

— Liaukis, Karteri. Kartą jau susimoviau.

— Rojus buvo kvailys. Visi turi teisę kartą suklysti. Beje, atsiprašau, kad taip pasakiau, nes ką tik prisiminiau, kad jis miręs. Vis tiek.

— Miręs ar gyvas, vis tiek kvailys. Tiesa. Tačiau aš susimoviau, — pakartojo Fibė. — Daug dėmesio reikalaujanti karjera dažnai sujaukia asmeninius planus.

— Jei vyrukas susitikinėja su policininke, turi tai numatyti. Ne tai neduoda tau ramybės. Atleisk. Mėgink dar kartą.

— Septynmetė dukra. Nesakau, kad ji yra kliūtis ar kelia man rūpesčių. Tiesą sakant, dukra — didžiausia mano gyvenimo meilė.

Vis dėlto ji irgi tam tikras faktorius. Karlės laimė turi būti svarbiausia. Sunku užmegzti rimtus, ilgalaikius santykius, kai kartu su moterimi turi priimti ir kito vaiką.

Karteris spragtelėjo pirštais, atmesdamas jos mintį.

— Žmonės daro tai kasdien. Keletą kartų per dieną. Galėčiau ištraukti tau iš interneto statistiką.

— Taip, bet tie žmonės — ne aš, ne Karlė ar Dankanas. Nepamirškime ir šio namo. Dankanas turi nuostabų namą Vitfildo saloje. Pasistatė. Niekada negalėčiau ten gyventi, net jei mūsų santykiai pereitų į aukštesnį lygį. Negaliu palikti šito namo. Dar yra mama. Imi mane, imi ir ją. Gali pasirodyti, kad vienas iš šių faktorių nėra labai svarbus, tik viena plona linija. Tačiau sujunk jas ir gausi didelį, sudėtingą, neišnarpliojamą kamuolį. Ir galiausiai? Aš nežinau, ar jis jaučia man tą patį.

— Galėtum paklausti.

— Taip, lengva tau kalbėti. Tu vyras. — Ji giliai atsiduso. — Ką gi, man pavyko įgramzdinti save į depresijos liūną, kuris padėjo pamiršti blogą nuotaiką, o pastaroji buvo atitraukusi mintis nuo šios siaubingos situacijos. Laikas vėl grįžti į siaubingą situaciją. — Fibė atsistojo. — Man reikia padirbėti. — Pasilenkusi pabučiavo Karteriui į skruostą. — Ačiū už vyną ir visa kita.

— Vynas buvo tavo, bet visa kita visada tavo paslaugoms.

Galėjo būti ir blogiau, galvojo Fibė. Ava su Džoze sukinėjosi virtuvėje, o motina su Karle aptarinėjo raštus ir siūlus, tad kurį laiką Fibė galėjo netrukdoma padirbėti.

Kaip policininkų apsuptas namas, galvojo ji, mūsiškis gyvena gana normaliu ritmu.

Ryte susisieks su FTB, nupasakos padėtį ir paprašys atsiųsti bylų kopijas, kuriose ji buvo įkaitų išlaisvinimo komandos narė.

Praėjo daug laiko, mąstė atsiversdama naujesnes bylas. Tačiau reikia peržiūrėti visas.

Kiekviena skaitoma byla grąžindavo Fibę į praeitį. Stebėtina, kaip aiškiai prisiminė kiekvieną smulkmeną. Nesvarbu, kad tai vyko prieš ketverius, penkerius metus. Vos tik atsiversdavo bylą, iškart viskas stodavo prieš akis.

Savižudybės, buitiniai ginčai, nepavykę apiplėšimai, kivirčai dėl vaikų globos, pasipiktinę darbuotojai, kerštas, finansiniai nusikaltimai, skausmas, psichinis ar dvasinis nestabilumas. Bet kuris šių veiksnių ir visi kartu galėjo įžiebti įkaitų pagrobimą.

Ir kartais, kad ir kaip stengdavosi, derybos nepavykdavo. Ji susimaudavo.

Fibė sugrupavo bylas pagal metus ir pradėjo nuo pirmųjų metų Savanos policijoje.

Per tuos metus nepavyko išgelbėti trijų žmonių. Vienas nusižudė, taip pat žuvo vienas įkaitas ir vienas įkaitų pagrobėjas. Nesvarbu, kad tuzinai kitų buvo išgelbėti. Ji neteko trijų, ir dabar atmintyje vėl atgijo kiekvienas atvejis.

Taip gyvai, kad Fibė pradėjo iš naujo analizuoti savo veiksmus, žodžius, intonacijas. Čia per ilga pauzė, čia — per trumpa.

Tai daryti beprasmiška, žinojo. Netgi pavojinga.

Visgi iš jos rankų išslydo trys gyvybės. Ar Rojus žuvo dėl vienos jų?

Fibė atvertė kitą bylą su žuvusiųjų vardais, metais, vietomis, aplinkybėmis. Paskui ėmė braižyti schemą, sujungdama vardus asmenų, susijusių su aukomis asmeniniais ar profesiniais ryšiais. Įrašė ir derybininkų komandos vardus.

Buvo įpusėjusi antrųjų metų bylas, kai į durų staktą pasibeldė Ava.

— Išeik įkvėpti oro. Ir pavalgyti.

— Viskas gerai, Ava. Tikrai.

— Ne, negerai. Niekas nesijaučia gerai. Bet mums reikia kvėpuoti, valgyti ir miegoti. — Ava priėjo prie stalo. — Tavo motina ir dukra turi matyti, kad darai tai, bent jau kartkartėmis.

— Gerai, ateisiu. Ava, žinau, kad kartu su Styvenu vasarą ketini važiuoti į Vakarus. Pagalvojau, galėtum tai paspartinti. Juk semestras baigiasi po kelių dienų. Galėtum nuvažiuoti pas jį anksčiau, ir...

— Bėgti nuo pavojaus, jeigu jis kartais kiltų? Žinant, kad mes įstrigusios šiame name nežinia kuriam laikui, gana neapdairu įsiutinti mane jau pačią pirmą dieną.

— Ava, nenoriu tavęs siutinti. Tik stengiuosi atsikratyti

vienu, tiesą sakant — dviem žmonėmis, nes Styvenas irgi grįš namo. Padarytum man paslaugą, jei judu išvyktumėte atostogauti jau dabar.

Ava pakreipė galvą.

— Nedarysiu tau jokių paslaugų, Fibe. Nepaliksiu Esės su Karle, ir tuo viskas pasakyta. Jei būtum tik tu, važiuočiau, nes tu — pati savarankiškiausia moteris, kokią pažįstu. Kartais netgi erzini savo savarankiškumu. Pavyzdžiui, dabar.

Fibė pasimuistė kėdėje.

— Tu irgi neturėtum siutinti manęs pačią pirmą dieną.

— Tikiuosi, išvengsiu to ir pasakysiu, kad aš jau kalbėjau su Styvenu ir liepiau važiuoti į Bar Harborą su bendramokslio šeima, su kuria jis puikiai sutaria. Jis grįš tik birželį. Jei iki to laiko niekas neišsispręs... — Ava pasitaisė savo vešlius plaukus. — Sugalvosiu kitą būdą, kaip sulaikyti sūnų.

— Vadinasi, nepasakei *jam*, kodėl taip lengvai išleidi į Meiną.

— Styvenas man toks pat vaikas, kaip Karlė tau, nesvarbu, kiek jam metų. Neleisiu, kad įsipainiotų į tai. Manęs reikia Esei, o Karlė, nors ir turi tavo savarankiškumo, yra tik maža mergaitė, kuriai irgi reikia manęs. Po galais, Fibe, tau irgi. Todėl liaukis stumdžiusi mane it kokį bevertį daiktą.

— Jei tavęs nebranginčiau, nenorėčiau, kad išvažiuotum. Galėtum pasiimti Karlę ir... — Fibė susiėmė rankomis galvą. — Žinau, kad nieko neišeitų. *Žinau*, bet vis tiek to noriu. Jei išsiųsčiau Karlę, ji nusimintų ir išsigąstų, tikriausiai labiau nei dabar. Mama išsikraustytų iš proto. *Žinau* tai, Ava. Kaip žinau ir tai, kad negaliu palikti mamos vienos namuose. Man reikia tavęs čia, betgi aš myliu tave ir noriu, kad išvažiuotum.

— Nagi, aš ant tavęs nepykstu. — Ava apėjo stalą, apkabino iš nugaros Fibę ir prispaudė prie jos veido skruostą. — Mes visi įsitempę.

— To jis ir nori, — tyliai ištarė Fibė. — Kad ir kas jis būtų, to labiausiai nori.

— Tada susėdę prie stalo ir skaniai pavalgę pasiųstume jam tam tikrą žinutę. Iškepiau viščiuką ir išmokiau Džozę daryti dantytas bulvytes.

— Tai reiškia, kad aš dar kartą turėsiu progą parodyti jam špygą, nes suvalgiusi dvi porcijas tų prakeiktų bulvyčių privalėsiu eiti pasportuoti.

— Geriau valgyk tik vieną, nes turi pasilikti vietos braškių tortui.

— O Dieve, kodėl tu mane kankini?

— Kai man liūdna, aš gaminu, — Ava atsitiesė. — Šiandien velniškai daug prigaminau.

Buvo nuostabu. Jis negalėjo patikėti, kaip viskas buvo tobula ir nepakartojama. Kiekviena minutė, kiekvienas kvėptelėjimas nuo tos akimirkos, kai įmetė tą niekingą Rojų į jo brangų universalą, iki tos, kai tas padugnė iškeliavo pragaran.

Geriau, daug geriau nei to banditėlio nužudymas. Anas įvyko per greitai ir ne taip dramatiškai.

Gaila, kad nematė Fibės veido, kai Rojus išlėkė į orą. Tai būtų suteikę papildomo malonumo.

Žiūrėjo į jį dabar, į veidą, prismeigtą prie dirbtuvės sienos. Veidą tarp kitų veidų. Visi jos. Fibės Maknamaros. Grįžtanti namo po sunkios dienos, sugadinusi kitų žmonių gyvenimus. Stovinti ir besikalbanti su savo kvaiša kaimyne. Vaikščiojanti su savo išlepinta niurzgle po parką arba Riverio gatve. Besiseilėjanti su tuo turtuoliu, kuris dabar ją dulkina.

Kadangi jis vis dar šventė savo sėkmę, atsidarė dar vieną butelį alaus ir kilstelėjo, sveikindamas Fibės veidus.

— Na ką, prakaituoji, kale? O taip, prakaituoji. Kol baigsiu, išliesi kibirus prakaito.

Ji mėgins išsiaiškinti, galvojo jis. Krapštys smegenis, kas tai galėjo padaryti. Kas norėtų nužudyti vargšelį Rojų? Kas galėtų taip žiauriai pasielgti? Cha cha!

Girdėdamas jos balsą savo galvoje, jis taip juokėsi, kad net turėjo atsisėsti.

Gaila, kad nepradėjo dulkintis su tuo turtuoliu porą mėnesių anksčiau. Turėdamas daugiau laiko, daugiau informacijos, labiau pasistengęs, būtų galėjęs nusitaikyti į jos naująjį draugužį, o ne į buvusį vyrą.

Visgi gal dar galima ką nors sugalvoti. Reikia tik pamąstyti, paplanuoti. Galbūt pasinaudoti galimybe arba tokią sukurti.

— Kaip susiklostys, taip ir padarysiu, — sumurmėjo. — Viskas pagal planą, Fibe. — Jis vėl kilstelėjo butelį. — Dabar laikas skaičiuojamas atgal. Tik tak, tik tak. Sulig paskutiniuoju „tik" viskas virs krauju ir dūmais.

Kaip atsitiko jai, pagalvojo, ir vyro akyse stojo kitas veidas. Neištverdamas deginančio skausmo, jis pravirko.

Po vakarienės, kai dukra gulėjo saugiai apkamšyta lovoje, kai paskutinį kartą paskambino kapitonas, Fibė vėl atsisėdo prie stalo ir įsistebeilijo į bylas.

Dabar viduje buvo atsivėrusi skylė, tarsi kažkas gyvybiškai svarbaus būtų iš jos išskobta.

Reikia ieškoti esmės, o ne eiti ratais aplink. Jei tik pavyktų vėl susikoncentruoti ties vardais, aplinkybėmis, priežastimis. Tačiau toji tuščia skylė nesitraukė ir grasino įsiurbti ją visą.

Fibė pakėlė ragelį ir surinko Dankano numerį, nė nepaklaususi savęs, kodėl jam skambina. Arba kodėl, kai jis atsiliepė, tos skylės pakraščiai ėmė virpėti.

— Aš... Dankanai.

— Fibe. Ką tik galvojau apie tave. Svarsčiau, ar turėčiau paskambinti, ar kuriam laikui palikti ramybėje. Tu namie?

— Taip. — Ranka, laikanti ragelį, irgi norėjo virpėti. — Namie. O tu?

— Taip. Tikrini mane?

— Aš nenorėjau... — Ko? — Įkyrėti.

— Įjunkim atbulinę pavarą. Paklausčiau, kas negerai, bet atsakymas akivaizdus. Ar atsitiko dar kas nors?

— Ką tik kalbėjausi su Deivu. Namuose visi įsitaisę, kaip tik įmanoma tokiomis aplinkybėmis. Nenorėjau nieko jiems sakyti, kai... Jėzau. Paskambinu ir vapu nesąmones. Atleisk. Turėčiau užsiimti... kuo nors kitu.

— Ką tau pasakė Deivas, ko nenorėjai jiems sakyti?

— Tu greitas. Man patinka šis tavo bruožas. Tikriausiai laikui bėgant ims erzinti. Jei tik sulauksime to laiko. Jis paskambino, kad pasakytų — man reikėjo žinoti — kad jie nustatė... minutėlę. — Fibė nuleido ragelį ir sutramdė neramų kvėpavimą. — Ant sprogmenų buvo laiko matuoklis. Ant Rojaus. Nuotolinis valdymas buvo tik papildomas variantas. Jei kartais būtų nusprendęs susprogdinti anksčiau. Dankanai, laiko matuoklis buvo nustatytas pirmai valandai trisdešimt penkioms minutėms. Jis nė neketino palikti Rojaus gyvo. Nesvarbu, ką būčiau dariusi, ką sakiusi, vis tiek viskas būtų taip pasibaigę.

Stojo tyla, ji išgirdo, kaip Dankanas atsiduso.

— Jis davė pakankamai laiko, norėdamas būti tikras, kad spėsi atvažiuoti. Davė sau laiko, kad galėtų pažaisti su tavimi. Jis norėjo tave pamatyti. Nedelsiant. Tu tai žinai, Fibe.

— Jis norėjo, kad aš derėčiausi, meilikaučiau, maldaučiau. Taip pat norėjo, kad po to, kai viskas bus baigta, sužinočiau, kad viskas veltui. Viskas, ką darysi, bus beprasmiška, nes viskas jau nuspręsta. Laikrodis tiksi.

— Dėl pastarosios dalies jis suklydo, nes tai, ką darei, buvo verta.

— Jis mane mirtinai išgąsdino. O kaip tik to ir norėjo.

— Jei tikėjaisi, kad liepsiu nebijoti, paskambinai ne tam vyrukui. Ką ketini daryti?

— Ką ketinu daryti su savo baime?

— Ne, ką ketini daryti, kad rastum jį ir daugiau nereikėtų bijoti.

— Skaitau bylas, ieškau... Tai nepasakysi, kad būčiau stipri ir drąsi?

— Mačiau tave dirbančią, todėl žinau, kad esi ir stipri, ir drąsi. Tačiau viskam yra ribos. Gal man atvažiuoti? Galėčiau paskaityti bylas.

Fibė pasisuko su kėde į langą, kad matytų vis labiau tamsėjantį vakarą.

— Tu siūlaisi atvažiuoti, kad man nereikėtų jaustis stipriai ir drąsiai. — Tuštuma joje ėmė trauktis. — To man ir reikėjo.

— Duok man pusvalandį...

— Ne, ne, nevažiuok. Matyt, tiesiog norėjau, kad pasakytum tai. Norėjau išgirsti, kad... kad turiu pasirinkimą, — suprato Fibė. — Leisk kai ko paklausti ir nepamiršk, kad esu gera klausytoja, todėl suprasiu, jei meluosi. Atsižvelgdamas į susiklosčiusias aplinkybes, ar gailiesi, kad tada pakvietei mane išgerti?

— Atsižvelgdamas į susiklosčiusias aplinkybes, manau, kad tai buvo geriausias ėjimas, kokį esu padaręs.

Fibė nusišypsojo.

— Galbūt antras geriausias, po minties nusipirkti alaus ir loterijos bilietą.

— Sakyčiau, tai du lygiaverčiai ėjimai. Fibe, gal nedirbk daugiau šįvakar? Pamiegok.

— Taip, gal taip ir padarysiu.

— Nežinau, ar aš geras klausytojas, bet žinau, kai man meluoja.

— Galbūt padarysiu tai po poros valandų. Ačiū, kad pasakei tai, ką norėjau išgirsti.

— Būsiu netoliese, jei panorėtum dar ką nors išgirsti.

— Labanakt, Dankanai.

Po trumpos, neramios nakties Fibė nusprendė dirbti namuose. O tai, žinojo ji, reikš beveik nedirbti, nes buvo nusprendusi nors kelias dienas neleisti Karlės į mokyklą.

Net jei pavyks įtikinti dukrą kuo nors užsiimti, Fibė žinojo, kad vis tiek negalės susikaupti — ir jausis kalta, kad užsibarikaduoja nuo dukters. Ir motinos.

Ne, geriau važiuos į darbą, kur daug produktyviau padirbės. Namą saugo policija, tad nėra dėl ko jaudintis. Nebent jis praslystų pro policininkus, galvojo Fibė, mėgindama makiažo priemonėmis sukurti stebuklą. Tačiau nepraslys, o jei praslystų, name įrengta signalizacija.

Toks tipas, kuris sugeba padaryti bombą su nuotoliniu valdymu ir laikmačiu, signalizaciją tikriausiai sugebėtų išjungti.

Bet jis to nepadarytų, tarė sau.

Nepadarytų.

Fibė liovėsi kamavusis su plaukais ir paprasčiausiai surišo juos į uodegą.

Ji dės visas pastangas, kad rastų Rojaus žudiką, rastų ir suimtų. Visi kiti darbai palauks, numatyti praktiniai užsiėmimai bus atidėti.

Miego trūkumas reiškė, kad ji turėjo ganėtinai ilgą vardų sąrašą. Jau šį rytą ims belstis į namų duris, klausinėti, aiškintis. Galbūt spės tai padaryti iki pamainos pabaigos, ramino save, rinkdama bylas. Jeigu ne, dirbs, kol baigs.

Išeidama iš kambario Fibė nusprendė, kad dar gana anksti, tad nulips į apačią, išsivirs kavos ir paliks raštelį, kol niekas neatsikėlė.

Stabtelėjusi prie Karlės kambario durų, kyštelėjo į vidų galvą.

Dukra gulėjo skersai lovos, nusispardžiusi antklodę. Nučiupinėtas meškutis, su kuriuo Karlė dažniausiai miegodavo, snaudė prie mergaitės pirštų galiukų.

Fibė patenkinta uždarė duris. Jei įslinktų vidun užkloti Karlės ir pabučiuoti, visas jos planas nueitų perniek. Rytais Karlė miega labai jautriai. Tučtuojau atsimerktų mėlynos akys ir pasipiltų klausimai.

Fibė nutipeno koridoriumi į apačią. Kava, vėl pagalvojo ji, ir galbūt mažas indelis neriebaus jogurto — vis mėgina įtikinti save, kad jį mėgsta. Tada paliks ant šaldytuvo raštelį, perspės budėtojų ekipažą ir dings.

Jai įėjus į virtuvę, nuo viryklės atsisuko Esė. Abi moterys aiktelėjo ir pašoko.

— Maniau, tu miegi, — tarė Fibė.

— Aš maniau, kad tu miegi. — Esė pastukseno sau į krūtinę. — Gali mane nušauti arba mirtinai išgąsdinti, bet geriau to nedarytum. Nušauti, — pakartojo, linktelėdama į ranką, kurią Fibė laikė ant ginklo.

— Atsiprašau. — Fibė patraukė ranką. — Dar tik šešios ryto, mama. Kodėl nemiegi? — Pamačiusi tylų motinos žvilgsnį, Fibė papurtė galvą ir priėjo. — Mama. — Apkabinusi motiną ėmė siūbuoti. — Prakeikta velniava.

— Tu apsirengusi į darbą.

Fibė nepaleido mamos iš glėbio, tik atsimerkė.

— Man reikia į nuovadą.

— Geriau nevažiuotum. Liktum namuose. Norėčiau... Ne, neplekšnok ramindama per petį. — Esės balsas sugriežtėjo ir ji dar stipriau apkabino Fibę. — Tu vis dar esi mano mažoji mergaitė, ir aš labai norėčiau uždaryti tave saugiai namuose. Po šiuo stogu visa mano šeima, norėčiau — žinau, tai kvaila ir savanaudiška, bet norėčiau, kad visi liktume čia.

Esė ją paleido.

— Tačiau žinau, kad tai neįmanoma. Įpilsiu tau kavos.

Fibė prasižiojo sakyti, kad pati įsipils, bet užsičiaupė. Užimtos rankos, žinojo, padeda mamai slopinti nerimą.

— Žinau, kad bijai, mama.

— Žinoma, bijau. Būtų kvaila nebijoti. Niekam tikusi Rojaus subinė išlėkė į orą. — Ji grįžtelėjo per petį siekdama puodelio. — Vis galvoju, kad taip kalbėdama turėčiau jausti sąžinės graužatį, bet nejaučiu. Mano nuomone, buvai jam per švelni. Bet nieko tokio, nes kaltinau Rojų už mus abi. Tačiau aš bijau dėl tavęs, vaikeli. Dėl mūsų visų.

Esė įpylė kavos, su grietinėle ir cukrumi, kokią mėgo Fibė.

— Žinau, nerimauji, kad man pablogės.

— Taip, — sutiko Fibė. — Juk aš vis dar tavo mažoji mergaitė, tiesa? O tu visada būsi mano mama.

— Sėskis, vaikeli. Paruošiu tau pusryčius.

— Neturiu laiko. Suvalgysiu tik jogurto.

— Tu jo nemėgsti.

— Žinau. Tačiau stengiuosi pamėgti. — Fibė ryžtingai atidarė šaldytuvą ir nesirinkdama paėmė indelį. Išsitraukusi šaukštelį, atsirėmė į spintelę. — Suprantu, kad po to, kas atsitiko, tu bijosi išeiti į kiemą ar į priešakinę verandą, bet...

— Jau kurį laiką dėl to turiu bėdų. — Tingiai paėmusi skudurėlį, Esė ėmė valyti ir taip švarų stalviršį. — Ypač kai reikia išeiti į verandą ir į miegamojo terasą. Širdis ima daužytis, — tarė ji. — Žinau, kad be reikalo bijau, bet tai nė kiek nepadeda mano širdžiai. Tačiau tu turi suprasti, kad aš jaučiuosi patenkinta savo gyvenimu čia, namuose. Man nereikia to, kas už jo.

Fibė pakabino jogurto. Šis buvo rūgštus, kaip ir jos mintys.

— Pasaulio?

— Susikūriau gražų pasaulį čia, viduje, o jei noriu sužinoti, kas vyksta išorėje, tam turiu kompiuterį. Mieloji, leisk iškepti tau kiaušinienės.

— Ne, užteks šito. — Ji gurkštelėjo kavos, norėdama nuplauti skonį. — Ar tave apima panikos priepuoliai, kai manęs nebūna namuose?

— Tik lengvi. Kartais. Fibe, yra tik viena priežastis, dėl kurios norėčiau galėti išeiti pro šias duris. Kad tu galėtum, jei to nori. Kad galėtum išeiti iš šių namų. Jei galėčiau, ar taip ir padarytum?

— Mama, neturiu laiko apie tai kalbėti.

— Dar nėra nė pusės septynių, o jei skubi, gali atsakyti greitai.

Fibė atidarė spintelę ir išmetė nesuvalgytą jogurtą į šiukšlių kibirą.

— Nežinau. Kai kuriomis dienomis — taip. Norėčiau išeiti iš šių namų, kad įgelčiau pusseserei Besei. Ji neturėjo teisės, jokios *teisės* vaikyti tave kaip šunį ir nieko neduoti.

— Ji priėmė mane ir mano vaikus, kai to labai reikėjo.

— Ir tu mokėjai, mokėjai už tai kiekvieną dieną.

— Manai, man buvo svarbu? — Mažas baltas randas aiškiai išsiskyrė paraudusiame veide. — Manai, kada nors man tai rūpėjo?

— Turėjo rūpėti.

— Čia tavo nuomonė, Fibe. Tu esi principinga, be to, linkusi brėžti griežtas linijas.

— Mama...

— Galbūt tau to reikia, galbūt reikia tų griežtų linijų. Vis dėlto, mano brangioji mergyte, argi nepadarytum visko, kad Karlė būtų saugi ir aprūpinta? Argi nepalikai Rojaus, nors visi žino, kaip nemėgsti pralaimėti? Argi neišėjai iš FTB, nes manei, kad dukrai bus geriau, jei dirbsi vietinėje policijoje? Dėl jos, dėl manęs — nemanyk, kad to nesuprantu. Ar skaičiavai, ko atsisakei?

— Tai ne tas pat, mama. Ji elgėsi su tavimi kaip su šiukšle; ne ką geriau ir su Karteriu.

— Visada, kai tik pradėdavo kankinti tą vargšą vaiką, linkėdavau jai ypatingos vietos pragare. Betgi jis turėjo namus, maisto, tave ir mane. Karteris turėjo Avą, Dieve padėk jai.

— Namas turėjo atitekti tau be jokių sąlygų.

— Jis ir yra beveik mano, nors ir su sąlygomis, bet mano. Ar taip jo nekenti, Fibe?

— Ne. — Ji atsiduso. — Ne. Kartais mane erzina pati mintis, kad pusseserė Besė tampo virvutes netgi nuo to specialiai jai rezervuoto staliuko pragare. Ji žinojo, kad sutiksiu, ir tai mane labiausiai nervina, mama, nes ji pasirodė esanti teisi. Karlė myli šį namą. Ji myli kiemą, savo kambarį, gatvę ir parką. Todėl ne, aš neskaičiuoju, kiek praradau. Ar bent jau tik tada, kai būnu supykusi. Tad nežinau, mama, ar išeičiau, jei galėčiau.

Fibė išgėrė kavą.

— Turiu važiuoti į darbą.

— Taip.

Esė liko stovėti kur stovėjusi, įsiklausydama į Fibės žingsnius koridoriuje, prieškambaryje. Išgirdo atidarant ir uždarant duris. Tada priėjo prie lango ir nužvelgė kiemą su gražiomis gėlėmis, krūmokšniais, elegantiškais fontanais ir jaukiomis pavėsinėmis.

Tačiau matė tik bedugnę juodą duobę.

25

FIBĖ ATVYKO GNA ANKSTI, kad spėtų peržiūrėti daugiau bylų ir įrašyti į sąrašą dar keletą vardų. Federalai galėjo apsunkinti darbą, bet Fibė pažinojo nemažai žmonių vietiniame biure, kad išvengtų kai kurių formalumų.

Dešimt metų, galvojo ji, praėjo nuo darbo FTB iki šių dienų Savanos policijoje. Beveik trečdalis gyvenimo. Daugiau nei trečdalis, jei skaičiuosi mokslo metus koledže, akademijoje.

Tačiau ji jau dešimt metų dirba policijoje.

Per tą laiką neteko keturiolikos gyvybių.

Mama teisi, pripažino Fibė. Jai nepatinka pralaimėti, o štai per beveik vienuolika metų pralaimėjo keturiolika kartų.

Nesvarbu, kad trys jų mirė nuo sužeidimų, patirtų dar iki jai atvykstant į įvykio vietą. Ir jeigu tai nesvarbu jai, nė kiek neabejojo, kad tai nerūpi ir Rojaus žudikui.

Taigi visus šiuos pralaimėjimo atvejus teks peržiūrėti.

Ji atsistūmė nuo stalo, ketindama imtis darbo, bet tą akimirką į duris pasibeldė Saiksas.

— Leitenante?

— Įeik. A, taip, Arnis Myksas. Alibi pasitvirtino?

— Taip. Ta pati istorija. — Saikso veidas įgavo rūgščią miną, tarsi jis būtų nurijęs ką nors neskanaus. — Maža to, toji moteris turi smalsią kaimynę. Taigi kaimynė matė, kaip Arnis atėjo į tos moters namus sekmadienio vakarą, prieš dešimtą. Ji taip pat žino, kokiu automobiliu jis važinėja, nes matė jį ir anksčiau. Arnis pasistatė automobilį už kvartalo, bet moteris pastebėjo jį, kai maždaug apie vidurnaktį išvedė savo šunį Lulu.

— Mat kaip.

— Anksti ryte vėl turėjo išvesti šunį. Ar kada nors pagalvoji, kodėl žmonės laiko šunis, jei jiems tenka dar prieš aušrą traukti užpakalius iš lovos, kad tie galėtų palaistyti petunijas?

— Tiesą sakant, taip. Pastaruoju metu gana daug apie tai galvoju.

Saikso akys linksmai žybtelėjo.

— Dukra nori šuniuko?

— Tu velniškai geras detektyvas, Buliau. Taip.

— Taigi. Tas šunėkas atlikinėja savo reikalus, ir kaip tik tada jo mamytė pamato Arnį... — Saiksas pervertė užrašų knygutę ir rado reikiamą puslapį. — „Ištursenantį iš Meilyn Hetavėj namų kaip kokį gaidį iš mėšlo krūvos."

— Ką gi, vadinasi, Myksas švarus.

— Velniškai gaila. Bet turiu pasakyti, kad toji Meilyn dieviškomis krūtimis, riešuto didumo smegenimis ir sužeisto pitbulio rūstybe jam dar atsirūgs. — Saiksas šyptelėjo. — Tikiu, kad užkurs jam tikrą pragarą. Tas pat jo laukia namuose, todėl šiuo metu Myksui tikrai svyla padai.

— Tarp mūsų kalbant, smagu tai girdėti.

— Eisiu pasikalbėti su kriminalistais, gal jiems pavyko ką nors rasti aukos automobilyje. Jei tas išgama pametė nors plauką, jie tikrai ras, leitenante.

— Gal galėtum padaryti tai pakeliui. Man reikia patikrinti kai kurias versijas. Tavo pagalba labai praverstų. Pirma aplankytume kai kuriuos žmones, o likusius apklaustume telefonu. Pakeliui viską paaiškinsiu.

Fibė pasiėmė rankinę, bet pastebėjusi įeinantį seržantą Myksą vėl padėjo.

— Duok man keletą minučių, detektyve.

Apsidairius jo veidas įsitempė.

— Mielai pastovėsiu čia, palauksiu, kol galėsi eiti.

— Nereikia. Tik duok man minutėlę.

Jo veido išraiška sakė, kad laukdamas stebės jos kabinetą. Saiksas ir Myksas susidūrė tarpduryje ir nužvelgė vienas kitą kaip, pagalvojo Fibė, pora aršių mišrūnų. Beveik tokia pati laikysena ir jautrumas, pagalvojo ji, kai reikia apginti savo teritoriją.

Tačiau metodai labai skiriasi.

Saiksas prakalbo neatitraukdamas akių nuo Mykso.

— Lauksiu savo vietoje, leitenante, kai būsite pasirengusi.

— Ačiū, detektyve. Seržante?

— Leitenante.

Fibė ramiai pažiūrėjo į seržantą Myksą, kai šis tvirtai uždarė kabineto duris.

— Kuo galiu padėti jums šį rytą?

— Jūs buvote sužeista, — pradėjo vyras, — ir mano sūnus dėl to neteko ženklelio. Jo žmona ir sūnus labai nusiminę ir sutrikę.

— Apgailestauju, kad jūsų marti ir vaikaitis išgyvena nemalonius jausmus dėl to, kad jūsų sūnaus dėka atsidūriau ligoninėje, seržante Myksai. — Po jos pietietiškai meiliu balsu slėpėsi šaltas pyktis. — Mano šeimą tai irgi labai sukrėtė. Ypač mano septynmetę dukrą.

— Nepaisant to, kokiomis aplinkybėmis buvote sužeista, negalima pamiršti, kad prisisegęs ženklelį prisiimi tam tikrą riziką. Moteriai, auginančiai mažą vaiką, reikėtų apsvarstyti tai prieš einant dirbti į teisėsaugos struktūras.

— Suprantu. Ir suprantu, iš ko jūsų sūnus mokėsi požiūrio į moteris policininkes. Ar turite dar ką nors pasakyti, seržante, nes kad ir ką manytumėte apie mano darbo pasirinkimą, man reikia dirbti.

Mykso veide nešmėstelėjo nė menkiausia pykčio, kuris degė viduje, kibirkštėlė. Štai toji savitvarda, pagalvojo Fibė, kurios taip trūko jo sūnui.

— Gerai pagalvokite, kaip ketinate toliau žaisti.

— Ar tai dar viena nuomonė, ar grasinimas?

— Aš negrasinu, — ramiai atrėmė Myksas. — Jūsų žaizdos, kaip matau, jau užgijo. O mano sūnus prarado ir ženklelį, ir reputaciją.

— Užtat jis nesėdi kalėjime.

— Ar šito siekiate? Todėl nusiuntėte žmogų į jo darbovietę? Jūs atsiuntėte žmones į jo namus ir šeimos, kaimynų akivaizdoje išsitempėte apklausti. Apklausėte jo žmoną.

— Nesvarbu, ko aš siekiu. Ankstesni veiksmai davė mums pagrindo apklausti jį dar kartą, beje, jis nebūtų buvęs ištemptas iš namų šeimos ir kaimynų akivaizdoje, jei nebūtų užpuolęs detektyvo Saikso. O gal šitos protokolo dalies negavote? — Fibė pakreipė galvą. — Gal atsiųsti jums kopiją?

— Jei jis buvo išprovokuotas...

— Kaip tėvas galite teisinti jį kiek norite. Tačiau kai ateinate į šį kabinetą vilkėdamas uniformą, atstovaujate ir šiam skyriui. Patarčiau *jums* apie tai pagalvoti. Pastebėjau, nesiskundžiate, kad taip pat nusiunčiau žmogų apklausti jūsų sūnaus meilužės, siekdami patikrinti jo alibi. O gal jūsų sąraše jos nėra?

Šį kartą vyro veide plykstelėjo nuostaba ir nepasitenkinimas. Paskui akys prigeso.

— Buvo sudarytas sandoris, leitenante Maknamara. Jei persekiosite mano sūnų, skųsiuosi apygardos prokurorui, policijos viršininkui ir merui.

— Jūs turite teisę skųstis kam tik norite, seržante. — Pykčio liežuviai tarsi karšti ašmenys laižė Fibės nugarą. — Tačiau pirmiausia pasakysiu štai ką: užuot atsakęs į klausimus namuose arba paprašęs, kad apklausa būtų atlikta kitur, jūsų sūnus plūdosi ir grasino dviem mano pareigūnams, paskui vieną jų užpuolė. Galėčiau pasirūpinti, kad lygtinis teistumas būtų peržiūrėtas ir jis atliktų bausmę Džordžijos valstijos kalėjime.

Fibė nutilo, leisdama žodžiams kyboti ore. Tada, įsirėmusi į stalą, palinko į priekį.

— Beje, seržante Myksai, būkime atviri. Daugiau nieko ir nenorėčiau. Bet kol kas... Kol kas tik pasiūlysiu: užuot vaikščiojęs čia ir švaistęsis žodžiais ar bandęs įbauginti mane savo žvejybos ir golfo bičiuliais, verčiau suraskite sūnui gerą psichiatrą. Neatrodo, kad tas pykčio valdymo kursas jam padėtų.

— Jei manote, kad pavyks apkaltinti jį tuo nužudymu...

— Nemanau. Jis čia niekuo dėtas. Ir atmetę jo — žmogaus, jaučiančio man ypatingą neapykantą, — kandidatūrą, dabar galime susikoncentruoti ties kitomis versijomis Rojaus Skvairo nužudymo byloje. Dabar prašau man atleisti, nes kaip tik ketinu to imtis.

— Nereikėjo tempti jo iš namų su antrankiais.

Jis atrodo pavargęs, pastebėjo Fibė. Ji irgi jautėsi panašiai. Pyktis suteikia jėgų, bet šiam ėmus sekti jį pakeičia nuovargis, lengvai galintis virsti kartėliu.

— Nebūtų reikėję, jei jis nebūtų išvadinęs detektyvės Albertos suknista kekše ir kitais panašiais žodžiais ir užpuolęs detektyvo Saikso, grasindamas nuleisti kraują. Jūsų sūnus bandė pulti ir Albertą, tad pareigūnai buvo priversti jį sulaikyti. Regis, jūsų sūnui dvidešimt septyneri? Labai tikiuosi, kad po dvidešimties metų mano dukra bus tikrai suaugusi, kad apgintų save ir tam jai nereikėtų mamos.

Fibė piktai atidarė duris.

— Daugiau nevaikščiokite čia, mojuodamas kardu. Eikite tiesiai į Vidaus reikalų tarnybą, pas viršininką, merą ar patį Džordžijos valstijos gubernatorių. Tačiau daugiau nesirodykite čia dėl savo apgailėtinos atžalos.

Fibė nužingsniavo į būrio kambarį.

— Detektyve Saiksai? Eikite su manimi.

— Klausau.

Saiksas atsistojo ir pažiūrėjo į seržantą Myksą, nė nemėgindamas slėpti pašaipios šypsenos. Tada nuskubėjo paskui Fibę.

Pradėjo nuo seniausios bylos. Tuo metu ji buvo specialioji agentė Maknamara. Ką tik baigusi Kvantiką. Rojų sutiko tik po kelių savaičių, prisiminė.

Buvo graži diena, vėlyvas ruduo, pūtė švelnus vėjelis.

Plaukai buvo ilgesni, ar ne? Taip, žemiau pečių, ir sukdavo juos į kuodą, manė, kad taip oficialiau atrodo. Profesionaliau.

Ir todėl, kad paleidusi juos dienai baigiantis pasijusdavo seksualesnė.

Ava tebegyveno priemiestyje. Karteris, gerokai ūgtelėjęs, mokėsi gimnazijoje. O mamos pasaulis buvo susitraukęs iki šešių kvartalų, bet tada niekas apie tai nekalbėjo.

— Nevykęs pagrobimas. Iš ligoninės Biloksyje moteris išsinešė ką tik gimusį kūdikį, mergytę. Apsimetė sesele. Atsivežė kūdikį čia, į Savaną, ir tvirtino, kad tai jos vaikas. Vyras didžiai nustebo, nes manė, kad žmona buvo išvykusi aplankyti sesers. Ji pasakė, kad rado kūdikį paliktą, kad tai esą Dievo ženklas, nes per aštuonerius santuokos metus jai nepavyko pastoti, nors nevaisingumui gydyti išleido kelis tūkstančius dolerių.

— Jis patikėjo?

— Ne. Bet mylėjo ją.

Fibė sustojo prie šviesoforo. Per automobilio variklio burzgimą prasimušė kanopų klaksėjimas. Į parką įsuko raitas policininkas.

— Per žinias vyras pamatė reportažą apie pagrobtą mergytę ir viską suprato. Mėgino kalbėtis su žmona Brenda Ane Folk, trisdešimt ketverių. Tačiau moteris nenorėjo nieko girdėti. Negi nematąs, kad mergaitė turi jos akis? Vyras paskambino jos seseriai, kurios žmona taip ir neaplankė, taip pat tėvams, kurie išsigando ir susirūpino. Tada, neišmanydamas ką daryti, pamėgino atimti kūdikį.

Fibė sustojo priešais tvarkingą biurų pastatą. Kai Saiksas pasivijo ją ant šaligatvio, tęsė pasakojimą.

— Moteris paėmė vyro revolverį, nusitaikė jam į galvą ir liepė padėti kūdikį, nes mergytei laikas miegoti.

— Pirmas žingsnis iš kelio.

— Ir gana didelis. — Įėjusi į pastatą, Fibė nuspaudė lifto mygtuką. — Jis bijojo, kad nenukentėtų kūdikis, tad padėjo mažylę į šalį ir stengėsi perkalbėti žmoną, bet ši šovė.

— Iš kelio ir nuo skardžio.

— Taip. Laimė, pataikė į rankos bicepsą, kulka perėjo kiaurai. Tada užsirakino su kūdikiu kambaryje, o duris užstūmė staliuku.

Vyras paskambino pagalbos telefonu, kurį buvo matęs per žinias. Netrukus atvažiavau aš, derybininkė.

— Kūdikis liko gyvas?

— Taip, gyvas ir sveikas. Klykiantis — buvo gerokai išalkęs, bet sveikutėlis. — Fibė suvokė: ji dar girdi to vaiko verksmą. — Deja, Brenda Anė Folk neišgyveno. Po dviejų valandų derybų, kai pradėjau tikėti, kad man pavyks ją perkalbėti, moteris pasakė mananti, kad laikas pasiduoti. Sakydama „pasiduoti", ji turėjo galvoje nusišauti.

Fibė žengė iš lifto, peržvelgė pavardes ant durų, tada pravėrė tas, ant kurių buvo parašyta *Compass Travel*.

Tai buvo nedidelė agentūra su dviem stalais prie priešingų sienų ir ilgu stalu kambario gilumoje. Lentynose gulėjo krūvos brošiūrų, o sienas puošė didžiuliai plakatai, vaizduojantys egzotiškas vietas.

Fibė tučtuojau atpažino Folką, nors jo plaukai buvo praretėję, o ant nosies galiuko kabėjo akiniai. Vyras baksnojo kompiuterio klavišus, bet Fibė papurtė galvą moteriai prie stalo ir pasuko prie Folko.

— Atleiskite, ponas Folkas?

— Taip. Mielai jums padėsiu, jei šiek tiek palauksite. Arba Šarlotė gali jums padėti.

— Atsiprašau, pone Folkai, bet man reikia pasikalbėti su jumis.

Fibė gniaužė rankoje ženklelį, kad vyras galėtų matyti.

— O... Ką gi, tada...

Fibė pastebėjo, kaip sutrikimą vyro veide pakeitė atpažinimas, paskui — nuostaba. Ir seno skausmo šešėlis.

— Prisimenu jus, — tarė jis. — Jūs buvote... kalbėjotės su Brenda, kai ji...

— Taip. Tuo metu dirbau FTB. Aš Fibė Maknamara. Čia detektyvas Saiksas.

— Ko jūs norite?

— Atleiskite, pone Folkai, ar negalėtume pasikalbėti akis į akį?

Jis nusiėmė akinius ir pasidėjo ant stalo.

— Šarlote? Gal galėtum užkabinti lentelę „Uždaryta" ir užrakinti duris? Mes su Šarlote susižadėję. Neturiu nuo jos jokių paslapčių. Ji žino viską, kas nutiko Brendai.

Šarlotė užrakino duris ir nedelsdama priėjo prie Folko. Tai buvo

daili, tvirtai sudėta moteris; Fibė spėjo, kad jai turėtų būti apie keturiasdešimt. Moters ranka su paprastu, apskritu deimantu puoštu žiedeliu palaikančiai palietė Folko petį.

— Kas čia vyksta? — griežtai pasiteiravo ji.

— Jūs tuokiatės?

— Po dviejų savaičių.

— Sveikiname. Pone Folkai, žinau, kad išgyvenote labai sunkų metą. Jūs pasielgėte teisingai, bet aš nesugebėjau padėti.

— Pasielgiau teisingai? — Jis sugniaužė Šarlotės ranką ant savo peties. — Ne.

— Pitai...

— Ne, neteisingai, — pakartojo vyras. — Neieškojau Brendai pagalbos. Žinojau, kaip ji troško kūdikio... Maniau, kad žinojau, — pasitaisė. — Bet nepadėjau. Nemačiau, nenorėjau matyti. Mes puikiai gyvename, ar ne? Taip visada jai sakydavau. Nupirkau kačiuką, tarsi pakaitalą.

— O, Pitai, ne...

Vyras papurtė galvą.

— Susituokę gyvenome aštuonerius metus, dar dvejus iki to buvome kartu, o aš nežinojau, kas dedasi jos viduje. Tas siaubingas troškimas. Nemačiau, kad ji stovi ties riba. Važiuoji pas seserį, ką gi, puiku. Štai ką galvojau. Tą pačią minutę liovėsi šlavusi ir išskubėjo. Negi neturėjau pastebėti, kad kažkas ne taip?

— Šito negaliu pasakyti, pone Folkai.

— Kažkas joje trūko, o aš nė nesistengiau sutaisyti. Brenda negalėjo taip gyventi, negalėjo gyventi graužiama tos širdgėlos, žinodama, kad jūs atimsite kūdikį.

— Skaudus atvejis, — pastebėjo Saiksas, kai jiedu išėjo į tvankų orą.

— Bjauru versti jį viską prisiminti iš naujo.

— Bjauru ištaškyti kokį nors vargšelį į gabalus. — Saiksas susiraukė. — Atsiprašau, leitenante, užsimiršau.

— Nieko tokio. Ką manai apie Folką?

— Jis neatpažino tavęs, kai priėjai, o mūsų vyrukas būtų atpa-

žinęs. Galbūt jis geras aktorius, bet man pasirodė, kad nevaidino. Jis turi puikią moterį, gerą darbą, sakyčiau, padorų gyvenimą. Nemanau, kad norėtų sugadinti viską dėl kerštо.

— Sutinku. — Fibė išsitraukė akinius tamsintais stiklais. — Kitas mano sąraše — geografiškai — yra banko apiplėšimo auka. Trys vyrai pakeliui iš Atlantos apiplėšė porą bankų, tada išmėgino laimę čia, bet įkliuvo. Jų automobilio numerius pastebėjo patrulių ekipažas ir pranešė mums. Iš pradžių jie panaudojo ginklus ir sužeidė vieną moterį. Po kelių valandų derybų man pavyko juos įkalbėti, kad leistų paimti sužeistąją. Tačiau jau buvo per vėlu. Moteris mirė pakeliui į ligoninę.

— Kuo čia dėta tu?

— Ji mirė, ir to pakanka. — Fibė vėl atsidarė rankinę, kaip tik tą akimirką suskambo telefonas. Pamačiusi nepažįstamą numerį, susiraukė. — Fibė Maknamara.

— Sveika, Fibe.

Ji davė ženklą Saiksui, kuris tučtuojau išsitraukė savo telefoną ir paskambinęs į skyrių paprašė nustatyti, iš kur skambinama Fibei.

— Kas čia?

— Tavo slaptas gerbėjas, mieloji. Kaip gerai, kad Rojus turėjo įsivedęs tavo telefono numerį. Norėjau tiesiog pasikalbėti, pažiūrėti, kaip jautiesi. Kai šįryt išėjai iš nuovados, atrodei nusiminusi.

Suspaudusi telefoną tarp ausies ir peties, ji išsitraukė iš rankinės užrašų knygutę.

— Betgi tu įžūlus, jei drįsti sukiotis aplink policiją.

Džordžijos akcentas. Patenkintas savimi, sarkastiškas tonas.

— Manęs tai nejaudina. Žinai, Rojus sakė, kad tu velniškai gera lovoje.

— Paskambinai, kad pakalbėtum nešvankybes, o gal turi dar ką nors pasakyti?

Mieloji. Gera lovoje. Patinka bauginti moteris.

— Tiesiog stumiu laiką. Beje, nešvaistyk veltui savojo, mėgindama atsekti šį skambutį. Argi ne puiku, kad šiais laikais gali bet kur nusipirkti vienkartinį telefoną su jau apmokėta sąskaita? Nemačiau, kad šįryt tavo gražutė dukrelė eitų į mokyklą. Tikiuosi, nesusirgo?

Užrašų knygelė rankoje sudrebėjo ir nukrito ant šaligatvio. Fibė vos spėjo nuryti įniršį, absoliučiai akinantį raudoną jo blyksnį.

— Šnipinėji mažas mergaites? Kaip žema tai girdėti iš tokio protingo žmogaus .

Stengdamasi kalbėti kuo ramiau, pritūpusi pakėlė užrašų knygelę ir toliau rašė tupėdama.

Stebi namą, šeimą. Nori, kad tai žinočiau.

— Kodėl mums nesusitikus ir nepasikalbėjus akis į akį? Apie rimtus reikalus?

— Susitiksime, pažadu. Mūsų laukia ilgas, malonus pokalbis. Tik tu nežinosi, kada, kaip ar kodėl, kol tai neatsitiks.

— Kas ji buvo? Tu ją mylėjai? Kaip ji mirė?

— Pakalbėsime apie tai. Žinai, galėjau nutrėkšti tą tavo draugužį tą vakarą, kai romantiškai vakarieniavote laive. Turėjau galimybę. Galbūt padarysiu tai kitą kartą. Galbūt uždegsiu sau žalią šviesą. Iki, Fibe.

— Jis padėjo ragelį, — tarė ji Saiksui.

— Nepadėk savojo, jie bando susieti jį su tavo signalu.

— Neregistruotas telefonas. Kalbėdamas tikriausiai judėjo. Girdėjau automobilių ūžimą. Ir tikriausiai išmetė telefoną. Per daug gudrus, kad jį pasiliktų.

Fibė apsidairė, nužvelgė eilę mažų krautuvėlių. Jis galėjo būti bet kur. Kalbėdamas su ja galėjo pravažiuoti pro šalį. Iš kur jai žinoti?

Ji lėtai išsitiesė, peržvelgė savo užrašus.

— Manau, jis policininkas.

— Ką?

— Jis protingas, bet ir pasipūtęs.

— Protingas ir pasipūtęs lygu policininkas?

— Jam reikia parodyti, kad yra protingesnis ir geresnis. — Fibė pabaksnojo rašikliu į užrašus. — Jis sakė, kad galėjo nutrėkšti, kaip išsireiškė, Dankaną tą vakarą, kai mes vakarieniavome Dankano laive. Turėjau galimybę, pasakė. Ir kad galbūt uždegsiąs sau žalią šviesą kitą kartą.

— Kaip tai... Minutėlę. — Saiksas atsitraukė per žingsnį, klausydamasis balso iš ragelio. — Jie susekė jį Riverio gatvėje, — tarė jis Fibei. — Ėjo į vakarus, paskui dingo.

— Jis įmetė telefoną į vandenį, štai kas. Nedidelė investicija į telefoną, tačiau rezultatai geri. Man įstrigo paskutinis sakinys. Jis nepasakė: aš galėjau nušauti tavo draugužį, jis pasakė „turėjau galimybę". Taip kalba policininkai arba kariškiai.

Fibė kilstelėjo ranką, nespėjus Saiksui atsakyti, ir ėmė vaikštinėti pirmyn atgal šaligatviu.

— Taip, bet kuris, kas žiūri televiziją, gali prisigaudyti žargono, tačiau jis pasakė tai labai natūraliai. Nemanau, kad ketino tai sakyti, tiesiog norėjo spustelėti mano mygtukus ir jam išsprūdo. Žalia šviesa. Paprastai civiliai taip nesako. Jis policininkas arba kariškis, arba buvęs.

— Arnis švarus.

— Tai ne Arnis Myksas. Ir ne koks nors sumautas moterų niekintojas. Jis iš šių bylų. Iš kažkurios. Reikia paskambinti Dankanui, pasakyti, kad pasisaugotų. O paskui, tu prakeiktas kalės vaike, mes rasime tave, niekše.

Saiksas žvilgsniu palydėjo ją, piktai žingsniuojančią į automobilį ir įnirtingai maigančią telefono mygtukus. Geriau neprieštarauti įpykusiai raudonplaukei, pagalvojo jis, todėl tepasakė, „klausau, ponia" ir nusekė iš paskos.

Dankanas įėjo į Ma By namus nepasibeldęs. Į šias duris jam niekada nereikėdavo belstis. Šūktelėjo, tačiau viduje buvo tylu, neveikė nei televizorius, nei radijas, tad jis žengė per kambarius.

Jei ji būtų viduje, viskas būtų įjungta, nes Ma By vadino juos savo kompanija. Ji nelabai mėgo tylą. Dankanas ėjo per kambarius, tarsi tai būtų jo namai, ir pastebėjo Ma pro virtuvės langą.

Ji klūpojo priešais gėlių lysvę, prisidengusi galvą plačia šiaudine skrybėle su gėlėmis išmargintu kaspinu, o plačias ir dosnias rankas saugojo ryškiai rožinės guminės pirštinės.

Dankano širdį užplūdo šiltos meilės banga.

Ma By suteikė jam motiniškos šilumos, kai jau buvo suaugęs vyras, šeimą, kurios dalimi niekada nesitikėjo tapti, namus, kurių daugiau niekur nebuvo radęs.

Jis žinojo, kad šaldytuve ras ąsotį arbatos, o išsišiepusios karvės formos vazelėje — sausainių. Dankanas paėmė porą stiklinių, įdėjo į jas ledukų, ištraukė lėkštelę sausainiams. Tada nunešė viską ant mažo staliuko po raudonu skėčiu ir pasuko per kiemą pas ją.

Ma By dainavo savo žemu, kimiu balsu. Jis atpažino melodiją ir pastebėjęs prie marškinių prisegtą MP3 grotuvą nusprendė, kad ji pritaria Otisui.

Dankanas pamažu pasilenkė ir ištiesė ranką, tikėdamasis neišgąsdinti. Ir krūptelėjo, kai ji prakalbo.

— Berneli, ar neturi ko veikti?

— Nemaniau, kad girdėjai mane.

— Negirdėjau. — Kai jis pritūpė šalia, Ma By išjungė muziką. — Bet tu vis tiek meti šešėlį. — Įdėmiai jį nužvelgė. — Tai tinginiauji šiandien, Dankanai?

— Šįryt buvau susitikime dėl sandėlio projekto, vėliau bus kitas. Tačiau jei vyras negali skirti laiko flirtui su savo gyvenimo meile, kam tada išvis gyventi?

Nusišypsojusi Ma By kumštelėjo jam į šoną.

— Gražiai suoki. Ką gi, flirtuok raudamas tas prakeiktas piktžoles.

Nors skrybėlė saugojo veidą nuo saulės, ant jos smilkinių spindėjo prakaito lašai. Gana ravėti tokiame karštyje, nutarė Dankanas.

— Paskui išravėsiu už tave, bet dabar paflirtuokime prie arbatos ir sausainių.

Ma By papūtė lūpas ir pažiūrėjo staliuko pusėn.

— Atrodo viliojamai. Padėk atsistoti.

Kai jiedu įsitaisė prie stalo, Ma susikišo rožines pirštines į prijuostės kišenes ir godžiai nugėrė gurkšnį arbatos.

— Šiandien tvanku, — tarė ji. — Po pietų bus dar tvankiau. Tikiuosi, tie tavo susitikimai vyksta viduje.

— Kai kurie taip, kai kurie ne. Kodėl tau šią vasarą neišplaukus į kruizą, Ma By? Arba kur nors kitur.

— Man patinka čia. Ką sugalvojai? Juk neatėjai tik tam, kad paflirtuotum su manimi. Nerimauji dėl savo raudonplaukės? Finėjas papasakojo, kas atsitiko jos buvusiam vyrui. Sakė, kad buvai ten, kai tai įvyko.

— Tai buvo... nemoku apsakyti, kas.

Dankanas atsigėrė arbatos.

— Blogis, štai kas. Žmonės taip dažnai svaidosi tuo žodžiu, kad jis neteko savo juodumo. Tačiau tai yra blogis. Negali užmigti? Galiu išvirti žolelių arbatos, padėtų.

— Ne, viskas gerai. Šis reikalas bjaurus, Ma. Tas tipas sakosi nužudęs vaikiną iš rytinės pusės, kuris buvo paėmęs įkaitus gėrimų parduotuvėje. Nušovė po to, kai Fibė įkalbėjo jį pasiduoti. Taip, aš dėl jos nerimauju. Fibė žino, ką daro, bet...

— Kai žmogus tau svarbus, turi nerimauti.

— Kol ji dirba, visa šeima sėdi užrakinta name Džonso gatvėje. Jos motina... jai tiek teko išgyventi.

Dankanas pradėjo pasakoti ir pats nepajuto, kaip išsipasakojo. Ką žinojo, ką numanė, ką pastebėjo.

— Mergiotei nelengva. Žinoma, bet kuri moteris, viena auginanti vaiką, turi stengtis už du. Ir dar jos motina tokios būklės. — Ma susimąsčiusi nukreipė žvilgsnį į kiemą. — Nežinau, ką daryčiau, jei negalėčiau eiti kur noriu, kada noriu. Užsukti pas kaimynę ar nuvažiuoti į turgų. Baimė — sunki našta. Kaip ir atsakomybė. Tai sudėtinga, Dankanai, jau nekalbant apie tą siaubingą atsitikimą.

— Jos turi kažkokią sistemą, kuri dažniausiai veikia. Tačiau Fibė — toji jungtis, supranti? Fibė žino, ką reikia daryti. Tą ir pamačiau pačią pirmą minutę, kai tądien ji įžengė į Savižudžio Džo butą. Ji... tarsi magnetas.

— Ji tau labai patinka, ar ne?

Jis šyptelėjo, keldamas prie burnos stiklinę.

— Taip. Deja, pasirinkau netinkamą metą. Tokiomis aplinkybėmis sunku merginti moterį. — Dankanas gūžtelėjo. — Tai gali palaukti. Dabar svarbiausia rasti tą kalės vaiką.

— Tai Fibės darbas. — Vėdindama veidą skrybėle, Ma žiūrėjo į jį. — Tau sunku sėdėti sudėjus rankas ir leisti jai dirbti.

— Taip. Taip. Bent jau šiomis aplinkybėmis. Kai pagalvoju, Jėzau — atsiprašau, varge, — pasitaisė jis, kai Ma prisimerkė. — Tas tipas nori ją nužudyti. Nori, kad ji kentėtų. Kai žmogus tau svarbus, negi turi sėdėti rankas sudėjęs, kol kažkas į jį kėsinasi?

Ma perlaužė sausainį ir pusę ištiesė Dankanui.

— Ar todėl ir atėjai? Nori, kad pasakyčiau, ką turi daryti?

— Ne. Ne visai. Ji labai panaši į tave. Daro, ką reikia daryti, rūpinasi savo šeima. Ir velniškai nemėgsta, kai sakai, ką daryti arba ko nedaryti. Stengiuosi rasti būdą padėti taip, kad ji to nejustų, — Fibės toks charakteris, kad gali įspirti man iš išdidumo ar pykčio.

— Mmm... hmm. Kaip ir dabar su manimi, ateini ir galvoji: Ma By jau pakankamai prisibuvo saulėje; jai reikia prisėsti ir išgerti šaltos arbatos. Taigi tu viską suorganizuoji, užuot pasakęs: baik dirbti, prisėsk — ir mes nepradedame ginčo.

Atsikąsdamas sausainio Dankanas kreivai šyptelėjo.

— Kažkas panašaus.

— Tu gudrus, berneli. Visada tuo žavėjausi. Ką nors sugalvosi. Dabar eik, paravėk, o aš išgersiu dar arbatos.

— Klausau, ponia.

Jam atsistojus, suskambo telefonas.

— Fibė, — tarė jis, pažiūrėjęs į ekraną. — Sveika. Aš ką tik...

Pildamasi arbatą, Ma stebėjo Dankano veidą. Ji pažinojo savo berniuką ir pamatė susierzinimo blyksnį jo akyse. Ne tik Fibė turi charakterį, pagalvojo.

— Šiandien turiu porą susitikimų. Ne, neatšauksiu. Dėl... Fibe, liaukis. Palūkėk. Pirmiausia nepamirškime, kad tu man ne viršininkė, nes aš tau nedirbu. Ne, tau... tu patylėk vieną prakeiktą minutę. Aš neketinu perkelti savo susitikimų vien todėl, kad kažkoks psichas gali pamėginti surasti mane Savanoje, o paskui *galbūt* nuspręsti man pakenkti. Tikrai nebėgsiu namo ir neužsirakinsiu kaip kokia isteriška merga. Jei kartais nepastebėjai, aš turiu kiaušus.

Ma nuleido galvą, papurtė ir atsiduso.

— Seksistas, kurgi ne. Apsauginis įkalinimas? Na, jau *ne*. Prašom, pirmyn, mėgink. Pažiūrėsim, kam geriau pavyks. Nori apie tai pasikalbėti — pasikalbėsime, velniai rautų. Akis į akį. Vėliau. Dabar, leitenante Maknamara, aš užsiėmęs. Iki pasimatymo.

Dankanas padėjo ragelį ir įkišo telefoną į kišenę.

— Nori, kad viską mesčiau, eičiau namo ir slėpčiausi kaip koks bepautis bailys. Grasina, kad užsiundys ant manęs farus ir pasodins — dėl mano paties saugumo. Velniop viską.

— Kam skambini? — griežtai paklausė Ma, kai jis vėl išsitraukė telefoną.

— Tavo sūnui, savo advokatui. Pažiūrėsime, kaip jai patiks...

— Padėk telefoną, kvaily. Tiesiog padėk. Eik, išrauk keletą piktžolių, kol atvėsi.

— Aš nepakęsiu...

— Tu nepakęsi, ji nepakęs. Puiku, puiku. Pasikalbėsite apie tai vėliau, akis į akį, kaip sakei. Kol kas nėra reikalo visko gadinti skambinant advokatams. Kai pamatysi ant slenksčio farus, tada ir paskambinsi Finėjui. O dabar eik, reikia išravėti tą lysvę.

Vaikai, pagalvojo Ma, kai Dankanas niurnėdamas nuėjo daryti ką lieptas. Įsimylėję žmonės pusę laiko pešasi kaip vaikai.

Kaip jai trūksta būtent šito.

26

SKYRIAUS PATALPOSE ant didelės baltos lentos Fibė braižė schemą. Brėždama diagramas, žymėdama vardus stengėsi pamiršti pokalbį su Dankanu.

Užsispyręs, kvailas patinas. Įžūliai priminė turįs kiaušus, nors ji tik norėjo, kad jis imtųsi tinkamų ir būtinų apsaugos priemonių.

Niekada nebūtų pagalvojusi. Tai tik dar kartą įrodo, kaip gali klysti dėl žmogaus.

Jeigu jam nuneš galvą arba tuos prakeiktus pautus, tegul kaltina save.

Stabtelėjusi Fibė užsimerkė ir liepė sau nusiraminti.

To nebus. Jeigu ji nežino, kur rasti Dankaną, iš kur, po galais, tai sužinos Rojaus žudikas? Be to, kodėl jis turėtų švaistyti laiką ir energiją, lakstydamas po miestą ir ieškodamas Dankano, o paskui rizikuotų padaryti kokią nors kvailą klaidą ir išsiduoti?

Jis per daug protingas.

Tas niekšas turi planą, tuo Fibė neabejojo. Ir nebūtų pametėjęs užuominos, jeigu jo pagrindinis taikinys būtų Dankanas. Gali būti, kad nusitaikė ir į Dankaną, bet ne dabar.

Ji negali leisti sau panikuoti, nes žino, kad iš to nieko gera.

Tik ramus, racionalus mąstymas padės rasti atsakymus.

Fibė įtraukė į bylą dar vieną detektyvą ir patyrusį policininką.

— Mes manome, — pradėjo ji, nesiliaudama rašyti ant lentos, — kad šis Nenustatytas asmuo yra susijęs su viena ankstesnių kritinių situacijų, kuriose dalyvavau kaip derybininkė, auka. Mes žinome, kad Rojų Skvairą jis pasirinko, pagrobė ir nužudė būtent dėl mano ryšio su auka. Taip pat žinome, kad jis nusimano apie sprogmenis. Jis nuvažiavo į Hilton Hedą ir grįžo į Savaną Rojaus automobiliu, kuris buvo rastas paliktas ir švariai nuvalytas oro uosto stovėjimo aikštelėje, kur, galime manyti, laikė savo automobilį arba išvažiavo taksi. Dar nežinome, kaip jis nuvyko į Hilton Hedą.

Fibė atsisuko.

— Detektyve Pitersai, reikia patikrinti, ar Savanoje buvo išnuomotas automobilis į vieną pusę, vėliau paliktas Hilton Hede. Taip pat reikia patikrinti, ar kas nors pirko bilietą į vieną pusę traukiniu, autobusu arba lėktuvu. Arba bilietą į abi puses, bet buvo panaudotas tik į vieną pusę. Gali būti, kad jis skrido užsakomuoju reisu. Nežinome, kiek pinigų jis turi. Sužinokite, ką įmanoma, iš privačių oro linijų, skridusių į Hilton Hedą pastarąją savaitę.

— Kodėl jis nesinaudojo savo automobiliu? — ėmė svarstyti Saiksas. — Jeigu jį turi. Juk kelias ne toks ir tolimas. Kam naudotis aukos transportu?

— To mes irgi nežinome. Gali būti, kad jis neturi automobilio.

— Arba, — prakalbo naujasis komandos narys Nablis, — jis per mažas, kad suaugęs, surištas užkimšta burna vyras galėtų važiuoti joje keturiasdešimt penkiasdešimt mylių.

— Per mažas, — pakartojo Fibė.

— Arba universalas be bagažinės, kuriame nepaslėpsi pagrobtojo. — Nablis dar labiau atkišo savo ir taip jau atsikišusią apatinę lūpą. — O gal jam tiesiog patinka, kad mes turime sukti galvas ir gaišti laiką aiškindamiesi.

— Visiškai įmanoma. — Fibė atsigėrė vandens iš butelio. — Taip pat įmanoma, kad NA gali būti baigęs policijos arba karinius mokymus. Jis žino, kaip mes dirbame, todėl galėjo tyčia visa tai sugalvoti, kad duotų mums papildomo darbo. Jis nekvailas. Sugebėjo

praslysti pro užtvaras, kol kalbinau Džonsoną, pašalinti taikinį ir pasprukti nepastebėtas.

— Gal jis vilkėjo uniformą, — tarė Saiksas. — Arba turėjo pažymėjimą.

— Taip. Jis praėjo pro postus, pateko į pastatą ir įslinko į Rijanos Kertis butą. Šis buvo tuščias: moteris su vaikais evakuota ir neprisimena, užrakino duris ar ne. Kad ir kaip būtų, jis pateko į vidų. Išsirinko tą butą, tą langą. Kodėl?

— Žinojo, kad matomumas iš jo ne pats geriausias, todėl Greitojo reagavimo būrys juo nesinaudos.

— Sutinku. — Fibė nusisuko į lentą. — Raudonos rožės ant kapo — mums nepavyko nustatyti, kieno jis — rodo NA ryšį su moterimi, greičiausiai negyva. Štai čia visų moterų aukų vardai, kurių netekome per derybas, kai aš dirbau šiame departamente ir anksčiau FTB.

— Brenda Anė Folk, savižudė. Jos vyrą patikrinome, jis švarus. Turėjo brolį ir tėvą, Rojaus pagrobimo ir nužudymo metu abu buvo Misisipėje. Šiuo metu daugiau neturime informacijos, kas sietų ją su kuo nors kitu, turėjusiu motyvą ar galimybę. Su jos vardu susiję kiti vardai yra kitų teisėsaugos institucijų darbuotojai, dalyvavę tame incidente. Tačiau nėra žinių, kad tarp jų ir Brendos Folk būtų ryšys.

— Gal jis neturi ryšio nė su viena jų, — įsiterpė Saiksas. — Galbūt tai tiesiog pakvaišęs policininkas arba federalas. Išsirinko vieną jų, — tęsė jis, mostelėjęs į lentą. — Ir/arba jus, leitenante, nes taip jam liepė balsas.

— Tokiu atveju bus dar sunkiau jį rasti. Chronologine tvarka antroji auka yra Kristina Vendė. Ji buvo „Saulėlydžio" organizacijos, nedidelės, ekstremistinės teroristų grupuotės, narė. Prastai organizuotos, mažai finansuojamos, tačiau jie vis dėlto sugebėjo įsiveržti į Galfstrymo aeronautikos korporaciją ir paimti penkiolika įkaitų.

— Prisimenu tą atvejį. — Nablis atkišo pirštą. — Jūs ten dalyvavote.

— Taip. Jų reikalavimai buvo radikalūs ir ekstremalūs, kaip ir pati grupė, be to, prastai apgalvoti. Po dvylikos valandų derybų, per kurias paaiškėjo, kad mažiausiai vienas įkaitas buvo rimtai sužeistas, o gal net mirė, buvo nuspręsta šturmuoti pastatą.

— Įkalbėjote juos, kad išleistų nėščią moterį ir vaikus. Prisimenu.

— Taip, jie sutiko paleisti du vaikus ir septintą mėnesį nėščią moterį, taip sumažindami įkaitų iki dvylikos. Dviem Taktinės grupės nariams pavyko patekti į pastatą per antrojo aukšto langą ir pašalinti du teroristus. Vendė ėmė šaudyti į pareigūnus ir pati buvo nušauta. Vienintelis gyvas likęs teroristas suimtas. Jis vis dar atlieka bausmę.

Fibė prisiminė tos dienos siaubą. Riksmus, šūvius.

— Vendės tėvas buvo kariškis, bet neseniai atsistatydino. Jis niekada nepritarė dukros veiksmams, be to, tuo metu nebuvo Savanoje. Vis dėlto ta moteris galėjo turėti ryšių su kitais kariškiais ir likusiais iširusios „Saulėlydžio" organizacijos nariais.

Fibė persibraukė plaukus.

— Paprašiau, kad šiuo reikalu pasidomėtų FTB. Žinau, — tarė pamačiusi kolegų išraiškas. — Tai mūsų byla. Tačiau tokiame tyrime biuras turi didesnių ir svarbesnių išteklių nei mes.

— Kita auka — Filipa Delrėj žuvo per automobilio užgrobimą. Automobilį, kuriame buvo jos penkiametė duktė, užgrobė du vyrai. Sekėme juos iki garažo vakarų pusėje, bet jie spėjo patekti į vidų. Derybos buvo sėkmingos: mergaitė paleista, o pagrobėjai pasidavė. Sesers mirties metu Delrėj brolis tarnavo armijoje Vokietijoje. Dabar jis gyvena Savanoje, taip pat ir Delrėj vyras. Moters brolis Rikardas Sančesas tarnauja raitojoje policijoje.

— Pažįstu jį. — Uniformuotasis pareigūnas kilstelėjo ranką. — Pažįstu Riką Sančesą. Jis geras vyrukas.

— Tikiuosi, jūs teisus, bet vis tiek reikės apklausti.

Fibė matė, kad policininkams nepatinka apklausti kitus pareigūnus.

— Aš su juo pasikalbėsiu, — daug negalvodama nusprendė ji. — Toliau turime Andželą Brentin, žuvusią per mėginimą apiplėšti banką. Ji buvo sužeista operacijos pradžioje, pirmieji siūlymai suteikti medicininę pagalbą buvo atmesti. Po keturių valandų derybų pavyko sužeistąją ištraukti, bet pakeliui į ligoninę Brentin mirė. Jos vyras Džošua Brentinas buvo išvykęs į Niujorką darbo reikalais. Praėjus devyniolikai mėnesių po žmonos mirties, vedė dar kartą, bet

išsiskyrė. Jis niekada netarnavo armijoje ar kitose teisėsaugos struktūrose. Andžela Brentin neturi jokių ryšių su kitais gyvais vyrais.

— Apie tai daug rašė, — prisiminė Saiksas. — Ne tik apie bankų apiplėšimų seriją, bet ir apie Brentino žmoną. Jis žinomas Savanoje žmogus, turtingas, įtakingas. Kaip pamenu, sklandė gandai, kad žmonos mirtis išgelbėjo jį nuo bjaurių skyrybų.

— Netrukus kalbėsiuosi su Brentinu. Pareigūne Landou? Norėčiau, kad dar kartą pasikalbėtumėte su Rijana Kertis iš Hičo gatvės. Galbūt ji dar ką nors prisiminė. Taip pat pasikalbėkite su kaimynais. Pasiimkite kartu bet kurį pareigūną. Aš duosiu leidimą. Detektyve Saiksai, norėčiau, kad pasikalbėtumėte su Taktinės grupės nariais, dalyvavusiais tame pačiame incidente. Manau, su jumis jie bus... atviresni nei su manimi. Nenoriu pridaryti jiems rūpesčių. Tik noriu žinoti, kad galbūt kuris nors pastebėjo kitą pareigūną, uniformuotą arba tiesiog su ženkleliu, kurio iškart nepažino. Jei kuris nors atsisakys kalbėti, siūlau parodyti porą nuotraukų iš nusikaltimo vietos Bonaventūre. Po to, kai Rojus Skvairas susprogo į gabalus.

— Pasirūpinsiu tuo, leitenante.

— Dėkui. — Įėjus Deivui, Fibė linktelėjo. — Prie darbo.

Deivas rankos mostu pakvietė ją į kabinetą, ir Fibė įžengė į jį pirma.

— Per tokį trumpą laiką daug nuveikei, Fibe. Ar kiek nors miegi?

— Šiek tiek. Jei atvirai? Vos užsnūdusi, iškart pabundu. Matau Rojų, prirakintą prie to kapo, sprogimą. Geriau jau nemiegoti ir ką nors veikti. Kai dirbu, ne taip bijau.

— Kaip šeima?

— Nežinau. Kiek galėsiu laikyti juos uždarytus tame name? Mama džiaugiasi, — pavargusiai, beveik karčiai nusijuokė Fibė. — O visi kiti? Tiesiog nežinau. Ketinu eiti pasikalbėti su liudininkais, kuriuos kažkas sieja su tomis keturiomis aukomis. Tikiu, kad kas nors išlįs į paviršių. Žinau, kad išlįs.

— Pasiimk kartu vieną vyrų.

— Neturiu laisvų. Mums ir taip trūksta žmonių, nes pora saugo mano namus, vežioja į darbą Karterį su Džoze.

Prisiminus tai, po galvą, širdį ir pilvą pasklido šleikštulys.

— Ir žinau, kad tai negali ilgai tęstis. Mes neturime pakankamai žmonių ir pinigų, kad tai tęstųsi amžinai.

— Šiandien jie ten, tad galvokime apie šiandieną. Kaip Ava... visi kiti?

— Visi, taip pat ir Ava, stengiasi gyventi kaip įmanoma geriau. Galėtum jai paskambinti arba užsukti. Ava apsidžiaugtų.

— Ką gi. Hmm. — Deivas susikišo rankas į kišenes. — Pats tave palydėčiau, bet turiu susitikimą rotušėje. Jei galėtum rinktis iš skyriaus, ne tik iš būrio, ką rinktumeis?

Galbūt, *galbūt* jis arba Ava žengs pirmą žingsnį dar nesulaukę pensijos, tačiau ji dėl to nesilažintų.

— Saiksą, bet jau pasiunčiau jį kalbėtis su Taktinės grupės vyrukais. Lizą Albertą. Žinau, ji dirba Lytinių nusikaltimų skyriuje, bet moka klausytis. Tik nežinau, gal ji labai užsiėmusi, ar...

— Aš sužinosiu, pažiūrėsiu, ar ji galėtų padėti. Pailsėk dešimt minučių, paskambink į namus. Pasijusi geriau, praskaidrinsi galvą.

— Tu teisus. Duodu tau penkias, pats paskambink, taip pat pasijusi geriau.

Su Sančesu jie susitiko Forsaito parke ir, vedini protingų akių žirgu, paėjėjo pasikalbėti pavėsyje. Tvankus ryto oras virto alinančia kaitra, tad sodri ruda žirgo oda žvilgėjo nuo drėgmės.

Palyginti netoli nuo Maknamarų namų, pagalvojo Fibė. Gana arti, kad uniformuotas raitas policininkas galėtų stebėti jos namus.

Sančesas buvo maždaug penkių pėdų aštuonių colių ūgio, kieto mušeikos kūno sudėjimo. Po kaire akimi švietė mažas lenktas randas, o įtempta, atkakli žandikaulio linija rodė užsispyrusį charakterį.

Ar tas vyras su kepuraite, švilpautojas, buvo aukštesnis? Galbūt coliu ar dviem. Bet ar gerai įsižiūrėjo, kad galėtų užtikrintai pasakyti?

— Automobilis buvo jai nė motais, — tarė Sančesas, pasakodamas apie seserį. — Ji tik norėjo ištraukti Marisą. Sesuo priešinosi, nes negalėjo palikti savo kūdikio, taigi tie niekšai dūrė jai peiliu ir kraujuojančią paliko mirti gatvėje.

— Kai tai atsitiko, jūs buvote Vokietijoje?

Vyras linktelėjo Lizai.

— Man leido grįžti į laidotuves. Mano motina... maniau, ji irgi neišgyvens. O svainis dar ilgai vaikščiojo kaip šmėkla.

— Tuo metu jums buvo tik devyniolika. Jūsų specializacija buvo ginklai.

— Tikėjausi siekti karininko karjeros. Pamatysiu pasaulio, dalyvausiu karuose. Bet kai Filipa... baigiau savo keliones ir grįžau namo.

— Ir po poros metų įstojote į raitąją policiją.

— Teisingai. — Vyras prisimerkė. — Ką tai reiškia, leitenante Maknamara? Ją nudūręs niekšas tebesėdi. Ar atėjote pasakyti, kad jis paleidžiamas?

— Ne.

— Ar galite pasakyti, kur buvote vakar vakare, pareigūne Sančesai? Tarp vienuoliktos ir trečios?

— Galėčiau, — ramiai atsiliepė jis. — Tačiau noriu žinoti, kodėl. Noriu žinoti, kodėl klausiate, kur buvau tuo metu, kai Bonaventūre buvo susprogdintas žmogus.

— Klausiu, nes Bonaventūre buvo susprogdintas žmogus.

— Ką tai turi bendra su manimi?

— Pirma leiskite man paklausti. Jūs nepasakėte, kaip tądien pavyko išsigelbėti jūsų dukterėčiai, o štai jūsų sesuo buvo nužudyta.

— Jau sakiau, tie niekšai nužudė Filipą, nes ji priešinosi. Policininkai pasivijo juos prie garažo; jame pagrobėjai buvo užsirakinę kartu su Marisa. Policija apsupo objektą, privertė atiduoti vaiką ir įkalbėjo pasiduoti.

— Kas įkalbėjo juos pasiduoti? — pasiteiravo Fibė.

— Policija. — Žirgas pakinkavo galva, išgirdęs nekantrumą šeimininko balse, ir Sančesas automatiškai paglostė jį nuramindamas. — Policija išgelbėjo mergaitei gyvybę. Tokie žmonės? Žmonės, kurie žudo motinas, bandančias apsaugoti savo kūdikius? Kas būtų sutrukdę jiems nužudyti ir mažylę? Policija išgelbėjo Marisą. Todėl aš ir esu policininkas.

Ne, tai ne tas vyrukas, pagalvojo Fibė ir, susižvalgiusi su Liza, pastebėjo kolegės pritarimą.

— Aš derėjausi su pagrobėjais, kad jūsų dukterėčia būtų paleista.

— Jūs? — Iš pradžių jis pablyško, tada dar labiau nuraudo. — Nežinojau, kad ten dalyvavo derybininkai. — Vyro balsas pasidarė kimesnis.

— Jūs nesidomėjote smulkmenomis?

— Aš... kai grįžau... visi buvo ištikti šoko, gedėjo. Viskas vyko tarsi per miglą. Paskui turėjau grįžti į dalinį. Kai buvau demobilizuotas ir grįžau namo, nenorėjau iš naujo klausinėti. Nenorėjau gręžiotis į praeitį. Norėjau... aš norėjau...

— Būti tuo, kuris gelbėja gyvybes, padeda žmonėms, patekusiems į bėdą.

— Taip, ponia, — po akimirkos atsiliepė jis ir linktelėjo Lizai. — Klausėte, kur buvau praėjusią naktį. Savo merginos bute. Štai. — Jis išsitraukė bloknotą, rašiklį. — Čia jos vardas, telefono numeris, adresas. Ar dar ką nors norėtumėte sužinoti?

— Ne, tai viskas. Dėkojame, pareigūne Sančesai.

Kai Fibė paėmė lapelį, jis išsitraukė iš kišenės piniginę.

— Dabar Marisai dešimt. Dešimt metų. Štai jos nuotrauka.

Vyras atvertė piniginę, ir Fibė pamatė tamsiaplaukės, tamsiaakės gražuolės veiduką.

— Ji gražutė.

— Panaši į mamą. — Sančesas įsikišo piniginę ir ištiesė ranką. — Ačiū jums, nuo mano sesers.

— Gyvenimas keistas, ar ne? — tarė Liza, kai abi ėjo plačiu taku prie Fibės automobilio. — Tu pakeitei šito vyro gyvenimo kryptį. Niekada jo nepažinojai, nesikalbėjai — iki šiandien, bet jis daro tai, ką daro, galbūt net yra toks, koks yra, bent jau iš dalies dėl to, ką tu padarei vieną dieną prieš penkerius metus.

— Galbūt. Tai tokia pat tiesa kaip ir ta, kad dėl to, ką padariau kažkurią kitą dieną, dabar du žmonės negyvi.

Liza pasekė Fibės žvilgsnį namo Džonso gatvėje link.

— Nori užsukti, pažiūrėti, kaip jie?

— Ne. Važiuojame pasikalbėti su vyru. O paskui paieškosime Brentino.

Delrėjus buvo tylus, švelnių akių vyras. Po penkių minučių Fibė nutarė, kad jis neišdrįstų sutraiškyti net voro, ką jau kalbėti apie šaltakraujišką žmogžudystę.

O štai Džošua Brentinas padarė visiškai kitokį įspūdį.

Dvidešimt minučių jis privertė jas laukti savo biurų su vaizdu į upę pastato priimamajame. Iš šiaurės rytų ritosi melsvai violetinių debesų kamuoliai. Artinosi smarki audra, pagalvojo Fibė.

Puošni siauraklubė asistentė palydėjo jas į kabinetą su vaizdu į upę, kurio baldai labiau priminė elegantišką svetainę nei verslo biurą.

Ta elegancijos ir pinigų samplaika atsispindėjo vyre, kuris, Fibės akimis, tarsi buvo gimęs su puikiai sukirptu kostiumu. Žilstelėję plaukai atidengė aukštą, aristokratišką kaktą; lūpoms nusišypsojus, aštrios it vanago akys išliko rimtos.

— Ponios. Atsiprašau, kad priverčiau laukti. — Atsistojęs už senovinio stalo, jis mostelėjo ranka į lenktą sofą ir krėslus. — Šiandien labai užimta diena.

— Dėkojame, kad skyrėte laiko, pone Brentinai. Aš leitenantė Maknamara, čia detektyvė Alberta.

— Prašom, prisėskite. Prisipažinsiu, visiškai nenutuokiu, kuo nusipelniau dviejų gražiausių pareigūnių apsilankymo.

— Tirdami bylą, susidūrėme su tam tikromis detalėmis, kurios mums priminė banko apiplėšimą, pasibaigusį tragiška jūsų žmonos mirtimi.

— Tikrai? — Įsitaisęs kėdėje Brentinas kilstelėjo antakius. — Kokiomis?

— Negaliu atskleisti tyrimo smulkmenų. Pasak informacijos byloje, kai mirė žmona, jūsų Savanoje nebuvo.

— Tiesa. Buvau išvykęs verslo reikalais. Į Niujorką.

Fibė apsižvalgė po kabinetą.

— Jūs turbūt daug keliaujate verslo reikalais.

— Taip.

— Dėl banko, kuriame buvo nužudyta jūsų žmona. Jei neklystu, tai nebuvo tas bankas, kuris tuo metu tvarkė jūsų verslo ir asmenines sąskaitas?

— Ne, nebuvo. Nesuprantu, ką tai turi bendra su tiriama byla, leitenante.

— Mes tik norime dar kartą pasitikrinti kai kurias detales ir tikrai labai atsiprašome, kad esame priversti priminti tą tragišką įvykį, suteikusį jums tiek skausmo.

Nors neatrodo, kad tave tai jaudintų, pagalvojo Fibė. Ne taip, kaip vargšelį Folką, išgyvenantį dėl Brendos mirties.

— Liudininkų parodymai teigia, kad ponia Brentin vis dėlto turėjo sąskaitą tame banke. Tiesą sakant, tą dieną ji ir atėjo į banką pasiimti pinigų ir uždaryti sąskaitą. Galbūt papasakotumėte apie tai, pone Brentinai, tai nutiko prieš trejus metus. Mes dar nesikreipėme į banką dėl informacijos.

— Ką čia pasakoti? — Vyras pakrutino pečius. — Andžela turėjo nedidelę asmeninę sąskaitą. Įvairioms smulkmenoms, galima sakyti. Keletą tūkstančių dolerių. Kažkoks siaubingas likimo kaprizas ją atvedė į banką būtent tą dieną, kai buvo vykdomas apiplėšimas.

— Jūs nežinojote apie tą sąskaitą?

— Nesakau, kad nežinojau. Sakau, kad tai buvo tarsi jos taupyklė.

— Atsiprašau, bet man smalsu, kam tokio turtingo vyro žmonai reikia atskiros taupomosios sąskaitos.

— Matyt, jai patiko jaustis savarankiškai.

— Tačiau, pasak bylos, kai judu susituokėte, žmona nedirbo.

— Ne, nedirbo. — Brentinas nekantriai kilstelėjo ranką nuo atramos. — Ji rūpinosi namais, priiminėjo svečius, dalyvavo labdaros organizacijų veikloje. Bijau, kad daugiau niekuo negalėsiu jums padėti, tad jei malonėtumėte...

— Tačiau ponia Brentin norėjo iš karto pasiimti visus pinigus, — neatlyžo Fibė. — Štai kas man pasirodė keista skaitant bylą. Tiesiog keista.

— Deja, nei jūs, nei aš negalime jos paklausti.

— Labai gaila. Tikriausiai žmona norėjo nupirkti jums dovaną arba išleisti tuos pinigus kokiam nors kvailam niekučiui. Aš visada ištaškau pinigus smulkmenoms. Tikriausiai ji turėjo artimų draugių. Mes, moterys, mėgstame papliurpti, aptarti kvailas smulkmenas, apie kurias nepasakojame vyrams.

— Nesuprantu, kuo čia dėta ta kvaila smulkmena.

— Jūs teisus. Per daug nukrypau. Kažkodėl tai neduoda man ramybės. Man nepatinka, kai ko nors nežinau. Ką gi, labai padėtumėte, jei atsakytumėte, kur buvote praėjusią naktį, ir mes tuoj pat paliktume jus ramybėje. Praėjusią naktį po vienuoliktos?

Kurį laiką tvyrojo ledinė tyla.

— Man nepatinka šio klausimo potekstė.

— O, čia nėra jokios potekstės. Atsiprašau, jei jums taip pasirodė. Tiesiog labai padėtumėte, jei pasakytumėte, kur buvote. Kitaip... — Fibė pažiūrėjo į Lizą.

— Tai užgrauš mus abi, — plačiai nusišypsojo Liza. — Tada teks atimti iš jūsų dar daugiau brangaus laiko.

— Iki po vienuoliktos buvau teatre su drauge, paskui ėjome išgerti. Grįžau namo apie pirmą ryto. Jei daugiau neturite...

— Tik vieną trumpą klausimėlį. Jūsų draugės vardas. Kad viskas būtų aišku ir mes jūsų netrukdytume.

— Katerina Nordik. — Vyras atsistojo. — Turiu paprašyti jus išeiti. Jei turite daugiau klausimų, paskambinsiu savo advokatui.

— Nebūtina. Dar kartą atsiprašome, kad pažadinome slogius prisiminimus. Dėkojame, kad skyrėte mums laiko.

Eidama per priimamąjį, Liza pažvelgė į Fibę.

— Jis man nepatiko.

— Ir man! Susireikšminęs pasipūtėlis. Ir argi neįdomu, kad jis nenorėjo pasakoti apie mirusios žmonos drauges, tą banko sąskaitą? Sakyk, Liza, jei būtum labai turtingo vyro žmona, ar taupytum pinigus atskiroje sąskaitoje?

— Dėl saugumo, jei tas turtingas vyras sugalvotų mane palikti, arba atvirkščiai.

— Ir jei jų santuokai iškilusi grėsmė?

— Draugė žinotų. Aš užuodžiu čia dar kai ką. Šaltas kaip žuvis vyras, galvą dedu, dar ir labai valdingas, todėl pinigus reikia taupyti paslapčia, vyras, kurio dažnai nebūna namuose, kol tu kapstaisi gėlynuose ir priiminėji svečius.

— Meilės romanas.

— Mes ne tik gražiausios, bet ir ciniškiausios pareigūnės.

— Hmm. — Leisdamasi liftu, Fibė susimąstė. — Man neatrodo, kad mirusi žmona buvo jo gyvenimo meilė. Susidarė įspūdis, kad Brentinas pamiršo ją kaip kokį susitikimą. Tačiau jei ji turėjo meilužį... gal planavo su juo pabėgti. Todėl ir ištuštino sąskaitą.

— Tačiau atsidūrė netinkamu metu netinkamoje vietoje. Moters žudikas su sėbrais kalės iki gyvenimo pabaigos, tačiau sugniuždytam meilužiui to gali nepakakti. Juk reikia kažką kaltinti.

— Tuo labiau kad visi liko gyvi, išskyrus ją. Aš nesugebėjau jų įkalbėti, kad įsileistų medikus. O paskui buvo per vėlu.

— Jie nesutiko įsileisti, — pataisė ją Liza. — Aš irgi skaičiau bylą, Fibe.

— Jei kažkas ją mylėjo, jei kažką graužė kaltė, kad nuėjo į banką dėl jo, „nesutiko įsileisti" nieko nereiškia. Paieškokime Andželos draugių, pasikalbėkime su jos kirpėja, asmeniniu treneriu. Su kuo paprastai kalbasi nelaimingos moterys. Jeigu ji turėjo meilužį, kas nors tikrai žinos.

— Galiu sužinoti, kas buvo jos geriausia draugė. — Eidama per vestibiulį į gatvę, Liza išsitraukė telefoną. — Turiu draugą, kuris dirba laikraščio redakcijoje. Paprašysiu, kad ištrauktų straipsnį apie Brentinų vestuves. Geriausia draugė tikriausiai buvo pamergė arba bent jau dalyvavo vestuvėse.

— Kaip patogu turėti tave šalia.

— Vyrukas, su kuriuo gyvenau, irgi taip galvojo, kol neparodžiau jam durų.

Glenis Kolbi buvo aukšta liekna blondinė, dėvinti džinsais ir drobiniais marškinėliais. Jos fotografijos studija glaudėsi rekonstruoto pastato netoli Gryni aikštės trečio aukšto kampe. Palei sienas riogsojo įvairi butaforija ir gausybė iškamšų.

Paskambinusi padėjėjui Dabu, nedidukui vyrukui sruogelėmis dažyta uodega ir angeliška šypsena, paprašė atnešti visiems šalto gėrimo.

— Man vis dar jos trūksta. Praėjo jau daugiau kaip treji metai, o man vis dar šauna į galvą, kad reikia paskambinti Andžei. Tačiau jos nebėra.

Štai jausmai, kurių taip trūko Džošua Brentinui.

— Judvi ilgai draugavote? — pasiteiravo Fibė.

— Nuo keturiolikos metų. Glenis, Andžė ir Dabas — nuodėminga trijulė. Ketinome kartu išgarsėti.

— Žinau jūsų darbus, — įsiterpė Liza. — Jūs fotografavote mano vaikelio besilaukiančią pusseserę. Nuostabios nuotraukos. Paskui dar fotografavote ją su mažuoju sūneliu. Jūsų gera reputacija tikrai pelnyta.

— Mums neblogai sekasi, ar ne, Dabai?

Pastatęs stiklines, vyrukas spustelėjo jos ranką.

— Andžė? Ji buvo saldžioji širdies dalis.

— Mes buvome taip susitarę, — tęsė Glenis. — Andžė fotografuodavo vestuves, o aš — nėščiąsias ir vaikus. Manėme, kad būtų smagu skatinti tęstinumą. Be to, jai labai patiko fotografuoti vestuves, turėjo akį. O Dabas...

— Aš vadovauju verslui.

— Maniau, kad tuo metu, kai įvyko nelaimė, Andžė nedirbo.

— Ne. Džošua nepatiko, kad ji dirba. O gal nepatikome mes. — Glenis kreivai pažiūrėjo į Dabą ir reikšmingai pakrutino antakius. — Bloga įtaka.

— Jis manęs dar labiau nemėgo, — įsiterpė Dabas. — Homofobas.

Glenis kumštelėjo jam į ranką.

— O, tau taip patinka būti pirmuoju sąraše. Jis ir manęs nemėgo. Džošua nuomone, aš kekšė.

— O aš kekšius. Mano koziris stipresnis. Jiedu susipažino vestuvėse, kur Andžė dirbo, — tęsė Dabas. — Tai buvo svarbus visuomenės įvykis ir nemenkas užsakymas mums.

— Tuo metu mes dirbome tik aštuntą mėnesį.

— Andžė buvo graži. Labai graži ir miela.

— Ir be galo žavinga. Džošua ją akimirksniu pakerėjo. — Glenis išskėtė rankas. — Daugybė gėlių — daugiausia raudonų rožių, kurias Andžė labiausiai mėgo. Vakarienės žvakių šviesoje, romantiški savaitgaliai. Po šešių savaičių jiedu susižadėjo. Po trijų mėnesių Andžė tapo ponia Džošua Brentin.

— Tada viskas ir prasidėjo. — Dabo burna įsitempė. — Brentinas privertė ją mesti darbą. Kaip gali blyksėti fotoaparatu — kaip jis sakė — vestuvėse, kai pati turėtų būti viešnia?

— Ji turinti kitų pareigų ir taip toliau, ir panašiai, — vardijo Glenis, trukteldama pečiais. — Dėl vyro ji atsisakė visko. Andžė jį dievino. Vyrui nepatiko, kad ji bendrauja su mumis, tad pasistengė tai apsunkinti. Brentinas turi ypatingą gebėjimą manipuliuoti žmonėmis. Kartais, kai susitikdavome papietauti, Andžė vyrui nieko nesakydavo, arba kartu vakarieniaudavome, kai Džošua būdavo išvykęs.

— Pavojingi ryšiai, — pridūrė Dabas.

— Kada ji užmezgė romaną?

Glenis išplėtė akis.

— Iš kur jūs žinote?

— Kodėl jums nepapasakojus?

— Tai nebuvo pigus romaniūkštis. Nieko panašaus, ji buvo ne tokia. Džošua norėjo, kad viskas būtų pagal jį. Neleido Andžei būti savimi, ir ji darėsi vis nelaimingesnė. Džošua norėjo, kad žmona lauktų jo dvidešimt keturias valandas per parą, bet pats darė, ką panorėjęs.

— Ramiau, — tarė Dabas, glostydamas Glenis petį.

— Gerai. — Glenis giliai įkvėpė. — Gerai. Andžė buvo nelaiminga, o jis nenorėjo nieko girdėti. Neleido kalbėtis su psichologu, nepritarė gydymui, kai ją apimdavo depresija. Tuo metu Andžė neturėjo savo pinigų. Viskas buvo jo vardu. Suvokusi, kad skyrybos bus vienintelė išeitis, ateidavo čia porą kartų per savaitę, jei pavykdavo, ir dažniau. Padėdavo statyti dekoracijas, ryškindavo nuotraukas, darydavo viską, ką reikėdavo, o mes mokėjome jai grynaisiais.

— Ji su kažkuo susipažino. Nesakė, nei kaip, nei kur, nei su kuo, tačiau jautėsi laiminga. — Dabas išsitraukė melsvą nosinaitę ir padavė Glenis, kad ši galėtų nusišluostyti akis. — Andžės akys vėl ėmė švytėti.

— Kada nušvito jos akys?

— Maždaug likus pusmečiui iki mirties. Meiliai vadino jį Lancelotu.

— Kaip jie susisiekdavo?

— Ji nusipirko telefoną su iš anksto apmokėta sąskaita. Tai buvo jo mintis, ar ne, Dabai?

— Taip, Andžė sakė, kad tas vyras žino, ką reikia daryti. Betgi kaltieji dėl jos mirties kalėjime. Kokia prasmė dabar kelti viską iš praeities?

— Tai padės mums tiriant kitą bylą. Gal galėtumėte dar ką nors papasakoti apie tą vyrą?

— Man regis, jis turėjo butą vakarų pusėje, ten jiedu susitikdavo. — Pažiūrėjusi į Dabą, Glenis sulaukė pritarimo. — Mačiau ją dieną prieš mirtį. Ji skraidė padebesiais. Sakė, kad nusprendė išsikraustyti iš namų, išsiskirti. Esą kai tik viskas bus baigta, jiedu su Lancelotu susituoksią. Andžė ketino pasiimti visus savo pinigus, išvažiuoti į Reno ir iki skyrybų įsikurti ten. Norėjo, kad viskas įvyktų kuo greičiau. Ji visada visko norėdavo greitai.

— Gal dar ką nors pamenate apie jį, gal draugė dar ką nors sakė? Svarbi net menkiausia smulkmena.

— Man atrodo, jis rimtai treniravosi. Andžė pasakojo, kad jis puikiai sudėtas, kad palaiko fizinę formą. Patardavo ir jai, kaip sportuojant sustiprėti fiziškai.

— Mėlynos akys, — prisiminė Dabas. — Kartą nupirko jam marškinius, sakė, kad tiks prie akių. Jie buvo mėlyni, sportinio stiliaus. Gražūs. Ir dar jis mokėjo gaminti valgį.

— Taip, tikrai. Sakė, kad ruošdamas maistą jis atrodo labai seksualiai. Prisimenu, mane tai nustebino, nes jis neatrodė toks.

— Kodėl ne?

— Sprendžiant iš to, ką ji pasakodavo, susidarė įspūdis, kad jis labai vyriškas, tikras *mačio*. Jei atvirai, man buvo neramu dėl Andžės. Mums abiem. Jis atrodė visiška priešingybė Džošua, ir mes patyliukais svarstėme, ar tik Andžė nebėga nuo vilko prie meškos. Karštakošis, stiprus, tvirtas. Darbininkas.

— Kodėl sakote darbininkas?

— Kartais Andžė vadindavo jį savo mėlynuoju riteriu. Nors gal dėl akių. Tačiau man susidarė įspūdis, kad jis dirba fizinį darbą.

O gal jis turėjo mėlyną uniformą, pagalvojo Fibė.

— Spaudė Andžę palikti vyrą. Jam nepatiko, kad ji miega su kitu vyru, nors Andžė nesimylėjo su Džošua. Sakė, kad vien pagalvojęs apie tai, Lancelotas kraustosi iš proto, ir, man regis, Andžei tai pa-

tiko. Ji vėl jautėsi seksuali ir svarbi. Tačiau man tai dvelkė kitokios rūšies manipuliacija.

— Jai reikėjo atokvėpio, — tarė Dabas. — Andžei reikėjo laiko, kad atsigautų. Tačiau tas tipas privertė ją pasijusti dievaite, nepakeičiama ir nesunaikinama. Jei bus su juo, nieko bloga jai nenutiks. Taip buvo jai pažadėjęs.

— Bet atsitiko, — tyliai ištarė Glenis. — Atsitiko blogiausia.

— Po draugės mirties jis nebandė su jumis susisiekti?

— Ne.

— Kur jos fotoaparatai?

— Nežinau. Andžė laikė juos pas tą paslaptingąjį vyrą. Turėjo du, kurį laiką tikrinau internetinį turgų, lombardus, dėvėtų daiktų parduotuves. Jei kartais jis ketintų parduoti. Būtų miela turėti jos dalelę.

— Atpažintumėte juos?

— Taip, bent jau jeigu patektų man į rankas. Ant savo įrangos ji nupiešdavo mažą rožės žiedelį. Vietoj parašo. Raudonos buvo Andžės mėgstamiausios.

— Ant kapo, kur buvo prirakintas Rojus, gulėjo raudonos rožės. — Bent jau tiek sutampa, patenkinta svarstė Fibė. — Lancelotas — mūsų vyrukas.

— Taip. Dabar tik liko rasti mėlynakį tvirto sudėjimo vyrą, kuris moka gaminti ir gyvena vakarų pusėje. Arba gyveno prieš trejus metus.

— Nepamirškim, kad jis policininkas. Kaip policininkas iš vakarų pusės gali susipažinti su liūdnąja princese iš Gastono gatvės? — Užsimerkusi Fibė ėmė galvoti. — Ji dalyvaudavo labdaros organizacijų veikloje, lankydavosi iškilminguose pobūviuose. Daug policininkų papildomai uždarbiauja kaip privatūs apsauginiai. Pažiūrėkime, kas pateikė dokumentus per pastaruosius trejus metus — patikrinkime policininkus nuo trisdešimties iki keturiasdešimties, juk jis turi būti jaunas ir mažai keliaujantis, nes planuoja atkeršyti.

— Jei mes laikomės šios versijos, eidama į banką ponia Brentin privalėjo turėti tą antrą mobilųjį telefoną. Moters asmeninius daiktus turėjo grąžinti vyrui.

— Taip. — Kaip ji pati apie tai nepagalvojo, nustebusi Fibė linktelėjo Lizai. — Tu teisi ir, jei taip, vyras tikriausiai patikrino gautus ir rinktus telefono numerius. Jis greičiausiai žino. Paspirginkime jam šiek tiek padus, patikrinkime tą kitą kampą. Tada grįšime pas jį.

Lipdama į automobilį, Fibė pažiūrėjo į iš rytų atslenkančius debesis. Audros neteks ilgai laukti.

27

— JIS GALI BŪTI iš kitų teisėsaugos struktūrų, karinės ar netgi sukarintos organizacijos, — tarė Fibė. — Visgi manau, kad jis — policininkas. Garis Kuperis — šerifas. Nelinkęs atsisakyti nei Greisės Keli, nei garbės. Taip turėtų būti. Tačiau tą dieną, kuri galėjo simbolizuoti vestuvių datą, dieną, kai Andžela Brentin atgavo nepriklausomybę ir žengė į kito vyro glėbį, moteris nužudoma. Žinoma, ją nužudo nusikaltėliai, bet žvelgiant mylimojo akimis — aš. Filme tai buvo miestelio žmonės. Nesiėmiau jokių veiksmų arba neleidau, kad jų būtų imtasi. Kaltė dėl bailumo yra viena filmo temų.

— Tu nebuvai nei kalta, nei bailė, — nesutiko Deivas.

— Jam aš esu viskas. Ir ta mintis kamuoja jį jau trejus metus. Daugybė laiko ką nors sugalvoti. Lancelotas ne tik įtaisė ragus visagaliui karaliui, bet buvo ir Geneveros gynėjas. Gelbėdavo ją, kai Artūras negalėdavo arba nenorėdavo. Šis vyrukas įsivaizduoja esąs didvyris, dar svarbiau — Andželos didvyris. Ir jis negali susitaikyti su nesėkme arba lemtimi. Jis turi ką nors kaltinti. Ir kaltina mane.

— Toliau — kapas, ant kurio buvo nužudytas Rojus. Džoselin Ambuso buvo jauna būsimoji nuotaka. Mirė prieš pat vestuves, nuskendo upėje per audrą. Užuot sutikusi tekėti už tėvo išrinkto jaunikio, nusprendė pabėgti su meilužiu į Tybio salą. Jam patinka simboliai: angelas, saugantis kapą, — Andžela, jaunos moters, bėgančios pas tikrąją meilę, kapas, raudonos rožės. Jam patinka užuominos. Nori, kad galų gale sužinočiau, kodėl. Turiu suprasti, kaip jam tai svarbu.

— Aš gausiu tau pavardes.

— Džošua Brentinas. Jis nenorės pripažinti, kad žmona jį apgaudinėjo. Tai niekinga ir bjauru. Išdidumas jam svarbesnis nei dviejų nepažįstamųjų gyvybės — ar bet kurio kito, kas gali tapti taikiniu.

— Pripažinti nereiškia patvirtinti. — Deivas pakreipė galvą. — Jeigu jis mano, kad tu jau žinai.

Fibė nusišypsojo.

— Ne, nereiškia, ačiū, kad priminei. Manau, galiu priversti jį patikėti, kad žinau daugiau, nei iš tiesų yra.

— Paskambinsiu ir sužinosiu, kiek prireiks laiko reikiamai informacijai surinkti.

— Ačiū. O aš paskambinsiu namo, perspėsiu, kad galiu grįžti vėliau.

Fibė išėjo iš kabineto, tačiau vos tik spėjo išsitraukti telefoną, pro duris iškišo galvą Deivas.

— Personalo skyriuje neveikia kompiuteriai. Regis, diegia naują programą. Gali užtrukti kelias valandas.

— Dėl Dievo, negi jie neturi popierinių bylų?

— Tokias peržiūrėti tikriausiai užtruktų dar ilgiau. Važiuok namo, pabūk su šeima, pavakarieniauk. Man praneš, kai bus galima naudotis kompiuteriais.

— Gerai, gerai. Gal važiuojame kartu? Pavakarieniautume?

Pasiūlymas viliojo, tačiau Fibė atrodė tokia pavargusi.

— Kitą kartą. Atsipūsiu namuose, išgersiu alaus, pažaisiu krepšinį. Jei tavo įtarimai teisingi, tai bus proveržis mūsų byloje, beje, gana greitas. Važiuok, pasikaupk jėgų.

Vos išėjęs į lauką, Deivas pasigailėjo nepaprašęs Fibės, kad pavėžėtų iki namų. Nors iki jų tik trys kvartalai, jam pasiseks, jei spės grįžti iki audros.

Prakeikimas, juk galėjo priimti kvietimą pavakarieniauti. Jis norėjo sužinoti, kaip laikosi Ava. Norėjo pamatyti...

Netinkamas metas, priminė sau. Jai, jiems visiems dabar pats krizės įkarštis.

Kai jiedu susitiko pirmą kartą, Ava buvo susižadėjusi. Jis nė ne-

ketino jos įsimylėti. Tikrai. Vis dėlto įsimylėjo. Tačiau nieko nedarė, vėl priminė sau, gūždamasis prieš vėją. Liko šeimos draugu. Senasis gerasis Deivas.

Kai Ava ištekėjo ir pagimdė kūdikį, įtikino save nemylįs jos. Taip, įtikino, paskui ir pats vedė.

O Ava išsiskyrė.

Visą laiką netinkamas metas. Nors dėl to pats gerokai kaltas. Nors ir kaip norėjo išsaugoti savo santuoką, nors ir kaip stengėsi, visada žinojo, kad Ava liks jo širdyje.

Dabar, vos tik Deivas pradėjo galvoti, kad galbūt, tik galbūt Ava ir visi kiti Maknamarų namuose pateko į keblią padėtį.

Kas jam lieka? Likti šeimos draugu? Senasis gerasis Deivas, kuris eina į savo tuščius namus pasišildyti „alkano vyro" pietus.

Trūksta tik liūdnos smuiko raudos.

Plakamas vėjo, lenkiančio ir siūbuojančio medžių šakas, Deivas pėdino šaligatviu, piktindamasis kvaila savigrauža. Jei būtų buvęs atidesnis, būtų iškeitęs šį kostiumą į treningą. Tada bent jau būtų galėjęs lieti širdgėlą bėgdamas.

Dangų perskrodė žaibas, grėsmingai sudundėjo griaustinis.

Vėl blykstelėjus žaibui, jis paspartino žingsnį, tikėdamasis grįžti namo nenutrenktas ir neperšlapęs.

Vėjas bent jau atvėsino orą. Visą dieną slėgė sunkus, lipnus karštis.

Jau matė savo namą, įsivaizdavo, kaip nusivilks kostiumą, atsikimš šalto alaus.

Jis įsuko į siaurą alėją, vedančią durų link. Išgirdęs nekantrų pypsėjimą, atsisuko. Prie šaligatvio pričiuožė prašmatnus raudonas sportinis automobilis. Deivas nutaisė mandagią šypseną.

Megė Grant, dukart išsiskyrusi, linkusi flirtuoti. Dažniausiai tik erzindavo, tačiau šį kartą Deivas norėjo kuo greičiau sprukti į vidų, užsirakinti ir pabūti vienas.

Jis linksmai pamojavo, bet nesustojo.

Megė dar kartą supypsėjo — pypt pypt, šįkart nekantriau. Deivas įkišo raktą į spyną ir sukdamas dar kartą pamojavo.

— Ei! Deividai! Kaip gerai, kad tave pamačiau. Man reikia tvirto, stipraus vyro pagalbos.

Dar dešimt sekundžių, pagalvojo Deivas. Dešimt sekundžių, ir jis jau būtų viduje, nepasiekiamas.

— A... mano telefonas skamba, Mege. Leisk...

— Užtruksi tik minutėlę. Turiu tiek krepšių. *Nežinau*, ką galvojau. Bet kurią akimirką prapliups lietus. Gal pabūtum mano didvyris ir padėtum sunešti visus į vidų? — Moteris atidarė bagažinę ir pasiuntė jam žavią šypseną. — Prašau?

— Žinoma. — Liurbis, vėpla, stuobrys, išbarė save. — Jokių rūpesčių.

— Kyla smarki audra. — Megė nubraukė nuo veido plaukus. — Tokį vakarą geriausiai tūnoti namuose su draugu ir vyno taure.

Dabar dar teks kaip nors atsikratyti draugystės ir vyno, pagalvojo Deivas, žengdamas atgal į alėją. Ant žemės paptelėjo pirmi dideli lietaus lašai. Vėjas plakėsi, sūkuriavo ir jis nusikeikė, išgirdęs, kaip su trenksmu atsidarė namo durys. Akimirką dvejojo: pirma baigti tą prakeiktą gerą darbą ar pulti atgal uždaryti durų. Sukdamasis kitapus gatvės pastebėjo vyrą.

Mėlyna kepuraitė, akiniai nuo saulės, lietpaltis.

Tą akimirką pasaulis sprogo.

Pamačiusi prie namų Dankano automobilį, Fibė nežinojo, ką galvoti. Viena dalis pajuto palengvėjimą: dabar žinojo, kur jis ir kad yra saugus. Kita dalis žiauriai niršo, kad šį rytą jis buvo toks nesukalbamas.

Tada ji žengė į vidų, tolyn nuo siautėjančios audros, ir išgirdo smagų dukters juoką. Sunku pykti, kai girdi laimingą vaiko juoką.

Nuėjusi į svetainę, pamatė Karlę, Karterį ir Dankaną, tysančius ant grindų ir žaidžiančius „Monopolį“. Matyt, Karlė žudė abu vyrus.

— Negali būti, kad aš vėl nepataikiau, — skundėsi Dankanas. — Šie kauliukai blogi. Š... nesąmonė.

— Tu norėjai pasakyti žodį iš š.

Dankanas nerūpestingai šyptelėjo Karlei.

— Kokį žodį iš š?

— Šū...

— Karle Ane Maknamara!

Karlė užgniaužė juoką ir nekaltai pažiūrėjo į mamą.

— Labas, mama. Aš baigiu numauti paskutines dėdės Karterio ir Dankano kelnes.

— Matau. Kur visi kiti?

— Moterys virtuvėje, kur joms ir vieta. — Karteris plačiai nusišypsojo seseriai. — Eik, moterie, atnešk mums ko nors užkąsti.

— O, ir kokio gi užkandžio norėtum? — Priėjusi arčiau Fibė pasidėjo rankinę. — Tik pirma leisk man, — ji pliaukštelėjo Karteriui per galvą, — įkrėsti tau proto. Ir niekas negaus jokių užkandžių prieš vakarienę. Kuriai, tikiuosi, ketini likti, — tarė ji Dankanui.

— Kvietimas buvo pagarsintas ir priimtas. Ar ir man trenksi per galvą?

Žiburėlis tamsiose akyse perspėjo ją, kad Dankano pyktis dar neatslūgęs. Ką gi, puiku.

— Dar pažiūrėsim. Taip pat tikiuosi, kad laiku atlikai visus tuos savo svarbius darbus.

— Taip. O tu?

— Beveik.

— Mama, ko tu pyksti ant Dankano?

— O, priežasčių susidarytų visas sąrašas. Einu į viršų persirengti. Karle, kai baigsi triuškinti šiuodu, gal padėtum padengti stalą? Tai reiškia, kad vyrams teks nurinkti ir suplauti indus.

— O ką ji veiks virtuvėje? — paklausė Dankanas Karlės.

— Aš... atsiliepinėsiu į skambučius, — tarė Fibė, kai netikėtai rankinėje suskambo telefonas. Išsitraukusi jį atsiliepė: — Fibė Maknamara.

Jos veidas prarado spalvą taip greitai, tarsi kas būtų išjungęs šviesą. Drebančiu balsu beriant kitus žodžius, Dankanas jau stojosi nuo grindų.

— Kas atsitiko? Kaip... — Ji nusisuko. — Kaip jis? Ne. Ne. Kur? Važiuoju.

Dankanas pastebėjo, kad atsisukus jos veidas vėl buvo ramus. Tačiau akyse slypėjo baimė.

— Man reikia eiti.

— Betgi tu ką tik grįžai.

— Žinau. Man labai gaila, mažute. — Fibė pasilenkė ir tvirtai apkabino Karlę. — Atleisk. Bėk, pasakyk senelei, kad nelauktų manęs vakarienės. Grįšiu, kai tik galėsiu.

— Kas nors negerai?

— Dėdei Deivui atsitiko nelaimė, tad man reikia važiuoti, pažiūrėti, kaip jis. Tučtuojau.

Didelės Karlės akys prisipildė ašarų.

— Ar jam labai blogai?

— Tikiuosi, ne. Jį nuvežė į ligoninę, ten juo bus pasirūpinta. Tačiau aš turiu važiuoti, mažute. Paskambinsiu, kai tik galėsiu. Bėk, pasakyk senelei, kad paskambinsiu, kai galėsiu. Karteri, — tarė ji, kai dukra išskubėjo.

— Aš viskuo pasirūpinsiu. Dėl mūsų nesijaudink. Avarija?

— Ne. — Fibė suspaudė brolio rankas. — Niekur neikite. Prašau. Pasirūpink, kad niekas niekur neitų. Aš paskambinsiu.

— Nuvešiu tave.

Ji nesiginčijo su Dankanu, tiesiog puolė pro duris į lauką.

— Jį nuvežė į „Memorial" ligoninę. Jis pritaisė sprogmenį prie Deivo namų durų. Tas kalės vaikas užminavo Deivo namų duris. Jie taip mano. Nežino...

— Išsiaiškinsime.

— Jis gyvas. — Kai Dankanas išlėkė į gatvę, Fibė užsimerkė. — Gyvas. — Ji nerimastingai gniaužė rankose telefoną, tarsi bijotų, kad kas nors paskambins ir pasakys kitaip. — Jei užminavo duris, vadinasi, turėjo patekti į vidų. Jis turėjo patekti į Deivo namus.

— Jis nepateks į Maknamarų namus, Fibe.

— Jis to ir nenori. — Jos viduje siautėjo baimė, skausmas, kaltė. — Viskas bus ne taip. Jeigu jis būtų norėjęs patekti, nebūtų manęs perspėjęs. Jis sugalvojo kažką kita. Nori, kad aš kraujuočiau. Nori, kad man skaudėtų, kai imsis vykdyti, ką sugalvojęs. Ir man skauda, Dankanai.

Fibė įpuolė pro priimamojo duris, mosuodama ženkleliu, kad matytų slaugės.

— Deividas Makvy.

— Jums reikia atsiklausti...

— Ne. *Jūs* atsiklauskite. Tučtuojau.

— Leitenante.

Ji atsisuko ir prišoko prie Saikso.

— Kur jis? Kokia būklė?

— Dabar pas jį gydytojai. Nedaug ką tesužinojau, bet kalbėjausi su jį atvežusiais greitosios pagalbos darbuotojais. Lūžusi ranka, vietomis apdegęs kūnas, plėštinės žaizdos. Daugiausia nerimo kelia galvos trauma. Taip pat gali būti pažeisti vidaus organai. Kai paskambino, aš dar buvau skyriuje. Atvažiavau paskui greitąją.

— Du sargybinius į priimamąjį. Kiti du turi lydėti visur, kur tik jį veš.

— Jau pasirūpinau. — Saiksas linktelėjo Dankanui už Fibės nugaros. — Leitenante, turime liudininkę. Kaimynė. Ji irgi sužeista, patyrė didelį sukrėtimą. Dabar gydytojas siuva jos žaizdas.

— Noriu pamatyti ją tuojau pat, kai tik išeis. Detektyve... Buliau, man reikia patikimo žmogaus nusikaltimo vietoje. Noriu, kad pasikalbėtum su išminuotojais, kriminalistais. Žinau, kad nenori jo palikti. — Fibė spustelėjo kolegos ranką. — Jei tavęs prireiktų čia, pažadu iškart paskambinti. Tačiau man reikia, kad nusikaltimo vietą apžiūrėtų žmogus, kuriuo galiu pasitikėti.

— Gerai. Gerai. — Saiksas pasitrynė susirūpinusį veidą. — Pasakyk jam, kad aš šalia. Visur budi policininkai, tad pasakyk, kad mes šalia.

— Būtinai. Ačiū tau.

— Prisėsk, — tarė Dankanas, kai Saiksas išėjo.

— Nemanau, kad galėsiu sėdėti. Aš moku laukti, bet turiu ką nors žinoti... Tiesiog noriu žinoti.

Pamačiusi vežimėlį ir gydytojų komandą, Fibė stipriai suspaudė Dankano ranką. Ji pripuolė prie Deivo. Jo veidas buvo žaizdotas ir apdegęs, ties kairiuoju smilkiniu žiojėjo žaizda. Kruvina buvo ir jį dengianti paklodė.

— Kaip jis? Kur vežate?

— Jūs šeimos nariai?

— Taip.

Jaunas gydytojas sparčiai stūmė vežimėlį lifto link.

— Jį reikia operuoti. Vidinis kraujavimas. Kai viskas baigsis, kas nors jums praneš.

Fibė pamojo dviem uniformuotiems pareigūnams.

— Jie eis kartu. Jūs laukite prie operacinės durų. Ateisiu, kai tik pasikalbėsiu su liudininke.

Fibė pasitraukė ir nulydėjo akimis į liftą žmogų, kuris didesnę gyvenimo dalį buvo jos tėvas.

— Tai geriausia ligoninė mieste. — Dankanas uždėjo ranką jai ant peties. — Viena geriausių valstijoje. Jam labai pasisekė.

— Taip. O, kaip norėčiau sugniužti. Norėčiau leisti sau verkti, kol jie ateis pasakyti... Reikia nusiųsti policininkus prie jo namų. Visi mane pažįstantieji žino, ką man reiškia Deivas.

— Nors minutėlę. — Dankanas švelniai apkabino. — Nors minutėlę leisk sau pabūti silpnai.

Fibė virpėdama prisiglaudė prie jo. Dankanas laikė ją savo tvirtame, patikimame glėbyje.

— Man taip baisu. Nežinau, ką daryti, aš labai bijau.

— Tiesiog įsikibk į mane, kol sugalvosi.

— Tik niekur neik, gerai? — Ji tvirčiau apsikabino Dankaną. — Ar pabūsi su manimi?

— Žinoma, pabūsiu, Fibe. — Jis suėmė už smakro ir kilstelėjo jos veidą į save. — Aš būsiu šalia.

Atsidususi padėjo galvą jam ant peties. Kokia palaima, suvokė Fibė, turėti šalia stiprų žmogų. Kitą stiprų žmogų šalia.

— Tikriausiai buvau pamiršusi, kaip man reikia kito žmogaus. — Fibė atšlijo. — Kaip gerai, kad tada prisiminiau, kad tuo žmogumi galima pasikliauti.

Ji pastebėjo Megę, išeinančią iš procedūrų kabineto.

— Tai Deivo kaimynė. — Fibė giliai atsiduso. — Ką gi. Pirmyn. — Ji žengė porą žingsnių į priekį. — Mege?

Išgirdusi savo vardą, Megė krūptelėjo ir apsižvalgė. Tada verkdama puolė į Fibės glėbį.

— Nagi, viskas gerai. Nurimk. — Kol Fibė dairėsi nuošalesnės vietelės, Dankanas jau vedė jas prie kėdžių.

— Sėskitės, — tarė jis Fibei. — Eisiu paieškoti kavos.

— Gerai, būtų ne pro šalį. Mege, prašau, liaukis verkusi. Man reikia, kad liautumeis verkti. — Fibė tvirtai suėmė Megę už pečių. — Nusiramink, pasikalbėkime.

— Deividas. Jis tikriausiai negyvas. O Dieve!

— Jis gyvas. Jį operuoja. Gydytojai juo pasirūpins. Tik nepradėk vėl verkti. Rimtai. Giliai įkvėpk. Iškvėpk. *Daryk*, ką sakau, girdi? Įkvėpk. Iškvėpk. Gerai. Taip jau geriau. O dabar papasakok, kas atsitiko. Nuo pat pradžių.

— Aš *nežinau*. — Megė ėmė gniaužyti rankas, moters veidu vėl pasruvo ašaros. — Prisiekiu, nežinau.

— Pasakok, ką žinai. Tu buvai pas Deividą, prie jo namų?

— Ne. Taip. Noriu pasakyti, kad buvau mieste su drauge — tu pažįsti mano draugę Delę, tą, kuri buvo su manimi pas Deivą, kai praėjusią vasarą kepėme sode kepsnius? Mudvi papietavome, apsipirkome. Grįžau namo prieš pat audrą ir pamačiau Deivą.

Moteris užsidengė rankomis veidą, bet Fibė negailestingai jas atplėšė.

— Žinau, tu nusiminusi, bet turi kalbėti, turi papasakoti. Kur buvo Deivas, kai jį pamatei?

— Ėjo alėja savo durų link. Aš pyptelėjau, jis pamojavo. Pamaniau, kad galėtų padėti man sunešti pirkinius, todėl dar kartą pyptelėjau ir pašaukiau. Griaudėjo griaustinis, jis jau rakino paradines duris. Vis dėlto atsisuko. Deividas toks mielas.

Stengdamasi neprarasti kantrybės, Fibė įbruko Megei į ranką pluoštą nosinaičių.

— Tai jis neįėjo į vidų?

— Jis... jis apsisuko ir žengė atgal padėti man. Tada atsivėrė namo durys. Taip, prisimenu, kaip atsivėrė durys. Vėjas buvo labai smarkus, o Deividas jas tikriausiai jau buvo atrakinęs. Ir tada, o Dieve, Fibe, tos durys taip driokstelėjo!

Nusišluosčiusi veidą, Megė ėmė sukti iš nosinaičių virveles.

— Nežinau, kaip tai atsitiko, prisiekiu Dievu, nežinau. Mane... mane tarsi kas sviedė į šoną. Pargriuvau. Nusibrozdinau kelius, o mano ranka. — Ji ištiesė aptvarstytą ranką. — Penkios siūlės. Betgi Deividas... Deividas.

— Prašom, Fibe. — Dankanas grįžo su kava. — Ponia? Pamaniau, kad galbūt norėtumėte kavos.

— O, kaip miela. — Megė instinktyviai pasitaisė plaukus. — Labai ačiū. Jergutėliau, tikriausiai atrodau siaubingai.

— Atrodote puikiai, — patikino ją Dankanas, dėdamas ant staliuko tarp kėdžių grietinėlę ir cukrų. — Nežinojau, kokią kavą mėgstate.

— Labai saldžią, — atsakė Megė. — O, ir jūs pasirinkote tokią pat. Jūs iš policijos?

— Ne, ponia. Aš tik draugas. Paliksiu jus kalbėtis su Fibe.

— O gal galėtumėte pasilikti? Nieko negaliu sau padaryti, tiesiog kai šalia vyras, jaučiuosi saugiau.

— Mege, čia Dankanas. Dankanai, kodėl tau neprisėdus? Taigi, Mege, kiek laiko praėjo nuo akimirkos, kai durys atsidarė, iki sprogimo?

— Jergutėliau, nežinau. Kelios sekundės. Gal penkios? A, jis stabtelėjo. Taip, teisingai, Deividas stabtelėjo ir, kai durys atsidarė, atsigręžė. Man regis, ketino grįžti jas uždaryti. Gal net žengė žingsnį ar du namo pusėn, kai... O, Dieve, Fibe. Jei jis būtų grįžęs...

— Tačiau negrįžo. Tai, kad pašaukei, išgelbėjo jam gyvybę. Pagalvok apie tai, Mege. Tu atitraukei jį nuo tų durų, ir Deividas liko gyvas.

— O varge. — Moters veide atsispindėjo visa jausmų gama. šokas, siaubas, palengvėjimas, pasididžiavimas. — Ne, nepagalvojau apie tai. Jaučiausi tokia priblokšta ir išsigandusi.

— Sakei, kad buvai išvažiavusi. Ar prieš išvažiuodama pastebėjai ką nors, kokį nors žmogų?

— Ne. Norėjau išvažiuoti vidurdienį, bet susivėlinau, tad išvykau maždaug penkiolika po dvylikos. Delė labai pyksta, kai vėluoju, todėl skubėjau. Nesižvalgiau, todėl nieko ir nepastebėjau.

— O ryte?

— Visą rytą praleidau namuose. Kurį laiką kalbėjau telefonu su mama, todėl ir susivėlinau. Toji moteris mėgsta pakalbėti. Paskui išlėkiau tiesiai į prekybos centrą. Tik šiek tiek pavėlavau, bet Delė vis tiek mane išbarė.

Nusivylusi Megė atsiduso ir gurkštelėjo kavos.

— Gal kalbėdamasi su mama žiūrėjai pro langą? — bandė padėti Fibė, — arba gal pastebėjai nematytą automobilį, žmogų, bet skubėdama nesusimąstei.

— Šįryt nemačiau nė gyvos dvasios — tokią karštą, alinančią dieną niekam nepatinka vaikščioti. Išskyrus, aišku, UPS vyruką.

Fibė ištiesė ranką ir suspaudė Megės riešą.

— Kur matei UPS vyruką, Mege?

— Einantį gatve.

— Jis buvo su automobiliu?

— Ne. Ar mačiau jo automobilį? Neprisimenu. Aš taip skubėjau. Tik greitosiomis pamojau jam ir paklausiau, ar neturįs man siuntinio.

— Tikriausiai matai šios įmonės darbuotojus kelis kartus per savaitę.

— Ko gero. Nors šis buvo nematytas; jaunesnis ir dailesnis, tad paklaususi dar šūktelėjau savo pavardę. Jis pasakė, ne, ponia. Šiandien ne. Tada įšokau į automobilį ir nurūkau.

— Kaip jis atrodė, Mege?

— Tamsiaplaukis, „trijų dienų" barzdele. Gražios kojos. Tvirto sudėjimo. Aš pastebiu jaunus patrauklius vyrus, — šypsodamasi Dankanui pridūrė Megė.

— Aukštas?

— Hmm. Nežinau. Gal penkių pėdų dešimties? Ne toks aukštas kaip Dankanas. Tačiau tvirtas. Tas UPS vyrukas, kuris paprastai atvažiuoja, labai mielas, bet apkūnokas. O šis raumeningas.

— Kokio amžiaus?

— Vajetau, gerai neįsižiūrėjau. — Megė pasitaisė plaukus, tarsi tai padėtų jai galvoti. — Trisdešimt penkerių? Gal šiek tiek vyresnis.

— Ar atpažintum, jei pamatytum dar kartą?

— Nesu tikra. Jis buvo su akiniais nuo saulės. Dėl Dievo, Fibe, negi manai, kad jis turi ką nors bendra su tuo, kas atsitiko Deividui? — Megė prisispaudė ranką prie širdies. — Taigi jis galėjo nužudyti mane gatvėje! Buvau vos už kelių pėdų.

— Nežinau, bet paprašysiu, kad padirbėtum su policijos dailininku. Kuris nors policininkas nuveš tave į nuovadą, o ten pasitiks dailininkas. Pasėdėk su Dankanu, kol aš viskuo pasirūpinsiu.

Fibė pašoko ir nuskubėjo, o Megė liko sėdėti mirksėdama.

— Švenčiausias Jėzau. Gaila, kad šioje kavoje nėra burbono.

— Kitą kartą, — pažadėjo Dankanas, — prigriebsiu ir gertuvę.

*

Susitarusi dėl policijos dailininko ir Megės nuvežimo, Fibė atskubėjo į laukiamąjį pas Dankaną.

— Šiandien ten nedirbo jokie nauji paštininkai, — tarė jam. — Siuntų automobilis į tą kvartalą buvo išsiųstas tik po antros valandos. Megė matė jį, kalbėjosi. Tačiau jis dėl to nė kiek nesijaudino.

— Vyras gali užsiauginti barzdą, gali ją nusiskusti. — Dankanas mąsliai pasitrynė smakrą. — Pakeisti išvaizdą.

— Mūsų dailininkas geras. Padarys du fotorobotus. Juk turėjo žinoti, kad jį gali kas nors pamatyti. Jei ne Megė, koks nors kitas kvartalo gyventojas. Jis pakankamai protingas, kad tai žinotų, bet tuo visiškai nesirūpina.

Pamačiusi iš lifto išlipančią slaugę, Fibė patraukė tiesiai prie jos ir parodė pažymėjimą.

— Noriu žinoti, ar yra žinių apie kapitoną Deividą Makvy.

— Jis vis dar operacinėje.

— Noriu, kad kas nors nueitų, pažiūrėtų, kaip jis, ir praneštų man. Prašau.

— Pažiūrėsiu, ką galima padaryti. Jei palauksite laukiamajame, pranešiu.

Laukiamajame buvo pustuzinis policininkų, kuriuos Fibė iškart pažino. Paskubomis šnektelėjusi su kiekvienu, įsitaisė kampe, iš kur galėjo matyti duris.

— Man reikia paskambinti, — tarė ji Dankanui.

— Nori kavos? Apačioje visai negėrei. Paklausčiau, ar nori valgyti, bet tu pasakysi, kad ne, todėl neklausiu.

— Išgerčiau ko nors šalto. Matyt, baimė įkaitino mano vidų. Mielai išgerčiau ko nors šalto. Beje, Dankanai, — tarė nespėjus jam nueiti. — Kai vėl galėsiu blaiviai mąstyti, norėsiu daug ką tau pasakyti.

— Įskaitant pastabas ir skundus dėl mano nepaklusnumo įsakymams?

Fibė prisivertė nusišypsoti ir išpūtė akis.

— Nesuprantu, apie ką kalbi.

— Tai gerai. — Dankanas pakštelėjo jai į lūpas. — Tada norėčiau tai išgirsti. Netrukus grįšiu.

Pirmiausia ji paskambino Saiksui ir liepė apklausti Deivo kaimynus apie apsimetėlį paštininką. Labai norėjo pati pasikalbėti su išminuotojais ir kriminalistais, tačiau priminė sau, kad ne veltui ten siuntė Saiksą.

Ir kadangi negalėjo priversti nei slaugės, nei gydytojo ateiti ir pasakyti, kad viskas bus gerai, prisivertė nusiraminti ir sukaupti visą likusį optimizmą kitam skambučiui.

— Ava.

— Dieve, Fibe. Ar jis...

— Deivas operuojamas ir, sprendžiant iš to, ką žinau, kol kas viskas gerai.

— Operuojamas! O Dieve, kas atsitiko? Kaip tai nutiko?

— Dabar negaliu smulkiai papasakoti, bet noriu, kad žinotum ir pasakytum visiems kitiems, kad juo rūpinamasi.

— Aš noriu atvažiuoti. Noriu pati pamatyti. Dėl to su Karteriu siaubingai susiginčijome. Fibe, negali tikėtis, kad sėdėsiu rankas sudėjusi, kai Deivas sužeistas.

— Privalau tikėtis. Man labai gaila. Jis irgi to tikėtųsi. Netgi reikalautų. Ava, pažadu, *pažadu*, kai tik jį išveš iš operacinės, tau pirmai paskambinsiu. Man reikia, kad pasirūpintum mama. Visais. Aš pasikliauju tavimi.

— Žiauru taip kalbėti su manimi. — Avos balsas virpėjo nuo ašarų. — Juk žinai, kad pasirūpinsiu. Bet... prašau, pasakyk jam, pasakyk, kai galėsi, kad aš... kad mes... meldžiamės už jį.

— Būtinai. Paskambinsiu, kai tik sužinosiu ką nors daugiau.

Praėjo dar beveik valanda, kol jie gavo šykščių žinių — operacija vyksta sėkmingai.

Dar po valandos pasirodė Saiksas ir pateikė išsamesnių naujienų.

— Ant durų buvo vielinis sprogdiklis. Penkių sekundžių delsa.

— Jis norėjo, kad Deivas įeitų į vidų. Tada būtų daugiau šansų jį nužudyti. — Beviltiškai mėgindama palengvinti spaudimą galvoje, Fibė masažavo nosies tiltą. — Ką jis panaudojo?

— Tą patį, ką ir Rojui. Išsprogdino duris, priešakinius langus, dalį stogo. Svetainę pavertė trečiuoju pragaro ratu. Jei Deivas būtų vos trimis pėdomis arčiau, dabar jį laidotume, leitenante.

— Turės nupirkti Megei vežimą gėlių, o paskui bėgti nuo jos pasiūlymų apsinuoginti. Ką sako kiti kaimynai?

— Dauguma dieną buvo darbe. Radau vieną liudininką, kuris grįžo namo, nes buvo susitaręs su santechniku. Laukdamas pamatė gatve einantį įtariamąjį. Išvaizdos negalėjo apibūdinti, nes nelabai ką įžiūrėjo, išskyrus UPS uniformą. Tačiau laikas atitinka Megės nurodytąjį.

Saiksas išpūtė skruostus.

— Gaisrininkai atvažiavo greitai, namą spėjo išgelbėti. Tačiau, o Jėzau, jis atrodo siaubingai.

— Deivas myli tą namą, — pridūrė Fibė.

— Pažįstu vieną vyruką, — įsiterpė Dankanas. — Jis puikiai remontuoja namus. Galėčiau paprašyti, kad pažiūrėtų, jei norite.

— Būtų neblogai. Deivas viena bėda turėtų mažiau. — Fibė vėl pažvelgė į duris. — Taip, tikrai būtų neblogai. Ar žinoma, kaip jis pakliuvo į vidų?

— Regis, išstumtas užpakalinis langas. Taip jis pateko į vidų. Užpakalinės durys nebuvo užrakintos, tad tikriausiai jis spruko pro ten ir nesivargino užrakinti. Tai...

Saiksas pašoko sekundėlę vėliau nei Fibė. Tikriausiai vienas iš gydytojų, pagalvojo ji. Tokia autoritetinga povyza.

Fibė žengė į priekį. Ne dėl to, kad tai leido jos rangas. Visi policininkai laukiamajame žinojo, kad jos susirūpinimas — asmeninis.

— Dėl Deivo Makvy, — tarė ji. — Aš Fibė Maknamara.

Gydytojai sustabdė kraujavimą ir išgelbėjo blužnį. Jam sutrenkti inkstai, sulaužyta ranka, lūžę du šonkauliai, sukrėstos smegenys, daugybė plėštinių žaizdų ir nudegimų.

Tačiau širdis stipri. Gydytojas jai pasakė, kad Deivo širdis stipri, tačiau Fibė tai jau žinojo.

Sėdėdama šalia jo lovos Fibė laukė. Ir prisiminė, kaip Deivas kadaise sėdėjo šalia, kol ji laukė savo motinos.

— Jie mėgino mane išspirti, — pasakojo Fibė, kol jis miegojo. — Jie nežino, su kuo turi reikalų. Neišeisiu, kol tu nepabusi ir neištarsi mano vardo. Tik tada žinosiu, kad viskas gerai. Policininkai

duoda kraujo. Jie rikiuojasi į eilę, nes tu buvai labai gobšus ir per daug jo pasiėmei. Megė jį matė — tau galas, brangusis. Tu jai didžiai skolingas.

Fibė paėmė jo ranką ir lūpomis palietė pirštus.

— Mes visi jai be galo skolingi. Netrukus man atsiųs jo nuotrauką. Sumedžiosime tą kalės vaiką kaip kokį pasiutusį šunį. Prisiekiu. — Fibė trūkčiojamai atsiduso. — Jokių atsikalbinėjimų. Noriu, kad pabustum, Deivai. — Ji prispaudė vyro ranką sau prie skruosto. — Noriu, kad pabustum ir ištartum mano vardą.

Praėjo dar pusvalandis, kol vyras pagaliau sujudėjo, pirštai jos rankoje krustelėjo. Fibė pašoko ir palietė jo veidą.

— Deivai. Ar gali atsimerkti? Čia Fibė. Pabusk ir atsimerk. — Kai jo blakstienos suvirpėjo, jau buvo bekviečianti slaugę, bet panoro akimirką pabūti su juo viena. — Deivai, pagaliau. Čia Fibė.

— Žinau. — Jo balsas buvo duslus ir veblenantis kaip seno girtuoklio. — Girdėjau tave. Kas yra, velniai rautų?

— Tau viskas gerai. — Stebėdama, kaip Deivo akys pamažu susitelkia ties ja, Fibė paglostė vyro plaukus. — Tu sužeistas, bet viskas bus gerai. Tu ligoninėje. Kai kas lūžę, sumušta, tad gulėk ramiai. Pakviesiu slaugę.

— Palauk. Kas... lijo. Ar lijo?

— Siautė velniška audra.

— Kas atsitiko?

— Jis užminavo tavo namų duris. Jis įėjo į tavo namą, Deivai. Man labai gaila.

— Durys su trenksmu atsivėrė. — Deivas akimirkai užsimerkė, tarp jo antakių įsirėžė skausmo ir susikaupimo raukšlė. — Prisimenu, kad su trenksmu atsidarė durys.

— Kadangi esi geras kaimynas, ėjai takeliu, norėdamas padėti Megei sunešti pirkinius. Taip likai gyvas. Vadinasi, ne visi geri darbai sulaukia bausmės. Tu pasveiksi.

— Aš jį mačiau.

— Tu... ką?

— Aš jį mačiau. — Deivo pirštai pamėgino suspausti jos ranką. — Kitoje gatvės pusėje. Durys atsidarė, aš sustojau ir pamačiau jį kitapus gatvės.

— Megė irgi jį matė, tad galėsime sudaryti dar vieną fotorobotą.

— Aš jį pažįstu. Tu buvai teisi. Protinga mergiotė. Visada tokia buvai.

— Deivai, Deivai. — Norėdama atkreipti jo dėmesį, Fibė prakalbo garsiau. — Jis policininkas? Sakai, kad jis policininkas?

— Greitojo reagavimo būrys. Buvęs Greitojo reagavimo būrio narys. Pats išėjo? Buvo pervestas? Nežinau. Neprisimenu. Volkeris? Ne, ne. Volkenas. Kartą gėriau su juo alų, regis, per atsisveikinimo vakarėlį. Gėrėme alų prie baro, kalbėjomės apie krepšinį. Volkenas. Volkenas, — dar kartą pakartojo Deivas, žiūrėdamas Fibei į akis. — Paskubėk.

Prišokusi prie durų, pakvietė slaugę.

— Jis pabudo, ir jam ima skaudėti. Tu, — ji bedė pirštu į sargybinį prie durų. — Niekur nesitrauki, girdi? Nesvarbu, žemės drebėjimas, varlių lietus ar Aukščiausiojo apsireiškimas — nesitrauki iš vietos, kol kas nors neatvyks tavęs pakeisti. Nieko neleisti į palatą nepatikrinus pažymėjimo, o tada įeiti kartu.

— Klausau, ponia.

— Dankanai. — O Dieve, pagalvojo ji, kaip gera turėti žmogų, kuris tavęs nepalieka. — Kertu lažybų, kad tavasis poršas labai greitas.

— Tu velniškai teisi.

— Dabar mes jį išmėginsime. Žinau, kas jis, — tarė ji, kartu su Dankanu skubėdama lifto link.

28

DŽERALDAS DENISAS VOLKENAS. Po penkių sekundžių pokalbio su vadu Harisonu Fibė sužinojo visą vardą. Pagelbėjus Harisonui, po trijų minučių ji jau žinojo paskutinį žinomą Volkeno adresą.

— Jo ten nerasime, — tarė padėjusi ragelį. — Jis per daug protingas. Vis dėlto jie nusiųs ten komandą, kad įsitikintų. Dabar jis kažkur kitur. Kitoje giliai iškastoje vietoje. Važiuok, — tarė Dankanui, paskubomis berdama adresą.

— Pas ką?

— Jis draugavo su Maiklu Vinsu, treniravosi su juo — taip sakė Harisonas. Noriu pasikalbėti su Maiklu Vinsu. O Dieve! — Kai Dankanas išlėkė iš už kampo, Fibei užgniaužė kvapą. — Tu tikrai moki vairuoti.

— Dar plaku velniškai gerus martinio kokteilius.

— Kai tai baigsis, galėsi sumaišyti man visą kibirą.

— Su džinu ar degtine?

Ji nusijuokė, tiesiog užsidengė rankomis veidą ir nusijuokė.

— Sprendžia barmenas. Dankanai, kai nuvažiuosime ten, pas Maiklą Vinsą, ar palauksi manęs? Ar paskambinsi į mano namus ir pasakysi jiems, kad Deivas atsibudo, kad kalbėjausi su juo? Pasakysi jiems, kad jam viskas gerai?

— Pasakysiu. Palauksiu.

Ašaros gėlė jai akis.

— O taip, vėliau norėsiu tau daug ką pasakyti.

Vinsas gyveno mažame tvarkingame namuke pietų priemiesčio pakrašty. Vyras atidarė duris, vilkėdamas languotas pižamines kelnes, suirzusia veido išraiška. Veidas išsilygino, vos tik Fibė parodė savo ženklelį ir prisistatė.

— Kas atsitiko, leitenante?

— Noriu pasikalbėti apie Džeraldą Volkeną.

— Džerį? Seniai jo nemačiau. Jis persikėlė į Montaną. Kas nutiko?

— Norėčiau trumpam užeiti.

— Žinoma, prašom, bet mes ką tik užmigdėme kūdikį... dar vieną beviltišką kartą. Turėsime elgtis tyliai. Prisiekiu, tas vaikis girdi, kaip aš kitame kambaryje kasausi užpakalį.

— Kiek jam metų?

— Šeši mėnesiai. Jam dygsta dantys, o tai reiškia, kad mudu su žmona beveik nemiegame. Dalyvavau kartu su jumis vienoje įkaitų išlaisvinimo dramoje. Tas reikalas su Džonsonu buvo velniškai skaudus.

— Taip. Ar žinote, kaip susisiekti su Volkenu?

— Ne. Po to, kai išvyko, negavau iš jo jokių žinių.

— Girdėjau, kad judu draugai.

— Buvome. Maniau, kad buvome. — Truktelėjęs pečiais, Vinsas klestelėjo į fotelį ir plačiai nusižiovavo. — Atsiprašau. Sėskitės. Dže-

ris turėjo būti vyriausiasis pabrolys mano vestuvėse, bet išvyko likus dviem savaitėms iki jų. Net nepasakė man, kad pateikė prašymą. Po poros dienų atsiuntė sumautą elektroninį laišką, neva atleisk, jis išvykstąs ieškoti savo sielos ir panašiai. Dvi savaitės iki vestuvių, o jis išvyksta ieškoti savo sielos. Jei būčiau nesužinojęs, kad išėjo iš būrio, būčiau pagalvojęs, kad paprasčiausiai prisigėrė.

Akivaizdu, kad Maiklas kenčia nuo miego stygiaus. Fibė prisiminė tas dienas — naktis, nesibaigiančias naktis su neramiu kūdikiu.

— Ar Džeris daug gėrė?

— Kartais užgerdavo. Kai dirbi tokį darbą kaip mūsų, reikia kaip nors atsipalaiduoti.

— Ką žinote apie tą ištekėjusią moterį, su kuria jis turėjo romaną?

Vinsas sukluso.

— Ką tai reiškia?

— Jūs dalyvavote Džonsono įkaitų dramoje. Tą šūvį paleido Volkenas.

Mieguistos akys prablaivėjo, vyras fotelyje įsitempė.

— Prakeikimas, negali būti.

— Esu tikra, kad girdėjote apie įvykį Bonaventūre. Volkenas prirakino Rojų prie antkapio ir nužudė. Šiandien sunkiai sužeistas kapitonas Makvy.

— Makvy? Kaip? Kas atsitiko?

— Prie jo namo durų buvo pritvirtintas sprogmuo. Palankiai susiklosčius aplinkybėms, kapitonas Makvy ne tik išgyveno, bet ir atpažino Volkeną. Taigi, jei žinote, kur yra Volkenas, turite pasakyti, kad galėtume jį rasti, kol dar kas nors nenukentėjo.

— Nežinau. Jėzau visagali. Džeris? — Vinsas vėl sudribo fotelyje. — Kapitonas Makvy atpažino Džerį?

— Taip.

— Jėzau. Jėzau. Paskutinius mėnesius darbe jis buvo įsitempęs. Kartais įtampa padeda, bet...

— Jus kažkas neramino? — paragino jį Fibė.

— Galima sakyti, taip. Suprantate, man užteko ir savų rūpesčių, vestuvės ir visa kita. Mes taip dažnai nesusitikdavome. Vis dėlto jis

buvo geras policininkas. Turėjo blaivią galvą. Kartais užsiplieksdavo, tačiau darbe likdavo nepajudinamas.

— Jis turėjo moterį.

— Taip, — Vinsas iškvėpė žodį. — Susipainiojo su ja ir daugiau apie nieką negalėjo galvoti. Įsikalė sau į galvą, kad išvažiuos su ja į Vakarus — kur vyrai vyriški ir visa kita. Nusipirks ūkį Montanoje. Pamaniau, kad jie taip ir padarė. Kad jiedu su ta moterimi išvažiavo į Montaną.

— Kuo ji buvo vardu?

— Jis vadino Gven arba Genevere. Niekam jos nerodė. Man buvo neramu...

— Dėl ko?

— Taip negerai, leitenante. Turiu pasakyti, taip negerai. Jis buvo policininkas, komandos narys, draugas.

— Kapitonas Makvy buvo operuojamas daugiau nei tris valandas.

— Gerai. — Vinsas pasitrynė smakrą. — Gerai, gerai. Tiesiog kai Džeris per daug išgerdavo arba kurį laiką negalėdavo su ja pasimatyti, pasidarydavo nervingas. Kartais net nusikalbėdavo.

— Pavyzdžiui?

— Kalbėdavo, kad būtų paprasčiau tiesiog nušauti tą tipą, jos vyrą. Bet nerimtai, nes paskui imdavo kalbėti, kaip jiedu tiesiog palauks, kol turės pakankamai pinigų ūkiui. Jau ir pavadinimą buvo sugalvojęs.

— Kamelotas?

— Taip, taip, nes ji buvo Geneverė. Džeris buvo pamišęs dėl jos. Tikriausiai ji tampė jį už virvutės, todėl buvo toks nervingas.

— Ne, nemanau, kad ji taip darė. Ar Džeris turėjo daugiau draugų, šeimą?

— Jis sutarė su visais būrio vyrais. Laikė juos broliais. Sakydavo, mes ginklo broliai.

Štai kodėl nebuvo sužeistas nė vienas pareigūnas, o Čarlio Džonsono kūnas krito suvarpytas kulkų.

— Šeima?

— Jis turėjo... turi, nežinau, kaip išsireikšti... motiną ir patėvį, tačiau jie nėra artimi. Kiek pamenu, Džeris pasakojo, kad kai jam

buvo dvidešimt, šeima išvažiavo į Kaliforniją, o jis liko čia. Jis sutarė su visais, — pakartojo Vinsas, — bet, išskyrus mane, su niekuo artimiau nebendravo. Buvo vienišius. Man regis, jis šiek tiek nusiminė, kai susipažinau su Meridžėj. Mano žmona. Paskui susipainiojo su ta moterimi, tiek apie jį ir tegirdėjau.

Fibė atsistojo.

— Jeigu jis paskambins arba pamatysite, tučtuojau praneškite man. Supratote?

— Leitenante, jeigu jis visa tai padarė, tada jis tikriausiai išsikraustė iš proto. Aš turiu žmoną ir kūdikį. Galite manimi patikėti: jei Džeris atsilieps, nedelsdamas pranešiu. Neketinu rizikuoti savo šeima.

Išėjusi iš namo, Fibė išsitraukė telefoną. Dankanas laukė atsirėmęs į automobilį, susikišęs rankas į kišenes ir žiūrėdamas į dangų, kur pro plonėjančius debesis bandė žiebtis žvaigždės.

Fibė priėjo, atsirėmė į automobilį šalia jo ir rymojo, kol pasikalbėjo su komandos vadu, su gydytojais apie Deivo būklę ir galiausiai su Saiksu apie paskutines naujienas.

Baigusi įsikišo telefoną į kišenę ir dar kurį laiką stovėjo, žiūrėdama į mirksinčias žvaigždes.

— Tu siaubingai kantrus vyras, Dankanai.

— Dažniausiai būna verta laukti.

— Kad ir kaip būtų baisu, taip galvoja ir Volkenas, o jis jau gana seniai laukia. Šis vyrukas buvo artimiausias jo draugas. Tiesą sakant, skaitant tarp eilučių, pasakyčiau, vienintelis Volkeno draugas. Vienišius, gerai sutaręs su kitais, darbe nesikarščiuodavęs, mėgdavęs išgerti, nelabai kreipęs dėmesį į draugo sužadėtuves. Tačiau per tuos trejus metus jis nė karto nepaskambino savo vieninteliam draugui. Dabar neturi jokių draugų. Taip jam geriau. To jis ir nori.

— Tiesiog privalome jį iškasti iš po žemių, nes jis kažkur mieste. Tai ne mano darbas, bent jau ne tas, kurį geriausiai išmanau. — Fibė persibraukė rankomis plaukus. — Todėl turiu būti kantri ir laukti, kol kiti jį ras.

— Kai buvau mažas, mėgdavau žaisti beisbolą.

Fibė suglumusi pažvelgė į Dankaną.

— Atsiprašau?

— Labai mėgdavau žaisti, galėjau pasiųsti kamuolį toli toli. Ir bėgti kaip vėjas. Tačiau mano lazda buvo žalia ir glebi kaip senas salieras. Todėl, kai reikėdavo mušti, tekdavo pasikliauti kitais. Mes darome tai, ką galime, Fibe.

— Myliu jį labiau, nei mylėjau savo tikrąjį tėvą. — Fibė pasitrynė drėgnas ir pavargusias akis. — Savo tėčio beveik neprisimenu. Tik tiek, kad jodinėdavau jam ant nugaros, jis mane kutendavo ir kvepėjo *Dial* muilu. Tačiau negirdžiu jo balso galvoje ir kartkartėmis turiu pažiūrėti į nuotraukas, kad prisiminčiau veidą. Kai galvoju apie tėvus, pirmiausia galvoju apie Deivą.

— Eikš, mieloji. — Dankanas paėmė ją už rankos. — Parvešiu tave namo.

— Šiandien daugiau nieko negaliu padaryti. Ničnieko.

— Tu išsimiegosi, o rytoj pagalvosi, ką daryti.

— Tu liksi su manimi. — Įsėdusi į automobilį pažiūrėjo į jį. — Sakei, kad liksi.

— Žinoma, galiu likti.

Dankanas tikėjosi vėl permiegoti Avos sūnaus kambaryje, todėl nustebo, kai Fibė, žvilgtelėjusi į Karlės kambarį, paėmė jį už rankos ir įsitraukė į savo miegamąjį.

Uždariusi paskui save duris, ji pridėjo prie lūpų pirštą.

— Kai mylėsimės, turėsi tylėti.

— Paprastai triukšmauji tu. — Dankanas stumtelėjo ją lovos link. — Bet jei per daug įsijausi, tiesiog užkimšiu tau burną.

— Geriau pamėgink taip. — Fibė pasistiebė ir pabučiavo jį į lūpas. — O Dieve! — žodį iškvėpė kartu su atodūsiu. — Dieve, noriu jausti tave visą. Viduje, aplink save, po savimi. Noriu būti apsupta, Dankanai. Apsupta, kad daugiau apie nieką negalėčiau galvoti.

Jis atsargiai paguldė ją ant lovos, nubraukė nuo veido plaukus. Lūpos nuslydo jos kakta, skruostais, smakru. Tada paniro į lūpas.

Dankanas jautė, kaip ji pamažu atsipalaiduoja. Nežymus virpulys pečiuose ištirpo. Fibė kilstelėjo rankas, kad jis galėtų nutraukti marškinėlius. Jo rankos nuslydo šonais. Ir atsitrenkė į ginklą.

— O, man regis, tu ginkluota ir labai pavojinga.

— Velnias. Pamiršau.

Atstūmusi jį Fibė pasivertė ant šono, nusisegė ginklą ir kartu su dėklu pasidėjo ant naktinio staliuko.

— Juk nepalieki jo taip, kai Karlė šalia?

Dar vienas tvinksnis į širdį, pagalvojo suimdama į delnus jo veidą.

— Ne. Ant viršutinės spintos lentynos yra seifas. Bet durys užrakintos, tad tegu guli čia.

— Gerai. Taigi, man rodos, ketinau... — Dankanas prisitraukė ją. — Pabučiuoti, — pratarė įsisiurbdamas.

Jie nusirengė šnabždėdamiesi. O paskui visiškai nutilo.

Dankanas apsupo, kaip ji ir prašė, prisilietimais ir pojūčiais, karščiu ir judesiais. Tamsoje Fibės rankos ir lūpos slydinėjo jo kūnu, ieškodamos, ko jai reikėjo.

Maži malonumai virto kankinamu skausmu, o skausmas ištirpo šilkiniuose malonumuose. Laikas ėjo, ir galbūt tos žvaigždės jau švytėjo, bet jų šviesos Fibei nereikėjo. Visos dienos baimės ir įtampa išgaravo.

Fibė tiesėsi į jį, ir sulig kiekvienu judesiu Dankanas galėjo girdėti jos atodūsius. Paskui ji apsupo jį tuo nepaprastai maloniu karščiu, paėmė į nelaisvę ir skandino, kol jis neteko kvapo.

Matė jos akis, spindinčias tamsoje, stebinčias jį per tą nepakartojamą kūnų šokį. Koks nepaprastas malonumas jausti odą prie odos, nors ritmas išliko lėtas ir neskubrus. Susiliejusios lūpos slopino dejones ir rijo aikčiojimus.

Kai Fibė paskutinį kartą pakilo, kad nertų į tamsą, Dankanas panėrė veidą į jos plaukus ir lyg oro godžiai įtraukė jų kvapo.

Reikėtų atsikelti, padėti į vietą ginklą, atrakinti duris. Bet, O Dieve, kokia palaima gulėti nuogai, kūnas prie kūno, kol mintys dar išsibarsčiusios, o širdis nepaliauja daužytis.

Kaip ji galėjo taip ilgai be šito apsieiti? Be to intymumo, malonumo, *sąlyčio*? Kaip gyveno be jo? Be pokalbių, paramos, humoro jausmo ir supratimo. Argi nenuostabu, kad šiuo gyvenimo etapu rado jai tinkantį žmogų? Tiesiog tinkantį — kūnu, protu ir širdimi.

Gali būti, kad pastaruoju metu jautėsi pernelyg jausminga ir netvirta. Tačiau ji rado žmogų, kuris padėjo tvirtai atsistoti ant kojų. Žmogų, kuris gali atsakyti į klausimus ar parodyti kelią, nes, o Jėzau, ji nė nesuvokė, kokia pavargusi buvo viena nešti tą naštą.

— Tu padėjai man sutvirtėti, Dankanai.

— Tai gerai. Tikriausiai.

— Man labai gerai. — Fibė paglostė jo nugarą iki užpakalio ir atgal. — Labai gerai. Galbūt esu paveikta sekso euforijos, tačiau šią akimirką jaučiuosi taip, tarsi galėčiau susidoroti su tuo, kas vyksta ir kas dar vyks. Viskas bus gerai, nes taip turi būti.

Dankanas kurį laiką tylėjo, paskui perbraukė pirštu per jos petį.

— Aš vėl priėmiau į darbą Savižudį Džo.

— Tu... Hmm.

— Finas supyks, bet tai tik pusei etato. Kelios valandos per savaitę. Dabar jis ne toks pamišęs, gydosi. — Dankanas pakėlė galvą ir pažiūrėjo į ją. — Tu gelbėji gyvybes, Fibe, išgelbėjai jam gyvybę. Štai ką tu darai. Kiek žmonių galėtų tai pasakyti? Kad gelbėja gyvybes? Taip, viskas bus gerai.

— Nesu tikra, kad noriu išgelbėti jo. Volkeno. Anksčiau to niekada nejaučiau, visada — nors ir labai trumpam — pajusdavau gailestį dėl žmogaus mirties. Per visus šiuos metus nesu į nieką nutaikiusi ginklo. Niekada nesu iššovusi už šaudyklos sienų. Tačiau dabar žinau, kad galėčiau, žinau, kad nedvejočiau, jeigu tik jį pamatyčiau. Ir tas žinojimas, Dankanai, manęs neslegia.

— Kodėl turėtų?

— Nes mano ne toks darbas. Prieš daugelį metų, kai Roibenas buvo paėmęs mus įkaitais, galvojau: jei galėčiau paimti iš virtuvės peilį, jei pavyktų kaip nors pasprukti, smeigčiau jam. Jei galėčiau, nužudyčiau už tai, ką mums padarė. Už tai, kad laikė mus įkalintus, už tą kraują ant mamos veido, už baimę Karterio veide. Tai buvo vienintelis kartas mano gyvenime, kai taip jaučiausi. Tačiau kai viskas pasibaigė, man labai palengvėjo, kad Roibenas liko gyvas. Jis sės į kalėjimą, taip ir turi būti, taip jam ir reikia, bet liko gyvas. Tame name niekas nežuvo. Nežinau, ar jausiu tą patį, kai baigsis ši istorija.

— Aš jau... penkiolika metų su niekuo nesimušiau... neskaitant peštynių su tuo puskvaišiu Džeiko pusbroliu. Niekam netrenkiau į

veidą, niekam rimtai neaplamdžiau kaulų. Tačiau jei pasitaikytų proga, jei pavyktų pričiupti Volkeną, muščiau, kol imtų kraujuoti. O kai pamatyčiau, kad akys užsivertė, dar gerokai apspardyčiau. Paprastai aš taip nesielgiu, Fibe, tačiau šis žinojimas manęs irgi nė kiek neslegia.

Ji stebeilijo į Dankaną, nes nors balso tonas buvo ramus ir nerūpestingas, Fibė žinojo, kad jis kalba rimtai. Dankanas turi tokią savybę.

— Ką gi. Pasirodo, mes porelė smurtautojų, ar ne?

— Kažkas panašaus. Skirtumas tik tas, kad mes nenaudojame smurto be tikslo. Žinai, ką pasakysiu? Jei tau pavyktų Volkeną pričiupti, nusitaikyk į jį ir lauk, kol aš atvažiuosiu. Aš primušiu, o kai jau gulės ant žemės, galėsi porą kartų gerai įspirti.

Fibė nesusilaikiusi prunkštelėjo.

— Dieve, tai neturėtų būti juokinga, ir aš tikrai neturėčiau jaustis geriau. Visgi taip yra. Ir kadangi esame taip nusiteikę, geriau padėsiu ginklą į seifą, kur jam ir vieta.

Išsirangiusi iš po jo Fibė paėmė nuo stalelio ginklą. Tada sumirksėjo nuo netikėtai plykstelėjusios šviesos, kai Dankanas įjungė stalinę lempą.

— Turėjau tai pamatyti. — Vyras neskubėdamas ją nužvelgė. — Nuoga raudonplaukė su ginklu. Mane tai taip jaudina, kad galėčiau pradėti antrąjį raundą.

Ji tik papurtė galvą ir nuėjo prie spintos.

— Prieš kelias valandas nebūčiau patikėjusi, kad galėčiau baigti dieną čia šitaip. Gyvenimas — keista kelionė, kaip kažkas neseniai pastebėjo.

— Man patinka jos kalneliai ir pakalnės. Beje, prisiminiau, ko norėjau tavęs paklausti. Kai viskas baigsis, kaip manai, ar galėtum kelioms dienoms išvykti su manimi?

Planuoti natūralu ir žmogiška, pagalvojo Fibė, dėdama į seifą ginklą. Šyptelėjo, pagalvojusi apie Paryžių, Romą, Taitį ar Belizą.

— Gal ir galėčiau. Turi ką nors numatęs?

— Disnėjaus šalį.

Dusliai dunkstelėjęs ginklas iškrito Fibei iš rankos į seifą. Ji liko stovėti, spoksodama į nieką.

— Tu nori keliauti į Disnėjaus šalį?

— Tai mano vaikystės svajonė. Sėdėdavau lovoje ir svajodavau. Man atrodė, kad ten labai smagu. Spalvos, muzika, karuselės, žmogaus dydžio filmukų herojai. Vaikystėje ten niekada nesilankiau. Vėliau porą kartų buvau nuvažiavęs, tik tam, kad pasakyčiau, jog esu buvęs.

Fibė atsargiai pastatė seifą ant lentynos.

— Ir buvo smagu? Viskas buvo, kaip įsivaizdavai?

— Taip, gana smagu. Žinoma, jei esi iš kokios nors Surūgėlių šalies, tada jokių vilčių. Tačiau pamaniau, kad Karlei turėtų patikti, ar ne? Tikriausiai tai geriausia vieta pasaulyje, kai esi septynerių. Bent jau aš taip galvojau, kai buvau tokio amžiaus.

Fibė išlindo iš drabužinės ir atsigręžė į jį. Dankanas sėdėjo ant lovos, visiškai nuogas, susivėlęs, su svajinga šypsena veide, galvodamas ne apie šviesų miestą Paryžių ar romantiškas atostogas, bet apie stebuklingus kalnus ir skraidančius dramblius.

— Tu nori nuvežti Karlę į Disnėjaus šalį?

Dankanas pakreipė galvą, paskui gūžtelėjo.

— Tu irgi gali važiuoti. Nupirksiu tau peliuko ausis.

Virš jų kybo grėsmė, pagalvojo Fibė. Labai reali, visai šalia. Dėl ryšio su ja Dankanas tapo pagrindiniu taikiniu. O jis planuoja, kaip nusivežti Karlę į Disnėjaus šalį.

Priėjusi prie lovos, atsisėdo šalia. Tada paėmė Dankaną už rankos ir pažiūrėjo į akis.

— Dankanai. — Meilė užliejo ją tarsi atodūsis. — Dankanai.

Jo duobutės sumirksėjo.

— Fibe.

— Ar vesi mane?

— Ar aš... ką pasakei?

Jo ranka nežymiai krūptelėjo, veidas irgi įgavo atitinkamą išraišką. Jai tai buvo nė motais.

— Tu esi geriausias vyras, kokį pažįstu, o tai šį tą reiškia, nes aš jau turiu Karterį ir Deivą — jie tikrai geri vyrai. Tu sugebi mane prajuokinti, verti mąstyti. Esi dosnus ir protingas — tai svarbi kombinacija, nes atskirai šie bruožai gali erzinti. O labiausiai žaviuosi ir gerbiu dėl tavo įgimto lojalumo.

— Pamiršai paminėti seksą.

Dabar Fibė nusišypsojo.

— Ne, nepamiršau, nė akimirkai. Kadangi jau pradėjau girti, pasakysiu, kad niekada neturėjau geresnio, ir tai, be abejo, veikia mano pasiūlymą. Mano gyvenimas sudėtingas, aš turiu daugybę pareigų. Tu esi vienintelis, su kuriuo galiu jomis dalytis visiškai neabejodama. Vienintelis, kurį myliu pakankamai. O aš tave myliu, Dankanai. Labai myliu. Palauk, palauk, — suskubo Fibė, pamačiusi pokytį jo akyse. — Noriu baigti. Man patinka tavyje viskas, ką paminėjau, ir būtent tai norėjau tau šįvakar pasakyti. Pasiūlymo neplanavau. Tačiau Disnėjaus šalis man visiškai apsuko galvą.

— Disnėjaus šalis buvo paskutinis lašas?

— O taip. Žinau, mes nelabai seniai pažįstami. Tik nuo...

— Švento Patriko dienos.

— Švento Patriko dienos. Todėl tu tikriausiai norėsi pagalvoti, be to, reikia palaukti, kol viskas išsispręs, bet...

— Kur žiedas?

— Žiedas?

— Tai kokios čia piršlybos, velniai rautų? — pasipiktino Dankanas. — Tu nenupirkai man žiedo?

Fibė garsiai iškvėpė.

— Buvau šiek tiek užsiėmusi.

Jis aiškiai perdėdamas giliai atsiduso.

— Nežinau, ar galiu rimtai svarstyti tavo pasiūlymą, kai nėra žiedo. Tačiau šį kartą galbūt padarysiu išimtį, tik šį kartą. — Dankanas pasilenkė ir pabučiavo jos besišypsančias lūpas. — Ketinau pasipiršti tau Disnėjaus šalyje.

— Tu... Tikrai?

— Ketinau apsvaiginti tave ant karuselės arba įbauginti ant Visatos kalnų ir smogti, kol tavo gynyba būtų nusilpusi. Žinoma, būčiau turėjęs ir žiedą.

Fibė parvertė jį ant lovos ir apsižergė.

— Mėgstu viską išsiaiškinti iki galo. Ar tai reiškia taip?

— Tu pavergei mane tą minutę, kai įžengei į Savižudžio Džo butą.

Ji įtariai prisimerkė.

— Ką tu žinojai, juk galėjau būti ištekėjusi, su šešiais vaikais arba lesbietė.

— Tada būčiau džiūvęs dėl tavęs iki gyvenimo pabaigos. Visgi man pasisekė. Jau kurį laiką sekėsi, ir visą tą laiką artėjau prie tavęs. Tu pavergei mane, Fibe, jau pirmąją akimirką, ir nuo tada aš skendau meilėje nė nesidairydamas šiaudo.

Dankanas užkišo jai už ausies plaukų sruogą.

— Manęs nebaugina sunkumai, o pareigos yra gyvenimo dalis, jei gyveni teisingai. Mes gyvename teisingai, tu ir aš. Todėl taip, aš priimu tavo bežiedį pasipiršimą.

Fibė pabučiavo jį į lūpas, tada prisiglaudė prie skruosto.

— Juk dar nė neužsiminiau apie sunkumus. Aš turiu gyventi šiame name. Negaliu...

— Man patinka šis namas. Tai nėra sunkumas, tai nuostabus senas namas Džonso gatvėje.

— Mano mama...

— Ji nuostabi. Jei negalėčiau turėti tavęs, siekčiau jos. Aš jai patinku. — Dankanas nuvedė pirštu per Fibės nugarą. — Kaip ir kitoms moterims.

Atšlijusi Fibė pažiūrėjo į jį.

— Tikiuosi... noriu, kad būtum Karlei tėvas.

— Įsižeisčiau, jei nenorėtum. Atsipalaiduok, Fibe. — Dankanas traukė Fibę prie savęs, kol jos galva atsidūrė jam ant krūtinės. — Čia derybos nereikalingos. Sandoris sudarytas.

— Aš tokia laiminga. Kažkaip keista jaustis laimingai, kai aplink tiek blogio.

— Mes viską ištaisysime. Tą abu neblogai sugebame.

— Jau beveik rytas, — sumurmėjo ji, žiūrėdama į langą. — Beveik laikas vėl viską pradėti iš naujo.

— Užsimerk. Užsimerk, kol jautiesi laiminga, ir pamiegok.

Ji pabudo nuo į akis tvieskiančios saulės ir daužymo į duris. Ačiū Dievui, kad paliko jas užrakintas.

Fibė stipriai papurtė Dankaną, išgirdo jį suniurzgant, tada šoko iš lovos.

— Minutėlę, mieloji.

— Mama, kodėl durys užrakintos? Mama, ar tau viskas gerai?

— Viskas gerai. — Fibė prišoko prie spintos ir išsitraukė chalatą. — Tiesiog puiku, Karle. Eik į apačią. Aš tuoj nusileisiu.

— Tavo durys užrakintos, mama. Pasakysiu senelei.

— Ne! — Jėzau švenčiausias. — Ne, palauk minutėlę. — Fibė kaip vėjas išlėkė iš drabužinės. Plačiai žiovaudamas, Dankanas stovėjo prie sujauktos lovos ir tingiai movėsi džinsus. Sutrikusi Fibė pridėjo prie lūpų pirštą, tada atrakino duris ir pravėrė per plyšelį.

— Aš miegojau, mieloji. Vėlai grįžau. Netrukus nusileisiu į apačią.

— Tavo durys buvo užrakintos.

— Taip, ko gero. Aš...

— Lauke Dankano automobilis. Bet apačioje jo nėra, Styveno kambaryje irgi.

— O, taip. Gal paprašytum, kad Ava iškeptų pusryčiams vaflių?

— Ar Dankanas čia? — Karlė mėgino įžiūrėti pro siaurą plyšį. Fibė stengėsi užstoti vaizdą kambaryje. — Ar jis miegojo su tavimi?

Tas vaikas kaip šuo su kaulu, pagalvojo Fibė. Nespėjus atsakyti, Dankanas tarė:

— Mus pričiupo, — ir pravėrė duris plačiau. — Labas, Karle.

— Labas. Mamos durys buvo užrakintos, aš negalėjau įeiti.

— Mes labai vėlai grįžome, — pakartojo Fibė.

— Kodėl tu miegojai mamos kambaryje? — paklausė Karlė Dankano.

— Šį rytą tu turi tiek daug klausimų, o aš dar net kavos neišgėriau.

— Sakei, kad reikia klausti, — priminė Karlė mamai. — Susapnavai blogą sapną, Dankanai? Kartais, kai susapnuoju, miegu mamos lovoje.

— Žinai ką? — Dankanas kumštelėjo Fibei į šoną. — Leisk man tavęs kai ko paklausti. Ką pasakytum, jei tavo mama ir aš susituoktume?

Karlė įtariai nužvelgė Dankaną, paskui mamą.

— Jūs įsimylėję ir norite miegoti kartu?

— Teisingai.

— Tu būtum mano patėvis?

— Būčiau.

— O kai tuoksitės, ar nupirksite man naują suknelę?

— Būtinai.

Ji nusišypsojo, ir Fibė pastebėjo dukros akyse gudrią kibirkštėlę.

— Kai mano draugė Dy gavo patėvį, tai gavo ir mažą broliuką Viljamą. Ar galėsiu irgi tokį gauti?

— Gali išeiti sesutė, bet galėsime pavadinti ją Viljamu.

Karlė kikendama papurtė galvą.

— Mergaitės nebūna Viljamai. Galėtume pirma įsigyti šuniuką ir *jį* pavadinti Viljamu, o tada...

— Tu pernelyg įsivažiavai, vaike, — perspėjo mergaitę Fibė.

— Mes čia kalbamės, — tarė Dankanas Fibei, tada pritūpė, kad jo veidas būtų viename lygyje su Karlės. — Pažiūrėsim, ką galėsiu padaryti. Jei pavyks, ką duosi man?

Karlės veidukas išraudo, tada ji labai atsargiai lūpomis palietė Dankano skruostą.

— Toks mažas pakštelėjimas už kūdikį ir šunį? Jūs, Maknamarų moterys, esate tikros šykštuolės.

Mergaitė vėl sukikeno, dar labiau išraudo, apkabino Dankaną ir įspaudė jam į žandą garsų, lipnų bučinį.

Nė karto, galvojo Fibė žiūrėdama, nė karto nematė Karlės ir Rojaus apsikabinusių. Nė karto nematė mažosios tokios laimingos tėvo glėbyje.

— Dabar jau panašiau. Apsivilksiu marškinius, kad moterys neapalptų, pamačiusios mane nusileidžiantį. — Jis pastatė Karlę ant žemės. — Mes tuoj ateisime.

— Gerai. — Mergaitė išlėkė iš kambario, per petį metusi jam plačią šypseną.

— Regis, ji neprieštarauja. Dabar pažiūrėsime, ką pasakys Esė... Kas yra? — Dankano veide šmėstelėjo išgąstis, nes atsisukęs pamatė ašarotą Fibės veidą. — Ką padariau?

Ašaros taip gniaužė gerklę, kad ji tik papurtė galvą ir stipriai apkabino mylimąjį. Paskui dar stipriau.

— Žinai, mes gyvenome ir be tavęs, — pagaliau išspaudė ji. — Gyvenome. Bet, o Dieve, su tavimi viskas atrodo kur kas geriau.

— Džiaugsmo ašaros, — Dankanas atsiduso palengvėjusia širdimi. — Suprantu.

— Didelio džiaugsmo.

— Tai gerai. Tai... kaip dėl šuniuko?

29

LAIKAS BUVO APSKAIČIUOTAS TOBULAI, vieta pasirinkta dėl laimingo atsitiktinumo. O gal, pagalvojo jis, tai buvo likimo pirštas. Andžė, stebinti iš aukštybių, vedžioja jo rankas.

Tai įvyks šiandien.

Gaila, velniškai gaila, kad Makvy gabalai neišlakstė po Barnardo gatvę. Ta kekšė kaimynė sutrukdė. Visgi gerai papurtė tą niekšelį, pagalvojo jis, apimtas pasitenkinimo. O taip, tas šūdžius skriejo kaip koks sumautas supermenas.

Reikėjo didelių valios pastangų, kad susilaikytų neišsitraukęs iš po lietpalčio ginklo ir nesuvaręs kelių kulkų į tą kalės vaiką ir jo kekšę kaimynę, gulinčius ant šaligatvio kraujo klane.

Nors tai būtų suteikę didžiulio pasitenkinimo, būtų buvę *teisinga*, galėjo sugadinti likusią plano dalį. O žaidimo pabaiga jau matyti.

Būtų geriau, jei Makvy mirtų, o tai visai įmanoma. Dar būtų gerai, jei turėtų laiko ir galimybę pašalinti Maknamaros draugužį, tiesiog šiaip, dėl visa ko. Ir velniškai gaila, kad tenka atsisakyti plano prirakinti prie stulpo priešais namą, kuriame jie užaugo, jos ištižėlį broliuką su sprogmenų prikimšta liemene.

Bailiai, pora bekiaušių bailių — štai kas jie, slepiasi tame name po moterų sijonais. Jie neverti jo laiko, tarė sau Volkenas, neverti pastangų.

Jis rūpestingai krovėsi įrangą.

Dabar tikriausiai jo jau ieško. Tegul ieško. Po poros valandų žinos, kur jį rasti. O jis bus ten, kur norėjo būti, darys tai, ką suplanavo.

Kol baigs, visi sužinos, kad Fibė Maknamara nužudė angelą, tarsi pati būtų ją nušovusi. O kai tai baigsis, ir viskas baigsis.

*

— Jis įteikė pareiškimą ir išsikraustė iš buto. Nuomos sutartis turėjo baigtis po dviejų mėnesių, tad jis paliko čekį, — sėdėdama prie Deivo lovos, Fibė pasakojo, ką sužinojusi. — Tuo metu turėjo dvi kreditines korteles. Per trejus metus nė viena nebuvo panaudota. Su niekuo nebendravo, nei su savo geriausiu draugu, nei su buvusiu vadu. Turėjo atsiskaitomąją sąskaitą ir maždaug šešis tūkstančius joje, taip pat seifą banke. Viską pasiėmė tą pačią dieną, kai išėjo iš skyriaus. Jo vardu buvo registruotas ševroletas. Pardavė automobilį už aštuonis tūkstančius grynųjų Derikui Mynsui, gyvenusiam tame pačiame name. Stengiamės jį rasti, bet nemanau, kad iš to būtų naudos. Jo vardu registruoti du ginklai: devynių milimetrų „Smith & Wesson" ir trisdešimt antrojo kalibro „Remington". Draugas sako, kad jis turėjo trisdešimt trečiojo kalibro medžioklinį šautuvą su teleskopu ir tėvo paliktą dvidešimt antrojo kalibro pistoletą.

— Mėgsta ginklus.

— O taip. Jis patyręs snaiperis, apmokytas dirbti su sprogmenimis. Prieš stodamas į Greitojo reagavimo būrį, dirbo mūsų išminuotojų būryje. Jis kažkur Savanoje arba netoliese, bet, mūsų žiniomis, tu vienintelis jį matei.

Fibė kilstelėjo rankas.

— Nežinau, ką daryti. Aš derybininkė, o ne seklė.

— Dėlionė yra dėlionė, Fibe. Viskas susideda iš gabaliukų.

— Turiu tik keletą. Jis kaltina mane dėl Andželos Brentin mirties, galbūt dėl to, kad daugiau nėra ko kaltinti. Tą dieną jis buvo komandos narys, Deivai. Jis dalyvavo įkaitų išlaisvinimo operacijoje, kai ji mirė. Visi buvo apsupę banką, laukė įsakymo pulti. Mes nežinojome nei įkaitų, nei sužeistųjų vardų. Jis nežinojo, kad Andžela viduje, mirusi ar mirštanti, o laikas ėjo.

— Neveiksnumas. Bejėgiškumas. — Deivas linktelėjo ir užsimerkė, nes net menkiausias judesys sukeldavo skausmą pakaušyje. — Lancelotas neišgelbėjo Geneverės.

— Būtent su tuo jis ir negali susitaikyti. Kad buvo ten, laukė, kol ji nukraujavo. Kol aš liepiau laukti, kol kalbėjausi su jos žudikais, įkalbinėjau, kad išeitų iškeltomis rankomis. Dėl mano priimtų sprendimų jie išgyveno, o ji mirė. Štai kuo jis tiki. Nori tuo tikėti. Tačiau tai nepadeda jo rasti.

— Kam jam reikėjo Rojaus?

Galvok, paliepė sau Fibė. Įsijausk į jo asmenybę.

— Dėl mūsų ryšio — mudu turėjome vaiką, buvome vedę. Vyras — simbolis. Prie Brentino prisikasti sunkiau, daug sunkiau nei prie Rojaus. O Rojus buvo mano. Tas vyras nori sunaikinti tai, kas mano, kaip aš sunaikinau tai, kas buvo jo.

— Ne tik dėl moters. — Deivas ištiesė ranką į stiklinę vandens, o kai Fibė pakėlė ją prie lūpų, įsikando šiaudelį ir ėmė siurbčioti. — Ačiū. Ne tik dėl moters, — pakartojo kapitonas. — Buvo sužlugdytas jo įvaizdis. Nepasinaudojo proga. Vykdė įsakymus, laukė kartu su kitais, užuot vienas išėjęs į gatvę ir visus iššaudęs.

— Tačiau šį kartą pasistengs. Jis laikosi tam tikros eigos, — garsiai mąstė Fibė. — Rojus, paskui tu. Visi žino, kad mes artimi. Tavo dėka tapau derybininke. Vadinasi, per tave buvau prie banko.

— Gal pakviesti slaugę? — paklausė ji, kai Deivas pasimuistė ir susiraukė iš skausmo. — Tau reikėtų pailsėti, reikėtų...

— Ne. Tęsk. Bent jau turiu apie ką galvoti. Jei pakviesi slaugę, ji ateis su adata ir išsiurbs dar kraujo. Prisiekiu, ligoninė niekuo nesiskiria nuo vampyrų buveinės. Jiems vis negana kraujo. Tęsk.

Trokšdama kaip nors padėti, kalbėdama Fibė tvarkė ir lygino paklodę.

— Gerai. Tie negyvi gyvūnai — kad suterštų mano namus, kad sumenkintų mano savisaugos jausmą. Gyvatė, triušis, žiurkė. Tikriausiai jis gyvena kur nors užmiestyje. Kitaip kas nors pastebėtų, jei šaudytum į triušius. Būtų protingiau gyventi kur nors užmiestyje, tylioje, nuošalioje vietoje. Niekas nelenda į akis, pernelyg nesikiša, ypač jei su niekuo nebendrauji. Jei sutari, — tęsė ji. — Kaip sutarė su komandos nariais. Tam vyrui reikia automobilio. Vis dar tiriame, kaip jis pateko į Hilton Hedą.

Fibė nusisuko į langą. Miestas išsidriekęs, galvojo ji, keliai veda į priemiesčius, priemiesčiai užleidžia vietą pelkėms ir miškams. Tiltai veda į salas.

Tiek daug vietų, kur galima pasislėpti.

— Visi miesto, salų policininkai turi jo nuotrauką. Tikriausiai jis žino, kad tu likai gyvas, kad matei jį ir kad yra ieškomas. Mano nuo-

mone, jis turi dvi išeitis — viską mesti ir bėgti arba įvykdyti planą. Taigi nemes ir nebėgs.

— Tau reikia būti pasirengusiai, kai ateis tavęs.

Fibė linktelėjo.

— Stengiuosi. — Ji atsisuko. — Aš taip ir nepaklausiau, kaip jautiesi šį rytą.

— Džiaugiuosi, kad esu gyvas.

— Turėjau surišti šeimą, kad neatlėktų čia. Ir man įsakyta įsakyti tau, kad prisistatytum, kai tik tave išleis. Mama ir Ava išlepins, kol sveiksi.

— Ar tai reiškia, kad gausiu persikų pyrago?

— Galiu garantuoti. Kada pakviesi Avą į pasimatymą?

— Atsiprašau?

— Kada judu liausitės mėtę ilgesingus žvilgsnius vienas kitam į nugarą? Abu suaugę, išsiskyrę žmonės. Man atrodo, ji visiškai nemiega naktimis.

— Na, aš...

— Nežinau, kiek kartų ryte ji klausė manęs apie tave, ginčijosi, norėdama ateiti aplankyti, ir liepė perduoti, kad galvoja apie tave.

— Ji draugė, sena draugė.

— Deivai, mano mama tavo draugė. — Iš nevilties Fibė sugniaužė kumščius. — Negi meluosi man, gulėdamas, galima sakyti, mirties patale, kad jauti Avai tą patį, ką ir mano mamai?

— Nemanau...

— Ko tu nori? — Fibė vėl ėmė tvarkyti lovą. — Žinau, kaip išsiaiškinti, ko nori žmonės, patirdami emocinį stresą. Jei gėda pasakyti man, — velniškai malonu matyti tave raustantį, — tai aš pasakysiu tau. Kai atsistosi ant kojų, pakviesi Avą romantiškai pavakarieniauti žvakių šviesoje.

Deivas vėl pasimuistė, tik šį kartą ne iš skausmo.

— Tiesą sakant, vakar pakeliui į namus galvojau apie ją... apie tai. Galvojau, kad dabar tam netinkamas metas.

— Dažniausiai pusę laiko būna netinkamas metas. — Šypsodamasi Fibė suglostė jo plaukus. — Aš paprašiau Dankano, kad vestų mane. Jis pasakė taip.

Deivo burna prasižiojo ir vėl užsičiaupė.

— Šį rytą tu kupina netikėtumų.

— Pati stebiuosi. Myliu jį taip, tarsi būčiau laukusi visą gyvenimą, tiesiog laukusi, kad galėčiau pradėti savo likusį gyvenimą. Juk nuvesi mane prie altoriaus? Esu tikra, kad šis vyras skirtas man.

— Aš irgi to tikiuosi. — Deivas paėmė ją už rankos. — Džiaugiuosi dėl tavęs.

— Aš irgi. Tu labai ilgai laukei, Deivai. Pakviesk Avą į pasimatymą, kad pradėtum savo likusį gyvenimą.

Kai Fibė išėjo iš Deivo palatos, Liza atsistūmė nuo sienos.

— Ačiū, kad leidai pabūti su juo vieniems.

— Viskas gerai. Kaip jis?

— Gana gerai, kad nesinervinčiau. Dar kartą ačiū, kad sutikai man padėti.

— Vėlgi, jokių rūpesčių. Tas Volkenas mėgino nužudyti vieną mūsų. Skyriuje nėra žmogaus, kuris neprisidėtų. Jis negali ilgai slėptis.

— Ir neketina bėgti. — Fibė žengė į lipnų karštį. — Toji audra visiškai neatvėsino oro. Tik padarė jį drėgnesnį.

— Vasara Savanoje. Mylėk ją arba bėk. Atsiliepk, — tarė Liza, kai suskambo kolegės telefonas. — Aš vairuosiu.

— Manau, tai jis. — Ji ištiesė telefoną, kad Liza matytų ekraną. Pastaroji linktelėjo, paėjėjo atokiau ir išsitraukė savo telefoną. — Fibė Maknamara.

— Kaip laikosi Deivas?

— Gerai, ačiū. Tu susimovei.

— Ne. Viskas keičiasi, Fibe. Juk žinai, kad nebūna pastovios krypties vėjo. Pasitaiko, kad ir nepavyksta. Žinau, ieškai manęs.

— Regis, tai tavęs nejaudina, Džeri.

— Nė kiek. Nerasite manęs, kol nebūsiu pasirengęs. Ar tu su liemene, Fibe?

Jos širdis neramiai krūptelėjo, ir ji parodė Lizai slėptis už automobilio.

— Velniškai karšta vaikščioti su liemene, Džeri. O tu?

— Būčiau galėjęs įsegti vieną kulką tau į pakaušį, kitą — į brunetės. Tačiau turiu kitų planų. Dar pasikalbėsime.

— Jis buvo čia, — tarė Fibė. — Stebėjo, kaip įėjome, išėjome. Nemanau, kad jis dar čia.

Būčiau galėjęs, negalėčiau, pagalvojo ji. Nuleidusi akis pamatė rankoje ginklą. Ranka nežymiai virpėjo. Į pakaušį. Vadinasi, įeinant. Dabar jo čia jau nėra.

Kai telefonas vėl suskambo, širdis pašoko iki gerklės.

— Čia Saiksas, — tarė Lizai. — Ką sužinojai? — paklausė.

— Praėjusį ketvirtadienį oro uosto „Budget" įmonė išnuomojo tojotą kažkokiam Graimsui. Šeštadienį po pietų automobilis buvo paliktas Hilton Hede. Dabar žiūriu į vairuotojo pažymėjimo kopiją. Tai Volkenas. Tamsesni plaukai, akiniai, bet tai jis. Apmokėjo *Visa* kortele. Vairuotojo pažymėjime — Montanos adresas, tačiau kredito kortelės sąskaita siunčiama į Tibį.

— Jis ten. Informaciją ir adresą perduok vadui Harisonui. Mudvi su Liza prisidėsime prie komandos ten. — Fibė įšoko į automobilį. — Sakyk adresą.

Ma By linksmai šypsojosi, perkeldama virtuvės telefono ragelį prie dešiniosios ausies.

— Ar tai reiškia, kad pagaliau turėsiu baltų anūkų?

— Pradėsi nuo tos, kuriai jau septyneri. Paskui pažiūrėsime, kaip klosis. Tai ar padėsi man išrinkti tą blizgantį daikčiuką?

— Man labai patinka blizgantys daiktai, o mano skonis plačiai žinomas. Tikiuosi, sugebėsiu pasinaudoti išskirtiniu skoniu rinkdama tau blizgutį.

— Šiandien? Turiu porą susitikimų, bet vėliau galėčiau užvažiuoti tavęs. Paskui parvežčiau ir...

— Negi aš neturiu gražios mašinytės, stovinčios čia pat, kieme? Galiu pati nuvažiuoti, kur noriu. Tai kur man važiuoti?

— Pamaniau, jei nerasiu jo „Mark D's" Aberkorno gatvėje, tai nerasiu niekur.

— „Mark D's?" — Ma By garsiai švilptelėjo. — Ten reikia didelių pinigų.

— Aš turiu didelių pinigų. Tiesą sakant, jau paskambinau, ir ponas Di asmeniškai pasitiks mus ir parodys savo išskirtinius dirbinius.

Ma By nusikvatojo.

— Tu tikrai nepakartojamas.

— Tai ji nepakartojama. Dar norėčiau ką nors nupirkti Karlei. O čia aš visiškas neišmanėlis. Norėčiau ko nors, kas tiktų mažai mergaitei, bet galbūt kartu su ja augtų. Pamaniau, jei pirkčiau du daiktus, galėčiau... na, supranti, gauti pigiau.

— Tu būsi puikus tėtis. Kelintą susitinkame?

— Galėčiau spėti iki vidurdienio. Jei gerai pasidarbuosi, pavaišinsiu pietumis.

— Sutarta. Nepamiršk savo didelių pinigų, berneli, nes man delnai niežti, kaip norisi išleisti juos už tave.

Ma By padėjo ragelį ir patenkinta pasitrynė rankas. Dirstelėjusi į laikrodį nusprendė, kad prieš pasiruošdama kelionei į „Mark D's" dar turi laiko paskleisti naujieną.

Fibei atvykus, taktinė komanda jau buvo vietoje. Gera vieta, pagalvojo apsidairydama. Tolokai nuo paplūdimio, nenaujas, šiek tiek apleistas namas.

Šiandien jau antrą kartą ji išsitraukė ginklą, o taktinė komanda išsidėstė priešais duris.

— Automobilio nėra, — pranešė Harisonas. — Nei dviračio ar motociklo.

— Vadinasi, nėra ir Volkeno. Čia nėra, bet daugiau jis neturi kur grįžti.

Neramiai besitrankančia širdimi Fibė laukė, kol komandos nariai apieškos namą.

— Leitenante. — Prie jos atskubėjo Saiksas. — Gavome pranešimą iš Transporto policijos. Jis turi šešerių metų kadilaką visureigį. Gavau jo numerius.

— Puiku, detektyve.

— Viskas gerai, — paskelbė Harisonas.

Tikriausiai išsinuomojo namą su baldais, nusprendė Fibė. Baldai seni ir pigūs, bet tinkami naudoti. Tvarkinga, pastebėjo. Jokio

šlamšto, jokios netvarkos. Lova paklota kariškai, o ant staliuko šalia jos padėta įrėminta Andželos Brentin nuotrauka ir viena raudona rožė.

Karys romantikas, padarė išvadą užsirašinėdama.

— Antrasis miegamasis užrakintas, — pranešė Harisonas. — Langas uždengtas. Mes tikriname, ar ant durų nėra vielinių minų.

— Spartietiška, kaip manote? Kariška tvarka. Lauko štabo asketizmas. Reikia pasikalbėti su namo šeimininku, kaimynais. — Fibė nuėjo prie spintos. — Jo drabužiai čia, tvarkingai sukabinti.

— Vonioje likę tualetiniai reikmenys, dantų pasta, skutimosi kremas, — tarė Harisonas. Vyro veidas įsitempęs, o akys rūsčios. — Jis neketina bėgti.

— Ne. — Fibė išgirdo, kaip su trenksmu atsidarė antrojo miegamojo durys. — Tačiau tai nereiškia, kad jis čia grįš.

— Leitenante? — Tarpduryje pasirodė vienas iš komandos narių. — Manau, norėsite tai pamatyti. Radome jo irštvą.

Kai koridoriumi perėjo į kitą kambarį, Fibei gyslose sustingo kraujas. Visa siena nukabinėta jos nuotraukomis: veidai, įvairiausios išraiškos. Štai stovi priešais savo namą, kalbasi su ponia Tifani, vaikštinėja su Karle parke, stovi su motina verandoje.

Visa jos šeima, tikriausiai Šventojo Patriko dieną. Ji Dankano glėbyje tą vakarą, kai jiedu vakarieniavo laive. Sėdi ant suolelio kaip Forestas Gampas Čipevos parke viena, paskui su Marvela. Apsipirkinėja, valgo, vairuoja.

Sudrebėjusi Fibė nusisuko.

Ant kitos sienos kabėjo didžiulė Andželos nuotrauka, o po ja ant staliuko stovėjo žvakių ir raudonų rožių pilna vaza.

Fibė apžiūrėjo darbastalį, ilgą stalą, lentynas. Ant jų tvarkingai išrikiuoti gulėjo nešiojamasis kompiuteris, policijos skeneris, įvairių chemikalų, laidų, laiko mechanizmai, juosta, virvė ir įrankiai. Pastebėjo ir medžioklinį šautuvą.

— Jis pasiėmė pistoletus.

— Turi porą perukų, akinius, netikrą barzdą, makiažo rinkinį, — prieidama vardijo Liza. — Jokių užrašų. Gal čia, — tarė linktelėdama į kompiuterį.

— Kodėl jis nieko nepasiėmė? Kodėl nepasiėmė to, kas svar-

bu? — Negalėdama atsikratyti drebulio, Fibė stengėsi nežiūrėti į nuotraukomis nukabinėtą sieną. — Bent jau galėjo pakeisti gyvenamąją vietą. Juk supranta, kad žinome jo vardą, turime nuotrauką, rasime namus.

— Jis negalėjo žinoti, kad nustatėme jo asmenybę, kol nepasikalbėjo su tavimi, — pastebėjo Liza.

— Jis visada būna žingsniu priekyje. Kodėl dabar staiga atsiliko? Kodėl brangią, lengvai pernešamą įrangą paliko čia?

Paėmusi fotoaparatą, Fibė apvertė ir pamatė mažą rožės žiedelį. Andželos fotoaparatas.

— Jis ketino grįžti ir pasiimti.

Fibė atsargiai padėjo fotoaparatą į vietą.

— Nemanau. Man atrodo, jis čia neturi ką veikti, o mes esame būtent ten, kur jis nori, kad būtume. Betgi kur jis?

Ji nuėjo prie kitos sienos, nusagstytos Savanos vaizdais. Bankai, parduotuvės, muziejai, restoranai, iš išorės ir vidaus.

— Jis nieko nedaro veltui. Viskas turi tikslą, net jeigu krapšto nosį. Kodėl fotografavo šiuos vaizdus?

— Ir kur kiti? — nusistebėjo Liza. — Matai, čia kabėjo kitos nuotraukos.

— Jeigu jas pasiėmė, vadinasi, jam reikėjo. Jis fotografuoja vietoves, nes jos kažką reiškia arba gali reikšti. Taikiniai. Tai skaitmeninės nuotraukos, ar ne?

Fibė atsigręžė į kompiuterį.

— Reikia patikrinti, kas jame, rasti laikmenas, nuotraukas, kurias pasiėmė. Tai taikinys. — Ji prisidėjo ranką prie tvaksinčios širdies. — Manau, jis pradeda paskutinę plano dalį, uždega sau žalią šviesą. Šiandien. Tai turi įvykti šiandien.

Žvilgtelėjusi į laikrodį, pajuto nugara nubėgantį šaltuką. Be penkių vienuolikta.

— Beveik vidurdienis. Turime valandą jį rasti.

Susikišęs rankas į kišenes Dankanas pabarškino monetas. Statybų inžinieriai, architektai ir Džeikas apžiūrinėjo kiekvieną sandėlio kampelį.

— Reikia paskubėti, Finai.

— Tai tu juos pakvietei.

— Taip, taip, bet tai buvo anksčiau.

— Jei manai, kad Ma supyks, jog vėluoji, ir ji viena turi slampinėti po juvelyrinę parduotuvę, tai pamiršai, su kuo turi reikalą.

Dankanas išsitraukė iš kišenės ranką ir pažiūrėjo į laikrodį.

— Dešimt po vienuoliktos. Reikėtų jai paskambinti, pasakyti, kad atvažiuosiu pusę pirmos.

— Ji tikriausiai jau pakeliui, nes susitarė susitikti su Lu, — Finas nusišiepė, pamatęs suglumusį Dankano žvilgsnį. — Jei manai, kad Ma nepuolė pūsti rago ir trimituoti apie naujienas, vos padėjusi ragelį, tai blogai manai, berneli. Betgi žinoma, ar vyras, perkantis sužadėtuvių žiedą, gali galvoti?

— Tai tavo darbas.

— Taip. Užtat man gerai. — Jis paplekšnojo Dankanui per petį. — Štai kaip tai daroma, Dankai. Jei vėluosi, Ma ir Lu kuo puikiausiai leis laiką kartu. Lu sakė pasiimsianti visą pietų valandą, o jei reikės, ir dvi. Tad, Dieve, padėk tau.

Fibė nekantriai mindžikavo už kompiuterių laboratorijos durų. Žingsniu priekyje, galvojo. Jis vis dar priekyje.

— Kažkokioje vietoje, kuri jam kažką reiškia ir susijusi su Andžela. Tai labiau asmeniška nei susiję su manimi.

Jos šeima saugi, priminė sau. Viduje, saugoma ir saugi. Juk tikrino vos prieš dvidešimt minučių? Juk kalbėjosi su Karle, mama, netgi su budinčiais patruliais?

— Bankas, kuriame buvo nužudyta Andžela, atidžiai stebimas. Jeigu mėgins į jį patekti, iškart suimsime.

Dirstelėjusi į Lizą, Fibė linktelėjo.

— Jis tai žino. Visgi jei tai jo taikinys, tikrai nesustos. Mano, kad kol mes atvyksime, jis jau bus gerokai pasistūmėjęs į priekį. Tačiau man neramu, kad taikinys toks akivaizdus. Manau, tai įvyks kažkur kitur. Galbūt restorane, kur jiedu susipažino, viešbutyje, motelyje, o gal viename iš parkų. Tai turi būti aiškus pareiškimas, Liza.

Vaikštinėdama pirmyn atgal, Fibė stengėsi sudėlioti paveikslą.

— Žmogaus susprogdinimas Bonaventūre — *tai* pareiškimas. Kitas — bandymas padaryti tą patį policijos kapitonui vos keli kvartalai nuo skyriaus.

— Jis mėgsta efektingus, įspūdingus pareiškimus. Suprantu. Šis turėtų būti efektingiausias. — Kaip ir Fibė, Liza stebeilijo pro stiklinę laboratorijos sieną. — Tai irgi suprantu.

— Rotušė, Teismo rūmai, policijos skyrius?

— Visi perspėti. Tačiau jei tai asmeniška, kaip tu manai, tada tai netinka.

— Tu teisi. Teisi. Jis negali prieiti prie Brentino, betgi Brentinas jam nelabai ir rūpi. Andžela ketino jį palikti, Brentinas nereikalingas.

— Dėl visa ko Brentino namų ir biuro apsauga pasirengusi.

— Ar ilgai jie dar ieškos tų laikmenų? Net jeigu ištrynė, jos vis tiek turi kur nors būti. Prakeikimas, iki vidurdienio liko tik dvidešimt minučių.

Be dešimties dvyliktą Ma By ir Lu įžengė į „Mark D's" — nekantraudamos pasižvalgys po parduotuves, o paskui šventiškai papietaus. Ma buvo pasipuošusi vaikščioti po parduotuves skirtais bateliais ir lengva raudona suknele. Pasidažiusi ypatingoms progoms skirtu lūpdažiu ir pasikvepinusi savo mėgstamais prancūziškais kvepalais.

— Žinai, būčiau susidorojusi su šia užduotimi ir viena.

Lu prunkštelėjo.

— Manai, leisiu tau vienai linksmintis? Tu jau esi tai dariusi su savo berniukais, o man tai pirma proga prisidėti prie sužadėtuvių žiedo pirkimo. Argi čia ne puiku? — Ji lengvai kumštelėjo Ma, kai abi stabtelėjo apsidairyti. — Visas šis spindesys, viskas taip oru, subtilu.

— Užtat viskas čia ir brangu.

— Taip, bet tos mažos juodai sidabrinės „Mark D's" dėžutės? Jos kai ką *sako*. Kai per Kalėdas Finėjas padovanojo man tą apyrankę, cypiau kaip mergiotė. Tą naktį jam velniškai pasisekė.

Dabar prunkštelėjo Ma.

— Nematau, kad iš to būtų naujų vaikaičių.

— Mes galvojame.

— Galvokite greičiau. Aš nejaunėju. — Ma užvertė galvą į krištolinių sietynų trio. — Tu teisi, čia tikrai gražu. Apsižvalgykime, kol atvažiuos Dankanas.

Arnis Myksas nuobodžiavo. Jo nuomone, čia jis buvo ne kas kitas, o orus durininkas, stebintis į parduotuvę plūstančius turistus ir turtingus Savanos gyventojus. Tie turistai — tikra rakštis subinėje, ateina čia tik paspoksoti. O turtuoliai, daugiausia kalės, vaikšto užrietusios nosis.

Tarsi sisiodamos nepritūptų, kaip ir visos kitos.

Senis galėjo viską sutvarkyti. Pagalvojus apie tai, nuoskauda grauždavo gerklę. Paspaudyti mygtukus, patampyti virvutes, ir jis būtų atgavęs darbą; dabar nereikėtų čia stypsoti ir dairytis vagišių.

Per šias žeminančio darbo savaites tik porą kartų teko parodyti, ką sugeba.

Būtų gerai, jei koks mulkis sugalvotų ateiti ir apiplėšti šią vietą. Išsipildytų jo sumauta svajonė. Sumaltų tą niekšą į miltus, galite tuo neabejoti. Sučiuptų jį, taptų didvyriu. Pakliūtų į televiziją.

Ir grįžtų į darbą, kur ir yra jo vieta.

Pamatęs į parduotuvę įeinančias dvi juodaodes moteris, paniekinamai sučiaupė lūpas. Ta senė, avinti žemakulniais, čia tikriausiai nė antrankių grandinėlės neįpirktų. Jaunoji karšta — jei patinka Hali Beri tipas — ir atrodo gana prašmatniai. Galbūt ji ir turi platininę kortelę.

Tikriausiai užėjo tik pasižvalgyti, nusprendė Arnis stebėdamas. Daugiau nei pusė žmonių užsuka čia tik paspoksoti.

Myksas nužvelgė pirkėjų būrelį.

Po parduotuvę slampinėjo koks tuzinas žmonių, varvinančių seilę prie vitrinų. Trys pardavėjai, kurie bučiuodami užpakalius ir įkalbinėdami žmones pirkti tai, ko jiems nereikia, uždirba didesnius prakeiktus komisinius nei jis, stoviniavo už prekystalių arba išlįsdavo atrakinti kurios nors vitrinos.

Parduotuvė stebima vaizdo kameromis, aplinkui pilna signalizacijos pultelių. Net kabinete, kur, kaip Arnis žinojo, šiandien sėdi pats savininkas, laukdamas kažkokio kliento pilnomis kišenėmis. Arnis nugirdo tą gandą.

Pilnosios Kišenės bus palydėtos į kabinetą, kad prasčiokai negalėtų stebėti, kaip jis žaidžia su briliantais. O jei *norės*, kad jį matytų, — kai kuriems tai teikia pasitenkinimą, — pasodins prie specialaus stalo kampe.

Petsė, blondinė prie vitrinos, sakė, kad kartą kabinete buvo aptarnauta Džulija Roberts. Ir Tomas Henksas. Prie specialaus stalo.

Gal jam pakabinti Petsę, vis šioks toks užsiėmimas. Jo santuokai galas, o sprendžiant iš to, kaip klostosi reikalai su Meilyn, ačiū tai kalei Maknamarai, jam nieko neišdegs.

Laikas apsižvalgyti po gardą ir išsirinkti iš bandos naują telyčaitę. Sprendžiant iš jos žvilgsnių ir užpakalio vizginimo praeinant pro šalį, Petsė būtų nieko prieš. Galbūt kurį vakarą po darbo pakvies ją pasivažinėti. Pažiūrės, kokia ji lovoje.

Išgirdęs lengvą varpelio skimbtelėjimą, Myksas atsigręžė į duris. Pamatęs rudą uniformą, tyliai nusikeikė. Prakeiktas pasiuntinys.

Jis žengė durų link.

Išgirdusi „Jailhouse Rock" melodiją, Lu išsitraukė telefoną. Pamačiusi ekrane vardą, mirktelėjo Ma.

— Sveikas, meiluti.

— Sveika, gražuole. Tu ten su Ma?

— Mes grožimės visa virtine žiedų su deimantais. Kur tu?

— Vėluoju. Bet jau važiuoju, tik niekaip negaliu atsikratyti tos siurbėlės. Jis spiriasi važiuoti kartu.

— Ta siurbėlė maždaug šešių pėdų, ištirpusio juodojo šokolado akimis?

— Ūgis maždaug toks. Mes važiuojame per miestą. Tikriausiai užtruksime dar kokias penkiolika minučių.

— Neskubėk ir perduok tam rudaakiui, kad nusižiūrėjau auskarus su rubinais, kurie jam kainuos. Po penkiolikos ar dvidešimties minučių būsiu radusi dar ką nors, kas kainuos dar daugiau.

— Tada neskubėsiu. Kodėl aš vienas šiandien turėčiau leisti pinigus?

Kai Fibė gavo nuotraukas, buvo beveik vidurdienis. Ji persisvėrė per programuotojo petį.

— Kai kurios jų kabėjo ant sienos. Ten likę įspaudai. Kitų nebuvo. Šio motelio.

— Jis už Ogltorpo prekybos centro, — pasakė programuotojas. — Matote, nufotografavęs jį iš išorės, iš vidaus vestibiulį ir šį kambarį.

— Jie naudojosi tuo kambariu pasimatymams, kai negalėdavo susitikti bute. O šis restoranas... žinau jį, tai nedidelis italų restoranėlis. Irgi už prekybos centro. Jiedu nesirinkdavo populiarių vietų, kad nepatektų į jos vyro pažįstamų akiratį. Tačiau neatrodo, kad į kurią nors būtų nusitaikęs. Jos nėra svarbios, kaip, pavyzdžiui, Bonaventūras. Netinka, minutėlę.

Fibė sugniaužė programuotojo petį.

— Pala, tai „Mark D's" juvelyrinė.

— Iš vidaus ir išorės, iš priekio ir galo. Nemanau, kad leidžiama fotografuoti „Mark D's" viduje.

— Ne, apsaugos ir draudimo įmonių reikalavimu. Ne, jie tikrai neleistų fotografuoti. Čia užpakalinės durys, priešakinės. — Fibės pilvo raumenys įsitempė. — Tučtuojau siųskite ten ekipažą. Liza, susisiek su Turto fondu, išsiaiškink, kokius papuošalus Andžela turėjo. Ir, o Jėzau, gaukime jo kreditinės kortelės išrašus — trijų mėnesių iki Andželos mirties. Puikiai pasidarbavote, — tarė programuotojui. — Važiuojam.

Šešios minutės, pastebėjo išskubėdama. Šešios minutės iki vidurdienio. Galbūt jie dar nepavėlavo.

— Ei, drauguži, kada pagaliau suprasite, kad prekes reikia pristatyti iš pat ryto, prieš atidarant parduotuvę?

— Aš tik vykdau įsakymus. — Jis įstūmė vežimėlį su trimis didelėmis dėžėmis. Tada pabrėžtinai ramiai atsisuko į Arnį. — Tą pa-

darysi ir tu, nebent nori gauti kulką į pilvą. Užrakink duris, mulki, — įsakė jis, uždėdamas ranką ant Arnio ginklo. — Manasis „S&W" nutaikytas tiesiai į tavo bambą. Kulka paliks velniškai gražią skylę, jei tučtuojau nepadarysi to, ką sakau. Vėliau galėsi pagalvoti.

— Kokio velnio... Aš tave pažįstu.

— Taip, aš irgi buvau policininkas. Padarykim šitaip.

Jis kilstelėjo ginklą ir vožė juo Arniui į veidą. Arnis pargriuvo. Dar nespėjus nuaidėti pirmiesiems šūksniams, jis atsisuko į salę, laikydamas rankose abu ginklus. Ir nusišypsojo, kai visiškai pagal planą vienas iš pardavėjų nuspaudė signalizacijos mygtuką. Nuaidėjo sirena, parduotuvės durys užsirakino.

— Visi ant grindų. Tučtuojau! — Vyras paleido į lubas šūvių seriją, suvarpydamas krištolinius sietynus. Klykdami žmonės puolė ieškoti priedangos arba tiesiog krito, kur stovėję. — Išskyrus tave, blondine.

Jis nukreipė ginklą į Petsę.

— Ateik čia.

— Prašau. Maldauju.

— Mirk ten arba ateik čia. Duodu penkias sekundes.

Ašarodama Petsė puolė prie jo. Jis viena ranka apkabino merginos kaklą, kita pridėjo prie smilkinio ginklą.

— Nori gyventi?

— Taip. Dieve. O Dieve!

— Ar parduotuvėje dar kas nors yra? Tik pameluok, ir iškart nužudysiu.

— Aš... ponas Di, — sukūkčiojo ji. — Kabinete.

— Jis turi ten monitorių, ar ne? Ir dabar gali mus matyti. Geriau pakviesk jį, blondine. Jeigu nepasirodys per dešimt sekundžių, praras savo pirmąją darbuotoją.

— Nėra reikalo. — Markas išėjo iš kabineto pakėlęs rankas. Jis buvo maždaug šešiasdešimties, neaukštas, smulkaus kūno sudėjimo, su dabitiškais žilais ūseliais ir vešlia žilų garbanų kupeta. — Nėra reikalo jos skriausti. Nereikia nieko skriausti.

— Tai priklausys nuo tavęs... pradžiai. Ateik čia, surakink savo apsauginį, rankas už nugaros.

— Jis sužeistas.

— Jei nepadarysi, ką sakau, jis mirs. Noriu, kad visi iškraustytų savo kišenes — po vieną, pradedant nuo tavęs. — Jis spyrė į petį vyrui havajietiškais marškiniais ir rusvai žalsvos spalvos šortais. — Išimk viską ir išversk kišenes. Jei kuris mėgins išsitraukti mobilųjį, ginklą, sumautą kramtomosios gumos pakelį, šausiu. Kuo tu vardu, mieloji?

— Petsė. Aš Petsė.

— Kaip miela. Šausiu Petsei į ausį. Versk kišenes, tučtuojau! — riktelėjo.

— Jam reikia gydytojo, — tarė Markas, priklaupęs prie Arnio. — Aš atrakinsiu vitrinas. Gali imti, ką nori. Policija jau važiuoja. Signalizacija.

— Taip, tai labai patogu. — Jis jau girdėjo sirenas, prasimušančias pro parduotuvės signalizacijos kauksmą. Greičiau nei jis tikėjosi, bet nieko tokio. — Dabar, Markai, išjungsi signalizaciją, bet durų neatrakinsi. Supratai? Tik pamėgink mane apmauti, ir Petsės smegenys išsitaškys ant šių gražių, blizgančių grindų. Tu. — Jis vėl paspyrė arčiausiai gulėjusį vyrą. — Kelkis. Stumk tą vežimėlį į šiaurės rytų kampą.

— Aš... aš nežinau, kuris yra šiaurės rytų.

Volkenas užvertė akis.

— Ana tas, dešinysis, tešlagalvi. Judinkis! Tu, trauk tą savo niekam tikusį pimpį. — Volkenas atsitraukė nepaleisdamas iš gniaužtų Petsės, tada ją paklupdė. — Atnešk pirkinių krepšelių, Petse. Surinksi visą šlamštą, kurį tie žmonės atsinešė, sukrausi į krepšelius ir padėsi ant prekystalio. Visi kiti — ant pilvų! O, tik ne tu, Markai, atleisk. Šiaurės rytų kampas. Aš stebiu tave, Petse. Elkis gražiai. Markai, paimk telefoną. — Vyras smakru mostelėjo į stalą. — Paskambink 911. Kalbėsi, ką liepsiu. Nieko daugiau ar mažiau. Supratai?

— Taip.

— Gerai. — Volkenas užsikišo už diržo Arnio ginklą ir atplėšė vieną dėžę ant vežimėlio. — Matai, kas čia, Markai?

Pažiūrėjęs į dėžę, Markas išbalo kaip kreida.

— Taip.

— Čia dar ne viskas. Skambink.

30

KAI FIBĖ BUVO UŽ POROS MINUČIŲ KELIO nuo juvelyrinės parduotuvės, pasigirdo signalizacijos kauksmas. Kai išlipo iš automobilio, taktinė komanda jau užiminėjo pozicijas, o jai buvo perduotas 911 skambučio tekstas.

Čia Markas Di, noriu pranešti apie kritišką padėtį. Mano parduotuvėje yra ginkluotas vyras, jis paėmė įkaitais mane ir dar šešiolika žmonių. Jis turi ginklų ir sprogmenų. Sako, kad jei per penkias minutes nesulauks skambučio iš leitenantės Fibės Maknamaros, nušaus vieną įkaitą. Už kiekvieną kitą uždelstą minutę nušaus dar po vieną. Jei su juo mėgins susisiekti kas nors kitas, vėl nušaus įkaitą. Jei bus bandoma įeiti į šį pastatą, detonuos sprogmenis. Leitenantė Maknamara turi lygiai penkias minutes nuo dabar.

Fibė išsitraukė mobilųjį.

— Duokite man parduotuvės numerį.

— Ryšys beveik parengtas, — tarė jai Harisonas.

— Nenoriu, kad jis žinotų, ar aš jau čia. Kuo mažiau, jo nuomone, žinome, tuo ilgiau galėsime delsti.

Ji surinko duotą numerį, įkvėpė ir nuspaudė mygtuką.

— Geriau čia būtų Fibė.

Atsiliepė po pirmojo signalo, pastebėjo ji ir pasižymėjo: *nekantrauja pradėti.*

— Taip, čia Fibė, Džeri. Man pranešė, kad nori su manimi pasikalbėti.

— Su tavimi ir niekuo kitu. Jei dar kas nors mėgins man paskambinti, nušausiu įkaitą. Tai pirmoji sąlyga.

— Niekas, išskyrus mane, tau neskambins. Supratau. Gal pasakysi, kaip jaučiasi kiti?

— Žinoma. Velniškai išsigandę. Verkia. Vienam vyrukui žiauriai skaudės galvą, kai išeis. Jei išeis. O, man regis, tu jį pažįsti, Fibe. Arnis Myksas? Esi su juo šokusi, ar ne?

Jos skubiai rašanti ranka krūptelėjo.

— Ar nori pasakyti, kad Arnoldas Myksas yra vienas įkaitų ir kad jis sužeistas?

— Tą ir sakau. Beje, jis turi aksesuarą. Tokį patį, kokį buvau pagaminęs Rojui. Pameni Rojų?

Šį kartą jis pasirinko ne jos mylimą, bet nekenčiamą žmogų, pagalvojo Fibė. Velniškai protingas, suktas būdas padidinti savo šansus.

— Nori pasakyti, kad apdėjai sprogmenimis Arnoldą Myksą?

— O taip. Užkroviau ant jo visą mėšlo vežimą. Jei kas nors pamėgins įeiti į pastatą, išlėks į orą kartu su visais kitais. Nemanau, kad senis Arnis tau labai rūpėtų, a? Tas vyrukas buvo užpuolęs tave, ar ne? Bailys. Ką pasakytum, jei atsilyginčiau jam už tave?

— Neatrodo, kad būtum linkęs daryti man gera, Džeri. Gal pasikalbėkime apie tave ir mane, apie tai, ko tu nori?

— Mes dar tik pradedame. Verčiau tu greitai sukis, Fibe. Turiu čia kai ką nuveikti. Paskambink man po dešimties minučių.

— Paruoškite ryšį, — paliepė Fibė. — Vade, pristatykite čia Maiką Vinsą, tučtuojau.

— Supratau. — Harisonas perdavė nurodymus. — Mes matome dalinį vaizdą, ant grindų suskaičiavome dešimt įkaitų. Negalime patvirtinti, ar ten yra dar septyni. Vidinė apsaugos sistema užrakino visą pastatą. Prie užpakalinių durų pritaisyta vielinė mina.

— Nemėginkite jos išminuoti. Jis sužinos. Ir turės pretekstą nužudyti įkaitą arba detonuoti prie Mykso pritvirtintus sprogmenis. Jis nori su manimi pažaisti, nori atsilyginti. Leisime jam tai, kiek galėsime.

Jis paliko sutvarkytus namus, pagalvojo Fibė, ir rožių Andželai.

— Vade, jis neketina išeiti iš ten gyvas. Jis pasiryžęs nusižudyti, pasiaukoti. Ir tokiu būdu atkeršyti man. Prarastume septyniolika įkaitų, įskaitant ir mane sužalojusį žmogų. Žinau, ką jis daro. Man reikia laiko viską apgalvoti.

— Ryšys paruoštas, derybininko pultas štai toje moteriškų drabužių parduotuvėje, — parodė Saiksas.

— Gerai, man reikia visko, ką apie jį žinome ir ką manome, kad žinome. Kuo greičiau raskite Maiką Vinsą. Lik su manimi, Saiksai. Kalbėsiu aš. Jis nenori kalbėtis su niekuo kitu, išskyrus mane, — tęsė

Fibė, skubėdama į parduotuvę. — Reikia, kad šertum mane informacija ir sulaikytum, kai nukrypsiu ne į tą pusę. Jis linkęs pažaisti, tad neskubės, jeigu mes neskubinsime. Padėsi interpretuoti jo žodžius, klausytis, dėl visko padėsi. Jis žino, kaip viskas vyksta, ir laukia, kada suklysiu. Apie tai pagalvojus, jam net seilės trykšta.

— Jis neturi ko prarasti, leitenante.

— Ne, jis jau prarado. Nori priversti mane prakaituoti, o paskui išsprogdins viską, taip pat ir save. Tai ne derybos. Tačiau kuo ilgiau jis galvos, kad aš taip manau, tuo daugiau laiko turėsime įkaitams išgelbėti.

— Manai, jis žinojo, kad Arnis dirba apsaugininku?

— Taip.

Fibė įžengė į parduotuvę, kur tarp lengvų vasarinių suknelių, dailių aksesuarų, brangių rankinių ir madingų basučių buvo įrengta jos darbo vieta.

— Manau, jis apsidžiaugė pamatęs Arnį prie durų. Tikriausiai pagalvojo, jog tai ženklas, kad išsirinko tobulą paskutinę tribūną. — Nusitraukusi megztuką, numetė jį šalin. — Mes jau žinome, kodėl jis ten, ko nori. Ir vis tiek žaisime. Pradėk rašyti.

Atsisėdusi prie tuščio stalo, užspaudė pirštais akis.

— Jis šaltas, racionalus, ryžtingas. Nusiteikęs savižudiškai. Nori mirti. Tai būtų dar viena savižudybė dėl policininko kaltės, šįsyk dėl konkretaus policininko — manęs. Jei suklysiu, visi mirs. Mano nesėkmė — jo motyvas, bet jis tuo nesitenkins, jei mes nesiderėsime, nesikalbėsime, nežaisime žaidimo.

Fibė žvilgtelėjo į laikrodį. Lygiai dešimt minučių, tarė sau. Jei paskambintų minute anksčiau ar vėliau, Volkenas pasinaudotų tuo kaip pretekstu.

Ji įsakė sau galvoti blaiviai ir ramiai. Kai pro duris įėjo Liza, Fibė skaičiavo paskutines dvi minutes.

— Už barikadų tavo vaikinas Dankanas su savo advokatu Finėjumi Hektoru. Sako, kad turi tučtuojau su tavimi pasikalbėti. Tai skubu.

— Aš negaliu...

— Fibe, jis sako, kad viduje yra du žmonės, kuriuos jie pažįsta.

— Atveskite jį čia, tik greitai.

Minutė penkiolika sekundžių, pastebėjo ji, įėjus Dankanui ir Finui.

— Ten mano mama, — išpyškino Finas. — Mano mama ir žmona.

Tai buvo tarsi kirtis į gerklę.

— Tu įsitikinęs?

— Jos laukė manęs. — Dankanas stovėjo petys į petį su Finu, sunkiai tramdydamas jaudulį. — Likus kelioms minutėms iki vidurdienio kalbėjau telefonu su Lu, nes vėlavau. Jos buvo viduje. Laukė manęs. Jėzau, Fibe...

— Jos sveikos. Jis nepalietė nė vieno, išskyrus apsauginin-ką. — Fibės delnai sudrėko nuo prakaito. — Jos protingos moterys, nieko neatsitiks.

— Jei jis žino, kas jos... — pradėjo Dankanas.

— Nežino. Jis negalėjo žinoti, kad jos ten bus. Jam rūpi ne jos. Dabar pasitraukite. Nieko nesakykite, nieko nedarykite. Jis nežino, kas jos, nežino apie mano ryšį su jomis, o tai svarbiausia, jei norime, kad jos liktų saugios. Dabar turiu paskambinti. Jis neturi girdėti, kad šalia yra dar kas nors.

Ji pamojo įėjusiam Maikui Vinsui.

— Neprašau jūsų išeiti. Prašau tik pasitikėti manimi ir leisti dirbti savo darbą. Saiksai, viduje yra žmogaus teisių advokatė Luisa Hektor ir jos anyta Beatrisė Hektor. Aš skambinu jam, — atsisukusi tarė Vinsui. — Noriu, kad pasiklausytumėte. Jei turėtumėte ką pasakyti, ką nors pridurti, padėti, paklausti, užrašykite čia. Nekalbėkite. Nenoriu, kad jis girdėtų jūsų balsą.

— Jėzau Kristau, leitenante, negaliu patikėti, kad Džeris šitaip elgtųsi.

— Patikėkite. — Fibė pastūmė jam popieriaus lapą, pieštuką, tada surinko numerį.

— Pačiu laiku.

— Tai kuo galiu padėti, Džeri?

— Gal pradžiai parūpink automobilį ir lėktuvą, laukiantį manęs oro uoste.

— Ar tikrai šito nori, Džeri? — Ji perskaitė raštelį, kurį jai pakišo Saiksas. — Automobilio, lėktuvo?

Penkiolika įkaitų, surakintų ratu. Sprogmenys rato viduryje.

— O jei norėčiau?

— Juk žinai, kad pasistengčiau. Galbūt netgi gaučiau automobilį. Kokio norėtum, Džeri?

— Man patinka kraisleriai. Ypač „Crossfire". Gražus pavadinimas, be to, aš renkuosi amerikietiškus.

— Taigi norėtum „Chrysler Crossfire".

— Galbūt. Su visa įranga.

— Pamėginsiu gauti, Džeri. Bet žinai, kad už tai turėsi man ką nors duoti. Abu žinome, kaip viskas vyksta.

— Velniop, kaip viskas vyksta. Ko nori už automobilį?

— Turėčiau paprašyti, kad paleistum kai kuriuos įkaitus. Tuos, kuriems reikia gydytojų pagalbos, arba vaikus. Džeri, ar viduje yra vaikų?

— Aš neprasidedu su vaikais. Jei būčiau norėjęs pagrobti vaiką, būčiau pagrobęs tavąjį. Per pastaruosius porą metų turėjau daugybę progų.

— Ačiū, kad nenuskriaudei mano dukters, — tarė Fibė, jausdama, kaip stingsta kraujas. — Džeri, ar paleistum keletą įkaitų, jei gaučiau tau automobilį?

— Ne, velniai rautų.

Jis tyliai nusijuokė.

— Ką duotum, jei gaučiau tau mašiną?

— Ničnieko. Man nereikia tavo sumauto automobilio.

Ji sugniaužė rankoje vandens butelį, kurį kažkas buvo pastatęs priešais, bet negėrė.

— Tai nenori automobilio?

— Galėjau užminuoti tavąjį. Galvojau apie tai.

— Kodėl neužminavai?

— Tada dabar nesikalbėtume, ar ne, tu, kvaila kale.

Nuotaikos svyravimai. Iš pradžių tonas draugiškas, paskui priešiškas. Vartoja narkotikus?

— Kaip suprantu, nori su manimi pasikalbėti. Tai sakyk, Džeri, ką aš galiu padaryti, kad padėčiau šiomis aplinkybėmis?

— Gali išsitraukti savo ginklą, susikišti į burną vamzdį ir nuspausti gaiduką. Ką pasakysi? Jei kalbėdama telefonu išsitaškysi sau smegenis, paleisiu visas įkaites moteris. Noriu išgirsti atsakymą.

— Jei tai padaryčiau, negalėtume kalbėtis. Juk sakei, kad nori kalbėtis tik su manimi, niekuo kitu. Jei kas kitas mėgintų tave kalbinti, nužudytum įkaitą. Ar nori kalbėtis su kuo nors kitu, Džeri, ar su manimi?

— Manai, kad užmegsi su manimi *ryšį*?

— Manau, kad turi man kažką pasakyti. Aš čia, klausau tavęs.

— Aš tau nė velnio nerūpiu. Ir ji nė velnio nerūpėjo.

— Suprantu, kad kaltini mane dėl to, kas atsitiko Andželai.

— Tu leidai jai numirti, o tai tas pat kas nužudymas. Kol tu čiulbėjai su tais, kurie ją peršovė, Andžela mirtinai nukraujavo. Galėjau juos nudėti. Galėjau nudėti juos pirmąją valandą, bet neleidai.

Meluoja. Tikriausiai dabar tiki, kad turėjo galimybę. Nori tikėti, kad galėjo ją išgelbėti.

— Niekas nežinojo, kad ji rimtai sužeista, Džeri. Jie mums melavo.

— Tu turėjai žinoti!

Įniršis. Skausmas.

— Tu teisus, Džeri. Turėjau žinoti. Turėjau žinoti, kad jie meluoja. — Fibė perskaitė kitą pakištą sakinį. — Žinau, kad mylėjai ją, o Andžela mylėjo tave.

— *Nieko* tu nežinai.

Sutikite su juo, užrašė Maikas Vinsas. *Nesakykite, kad suprantate ar žinote. Tai tik dar labiau jį siutina.*

— Žinoma, iš kur man žinoti? Tu teisus. Kaip galiu suprasti tokį ryšį? Dauguma žmonių apie tai gali tik pasvajoti. Tačiau aš tikrai suprantu, kad norėjote būti kartu. Turėjote būti kartu, Džeri. Turėjote kartu pabėgti ir būti laimingi.

— Lyg tau tai rūpėtų, velniai rautų.

Vyro balsas buvo ramesnis, ir ji linktelėjo Vinsui.

— Žinai, galbūt aš norėjau turėti tai, kas siejo tave ir Andželą. Aš nebuvau laiminga su Rojumi. Jis niekada nemylėjo manęs taip, kaip tu mylėjai Andželą.

— Ji buvo mano gyvenimas, po galais. Jei būčiau paleidęs tą šūvį, mes ir dabar turėtume gyvenimą. Tu išgelbėjai tuos, kurie ją nužudė, bet jos neišgelbėjai.

— Aš nuvyliau ją. Nuvyliau tave. Tu nori mane įskaudinti. Suprantu, kodėl. Tačiau argi tai, ką tu dabar darai, išlygins svarstykles?

— Jų negalima *išlyginti*, tu, prakeikta kekše. Gal geriau paleisiu kulką į tarpuakį tam šikniui Arniui. Ar tada svarstyklės išsilygins tavo pusėn?

Fibė stvėrė vandenį, bet tik tam, kad pasitrintų šaltu buteliu kaktą.

— Nužudydamas jį, manęs neįskaudinsi, Džeri.

— Noriu, kad maldautum manęs to nedaryti, kaip maldavai Bonaventūre. Paklausyk! Girdi? — riktelėjo jis, kai kažkas šūktelėjo. — Laikau vamzdį prie jo kaktos. Maldauk manęs, kad nepaspausčiau gaiduko.

— Kodėl turėčiau, Džeri, po to, ką jis man padarė? Kai pati galvojau, kad padaryčiau tai, jei tik galėčiau.

— Juk žinai, ką jie pasakys, jeigu tai padarysiu?

— Taip. Sakys, galbūt ji nelabai stengėsi, nepadarė visko, ką galėjo, nes giliai širdyje norėjo, kad jis mirtų. Aš labai norėjau, kad jis mirtų. Bet žinai, Džeri, man nerūpi, ką jie pasakys. Paspausk gaiduką, nušauk jį, ir padėtis pasikeis. Nuo mano pečių nukris didžiulė našta. Žinai, kaip viskas vyksta. Tu nušauni įkaitą, taktinė grupė imasi darbo. Tai nori nuspausti gaiduką? Aš nieko neprarasiu. Ar to nori, Džeri?

— Palauk ir pamatysi.

Jis padėjo ragelį, ir Fibė įsikniaubė į delnus.

— Jėzau, leitenante, — aiktelėjo Vinsas. — Jūs leidote jam nužudyti įkaitą.

— Todėl jis to nedarys. — Dieve, prašau, neleisk man suklysti. — Jei būčiau prašiusi, maldavusi, jis būtų padaręs. Ir perkėlęs sprogmenis ant kito įkaito.

Į vidų įsiveržus seržantui Myksui, Fibė atsistojo.

— Manai, negirdėjau? Manai, negirdėjau, kad siūlei jam nužudyti mano sūnų?

Jis puolė prie Fibės. Saiksas, Vinsas ir Dankanas vos spėjo jį sulaikyti. Myksas nesiliovė plūdęsis.

— Per tave mano sūnus atsidūrė ten. Jeigu jis mirs, kalta būsi tu.

— Jis ten ne dėl manęs, bet jei mirs, taip, aš būsiu kalta. Išveskite jį. Išveskite jį iš čia.

— Kada ketini pasikalbėti su juo apie įkaitus? — Už rankos ją sugriebė Finas. — Kodėl tau nedavus jam ko nors, bet ko, kad jis paleistų moteris.

— Aš negaliu...

— Ten mano žmona, mama. Dėl Dievo meilės, turi jas iš ten ištraukti.

— Aš jas ištrauksiu. — Fibė negalėjo leisti sau matyti tamsių, įdėmių Ma By akių ir tingios, geidulingos Lu šypsenos. — Netrukus vėl paskambinsiu, ir mes derėsimės, kol visi įkaitai bus paleisti. Finai, privalai išlikti ramus. Jei negali, liepsiu tave iš čia išvesti. Man labai gaila. — Ji nukreipė akis į Dankaną. — Apgailestauju.

— Tu jas ištrauksi, — Dankanas ištiesė ranką ir palietė jos pirštus. — Ištrauksi. Finai, už barikadų tavo sesuo, likusi šeima irgi jau važiuoja. Eik, pabūk su jais.

— Aš privalau žinoti, kas vyksta. — Netekdamas savitvardos, Finas užsidengė rankomis veidą. — Turiu nors kažką žinoti.

— Ateisiu ir papasakosiu, — patikino Dankanas, tada atsisuko į Fibę.

— Taip, žinoma. Eik pas šeimą, Finai, pasakyk jai, kad tavo mama ir Lu sveikos ir gyvos. Mes jus informuosime. — Ji pamojo pareigūnui. — Palydėkite poną Hektorą pas jo šeimą. Jeigu jis norės grįžti, palydėsite atgal. Gerai? — Patrynusi Fino rankas, pajuto virpančius raumenis. — Eik, padėk savo šeimai. Aš padėsiu tavo mamai ir Lu.

— Aš negaliu jų prarasti, Fibe.

— Neprarasi. Eik.

— Kaip man jaustis? — tarė Dankanas, kai Finas išėjo. — Jos ten laukė manęs.

— Klausk jo. Aš turiu rūpintis, kaip išvaduoti įkaitus.

Čia tai, ko jis visą laiką siekė, suprato Fibė. Kam visą laiką ruošėsi.

Kortos atverstos.

— Ar galėčiau gauti kavos? — šūktelėjo Fibė, trindamasi įsitempusį sprandą. — Ir dar vandens? Dankanai, noriu paprašyti tavęs, kad nepasakotum Finui to, ko aš neleisiu.

— Supratau. Kuo galiu padėti?

— Klausykis. Tu moki klausytis. — Ji pažiūrėjo į lentą, kurią buvo pastatęs Saiksas. — Jo nuotaika labai permainingа. Tai būdinga

pirmajam etapui. Jis nori derėtis — tai mūsų privalumas. Jis nenori likti gyvas — tai jo sprendimas. Aš neskambinsiu. — Fibė atsisuko į Vinsą. — Jis žino, kaip man paskambinti, žino derybų eigą. Veiksmas, juk taip sakoma? Jam patinka filmuoti, kurti filmus?

— Taip.

— Jei suteiksime jam galimybę paskambinti pirmam, pasijus galingesnis, stipresnis. Suteikime jam tai. Palaukime.

— Gavau kredito kortelių ataskaitą. — Prie jų atskubėjo Liza. — Dvi savaitės iki banko apiplėšimo „Mark D's" parduotuvėje jis pirko prekę už penkis tūkstančius dolerių. Mokėjo minimalias įmokas, kol visiškai nepakvaišo.

— Pirko žiedą. — Fibė pervertė savo užrašus. — Turiu Andželos daiktų sąrašą. Ant piršto ji mūvėjo auksinį žiedą su deimantu. Deimantais puoštas baltojo aukso vestuvinis žiedas rastas jos rankinėje. Ne ant piršto. Mirdama Andžela mūvėjo Volkeno žiedą. Niekšas Brentinas. Jis žinojo. Gal ne prieš žmonos žūtį, bet gavęs aprašą tikrai suprato, kas vyksta. Ir nieko mums nepasakė.

Fibė paskubomis pasižymėjo, pasibraukė, apsibraukė. Kaip galėtų tuo pasinaudoti? Ar turėtų? Laikas parodys.

— Jis mano pažįstąs mane, bet iš tiesų nepažįsta. Aš pažįstu jį. Ir jūs pažįstate, — tarė ji Vinsui. — Jį pažįsta dauguma pareigūnų, dabar nukreipusių ginklus į pastatą. Jis nori mane pergudrauti, bet mes pergudrausime jį. Volkenas nebendraus nė su vienu įkaitu. Jie turi išlikti jam nesvarbūs, kad galėtų įgyvendinti sumanymą.

— O ką jis sumanė? — paklausė Dankanas.

— Nužudyti juos visus. Ir nusižudyti pats.

— O Jėzau!

— Kad smogtų smūgį man — iš asmeninės ir profesinės pusės. Kaip galėsiu toliau dirbti, jei nepavyks išgelbėti šių žmonių? Kaip galėsiu su tuo gyventi? Štai ką jis galvoja.

Vaikštinėdama priešais lentą, Fibė stebeilijo į telefoną, mintyse įsakinėdama aparatui suskambėti.

— Spauda ir visuomenė suplėšys mane į gabalus. Jis tai žino. Paaiškės ryšys tarp jo ir manęs, bus iš naujo prisimintas banko apiplėšimas. Aš prarasiu reputaciją, tapsiu niekam tikusia derybininke

ir taip pagaliau sumokėsiu už mylimosios mirtį. Taip galvoja Volkenas. O jis pats mirs efektingai ir simboliškai. Aš būsiu jį nužudžiusi, kaip nužudžiau ir Andželą. To jis labiausiai nori.

Atsisukusi pažiūrėjo į laikrodį.

— Mes neduosime, ko jis nori.

— Pasiūlyk jam mainus. Jis žino apie mus. Pasiūlyk iškeisti mane į dvi moteris. Į Ma ir Lu. Aš juk didesnis laimikis, o...

— Jis nesutiks. Be to, mes su vadu negalime to leisti, Dankanai.

Tačiau jis tai padarytų, pagalvojo ji. Pasiaukotų iš meilės.

— Dankanai. — Fibė prakalbo tyliai, kad jis išgirstų širdies balsą. — Žinau, ką jos tau reiškia. Žinau, ką jauti.

Ir tai ją žudė. Suskambus telefonui, Fibė atsisuko.

— Puiku. Pradedam. Labas, Džeri.

Parduotuvėje Ma tapšnojo šalia sėdinčios moters ranką.

— Nagi, gana verkti.

— Jis mus nužudys. Jis...

— Ašaros čia nepadės.

— Mes turime melstis. — Vyras kitoje rato pusėje pamažu lingavo pirmyn atgal. — Turime pasitikėti Viešpačiu.

— Nepakenks. — Tačiau Ma labiau tikėjo ginkluotais vyrais už durų. — Ša, neverk, — pakartojo ji. — Tu Petsė, ar ne? Neverk, Petse. Ta moteris, su kuria jis kalbasi? Ji protinga.

— Iš kur žinote?

— Aš...

Lu skaudžiai suspaudė anytos ranką ir papurtė galvą.

— Ji kalba protingai. Taigi išsiaiškins, ko jis nori, ir viskas bus gerai.

Jie kalbėjosi daugiau nei valandą, paskui Džeris vėl nutraukė ryšį.

— Jis delsia. Nori viską ištęsti. Jis kažko nori iš manęs, tačiau dar nėra tam pasirengęs. Jaučiu, kad kažko nori.

— Jis mėgaujasi šiuo spektakliu, — tarė Dankanas. — Jam patinka sakyti tau ne. Maisto nereikia, vandens nereikia, medikamentų nereikia. Jis tyčia taip daro.

— Taip, sutinku.

— Jis neketina išleisti nė vieno. — Saiksas prisėdo šalia Fibės. — Nenori nieko mainais, o jei norėtų, žino, kad paleidęs kelis įkaitus suteiktų mums pranašumo. Per palydovinį ryšį jie galėtų duoti mums vidaus vaizdą, būtų paprasčiau viską baigti.

— Į jį neįmanoma nusitaikyti. — Vinsas priėjo prie lentos ir parodė į parduotuvės vidaus schemą. — Jis pačiame kampe, šiaurės rytiniame, į ten neįmanoma nusitaikyti. Štai kodėl jis ten.

— Jis išanalizavęs vidaus planą, — padarė išvadą Fibė. — Žino visus kampus.

— Reikia eiti į vidų. Vienintelis kelias — per užpakalines duris. Jei laužtumėmės per priekines, jis turėtų per daug laiko. Tačiau pirmiausia reikia pašalinti nuo durų sprogmenis.

— Ir jei jie suklys, jeigu Džeris supras, kas vyksta, arba durys sprogs, jis viską baigs.

— Reikia išvilioti jį iš to kampo, — tarė Dankanas, Fibė atsisuko į jį.

— Taip, reikia.

— Jeigu jie negali nusitaikyti į jį, Džeris negali nusitaikyti į juos.

— Teisingai. — Fibė trumpai palietė Dankano ranką. — Visiškai teisingai. Reikia pasikalbėti su vadu. Noriu žinoti, kur jį vilioti, jei įmanoma. — Ji davė ženklą Saiksui skambinti. — Jie turi pranešti man, kada į jį šaus. Žinau, paprastai taip nedaroma, bet jie gali manimi pasitikėti — tikrai neišsiduosiu. Mano darbas — ištraukti Volkeną iš kampo; jų — pranešti man, kai bus pasirengę.

— Supratau.

Saiksas susisiekė su vadovybe.

Fibė nusibraukė nuo kaktos sudrėkusius plaukus ir ėmė vaikštinėti po salę, mėgindama įsivaizduoti parduotuvės vidų.

— Kažkuriuo metu jis turės leisti įkaitams pasinaudoti tualetu, nebent norės braidyti po didelę dvokiančią balą. Nemanau, kad norės. Vienas tualetas, darbuotojų, štai čia. — Ji įdėmiai tyrinėjo schemą. — Kaip jis ketina tai padaryti? Juk turėjo apie tai pagalvoti, sudaryti kažkokią sistemą. Todėl ne visi įkaitai yra rate. Vienas jų turės atrakinti kitą. Jam nereikės judėti ar liestis prie jų, kad patenkintų svarbiausius poreikius. Tačiau kils šurmulys, taigi Džeris turės būti budrus. Kol tai vyks, nenorės su manimi kalbėtis.

Fibė linktelėjo.

— O mes jam sukliudysime.

Laikas, pagalvojo ji, pradėti žaisti. Paėmusi telefoną surinko numerį.

— Geriau jau čia būtum tu, kale.

— Visada būsiu tik aš, Džeri. Abu žinome žaidimo taisykles. Nemeluoti įkaitų pagrobėjui, nekelti rizikos įkaitų gyvybėms. Nesakyti ne įkaitų pagrobėjui, nes tai jį erzina ir kelia pavojų įkaitų gyvybėms. Turėčiau įsijausti į tavo jausmus, palaikyti tave, klausytis reikalavimų ir nusiskundimų.

— Taip, tu velniškai užjautei tuos niekšus, kurie nušovė Andžę.

— Andžela buvo graži moteris. Mylėjo tave.

— Eik velniop. Tau ji nė kiek nerūpi.

— Tu pasirūpinai, kad man rūpėtų, Džeri. Aš myliu vieną žmogų — galbūt manai, kad to nenusipelniau, bet aš myliu. Todėl suprantu, ką Andžela jautė tau. Taip pat suprantu, ką jauti tu, nes jei kas nors jam atsitiktų, nežinau, ką daryčiau.

— Tu nežinai, kas mus siejo.

— Ypatingas ryšys, koks būna kartą gyvenime. Ji mūvėjo tavo žiedą, Džeri. Mirdama ji mūvėjo tavo dovanotą žiedą.

— Ką?

— Žiedą, kurį nupirkai jai toje pačioje parduotuvėje, kurioje esi dabar. Tikriausiai jį labai brangino. Tikriausiai Andželai buvo be galo smagu jį mūvėti. Norėjau, kad žinotum tai, Džeri. Paskambinau, kad pasakyčiau tau, nes tai visiems įrodo, kad Andžela buvo tavo.

— Visi tegul eina velniop.

— Jei kažkas panašaus būtų atsitikę man, norėčiau, kad visi žinotų, ką mes reiškėme vienas kitam. Kaip mylėjome vienas kitą. Manau, tu irgi to nori, Džeri. Noriu tau pasakyti, kad aš suprantu. — Kurį laiką vyras tylėjo, Fibė girdėjo tik jo kvėpavimą. — Ar žinojai, kad Rojus niekada manęs nemylėjo? Nemylėjo nei manęs, nei mudviejų dukters. Ar gali įsivaizduoti? Dabar, kai turiu žmogų, kuris myli...

Fibė pažvelgė į Dankaną, į jo akis, kad įgautų stiprybės ir ši nuskambėtų balse.

— Dabar, kai turiu žmogų, kuris mane myli, viskas atrodo kitaip. Viskas stipriau, ryškiau, aiškiau. Ar ir tau taip buvo?

— Ji viską nušvietė. Ir išryškino. Dabar viskas juoda.

Skausmas, užsirašė ji. *Ašaros*. Atsargiau, atsargiau, pagalvojo. Jei įstums į dar gilesnį liūdesį, Volkenas gali viską baigti.

— Ji nenorėtų, kad gyventum tamsoje, Džeri. Žmogus, kuris mylėjo tave taip, kaip mylėjo Andžė, nenorėtų, kad gyventum tamsoje.

— Tu ją ten pasiuntei. Nepaliksiu jos ten vienos.

— Ji...

— *Užsičiaupk!* Nekalbėk apie ją.

— Gerai, Džeri. Nuliūdinau tave. Atsiprašau. Juk žinai, kad nenoriu tavęs liūdinti.

— Ne, tu nori užliūliuoti mane kaip kvailį, kol išeisiu verkdamas, pakeltomis rankomis. Manai, gali mane apgauti? Manai, kad pasiduosiu po to, kai taip toli nuėjau?

— Manau, kad tu ketini nusižudyti ir pasiimti kartu visus tuos žmones.

— Tu taip manai? — tarė jis, ir Fibė išgirdo pasitenkinimą vyro balse.

— Tai svarbus pareiškimas, Džeri. Ir didelė juoda dėmė mano byloje. Tačiau mes galėtume pratęsti tai, juk žinai, kaip viskas daroma. Tu perlenki. Mes suskaičiavome septyniolika. Daugoka. Bet jei išleistum moteris...

— Baik, Fibe. Nevykęs bandymas.

— Tau gal ir atrodo nevykęs, o man reikia dirbti savo darbą. Tikriausiai abu žinome, kad dabar laikas paklausti, kaip ten visi laikosi.

Visą laiką, kol jie šoko įprastą šokį: siūloma ir atsisakoma maisto, vandens, medikamentų, Fibė trynėsi sprandą.

Taip praėjo dar viena valanda.

31

DANKANAS IR FINAS STOVĖJO LAUKE, kelios pėdos nuo likusios šeimos.

— Joms viskas gerai. Niekas nesužeistas. Fibė be atvangos jį kalbina, ieško būdų prieiti. Prisiekiu Dievu, nežinau, kaip jai tai pavyksta.

— Jos ten jau ketvirta valanda.

— Žinau.

Iš savo vietos Dankanas galėjo matyti snaiperius: ant stogo, languose, tarpduriuose. Kas, jei jie ims šaudyti? Kas, jei Ma ar Lu pasipainios kulkai po kojomis?

Mintis pakirto kojas, ir jis panoro atsitūpti.

— Jei jis norėtų pinigų — Dieve, kodėl jis neprašo pinigų? Aš...

— Žinau. — Finas atsitūpė šalia. — Žinau, Dankai.

— Fibė, ji... Ji vis klausia apie įkaitus, kaip jie laikosi. Įkalbinėja kai kuriuos paleisti. Ji paklausė, ar nepasakytų jų pavardžių, bet jis nežino, jam nerūpi. Nežinau, ar tai gerai, ar blogai. Tiesiog nežinau.

— Viskas per ilgai užsitęsė.

— Nežinau. — Jis uždėjo ranką ant Fino, ir jie sunėrė pirštus. — Pasirūpink šeima. Tu pasirūpink šeima, o aš eisiu į vidų, pažiūrėsiu, gal pavyks dar ką nors sužinoti, kuo nors padėti.

Nors veikė kondicionieriai, drabužių parduotuvėje buvo karšta ir tvanku. Policininkai, vaikščiodami pirmyn atgal, dažnai varstė duris, todėl parduotuvėje tvyrojo drėgmė ir karštis. Blizgančiu nuo prakaito veidu Fibė tyrinėjo lentą, skaitė ir pildė užrašus. Beviltiškai mėgindama kaip nors atvėsti, ji nugvelbė iš vitrinos vėžlio kiauto segtuką ir susisegė plaukus.

Godžiai gerdama vandenį, Fibė stebeilijo į raudonus X, pažymėtus juvelyrinės parduotuvės plane. Žudymo taškai, pagalvojo. Jei jis pereitų į bet kurį jų, taktinė grupė imtų veikti.

— Atvyko ekspertai, jie apžiūrinėja užpakalines duris, — pranešė Harisonas. — Mano, kad galėtų nukenksminti miną ir pergudrauti signalizaciją.

— Tačiau jie to nežino.

— Jie ganėtinai užtikrinti.

— Vadinasi, ima nekantrauti. Mudu puikiai žinome, kad visi nekantrauja veikti. Tai ir yra ilgų derybų rizika. Man reikia daugiau laiko. Netrukus jis turės leisti žmonėms pajudėti. Pūslės ilgai nelaikys, ir tai bus vienintelė mūsų galimybė.

— Seržantas Myksas nori žinoti, kaip laikosi jo sūnus. Negalite jo dėl to kaltinti.

— Jis man nesako. — Fibė nusišluostė veidą vaikiška nosinaite, kurią jai ištiesė Liza. — Pasakykite jam, kad pamėginsiu sužinoti kito pokalbio metu.

— Jei neišjudinsite jo per kitą valandą, leisiu išminuotojams pašalinti sprogmenį. Volkenas gyvas neišeis, jūs tai žinote. Tik pašalinę jį sumažinsime aukų skaičių.

— Išjudinsiu, velniai rautų. Gal užtruksiu šiek tiek ilgiau, bet išjudinsiu.

— Jei tai užtruks dar ilgiau, jūs suklysite. Todėl ir dirbama komandomis, Fibe. Kadangi dabar kalbatės tik jūs ir jis, greitai pavargsite ir suklysite.

— Jis tik ir laukia, kad suklysčiau. Tačiau mes nusprendėme neduoti, ko jis nori. Volkenas dar nepasirengęs visko baigti, nes kažko iš manęs nori. Ir kol jis ruošis, tie žmonės bus saugūs. Aš žinosiu, kai jis bus pasirengęs.

Harisonui išėjus, įėjo Dankanas. Fibė kilstelėjo antakius, pastebėjusi maisto krepšelius.

— Pamaniau, būtų ne pro šalį užkąsti.

Nors vien mintis apie maistą kėlė šleikštulį, ji žinojo, kad pavalgyti reikia — galbūt tada ji nepadarytų tos klaidos.

— Tu mano didvyris.

Jis pastatė krepšelius, kuriuos tučtuojau apspito policininkai, tada priėjo prie Fibės.

— Kieno eilė skambinti?

— Leisiu jam.

— Gerai. — Dankanas patrynė jai pečius. — Kalbėjausi su tavo mama. Namuose viskas gerai, tik visi nerimauja dėl tavęs. Ši, kaip čia pasakius, apgultis transliuojama per visas televizijas.

— Tai vienas dalykų, kurio jis norėjo, o aš negalėjau sustabdyti. — Fibė padėjo galvą jam ant peties. — Jau seniai manimi kas nors rūpinosi. Galiu priprasti.

— Pratinkis.

— Kaip Finas ir visi kiti?

— Sustingę iš siaubo. O aš ne. — Abu žinojo, kad tai melas, tačiau šie žodžiai vis tiek guodė. — Žinau, kad ištrauksi jas sveikas ir gyvas.

— Ką girdi, kai jis kalba?

— Jo nuotaika svyruoja aukštyn žemyn, į kairę ir į dešinę, bet...

— Bet?

— Po visu šituo... Man atrodo, kad girdžiu jo pasitenkinimą.

— Taip, tu moki klausytis.

Ma By skaudėjo nugarą, galvoje pulsavo įkyrus skausmas. Gražioji blondinė Petsė liovėsi verkusi ir dabar gulėjo susirietusi ant grindų, padėjusi galvą ant minkštų Ma kelių. Įkaitai šnabždėjosi ir patyliukais šurmuliavo — regis, tas vyras to nepastebėjo, o galbūt negirdėjo.

Kai kurie snaudė, tarsi tikėtųsi, jog atsimerkę pamatys, kad tai tebuvo keistas, baisus sapnas.

— Finas tikriausiai labai išsigandęs, — tyliai tarė Lu. — Livė. Tikiuosi, jis nepasakė Livei. Nenoriu, kad ji išsigąstų. O, Ma, mano vaikelis.

— Jai viskas gerai. Juk žinai, kad viskas gerai.

— Kodėl jis nieko nedaro? Kada, po galais, jis ką nors darys?

— Nežinau, mieloji. Bet aš turiu kažką daryti. Man reikia pasisioti.

Pasigirdo tylus pritarimas, netgi silpnas juokas.

— Aš paprašysiu, — tarė Lu.

— Ne, leisk man. Motiniškos išvaizdos moteriai gali labiau pasisekti. Pone! — šūktelėjo Ma, kol Lu nespėjo paprieštarauti. — Paklausykite, pone! Kai kuriems mūsų reikia į tualetą.

Jie prašė ir anksčiau, tačiau pagrobėjas nekreipė dėmesio. Vis dėlto šįkart jis atsisuko su telefonu rankoje ir stiklinėmis akimis pažiūrėjo į Ma.

— Praėjo jau daug laiko, — priminė jam Ma By. — Leiskite į tualetą, jei nenorite sėdėti didelėje baloje.

— Kurį laiką dar teks pakentėti.

— Bet...

Jis kilstelėjo ginklą.

— Jei nušausiu, nereikės jaudintis, kad nori myžti. Užsičiaupk.

Turėjo susidaręs grafiką, bet nukrypo nuo jo. Po trečios valandos ketino pasiųsti įkaitus vieną po kito į tualetą. Nesvarbu, nori jie ar ne. Tačiau pamiršo, o dabar laikas skambinti, prakeikimas. Tad jiems teks palaukti kitos pertraukos arba tegu apsimyža.

Velniop juos visus.

— Ką pasakysi, jei aš noriu dešimties milijonų dolerių? — pasakė Fibei.

— Tu nori dešimties milijonų dolerių, Džeri?

Tik paklausykite jos, pagalvojo Džeris, sviestas ištirptų nuo saldumo.

— Kodėl gi ne?

— Gerai. Ką aš gausiu už tuos dešimtį milijonų?

— Nenušausiu įkaitų į galvą.

— Tai neigiamas atsakymas, Džeri. Juk žinai, jei galėčiau, — bet nepažadu, kad galiu, — jei galėčiau įtikinti vadovybę susitarti dėl dešimties milijonų, turėtum duoti pozityvesnį atsakymą.

— Tarkim, už dešimt milijonų galbūt paleisčiau įkaites moteris.

— Galbūt paleistum moteris, jei pasiūlyčiau dešimtį milijonų? Verta tai aptarti.

— Kurgi ne.

— Reikalas tas, Džeri, kad pastate yra ir sužeistas žmogus. Sakei, kad Arnoldas Myksas buvo sužeistas.

Džeris pažvelgė į Arnį, tysantį ant grindų, kraujas ant veido sukrešėjęs, burna užklijuota. Sprogmenimis apdėtas kūnas.

— Taip, jis yra matęs ir geresnių dienų.

— Prieš kreipdamasi į vadovybę dėl pinigų, turiu įsitikinti, kad Arnis Myksas gyvas ir jo gyvybei negresia pavojus. Žinai, kas jo tėvas, Džeri. Aš jaučiu spaudimą.

— Tas bybčiulpys gyvas.

— Dėkoju, kad patikinai mane, jog jis gyvas, bet norėčiau pati su juo pasikalbėti. Jei galėčiau perduoti, kad girdėjau Mykso balsą, jie atstotų, ir aš galėčiau susikoncentruoti ties svarbesniais reikalais.

— Gerai.

Padėjęs ragelį, Džeris priėjo prie Arnio ir pasilenkęs nuplėšė nuo burnos juostą. Arnis pramerkė pajuodusias, krauju pasruvusias akis.

— Pasisveikink su Fibe, šūdžiau. — Volkenas prikišo telefoną prie Arnio ausies. Ir įrėmė po smakru vamzdį. — Sakyk: labas, Fibe, aš tas bailus šūdžius, kuris išspardė tavo sumautą subinę laiptinėje.

Arnis, nenuleisdamas nuo Volkeno įniršio ir siaubo kupinų akių, pakartojo žodžius.

— Kokie sužeidimai? — skubiai pasiteiravo Fibė. — Ar labai esi sužeistas?

Arnis apsilaižė lūpas.

— Ji klausia apie mano sužeidimus.

— Tai sakyk, subingalvi.

— Jis trenkė pistoletu man per veidą. Tikriausiai lūžo skruostikaulis. Aš surakintas, o ant manęs prikabinta bomba.

— Ar ji su laiko mechanizmu? Ar...

— Pakaks, — tarė jai Volkenas. — Dabar pasikalbėkime apie dešimtį milijonų.

— Tu nori dešimties milijonų už įkaitus.

— Dešimties milijonų už moteris.

— Dešimt milijonų, kad paleistum moteris. Kiek ten yra moterų, Džeri?

— Vienuolika. Tai mažiau nei po milijoną už galvą. Velniškai geras sandoris.

— Vienuolika moterų, kurias tu paleistum, jei pasiūlyčiau dešimtį milijonų?

— Nustok kartojusi, velniai rautų. Aš žinau eigą.

— Tada žinai, kad mano šansai gauti pinigų būtų didesni, jei parodytum gerą valią. Jei paleistum kai kuriuos įkaitus dabar, įskaitant sužeistuosius arba tuos, kuriems reikia gydytojų pagalbos, aš labai pasistengčiau gauti tau tuos dešimtį milijonų.

— A, velniop dešimtį milijonų. Duok dvidešimt.

— Tu tampai mano virvutę, Džeri.

Jis susijuokė.

— Aš norėjau tave nužudyti, Fibe. Tūkstančius kartų.

— Jei norėjai, kodėl to nepadarei?

— Tūkstančiai būdų. Kulka į galvą. Per daug švaru. Pagrobti kaip Rojų ir padaryti tą patį tau, bet man nepatinka kartotis. Mirtinai sumušti arba palaikyti keletą dienų gyvą, paliekant kūne skylę po

skylės. Tačiau tokiu atveju su tavimi būtų baigta, kaip ir su Andže. Tu nenusipelnei to, ką gavo ji. Žinai, gal ateik čia. Tik tu, ir aš visus juos paleisiu. Visus.

— Juk žinai, kad man to neleis.

— Tu ateisi, ir septyniolika žmonių liks gyvi.

— Nori iškeisti visus įkaitus į mane. Tai rimtas pasiūlymas, Džeri, ar tu vėl šaipaisi?

— Tu to nepadarysi. Tu moki tik kalbėti.

— O jei padaryčiau?

— Jie tau neleis. Manai, aš kvailas? Manai, pamiršau, kaip viskas vyksta?

— Nemanau, bet tu pamiršai, kad laikai sužeistą seržanto Mykso sūnų. Jis įtakingas. Tai ar pasiūlymas rimtas, Džeri? Mane mainais į septyniolika?

— Pagalvosiu apie tai. Tačiau pirmiau tu kai ką padarysi.

— Ką turėčiau padaryti?

— Tu išeisi į lauką, atsistosi prieš kameras ir papasakosi, kaip nužudei Andželą Brentin. Pasakysi, kad esi atsakinga už jos mirtį. Kaip tau labiau rūpėjo pliurpti ir vaidinti svarbią personą, nei gelbėti jos gyvybę.

— Nori, kad papasakočiau spaudai, kaip mirė Andžela Brentin, Džeri?

— Tu pasakysi tiksliai viską, ką ir kada liepsiu. Tada pasikalbėsime apie pinigus ir įkaitus.

Volkenas padėjo ragelį.

Nespėjus atsistoti, Dankanas traukte ištraukė ją iš kėdės.

— Jei nors pagalvosi, kad gali išmainyti save, aš tave išjungsiu, užrakinsiu ir laikysiu, kol atgausi blaivų protą.

— Tačiau tau juk buvo šovusi tokia mintis.

— Ten mano motina, vienintelė, kokią kada nors turėjau. Betgi ką aš čia — neketinu nei derėtis, nei ginčytis. Tu ten neisi.

— Nurimk, — paliepė Saiksas. — Ji nesimainys. Mes taip nedirbame. — Jis griežtai pažiūrėjo į Fibę. — Niekada. Čia ne Holivudas.

— Jūs patikėjote. — Fibė bedė pirštu į Dankaną, paskui į Saiksą. — Žinote, kad tai neįmanoma, bet vis tiek patikėjote. Galvą dedu, kad jis irgi patikėjo. Volkenas nesitikėjo, kad aš galėčiau sutikti. Jis

vėl bandė mane apmauti, bet aš išmušiau jį iš vėžių, pareikalaudama patikinimo. Dabar svarsto. Jis tenorėjo, tikėjosi, kad sutiksiu perskaityti viešą pranešimą. Arba atsisakysiu. Kad ir kaip padaryčiau, viskas baigta. To jis ir laukia — mano viešos išpažinties. Tačiau dabar jis svarsto, kas būtų, jei ateičiau į vidų. Jeigu turėtų mane ten. Kaip mes tai išnaudosime?

— Tegul parodo gerą valią, — tarė Saiksas.

— Tai pirma. Tegul paleidžia kelis įkaitus — iki susitariant arba atmetant jo reikalavimą dėl viešo pareiškimo. Nes tai suteiktų jam laisvę veikti. Mes delsime. Sakysime, kad aš noriu kalbėti, bet niekam tai nerūpi. Noriu ateiti, bet jie neleidžia. Aš stengiuosi gauti tai, ko jis nori. Esu pasipiktinusi, kad jie taip ilgai sprendžia. Volkenas įpratęs dirbti pagal planą, schemą.

Fibė pažiūrėjo į Vinsą.

— Ko gero, taip. Jis taip apmokytas. Žinoma, turi prisitaikyti prie aplinkybių, priimti sprendimus vietoje, tačiau viskas turi vykti pagal planą. Jūs dirbate prisitaikydami prie įvairių aplinkybių. O jis... Džeriui patinka nurodymai. Tikriausiai taip turėčiau įvardyti. Jis nėra impulsyvus. Linkęs viską apgalvoti.

— Tą jis dabar ir daro. Ar laikytis pradinio plano — visus, taip pat ir save, išsprogdinti, o mane palikti gyvą, apgaubtą nešlovės, bet kvėpuojančią? Ar, jei pasitaikytų galimybė, žūti tik su manimi? Įkaitai Volkenui nieko nereiškia, bet man jie labai svarbūs. Taip jis galvoja. Betgi turėti galimybę žiūrėti man į akis tą akimirką, kai nuspaudžia detonatorių, — viliojantis pasiūlymas.

— Jis pavargęs, — pridūrė Dankanas. — Tai girdėti balse. Tu irgi. Tikriausiai jis irgi tai girdi. Volkenas pamažu artėja prie pabaigos.

— Taip, artėja, prakalbo apie pareiškimą spaudai, o tai — jo paskutinio etapo pradžia. Mano žodžiai davė peno apmąstymams.

— Viduje kažkas vyksta. — Tildydamas juos Saiksas kilstelėjo ranką. — Pagrobėjo nematyti, bet įkaitas, atpažintas kaip parduotuvės savininkas, atriša kitas dvi moteris. Turiu aiškų vaizdą. Vienas įkaitas, moteris, juodaodė, vidutinio amžiaus, eina į parduotuvės gilumą.

— Tai Ma By, — sumurmėjo Dankanas, jausdamas, kaip baimė sugnybia jo širdį. — Tikriausiai tai ji.

Kaip liepta, Ma By nuėjo į tualetą. Judėjo lėčiau, nei buvo būtina, netgi šiek tiek šlubčiojo, nors tai žeidė jos orumą.

Pagrobėjas liepė palikti praviras duris, o tai giliai įžeidė jos privatumo jausmą. Visgi ji sisiojo kaip lenktynių žirgas ir, kol dėkinga pūslė tuštinosi, dairėsi kokio nors ginklo.

Ji ne kvaila. Tas niekšas nužudys juos visus. Jei galėtų jam užvožti, nors truputį sužeisti, jos kelias pas Jėzų būtų smagesnis.

Tačiau tualete nebuvo ko nusitverti. Skysto muilo buteliukas, mažas džiovintų gėlių vazonėlis, kurio net neverta mesti vyrui į galvą. Kad ir kaip būtų, jis laiko įrėmęs ginklą į apsaugininko ausį.

Nuleidusi akis Ma By pasimuistė, tarsi jo bijotų.

— Mano vardas Beatrisė. Žmonės vadina mane Ma By.

— Užsičiaupk, grįžk į ratą.

— Aš tik norėjau padėkoti, kad leidote man eiti pirmai, kol neapsigėdijau.

— Jei neužsičiaupsi ir neatsisėsi, kaip sakau, mirsi paskutinė.

Ji pakluso, tačiau vienoje iš dėžių spėjo pamatyti dar vieną ginklą ir dar daugiau sprogmenų. Dar svarbiau, Ma By pamatė tai, kas jai pasirodė panašu į detonatorių.

— Tikriausiai leidžia įkaitams pasinaudoti tualetu, — tarė Saiksas. — Jie po vieną eina į parduotuvės gilumą. Pirmoji įkaitė grįžo į ratą. Ji... Taktinė grupė sako, kad ji rodo kažkokius ženklus. Signalizuoja. Trys pistoletai, šautuvas, amunicija, detonatorius, galiniame dešiniajame kampe pagrobėjas, sužeistas apsaugininkas.

— Ma galima pasikliauti, — sušnabždėjo Dankanas.

— Ištraukite mus iš čia, po galais, — baigė Saiksas ir šyptelėjo.

— Reikia paskambinti. Kol įkaitai juda pirmyn atgal, jam teks dalyti savo dėmesį. Reikia paspausti dėl sandorio.

Telefonas skambėjo — trys, keturi signalai. Kai Fibė ėmė jaudintis, kad jis neatsilieps, pasigirdo piktas balsas.

— Dabar nenoriu su tavimi kalbėtis.

— Betgi, Džeri, norėjau pasikalbėti apie mūsų sandorį. Dar negaliu nieko pažadėti, bet... Jei negali dabar kalbėti, palauksiu ir papasakosiu vėliau.

— Ką? Juk neketini man gerintis, sakyti, kad perskaitysi pranešimą spaudai, apsikeisi su įkaitais, ką nors panašaus.

— Neketinu tau gerintis, tiesiog noriu, kad žinotum, kokia padėtis. Nenoriu, kad kas nors nukentėtų. Mintis apie pareiškimą vadui nepatinka — politika, pats supranti. Tačiau aš stengiuosi juos įtikinti.

— Politikams patinka atpirkimo ožiai. Pasakyk vadui, kad jei neduos sutikimo, jei per valandą tu neatsistosi prieš kameras, jie neteks šešiolikos įkaitų.

— Pasakysiu, Džeri. Pasakysiu, kad tu nori, jog prisipažinčiau kalta dėl Andželos mirties, tada tu visus paleisi. Ar taip, Džeri?

— Planas pasikeitė. Tu ateisi čia. Mes pasinaudosime viena kamera ir perduosime tavo pranešimą. Štai kaip padarysime.

— Tu iškeisi mane į įkaitus, ar tai sakai?

— Tu ateisi čia.

Vis dar nenori jų paleisti.

— Kaip ir tikėjausi, Arnio tėvas daro man spaudimą. Aš dar neturėjau laiko visko apgalvoti, o jis jau tranko kumščius. Jėzau, jis kietas riešutėlis.

— Tu sudegsi, o tas jo mulkis sūnelis — ne. Nėra čia ko galvoti.

— Jam galbūt. Aš tik noriu pasikalbėti su tavimi, Džeri, noriu rasti išeitį. Jei pokalbis su manimi akis į akį padėtų... Juk žinai, jie norės, kad ir tu žengtum žingsnį. Kiek atiduotum įkaitų?

Stojo trumpa tyla, ir Fibė suprato, kad jis meluos.

— Tu ateisi, jie išeis. Susitarsime šitaip... jei aš apsispręsiu. Žiūrėk į žemę, kaip liepiau!

— Atsiprašau, ką?

— Ne tau sakiau.

— Aš tik... minutėlę, jie kažką sako.

Fibė išjungė telefono garsą ir mintyse pasimeldė, kad nuojauta jos neapgautų.

— Jis neišleis nė vieno, net jei tau pavyktų susitarti. Tu pavargai, — tęsė Saiksas. — Galbūt negirdi...

— Girdžiu. Girdžiu. Pasakyk jiems, kad eitų prie užpakalinių durų, bet tik tada, kai duosiu ženklą. Veršimės iš priekio ir iš galo, bet tik tada, kai pasakysiu. Tu teisus, — tarė ji Saiksui. — Volkenas nepaleis nė vieno. Tačiau jei man pavyktų nuvilioti jį ganėtinai toli nuo detonatoriaus, jie galbūt galėtų paimti jį gyvą. Jei pulsime iš priekio ir galo, gali pavykti. Tegul laukia mano signalo.

— Ką tu darai? — sunerimo Dankanas.

— Rizikuoju. Džeri? Atleisk, Džeri, žinai, kaip būna. Džeri, man atnešė jos dienoraštį. Aš turiu Andželos dienoraštį.

— Meluoji, kale, ji nerašė dienoraščio.

— Nemeluoju, Džeri. Juk žinai, kad turiu pagrįsti tai, ką sakau. Ji buvo įsimylėjusi moteris, bet negalėjo niekam papasakoti apie tave, kas judu sieja. Todėl rašė dienoraštį. Tas niekšas Brentinas nepasakė mums apie jį, kaip nepasakė ir to, kad mirdama Andžela mūvėjo tavo žiedą. Norėjo išsaugoti savo reputaciją. Mes atlikome kratą ir jį radome. Andžela vadino tave Lancelotu.

Fibė išgirdo sunkų kvėptelėjimą.

— Paskaityk man. Paskaityk, kad žinočiau, jog nemeluoji.

Fibė pervertė savo užrašus, kad atrodytų, jog varto puslapius, ir išsitraukė informaciją apie Andželą.

— Tu dovanodavai raudonas rožes, kurias ji labai mėgo. Tarp dienoraščio puslapių suspaustas raudonos rožės žiedas. Jai patiko, kai gamindavai, patiko tave stebėti.

— Perskaityk. Noriu išgirsti žodžius.

— Ranka ranką plauna, Džeri. Aš perskaitysiu jos žodžius, bet tu turi ką nors už tai duoti.

— Perskaityk puslapį ir, jei suprasiu, kad tai jos žodžiai, paleisiu įkaitą.

Dabar Fibė išgirdo tiesą.

— Paleisi penkis įkaitus, ir aš perskaitysiu tau puslapį. Kartu su tavimi Andžela norėjo įkurti Kamelotą. Paleisk penkis, ir aš perskaitysiu. Leisk jiems visiems išeiti, ir aš rasiu būdą, kaip įsinešti dienoraštį, kad pats galėtum jį perskaityti.

— Atnešk prie parduotuvės, kad galėčiau matyti. Neišleisiu nė vieno, kol neįsitikinsiu, kad jį turi.

— Nori, kad atneščiau? Galiu pamėginti. Jei atnešiu jį ten, kur galėsi matyti, ką duosi mainais?

— Tris įkaitus. Nešk čia.

— Trys įkaitai, jei atnešiu dienoraštį ten, kur galėsi jį matyti. Taip?

— Nešk!

— Leisk man susitarti. Dabar nešina juo išeisiu ir pakeliui pamėginsiu susitarti. Turėsiu perskambinti tau iš savo mobiliojo. Gerai?

— Greičiau.

— Jau einu.

Fibė atsistūmė nuo stalo ir griebė savo mobilųjį.

— Duokite man ką nors panašaus į dienoraštį, žurnalą. Kad būtų ne per didelis. Tu lieki vietoj manęs, — tarė Saiksui. — Kai pasakysiu: *Tai viskas, ką galiu padaryti, Džeri,* liepk jiems pradėti. Būtent tuos žodžius, Buliau. Neištarsiu jų, jei matysiu, kad yra kitas kelias, jei manysiu, kad galiu perkalbėti arba paimti jį gyvą.

— Šitas tiks? — Dankanas ištiesė jai brangų bloknotą reljefiniu raudonu viršeliu, kurį pagriebė iš vitrinos.

— Puiku, nebent ji nemėgo raudonos spalvos.

— Iš kur žinai, kad jis sutiks? — paklausė Dankanas.

— Tai asmeninis, intymus dalykas. Kažkas, kas priklausė jai. Čia Andžela kalbasi su juo, o jis to nebuvo numatęs. Volkenas sutiks, tikrai manau, kad sutiks. Man reikia pasikalbėti su vadu.

— Aš eisiu su tavimi taip toli, kiek galėsiu, — pridūrė Dankanas. — Kas gali patvirtinti, kad jis nešaus į tave vos pamatęs?

— Jam reikia dienoraščio. Be to, jeigu jis nusitaikys į mane, pareigūnai nusitaikys į Volkeną. Vos tik jis kilstelės ginklą, žaidimas bus baigtas. Dabar jis jau ne toks susikaupęs, nes aplinkui juda žmonės. Jis vis dar leidžia eiti įkaitams į tualetą. Yra išmuštas iš vėžių, susijaudinęs ir padarė klaidą. Mes turime ja pasinaudoti. Vade, galiu nuvilioti jį nuo detonatoriaus.

Pasakodama savo planą, Fibė užsimetė liemenę, kurią kažkas padavė.

— Kai jis atsitrauks, mėginsiu kuo ilgiau sulaikyti arba, jei pasiseks, privilioti arčiau lango. Kai užpakalinės durys bus laisvos...

— Toliau mes viskuo pasirūpinsime. Jei prisiartinsite arčiau nei leidau, viskas bus baigta, nušluosime jus.

— Supratau. — Fibė atsisuko į Dankaną. — Tu negali eiti su manimi.

— Žiūrėk man, kad grįžtum, velniai rautų. — Dankanas suspaudė jos ranką. — Be jokių atsikalbinėjimų.

— Sutarta. — Ir spustelėjo jo pirštus. Vyro akyse atsispindėjo baimė ir tikėjimas. — Myliu tave, — pasakė ji ir nuėjo.

Fibė žinojo: Volkenas gali ją nušauti, jei tik veiks greitai ir apgalvotai. Žinoma, šansai menki, tačiau ji nepasakė visos tiesos. Įsakė sau neatsigręžti, nes jos akyse Dankanas galėjo pamatyti melą, sumišusį su baime.

Jo mama, galvojo Fibė, sesuo. Mylimoji. Tai, kas įvyks per kelias artimiausias minutes, nulems, ar kuri nors viena — o gal visos — grįš pas jį.

Fibė išsitraukė mobilųjį ir paskambino Džeriui.

— Ateinu. Paruošk įkaitus. Tris įkaitus, Džeri, kaip susitarėme.

— Žinau, kaip susitarėme, velniai griebtų. Kai pamatysiu tave, jį, tada išleisiu.

— Tu pamatysi mane, bet nepamatysi Andželos dienoraščio, kol neišeis trys žmonės. Turi man padėti, Džeri. Tau liks dar keturiolika. Juk nežinojai, kiek žmonių bus parduotuvėje, kai tai planavai. Galėjo nuo pat pradžių būti tik keturiolika. Tu nieko neprarasi, užtat įrodysi, kad laikaisi susitarimo. Dienoraštį parodysiu mainais į tris žmones, ir dar už tris perskaitysiu puslapį. Tada pasikalbėsime apie mainus. Tai bus sąžininga, Džeri.

Melas, pagalvojo Fibė, dabar meluoja ji. Ar jis tai girdi?

Jeigu jai nepavyks, ar galės su tuo gyventi? Ar galės Dankanas?

Ausinėje Fibė išgirdo balsą. Užpakalinės durys užminuotos vieline mina su signalizacija. Nukenksminti reikės laiko, kurio ji neturi.

Daryk, ką gali, priminė sau.

— Taktinė grupė nori matyti tris įkaitus, Džeri. Jie neleidžia man eiti; neleis, kol jų nepamatys.

Judėjimas. Trys moterys... eina durų link.

Gavusi leidimą, Fibė žengė iš priedangos. Nors tvyrojo lipnus karštis, jos oda buvo pašiurpusi nuo šalčio.

— Aš čia, Džeri. Pirma sandorio dalis. Dabar tavo eilė. Išleisk jas.

— Nematau tavęs.

— Jei prisiartinsiu arčiau, taktinė grupė mane apsups ir nustums atgal. Aš pietvakariniame pastato kampe. Matau vitrinas, įžiūriu vieną... ne, du žmones, stovinčius į dešinę nuo jų.

— Kvaila vilkėti liemenę, Fibe, kai galiu šauti tau į galvą.

Siaubingas pasitenkinimas Volkeno balse išdžiovino jai gerklę.

— Žinau, bet taisyklės yra taisyklės. Išleisk jas, Džeri.

— Noriu pamatyti dienoraštį.

Bloknotą Fibė laikė už nugaros.

— Aš ištesėjau savo žodį, laikas tesėti savąjį. Paskui vėl bus mano eilė.

Spragtelėjo užraktai, durys atsidarė. Žmonės išsvirduliavo arba išbėgo, verkdami ir šaukdami „nešaudykit!". Neperšaunamomis liemenėmis apsivilkę policininkai atskubėjo jiems į pagalbą.

Akies krašteliu Fibė pastebėjo Ma By ir skubiai sukalbėjo padėkos maldelę.

Dankano mama saugi.

— Ten liko mano marti, — sušuko Ma. — Jis slepiasi už jos ir už kitų. Turi detonatorių. Du detonatorius.

Malda užstrigo Fibės gerklėje. Ma paklaikusiomis akimis priėjo prie durų ir vėl jas uždarė.

— Išleidau tris. Parodyk dienoraštį.

— Gerai, Džeri. Taktinė grupė turi pašalinti civilius iš vidinės zonos. Viskas gerai. — Fibė išsitraukė iš už nugaros bloknotą. — Štai Andželos dienoraštis.

— Atversk. Atversk ir paskaityk. Tai gali būti bet kas.

— Tada išleisk dar tris įkaitus. — Ir nors širdis priešinosi, Fibė laikėsi taisyklių. — Noriu, kad su jais išleistum ir sužeistąjį, Džeri.

— Velniop jį. Tas šūdžius liks čia, su kitais. Nori jį pamatyti, Fibe?

Ji pamatė judesį — Arnis susvirduliavo į priekį tarsi pastumtas. Vyro veidas buvo pilkas, sukrešėjęs kraujas pajuodęs. Kaip ir Rojaus, viršutinė Mykso kūno dalis buvo apdėta sprogmenimis.

Per grotuotą langą jo akys susitiko su Fibės akimis.

— Skaityk, arba susprogdinsiu jį. Kartu pašalinsiu dar kelis, o likusius rimtai sužeisiu. Betgi ką aš čia, velniai rautų, tiesiog susprogdinsiu pagrindinę bombą, ir viskas bus baigta. Skaityk *dabar* arba viską baigsime. Daugiau jokių derybų.

Fibė atvertė bloknotą ir įsistebeilijo į tuščius puslapius. Įsimylėjusios moterys, galvojo ji, kalba ta pačia kalba. Ir Fibė ėmė skaityti iš savo širdies.

„Dabar žinau, kas yra meilė. Kaip galėjau galvoti, kad žinau, kol nebuvau sutikusi jo? Viskas iki tol buvo blyšku, netvirta ir kvaila. Dabar, kai žinau, kas yra meilė, pasaulis atrodo ryškus, patikimas ir realus. Jis privertė mane jaustis gyvai."

Fibė užvertė bloknotą.

— Išleisk tris žmones, Džeri, tada paskaitysiu dar.

— Daugiau neišleisiu nė vieno! Nė vieno. Skaityk, ką ji parašė. Noriu, kad tave skaitančią filmuotų.

— Džeri...

— Užsičiaupk! — Volkenas taip suriko, kad jo įniršis beveik pripildė Fibės galvą. — Skaityk, ką ji parašė, o paskui padarysi pareiškimą. Pradėk tučtuojau, arba nušausiu vieną įkaitę.

Fibė žengė artyn ir ausinėse išgirdo griežtą įsakymą stoti. Žiūrėdama pro Arnį, matė įkaitų ratą. Ir Lu. Kokia aukšta, pagalvojo Fibė. Kokie nuostabūs plaukai. Puikus skydas.

— Gerai, Džeri.

— Noriu pamatyti rožę, rožę, kurią ji laikė tarp puslapių. — Dabar vyras verkė. Jau nesivaldė. — Tik paprašyk, kad išleisčiau įkaitą, ir aš šausiu kuriam nors į galvą. Perskaityk dienoraštį, parodyk rožę, tada papasakok visam prakeiktam pasauliui, kaip nužudei mano angelą. Ir viskas bus baigta. Baigta.

Volkeno balse virpėjo troškimas mirti. Ir jis, žinojo Fibė, kartu išsives keturiolika žmonių.

Nenuleisdama akių, Fibė vėl atvertė bloknotą, pasklaidė lapus.

— Andžela išsaugojo tavo rožę.

— Aš jos nematau.

— Tuoj parodysiu. Aš darau tai, ko tu nori. Negaliu prieiti arčiau, man draudžiama.

— Du žingsnius į priekį. Visi, du žingsnius į priekį! Sustot. Prakeikimas.

Fibė pasisuko, nežymiai pakreipė bloknotą. Mintyse išvydo raudoną X pastato plane. Tada pamatė, kaip jis pastūmė Lu galvą į šoną, kad galėtų geriau matyti. Ir trumpam pažvelgusi Volkenui į akis, Fibė ištarė:

— *Tai viskas, ką galiu padaryti, Džeri.*

— *Ugnis!*

Šūvis nuaidėjo pro ją. Fibė beveik neišgirdo šūksnių, riksmų, kojų trepsėjimo.

Tik pamatė išbėgančią Lu, niekieno nepadedamą. Ji pribėgo tiesiai prie Fibės ir taip stipriai ją apkabino, kad ši net žengtelėjo porą žingsnių atgal.

— O Dieve, Dieve, Dieve. Maniau, mirsiu. Maniau, kad jis mus visus nužudys.

— Dabar turi pasišalinti, Lu. Turi išeiti iš zonos.

— Tu išgelbėjai man gyvybę. — Atšlijusi Lu suėmė delnais Fibės veidą. — Išgelbėjai mus visus.

— Ma By štai ten. Dabar eik iš čia, eik pas Ma By.

— Tu visus išgelbėjai, — pakartojo Lu, kai prie jos prišoko policininkai.

Fibė paleido iš rankų bloknotą ir atsisuko. Per žmones prie jos brovėsi Dankanas.

— Kaip tave praleido?

Jis parodė laminuotą pažymėjimą.

— Pavogiau. — Ir apkabino ją. — Myliu tave. Ten dar liko bomba, taip? Nešdinamės iš čia, važiuojam namo, važiuojam į Akapulką.

— Taip, bet kol kas einame kuo toliau nuo pastato, kuriame yra bomba.

— Tavo rankos dreba.

— Tavo irgi.

— Ne tik rankos.

— Man reikia prisėsti, Dankanai. Turiu rasti tylią, ramesnę vietą, kur galėčiau minutei prisėsti.

Ji yrėsi per minią, linkčiodama dėkojo už sveikinimus. Puikus darbas, gerai padirbėjai. Tada sustojo it įbesta, pamačiusi priešais save seržantą Myksą.

Pareigūnas nieko nepasakė, tik pažiūrėjo į ją. Tada palenkė galvą ir nuėjo.

— Turėtų klūpoti prieš tave, — sumurmėjo Dankanas.

— Ne jo būdas, o man, tiesą sakant, nusispjauti.

Dankanas nusivedė ją atgal į drabužių parduotuvę ir pasodino ant kėdės.

Fibė giliai iškvėpė.

— Duokite man penkias minutes, — tarė ji kitiems komandos nariams. — Kad praskaidrėtų galva, tada viską baigsime.

— Viskas gerai, leitenante. — Saiksas bedė nykščiu į duris, bet pakeliui stabtelėjo. — Velniškai puikus darbas.

— Taip.

Stojus tylai, Fibė dar kartą atsiduso ir pažiūrėjo į Dankaną, tupintį prie jos kojų.

— Mieloji, atrodai taip, tarsi tau būtų ne pro šalį išlenkti taurelę.

— Mielai išgerčiau kelias.

— Čia netoliese žinau gerą barą. — Paėmęs Fibę už rankų, pabučiavo, tada įsikniaubė į jas veidu. — Fibe.

— Man niekada negrėsdavo rimtas pavojus. Tik ne man.

— Pasakyk tai mano širdžiai.

Kaip čia šalta, pagalvojo Fibė. Negi taip atšalo? Tik jos rankos buvo šiltos, kur pabučiavo Dankanas.

— Dankanai, dar niekada nebuvau išsitraukusi ginklo. Juk sakiau tau. O šiandien nužudžiau žmogų.

— Nesąmonė.

— Nužudžiau. Aš daviau leidimą šauti. Ne oficialiai, žinoma. Tačiau visi supranta, kad aš atviliojau Volkeną ten, kur būtų galima nusitaikyti, ir daviau leidimą. Jis...

— Žinau. — Dankanas laikė jos rankas savosiose. — Žinau.

— Neturėjau kitos išeities, todėl neteisiu savęs. Aš pasinaudojau jo meile Andželai. Betgi išgyvensiu ir tai.

Jis pakėlė ją nuo kėdės ir pasisodino ant kelių.

— Tai nebuvo meilė. Ji buvo pernelyg savanaudiška, vienapusiška. Puikiai tai žinai. Tiesiog tu buvai protingesnė — štai kas svarbiausia. Ir drąsesnė. Tu stovėjai priešais, o jis slėpėsi viduje, už nekaltų žmonių.

Dankanas pabučiavo jai į smilkinį.

— Nesėdėk čia, gailėdamasi jo, ir nesigraužk.

— Tu teisus.

— Tai bent moterį turiu. — Jis sėdėjo apkabinęs Fibę, glostydamas šaltas rankas. — Kai „Mark D's" vėl atsidarys, mes nueisime ir išsirinksime žiedą.

— Aš negaliu sau leisti pirkti žiedą „Mark D's“, — šyptelėjo Fibė. — Net nesusimąsčiau, ką ten veikė Ma By ir Lu. Nepagalvojau, kodėl... negalėjau. O, Dankanai, tu buvai susitaręs susitikti, kad jos padėtų išrinkti žiedą man. Jei būtum atvažiavęs...

— Negalvok apie tai. Aš neatvažiavau, visi liko gyvi. Saugūs. Tavo darbe juk tai svarbiausia?

— Taip. O dabar turiu jį baigti.

— Aš palauksiu. Kai baigsi, nepamiršk pasakyti tam, kam reikia, kad pasiimi tris ar keturis laisvadienius.

— Kodėl?

— Mano moteris ką tik išgelbėjo septyniolikos žmonių gyvybes, taigi ką darysime? Važiuosime į Disnėjaus šalį.

Fibė nenusišypsojo. Nustebusi dusliai aiktelėjo ir ėmė juoktis.

— O Dieve, ačiū *Dievui*, kad radau tave.

— Tai aš radau tave, — pataisė Dankanas. — Man labai sekasi.

Fibė apkabino jį ir padėjo ant peties galvą. Šis vyras suteikė jai ramybę, tvirtą pagrindą ir petį, į kurį galima atsiremti.

Jai irgi velniškai pasisekė.

Roberts, Nora
Ro-04 Vidurdienis: [romanas]/Nora Roberts; [vertė Vilma Krinevičienė]. — Kaunas: Jotema, [2009]. – 448 p.
ISBN 978-9955-13-226-4

Noros Roberts „Vidurdienis“ — tai pasakojimas apie moterį, stulbinamai drąsią ir stoišką dramatiškose, daug valios ir ryžto reikalaujančiose situacijose ir be galo baikščią bei užsisklendusią, kai reikia praverti duris į savo asmeninį pasaulį.

Kai policijos leitenantė Fibė Maknamara pajunta šalia savęs grėsmingą nelaimės dvelksmą, ji nežino, kada ir kur suklydo. Ji — derybininkė. Jos darbe, be daug išgelbėtų gyvybių, būta ir tragiškų atomazgų. Dabar nematomas kankintojas pasirinko ją. Kas jis? Kaip kovoti su nematomu priešu?

UDK 820(73)-3

Nora Roberts

VIDURDIENIS

Redaktorė *Lina Čekauskaitė*
Viršelio dailininkė *Vilūnė Grigaitė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 28 sp. l. Užsak. Nr. 91995
UAB „Jotema“, Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino UAB „Logotipas“, Utenos g. 41A, 08217 Vilnius

Romanas „Vidurdienis“ — tai pasakojimas apie moterį, kuri yra stulbinamai drąsi ir stoiška dramatiškose, daug valios ir ryžto reikalaujančiose situacijose, ir be galo baikšti bei užsisklendusi, kai reikia praverti kertelę į savo asmeninį pasaulį ir širdį. Tai pasakojimas apie gyvenimą, atsakomybę, pareigą, meilę ir... mirtį, apie tai, ar žmogus gali išmokti vėl iš naujo pamilti ir vėl gebėti įveikti savo baimę, kai jos šiurpas jau puikiai pažįstamas ir patirtas.

ISBN 978-9955-13-226-4
9 789955 132264
www.jotema.lt